

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

Τὰ πτώματα τῶν κρεμασμένων κι' ἡ πυρκαγιά τοῦ ποταμοῦ

Τὰ μεγάλα ποτάμια ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν οἱ δρόμοι τοῦ ἐμπορίου, τῶν μεταφορῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ τὸ Λονδίνο λοιπὸν δὲν θὰ εἶχε γίνῃ ἴσως ἡ σημερινὴ μεγαλόπολις, δίχως τὸν Τάμεσι. Πολὺ πρὶν οἱ Ῥωμαῖοι δημιουργήσουν τὸ Λονδίον, με τοὺς ναοὺς, τὰ λουτρά καὶ τὰ θεατρά του, ὑπῆρχε στὴν τοποθεσία ἐκείνη, στὶς ὄχθες τοῦ Ταμέσεως, ἓνα ἀξιόλογο κατοικημένο κέντρο τῶν Βρετανῶν.

Στὸ διάστημα τῆς ρωμαϊκῆς κατοχῆς, ὁ Τάμεσις ἐπαίξε μεγάλο ρόλο, συνδένοντας τὴ χώρα αὐτὴ με τὶς ἄλλες κτήσεις τῶν Ῥωμαίων. Ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ αἰῶνες, ἐπέτρεψε στοὺς Δανοὺς περσιὰς νὰ φτάσουν με 350 πλοία ὡς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου καὶ ν' ἀπειλήσουν νὰ τὸ λεηλατήσουν καὶ νὰ τὸ κάψουν. Οἱ Βρετανοὶ τοὺς μέτρησαν τότε 16.000 λίρες γιὰ νὰ φύγουν.

Ύστερα ἀπὸ 60 χρόνια, χτίστηκε τὸ μεγάλο φρούριο τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου κι' ἄλλα δυὸ μικρότερα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουν στὸ ἐξῆς τὴν πόλιν ἀπὸ περσιτικὲς ἐπιδρομὲς.

Στὴν ἐποχὴ τῶν Τυδώρ, ὁ Τάμεσις εἶδε λαμπρὰ θεάματα ἐορτῶν καὶ διασκεδάσεων. Τὸ φαντασμαγορικώτερο ἀπ' ὅλα ὑπῆρξε ἡ πομπὴ τῆς στέψεως τῆς τραγικῆς βασίλισσας Ἀννας Μπόλεϊν. Τὴν ἀποτέλεισε μιά σειρά ἀπὸ λαμπροστολισμένους βάρκες. Ἐπισκεφαλὴς δρισκόταν ἡ βάρκα τοῦ Λόρδου Δημάρχου, ντυμένη με χρυσὰ καὶ μεταξοτὰ υφάσματα. Στὴν πρόωρα τῆς ἦταν στήμενος ἓνας μεγάλος δρῶκοντας πού ξερονόσε φωτιά. Κάμποσοι «ἀγριοί», ντυμένοι με δέρματα, ἀνάβαν πυροτεχνήματα κι' ἐβγαζαν ἀναρθρὲς φωνές. Παρίσταναν τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ἀμερικῆς (πού εἶχε ἀνακαλυφθῇ τότε μόλις).

Μιά ἄλλη μεγάλη βάρκα, με πάνοπλους ἱππότες καὶ μουσικούς, ἦταν ἐξοπλισμένη με κανόνια, πού βροντοῦσαν κάθε φορὰ πού σταματοῦσε ἡ μουσικὴ. Τελυταία ἐρχόταν ἡ βάρκα τῆς Ἀννας, πού φοροῦσε ἓνα ὀλόχρυσο φόρεμα κι' ἦταν περικυκλωμένη ἀπὸ τὶς κυρίες τῆς τιμῆς. Ἡ τελετὴ τῆς στέψεως ἐγίνε στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου.

Μιά ἀπ' τὶς μεγαλύτερες μέρες στὴν ἱστορία τοῦ Ταμέσεως ἦταν ἡ 4ῃ Ἀπριλίου 1581. Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ πῆγε τότε με μιά βάρκα ὡς τὸ Ντέπφορντ, ὅπου ἦταν ἀγκυροβολημένο τὸ πολυδύλο πλοῖο τοῦ Φράνσις Ντρέϊκ «Χρυσὸ ἐλάφι».

Τὸ πλοῖο αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο ἀγγλικὸ σκάφος πού ἐκάμε τὸ γύρο τοῦ κόσμου. Ἡ Ἐλισάβετ ἄκουσε με ζωηρότατο ἐνδιαφέρον τὶς ἀφηγήσεις τοῦ Ντρέϊκ γιὰ τὸ ταξίδι του, καὶ σὺν τέλος τὸν ἔκαμε ἱππότη. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἐγκαινίωσε τὴ θαλασσίαν δύναμιν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Βρεταννικῆς Αυτοκρατορίας.

Ἐνα αἰὼνα ἀργότερα, ἔγιναν στὸν Τάμεσι οἱ πρῶτοι ἀγῶνες ἱστιοπλοίας, μεταξὺ τῶν γιῶν τοῦ βασιλέως Καρόλου Β' καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του δουκὸς τῆς Ὀρκνης.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ὁ Τάμεσις εἶχε γεμίσει ἀπὸ μικροπειρατὰς καὶ ἄλλους κακοποιούς, πού λήστευαν τὰ ἀγκυροβολημένα πλοία καὶ τοὺς ξένους ναυτικούς καὶ πετοῦσαν τὸ ποτάμι τὰ πτώματα τῶν θυμάτων τους. Ἡ κατάσταση αὕτη συνεχίστηκε ὡς τὸ 18ον αἰῶνα, μολοντί ὅσοι κακοῦργοι τυχαινε νὰ συλληφθῶν, ἀπηγχονίζονταν γιὰ παραδειγματισμὸ στὴν ἀκρὴ μιάς προκυμαίας τοῦ Ταμέσεως, τῆς «Προκυμαίας τῶν Ἐκτελέσεων». Πολλὰς φορὲς συνέβαινε νὰ κρεμῶνται 5 ἢ 6 κατὰδικοι μαζί, στὴ σειρά, ἐστὶ ὡστε νὰ τοὺς βλέπουν ἀπ' τὰ πλοία πού περνοῦσαν. Τὰ πτώματα τοὺς ἔμεναν ἐκεῖ ἐπὶ 3 ἡμέρες.

Σ' αὐτὴ τὴ θέσι κρεμάστηκε τὸ Μάιο τοῦ 1701 κι' ὁ περιβόητος Σκωτσέζος πειρατὴς Οὐίλλιαμ Κίντ. Τυχρότερος ἀπ' αὐτόν, ἓνας κάποιος Τζέιμς Μπούκαναν δὲν πῆλανε νὰ πεθάνῃ πάνω στὴν ἀγκυρὴ, γιὰτὶ ἐπετέθηκεν ἐξονικά οἱ σύντροφοί του, τὸν ξεκρέμασαν καὶ τὸν φυγάδευσαν στὴ Γαλλία. Ἐκεῖ πέρασε τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του, γνωστὸς σὲ ὅλους με τ' ὄνομα «Ὁ μισοκρεμασμένος».

Στὰ πολλὰ χρόνια, συνέβαινε συχνὰ νὰ παγώσῃ ὁ Τάμεσις, ὅταν ἦταν πολὺ δυνατὸ τὸ χειμῶνι ἀπὸ κρύο. Μόνο μιά φορὰ ὅμως... πῆρε φωτιά! Στὶς 22 Ἰουνίου 1861, ἐξερράγη πυρκαγιά σὲ μερικὲς παρόχθες ἀποθήκες, γεμάτες λάδια κι' ἄλλα εὐφλεκτά υλικά. Τὸ περιεχόμενόν τους ξεχύθηκε ἀναμένο στὸ ποτάμι κι' οἱ φλόγες ἀπλώθηκαν πάνω στὸ νερό, σὲ μεγάλῃ ἐκτάσει. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τῆς τρομερῆς αὐτῆς πυρκαγιάς δὲν ἐξακριβώθηκε.

Καμμιά φορὰ τὰ μυθιστορήματα τῶν ἀψυχῶν ὄντων εἶναι πολὺ πρὸς ἐνδιαφέροντα καὶ πολὺ πρὸς πολὺλοκα ἀπ' τὰ ἄλλα τῶν ἐμψυχῶν. Τέτοιο εἶνε καὶ τοῦ Ταμέσεως!

Ὁ δησαυρὸς τοῦ γερο-Ντορέτ

Πρωτότυπο διήγημα

— Μπάρμπα Πέτρο, ἀνοίξε! Ἀνοίξε, μπάρμπα Πέτρο φώναξε ὁ Ἀντρέας χτυπώντας τὴν πόρτα δυνατά. Ὁ ἀγοφύλακας μισοκοιμισμένος πρόβαλε στὸ παραθύρου.

— Μπάρμπα Πέτρο, κάποιον κακὸ ἔχει γίνῃ στὸ σπῆτι τοῦ γερο-Ντορέτ.

Ὁ ἀγοφύλακας κατέβηκε κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα στὸ νεαρὸ χωρικό. Ὁ γερο-Ντορέτ, γιὰ τὸν ὅποιο τοῦ μίλουσε, εἶχε δυὸ χρόνια τώρα πού εἶχε ἐγκατασταθῇ στὸν τόπο τους, σ' ἓνα ἀπόμειρο σπιτάκι, κοντὰ στὸ δάσος. Ἦταν παράδοξος ἄνθρωπος. Παρ' ὅλα τὰ ἐβδόμητα πέντε χρόνια τὸν ζούσε ὀλομνηχός. Καλεῖς δὲν ἤξερε ἀπὸ πού ἐρχόταν καὶ ποῖος ἦταν. Μερικοὶ βεβαίαναν πὼς ἦταν ἓνας πλούσιος φιλάργυρος, πού περνοῦσε τὶς νύχτες τοῦ μετρώντας τοὺς θησαυροὺς του.

Ὁ γερο-Ντορέτ ζούσε ἀπὸ τὸ λαχανόκηπτό του, τὶς κόττες του καὶ τὰ κουνέλια του. Δὲν ἀγόραζε σχεδὸν τίποτε καὶ σπάνια ἐβγαίνει ἐξω. Δὲν εἶχε συνδεθῇ με κανέναν στὸ χωριό.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ φθινόπωρινὸ πρὸς ὁ Ἀντρέας πού ἦταν χτίστης, εἶχε σηκωθῇ γιὰ νὰ πάη μαζί με τοὺς ἄλλους μαστόρους σ' ἓνα κοινὸ γιαντὶ. Καθὼς περνοῦσε ἀπ' ἐξω εἶδε φῶς στὸ σπῆτι τοῦ γερο-Ντορέτ. Ἀπὸ περιέργεια πλησίασε κι' ἀπὸ τὸ παράθυρο εἶδε τὸ γερο-καθισμένο σὲ μιά καρέκλα με τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τὸ τραπέζι καὶ τὰ χέρια ἀπλωμένα μπροστά... Πλάι τὸν μιά λάμπα ἦταν ἀναμμένη καὶ στὸ φῶς τῆς λαμπροπούσαν χρυσὰ νομίσματα. Ὁ Ἀντρέας φώναξε, ἐξαναφώνησε... Μὰ ὁ γερο-Ντορέτ δὲν ὤλεσε ἀπὸ τὴ θέσι του. Φοβισμένος λοιπὸν ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸν ἀγοφύλακα πού ντυνόταν τώρα διαστικὰ.

Οἱ δυὸ ἄντρες τράβηξαν ἀμέσως γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ γερο-Ντορέτ. Ὅταν ἐφτάσαν ἐκεῖ εἶδαν τὴν πόρτα τοῦ λαχανόκηπου ἀνοιχτή. Μπήκαν μέσα, σκούνησαν τὸ γερο-Ντορέτ στὸν ὦμο, μὰ ἐκεῖνος ἦταν νεκρός... Αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὸ λαιμὸ του.

Χρυσὰ νομίσματα ἦσαν σωριασμένα στὸ τραπέζι καὶ στὸ πάτωμα. Ὁ μπάρμπα Πέτρος χωρὶς ν' ἀγγίξῃ τίποτε, ἀφῆσε στὴν πόρτα τὸν Ἀντρέα κι' ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀνακριτὴ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔφτασε σὲ λίγο, μαζί με τὸν ἱατροδικαστὴ.

Οἱ χωριῖτες πού εἶχαν μαζευθῇ ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα υπολόγιζαν τὴν ἀξία τῶν χρημάτων τοῦ γερο-Ντορέτ. Δὲν ἦσαν καὶ πολλὰ! Καμμιά δωδεκαριά ἀσημένια τάλληρα καὶ καμμιά ἑκατοστὴ χρυσὰ εἰκοσφραγκα.

— Τ' ἄλλα θὰ τὰ πῆρε ὁ δολοφόνος! ἔλεγαν,

Ἐφινικά, καθὼς ὁ ἱατροδικαστὴς ἐξέταζε τὸ πτώμα, ἐβγαλε μιά κραυγὴ. Εἶχε πᾶρει στὸ χέρι του ἓνα ἀσημένιο νόμισμα τῶν πέντε φράγκων, ἀπ' αὐτὰ πού βρισκόντουσαν στὸ τραπέζι.

— Κύριε ἀνακριτά! φώναξε, αὐτὰ ἐδῶ δὲν εἶναι λεφτά!

Ὅλοι τότε εἶδαν ὅτι τὰ νομίσματα ἦσαν ἀπομιμήσεις ἀπὸ χρυσόχαρτο κι' ἀσημόχαρτο κι' ἔμειναν μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

Ἦταν φανερό πὼς ὁ γερο-Ντορέτ εἶχε χτυπήθῃ ἀπὸ πίσω ἀπὸ κάποιον πού εἶχε μὴ ἀδύρβια ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴν πόρτα. Κάποιος ἀλήτης ἦσως εἶχε δῇ τὸ θῆμα νὰ μετρήτῃ τὰ ψεύτικα χρήματα. Καὶ λίγες στιγμὲς τοῦ ἔφτασαν γιὰ νὰ διαπράξῃ τὸ ἐγκλήμα του, χρησιμοποιοῦντας ἓνα χοντρὸ ραβδί. Μετὰ τὸ ἐγκλήμα

ὅμως θὰ εἶχε πιάσει λύσσα τὸ δολοφόνου, ὅταν εἶδε ὅτι τὰ χρήματα ἦσαν ψεύτικα καὶ στὸ θυμὸ του, τὰ εἶχε σκορπίσει δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔφαγε παντοῦ. Μερικὰ μολυβιασμένα βιβλία, βρισκόντουσαν σ' ἓνα ντουλάπι. Φευγοντας τὰ πῆρε μαζί του, καθὼς καὶ τὰ ψεύτικα νομίσματα.

Τὸ ἐγκλήμα αὐτὸ ἔκανε πολὺ θόρυβο. Κανένας ὥστόσο δὲν μπόρεσε νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον οὔτε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δολοφόνου.

Ἀφοῦ πέρασαν καμμιά δεκαριά χρόνια, ἓνας ὑπάλληλος τῶν δικαστηρίων σκαλίζοντας διάφορα παλὰ πειστήρια στὰ ράφια τοῦ γραφείου του βρῆκε κι' ἓνα χαρτονέριο κουτί. Καθὼς τὸ τίναξε εἶδε νὰ πέφτῃ ἀπ' αὐτὸ ἓνα χρυσὸ νόμισμα τῶν πέντε φράγκων. Ὁ ὑπάλληλος πού εἶχε παρακολογήσει πρὸ δεκαετίας τὴν ὑπόθεσι τοῦ γερο-Ντορέτ δὲν ἐξαναφώνησε ἀλλὰ ἔσκυψε, πῆρε τὸ ψεύτικο νόμισμα, ἐξέλιψε τὸ χρυσόχαρτο κι' ἐκπληκτικὸς εἶδε μέσα ἓνα μικρὸ χαρτάκι κιτρινωμένο, τὸν ὅποιο ἦταν γραμμένο, με φίλὰ γράμματα, ὁ ἀριθμὸς 8 καὶ τὸ ἐξῆς τετράστιχο:

Οἱ ἄνθρωποι οἱ κοινοὶ μονάχα
Νοιώθουν τὸν τρόπο τοῦ θανάτου
Γιὰτὶ νὰ φοβόμαστε τάχα;
Τέτοια εἶνε ἡ μοῖρα μας ὡς κάτου...

Σὲ λίγο ἀνοίξε ὅλα τὰ νομίσματα. Μόνο τὰ πεντόφραγκα ἔκλειναν μέσα μικρὰ χαρτάκια, τῶν ὁποίων τὸ κείμενον ἀναδημοσιεύουμε κατὰ σειρὰν. Ἐλεῖπαν δυστυχῶς τὰ δυὸ πρῶτα νομίσματα! Ἰσως σ' αὐτὰ νὰ ὑπῆρχε ἡ ταυτότης τοῦ γερο-Ντορέτ. Ἐλεῖπαν ἐπίσης τὰ νομίσματα 11 καὶ 13. Τὸ νομίσμα 14 ἦταν ἐντελὴς ἀδιάδαστο. Τὸ τελευταῖον ἦταν τὸ 15. Ἐλεῖπαν λοιπὸν 5 κομμάτια.

Τὸ νομίσμα 3-ἔγραφε:
«Ἡ ζωὴ με βαρύνει. Ποῖος θὰ με λυτρώσῃ ἀπ' αὐτὴν»;

Τὸ νομίσμα 4:
«Ὅχι, δὲν θ' αὐτοκτονήσω. Πῆρα τάχα τὴν ἀπόφασιν αὐτὴ γιὰτὶ ἀπαγορεύει ἡ θρησκεία τὴν αὐτοκτονίαν ἢ ἀπὸ ἀνδριᾶ; Δὲν ἔξω...».

Τὸ νομίσμα 5:
«Θέλω νὰ πεθάνω. Ἐξέθεσα τὸν ἑαυτὸ μου σὲ χίλιους κινδύνους, ὅταν ταξείδεω ἀκόμα με τὰ καράβια, μὰ ἡ θάλασσα δὲν με θέλησε. Πρέπει ν' ἀποφασίσω νὰ πεθάνω στὴ στεριά».

Τὸ νομίσμα 6:
«Πρέπει νὰ με σκοτώσουν, νὰ με δολοφονήσουν. Μὰ ποῖος»;

Τὸ νομίσμα 7:
«Θὰ προκαλέσω τὸ θάνατό μ' ἓνα κινούμενον τρόπο».

Τὸ νομίσμα 8 περιεῖχε τὸ τετράστιχο, τὸ ὅποιο ὁ γερο-Ντορέτ θὰ εἶχε γράψῃ γιὰ νὰ καθυστερήσῃ τοὺς φόβους του.

Τὸ νομίσμα 10 ἔγραφε:
«Ὅχι, ὁ θάνατος δὲν εἶναι τόσο τρομερός».

Καὶ τὸ νομίσμα 15 τελείωνε:
«Τὸ καλλίτερον πού μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῇ εἶναι νὰ δολοφονηθῶ ἀπὸ ἓνα κλέφτη. Ὁ δυστυχισμένος δὲν θὰ πληρωθῇ καθόλου γιὰ τὸν κόπο του. Τὸν συγχωρᾷ καὶ τὸν εὐχαριστᾷ».

Ἐτσι οἱ δικασταὶ φωτίστηκαν. Ὁ γερο-Ντορέτ ἦταν κάποιος θαλασινός, πού εἶχε ἀδριάνει τὴ ζωὴ, ἔπειτα ἀπὸ κάποιον ἐρωτικὴ ἀποτυχία. Ἐπικαλούμενος τὸ θάνατό με ὅλη του τὴν ψυχὴ καὶ μὴ ἔχοντας τὸ κουράγιο ν' αὐτοκτονήσῃ εἶχε βρῇ αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ νὰ ὀπλίσῃ ἐναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ του τὸ χέρι ἐνὸς κλέφτη, ἐπιδεικνύοντας στοὺς ἀλήτες πού τριγύριζαν ἐξω τὶς ἀναλαμπές ἐνὸς ψεύτικου θησαυροῦ.

ΜΑΡΙΣ ΟΝΟΡΕ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησίς — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΓΗΛ.: 27-135—29-967 ☉ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἰλικρίνεια πού σκοτώνει

Τὸ λάθος τοῦ εἶνε ἡ εἰλικρίνεια. Γι' αὐτὴν αὐτοκατηγορεῖται. Δὲν τοῦ τὸ συγχωροῦν. Τοῦ ἀποστρέφουν τὸ πρόσωπο. Πῶς ν' ἀνεχθῶν ἓνα ἄνθρωπο πού ἐννοεῖ νὰ σεβῇται στεγνός, ξερὸς, χωρὶς οὔτε μιά κουταλιά σάλτσα; Εἶνε αὐτὸς πού εἶνε. Φωτογραφία χωρὶς ρετούς. Ὁ λόγος τοῦ χωρὶς γαρνιρίσματα λέει ὅτι αἰσθάνεται. Ἐκφράζει αὐτὸ πού νοιώθει.

— Διότι δὲν μ' ἀγαπᾷς.
— Μ' ἀγαπᾷς;
— Ὅχι! εἶνε ψυχρὴ καὶ ὠμὴ ἡ ἀπάντησί του.

Φεύγει τότε ἐκείνη καὶ τὸν ἀφίγει σὲ ἀπορία. «Γιὰτὶ νὰ φύγῃ; Δὲν τῆς εἶπα παρὰ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει ἡ φιλία τῆς, ἡ συντροφία τῆς. Μοῦ ἀρέσει ἀκόμα καὶ σὰ γυναῖκα. Ἀν εἶνε αὐτὸ ἀγάπη, τότε τὴ λατρεύω. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτό. Τὴν ἔξω τὴν ἀγάπη, γιὰτὶ ἔχω ἀγαπήσει κάποτε. Τώρα, οἱ γυναῖκες μοῦ εἶνε ἀπὸς εὐχάριστες ἢ δυσάρεστες. Τὶς δυσάρεστες τὶς ἀποφεύγω. Οἱ εὐχάριστες με ἀποφεύγουν, μάλιστα καὶ τὴν δηλώσει ὅτι δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί τους».

Ἐτσι ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ σταυρώσῃ γυναῖκα. Εἶνε ὑποχρεωμένος κάθε τόσο ν' ἀλλάξῃ πλάκα. Βραχυβίως γνωρίζεις ὡς πὺ νάρθη ἢ ὡς τῆς μοιραίας ἐρωτησέως:

— Μ' ἀγαπᾷς;
Καὶ τῆς μοιραίας ἀπάντησεως:
— Ὅχι!

Τὸν εἰρωνεύονται οἱ φίλοι πού ἔχουν ἀντιληφθῇ τὸ «ψῆφον» του. Τί, δηλαδή, τὸν τιμῶ θέλει νὰ παραστήσῃ; Ποσοὶ τάχα ἀπὸ ἐκείνους πού κλίνουν τὸ ρῆμα ἀγαπᾷ, πιστεύουν στὴ βεβαιότητά τους; Τὸ λένε γιὰτὶ πρέπει νὰ τὸ πουν. Γιατί, ἂν δὲν τὸ πουν τοὺς φεύγει τὸ πρόσωπο πού πολιορκεῖ. Χρειάζεται ὁ μανθῶς τοῦ ἐρωτευμένου γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ στόχου σας. Χρειάζεται τὸ πρόσωπο τοῦ ἐρωτῆ γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ ἡ ἄλλη— ἡ καθὼς πρέπει—στὸν ἑαυτὸ τῆς νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ. Ἀλλοῖως— σκέπτεται— τί ἰδέα θὰ σχηματίσετε γι' αὐτὴν; Τὴν καλεῖτε χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπᾷτε. Τῆς τὸ λέτε κατόμουτρα. Τῆς ἀφαιρεῖτε ἔτσι τὸ νέφος πού θὰ τὴν καλύψῃ. Τὴ δικαιολογία, ὅταν ἐρῇ ἡ ὥρα τοῦ αὐτοελέγχου τῆς καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν ἄλλων. Πῶς νὰ δικαιολογήσῃ; Δὲν εἴμαστε ἐδῶ στὶς Εὐρώπες καὶ στὶς Ἀμερικές. Τὸ ὅτι τῆς εἶστε ἀπλῶς ἐνδιαφέρον καὶ εὐχαρίστητος, δὲν εἶνε ἀρκετὸς λόγος γιὰ νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ στους ἐρωτικούς δρόμους ὅπου τὴν καλεῖτε. Ἐρωτικοὶ δρόμοι χωρὶς ἔρωτα! Ποτέ!...

Αὐτὰ τοῦ λένε οἱ φίλοι του καὶ τὸν ἐλέγχουν γιὰ τὴν τακτικὴν του Πορεία στὸν ἔρωτα με τὴν σημαία τῆς εἰλικρίνειας. Ὑποστολὴ τῆς σημαίας τὸν συμβουλεύουν. Τὴν ἀναγκὴ τῆς ὑποστολῆς ἀντιλαμβάνεται καὶ ὁ ἴδιος. Αὐτὸ τοῦ διδάσκει ἡ πείρα του. Καὶ τί περιέργως οἱ παρατηρήσεις πού κάνει!

Φαντασθῇτε ὅτι ἡ φυγὴ τῶν προσώπων πού πολιορκεῖ δὲν γίνεται εὐθὺς ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὴν δηλώσιν του. Μετὰ τὸ πρῶτο προβαίνει στὴ δηλώσιν ὅτι δὲν ἀγαπᾷ. Ἀλλὰ δὲν φεύγει καὶ μετὰ τὸ πρῶτο ἡ κοπέλλα. Πηγαίνει σὲ δεύτερη, σὲ τρίτη συνάντησι. Ἰσως γιὰτὶ δὲν πιστεύει ἀκόμα στὴν εἰλικρίνεια τῆς... εἰλικρίνειας τοῦ. Ἰσως γιὰτὶ σκέπτεται ὅτι ἂν δὲν τὴν ἀγαπᾷ σήμερα, τίποτα δὲν ἀποκλείει νὰ τὴν ἀγαπήσῃ αὔριο. Συναντήσεις δοκιμαστικές, ὡς πού νὰ πᾶρῃ τὴν ἀπόφασι. Καὶ τότε φεύγει.

— Γιὰτὶ; ἀπορεῖ ἐκείνος.
— Διότι δὲν μ' ἀγαπᾷς.
— Ναι, ἀλλὰ οὔτε προχθὲς σ' ἀγαποῦσα, καὶ ὅμως ἦρθε σήμερα... Γιὰτὶ τώρα φεύγεις;

Καὶ ὅμως φεύγει. «...Μ' ἀφίγουν» δὲν τὶς δίδω. Κοπέλλες ὅλων τῶν ἀποχρώσεων. Καὶ ἡ δειλὴ μαθητρία, καὶ ἡ σοφὴ στὰ ἐρωτικά, καὶ τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ τῶν λαϊκῶν τάξεων, καὶ ἡ αὐστηρὴ, καὶ ἡ εὐκόλῃ σὲ παραχωρήσεις... Ὅλες τοὺς φεύγουν, ἀφοῦ πρῶτα ἀφίσουν νὰ παραταθῇ σὲ μερικὲς συναντήσεις ὁ χωρὶς ἔρωτα σύνδεσμος. Ἐτσι, ὁ ἄνθρωπος μένει χωρὶς τὸ σταθερὸ σύνδεσμό του. Καὶ τὸν θέλει τόσο! Μὴ κυττάζετε πού δὲν ἐρωτεύεται. Λαχταρᾷ ὅμως κι' αὐτὸς κάπου ν' ἀγκυροβολήσῃ. Δὲν τοῦ εἶνε ἀπαρίτητος γιὰ τὴν ἀγκυροβολία τοῦ αὐτοῦ ὁ ἔρωτας. Τοῦ εἶνε ἀρκετὸ ἓνα πρόσωπο πού συμπαθεῖ, πού ἐκτιμᾷ πού τοῦ εἶνε εὐχάριστο καὶ φυσικά, πού τοῦ ἐμπνέει ἐπιθυμία. Τέτοια ὅμως πρόσωπα, ὅσες φορὲς γνωρίστηκε μαζί τους, τοῦ φεύγουν. Ἀπαραίτητη προϋπόθεσις γιὰ νὰ τοῦ μείνουν, ἡ ἐρωτικὴ δηλώσι. Μετὰ τὸ σταθινὸ ἡ ἀνελικρίνεια. Γιὰτὶ δὲν τῆς εὐχαρίστητε ἡ εἰλικρίνεια, καὶ θέλουν, σῶνε καὶ καλά, νὰ πορίστανουν οἱ ἄντρες τοὺς ἐρωτευμένους;

Κατηγοροῦν τοὺς ἄντρες γιὰ ἐλλείψῃ εὐθύτητας στὶς ἐρωτικές τοὺς δοσοληψίες. Τὸ σύνθημα ὅμως στὴν ἀνελικρίνεια τὸ δίνουν πρῶτες αὐτές. Πολλὰ συγχωροῦν, καὶ φτώχεια καὶ ἀσχήμα, καὶ κακοὺς τρόπους καὶ προσηγοριὴν ἡλικία. Μὴν πῆτε μόνο ὅτι δὲν τὶς ἀγαπᾷτε.

Τόσο λοιπὸν εὐπιστες, τόσο ἀφελεῖς, ῥωτᾷ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ πάθος τῆς εἰλικρίνειας.

Οὔτε εὐπιστες, οὔτε ἀφελεῖς ἔσονται αὐτὲς ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς ψευτικὴ εἶνε ἡ δηλώσι τῆς ἀγάπης σας. Ὅπως ξέρουν ὅτι μῆθος εἶνε ἡ ταῖνια πού βλέπουν στὸ σινεμά τους. Μετὰ κόνκινα ὅμως τὰ μάτια ἀπὸ τὸ κλάμμα βγαίνουν ἀπὸ τὴν αἰθούσα. Τὴν αὐταπάτη τῆς θέλει ἡ γυναῖκα. Στὸ δόθος προτιμᾷ ἐκείνον πού τῆς λέει ψεῆματα ἀπὸ ἐκείνον πού θάνασται καὶ ὡς τῆς δηλώνει ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ. Γιὰτὶ ὁ ἓνας τῆς δίνει τὴν συγκίνησι τῆς ἀμφιβολίας, ἡ τὴν εὐσκόνην ν' ἀναπτύξῃ τὴν κλίσιν τῆς στῆν αὐταπάτη καὶ νὰ ζῇσῃ μέσα σ' ἓνα ὄνειρο. Ἀξέστος καὶ σκαῖος ὁ ἄλλος, οὔτε ἀμφιβολίας τῆς ἀφίγει, οὔτε δεινὰ τῆς ἐπιτρέπει νὰ κἀν.

Βάναυσος τῆς πετὰ στὰ μούτρα τοῦ «δὲν σ' ἀγαπᾷ» του. Καὶ θέλετε νὰ μείνῃ κοντὰ του;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Φαίνεται ὅτι ἐσὺ ὑπηρετεῖς σὲ βαρὺ κα-
ταδρομικό!...

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΑΔΕΙΑΝΟ ΣΠΙΤΙ

«Έκανε ένα κρύο τρομερό κείνη τη συννεφιασμένη νύχτα. Τό χιόνι έπεφτε τόσο πυκνό που δεν έβλεπες καθαρά ούτε λίγα μέτρα εμπρός. Μά, περπατούσα μ' όλο το κρύο. Βιαζόμουνά τόσο πολύ εκείνο το δρόμο. Ο μικρός μου Τόνιο συμπληρώνει τα πέντε του χρόνια κι έπρεπε κάτι να του χάρισω. Ανεβήκα στο τραμ και κάθησα ανάμεσα σε μια κοπέλλα κι' ένα νέο. Ήμουν πολύ κουρασμένη, μά ένοιωθα την άκατανίκητη ανάγκη να μιλήσω με κάποιον για τον Τόνιο, για το παιδί μου.

—Ναι, ναι, είπα ξαφνικά στη νέα δίχως να με ρωτήσει, κι' εγώ πηγαίνω να δω το παιδάκι μου! Είπε θυμωμένο, ξανθό και συμπληρώνει σήμερα τα πέντε του χρόνια...

—Η νέα άκουγε τα λόγια μου χαμογελώντας. Ο νέος φαινόταν συγκινημένος. Κάποιος άλλος έπιδαίτης κύτταζε με καλοσύνη και μια ηλικιωμένη γυναίκα μου χαμογελούσε.

—Όταν γεννήθηκε, ξαναείπα, οι γιατροί τον θάψαν, γιατί ζύγιζε επτά κιλά... κι' όταν άρχισε να περπατάει τη λέει «μπαμπά», ο άντρας μου πήγε να τρέλαθαι απ' τη χαρά του!...

—Πώς το λέει το παιδί σας;

—Τόνιο, Τόνιο!

—Να σας χίση, κυρία!

—Ω, ευχαριστώ... ευχαριστώ!... Είσατε πολύ καλός!... Και να με συμπαθήτε αν σας ένοχλησα με τη

φλυαρία μου... Γιατί—πώς να σας το πω, πώς να σας δώσω να το καταλάβετε;—λατρεύω το παιδάκι μου, το αγγελούδι μου... Αυτό είναι για μένα όλος ο κόσμος, η ευτυχία, η χαρά... Το σπίτι μου είναι ένας επίγειος παράδεισος κι' ο Τόνιος, ο μικρός μου Τόνιο, το αγγελούδι μου!...

—Όταν το τραμ σταμάτησε και κατέβηκα, οι άγνωστοι αυτοί φίλοι μου ευχέθηκαν χίλια δυο καλά για το μικρό μου. Ήταν άραγε, το κρύο δυνάμωσε και σήκωσα το γιοκάκι μου. Ένα μαγαζί παιγνιδιών εκεί κοντά ήταν έτοιμο να κλείσει. «Έτρεξα άμέσως και είπα στον καταστηματάρχη:

—Με συγχωρείτε, κύριε, μην κλείνετε ακόμα, το παιδάκι μου συμπληρώνει τα πέντε του χρόνια σήμερα... Έκείνος με κύτταξε μ' απορία. Πήρε ύστερα ένα μικρό τρανίνο στα χέρια του:

—Είπ' αγοράκι, το παιδάκι σας; ρώτησε.

—Ναι, ένα ωραίο αγοράκι. Θα του άρεση άραγε το μικρό αυτό τρανίνο;

—Μά βέβαια, κυρία, και στοιχίζει πολύ φτηνά.

—Σας ευχαριστώ... Θα το πάρω... Το αγοράκι μου θα χαρή πολύ!...

—Ασφαλώς κυρία. Πρόκειται για ένα παιγνίδι πολύ διασκεδαστικό.

—Τόσο το καλύτερο... Τόσο το καλύτερο... Θέλω να ευχαριστήσω το αγοράκι μου, να του προσφέρω μια ξεχωριστή χαρά...

Πλήρωσα και θυγά κρατώντας το μικρό τρανίνο πακεταρισμένο... *

—Όταν έφτασα στο σπίτι έκλεισα τα μάτια μου και φαντάστηκα τα δωμάτια όλα φωτισμένα και τον Πάολο, τον άντρα μου με τον Τόνιο να παίζουν και να με περιμένουν.

Θέε μου, τί ώραία που ήσαν όλα γύρω μου!... Πόσο πρόσχαρο, πόσο γελαστό. Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά σαν να πρόκειται να σπάσει... Άκούω τις φωνές του μικρού μου Τόνιο, ακούω το πρόσχαρο γέλιο του Πάολο, του λατρευτού μου σύζυγου... Το σπίτι μας είναι γεμάτο φως κι' ευδαιμονία!

Στάθηκα ύστερα, καθώς ανέβαινα, στα μισά της σκάλας. Γιατί ν' ανέβω; Γιατί να συνεχίσω τ' όνειρό μου; Κι' όμως να πού όνειρο είναι... Νάτος, εκεί πέρα, ο μικρός Τόνιο, που έρχεται να με προσηλώνει.

—Αγάπη μου, ένα δώρο για σένα... Ένα τρανίνακι που όταν το κουρδίζεις, τρέχει τρέχει... φωνάζει.

Να κι' ο Πάολο.

—Αγάπη μου, έλα γρήγορα μέσα, κάνει κρύο! μου λέει υλάκα.

Τι όνειρο θέλω!...

Το σπίτι με υποδέχτηκε παγωμένο και θυσιμένο σε μια δαρεία σιωπή. «Αναψά το φως. Όλα ήταν όπως τα είχα αφήσει το πρωί.

Και ο μικρός μου, ο Τόνιος, κλεισμένος μέσα σε μια ώραία άσημνια κορνίζα, μου χαμογελάει πίσω από το κρύο γυαλί της με το κόκκινο στοματάκι του και τα φωτεινά του μάτια.

—Άπλωσα τα χέρια μου στο παιδί μου με μια κραυγή απελπισμένη:

—Έδωκα από κεί μέσα, απ' την κορνίζα που κλείνει την εικόνα σου, χρυσό μου!.

Ζωντανεύει ξανά... γύρισε πάλι σπίτι σου... γέμισέ το με τη φλυαρία σου, με τα παιχνίδια σου... Γιατί πήγες σ' αυτό τον άπέραντο κήπο με τους πολλούς σταυρούς;... Γύρισε, Τόνιο... Σήμερα συμπληρώνεις τα πέντε χρόνια σου... Σου αγοράσα ένα τρανίνακι... Με το γυρισμό σου θα ξαναβίσεις ή νιότη μου κι' η αγάπη, κι' ο μπαμπάς σου, Τόνιο, ο Πάολο θα γυρίσει κι' αυτός και θα βγύ απ' το μεγάλο θλιβερό σπίτι όπου τον έκλεισαν και θα πάψω να ζωγραφίζω, στους τοίχους, σ'α χαριτιά, παινιού τη γλυκειά μορφή σου, Τόνιο...

—Γύρισε, αγόρι μου, θα φωνάξω την υπηρέτρια, την Τζιοκόντα να σε λούσει, να σε χτενίσει, να σε βάλει στο κρεββατάκι σου και τότε θάρω να σε φιλήσω, να σου πω το παραμύθι της Σταχτοπούτας... Το θυμάσαι;...

—Κι' όμως, άποψε, μέσα στην κρύα αυτή νύχτα, που συμπληρώνεις τα πέντε σου χρόνια, σε ξαναζωντανεύω, Τόνιο, για λίγες στιγμές, ανάμεσα σε άγνωστους... Μά δεν γινώσκω, ωστόσο, σπίτι σου, αγόρι μου γλυκό... Δεν θα ξαναγυρίσεις... ούτε σύ... ούτε ο μπαμπάς σου... Γιατί, Θεέ μου, γιατί!...

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΒΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο μουσικός θίασος Καλουτά —Μακρή— Νέζερ, που βρίσκεται τώρα στην Κύπρο, όταν καιρό παρέμεινε στην Κωνσταντινούπολη στερήθηκε την άθνατη ρετινα και τα ελληνικά τσιγάρα. Έτσι, κάθε φορά που έφθανε εκεί με την ΤΑΕ κανένα γαλάι αθηναϊκή ρετινα, έπακολουθούσε μεγάλο γλέντι με επί κεφαλής πάντοτε, τον μεγάλο θαυμαστή της ρετινας Ορέστη Μακρή.

Σε δυο έκτακτες παραστάσεις του ίδιου θιάσου, στο θέατρο «Σεράι», με την γνωστή όπερέττα του Στόλτς «Ο χορός της τύχης» έκαμε την εμφάνισή της και η ύψιφωνος «Ελλη Κανδυλακή» η οποία υποδύθηκε τη Λίτσι με Ντεζιρέ τη Μαρίκα Καλουτά.

Η Κανδυλακή, που επέστρεψε στο μεταξί στην Αθήνα μετά τη λήξη του συμβολαίου της με το μεγάλο κέντρο «Ταξίμ», είχε άπαρηγορητή γιατί πληρώσε στο τελωνείο πολύ ακριβά, σχεδόν το ποσό της αξίας τους, μερικά κινεζικά δάσα που έφερε μαζί της.

Η Ζόρα Λεάντερ είχε κυριολεκτικά ξετρελαμένη με την ελληνική κουζίνα. Κάθε βράδυ συχνάσε στις κοσμικές ταβέρνες κι' είχε πάντα ξεχωριστή αδυναμία στο κοκρέτσι, για την παρασκευή του οποίου ζήτησε μάλιστα και σχετικές οδηγίες από... τους ειδικούς.

Η καλλιτέχνις δέχθηκε να τραγουδήσει στο Κέντρον Αποκαταστάσεως Αναπήρων της Κηφισιάς, αν και είχε ύψηλο πυρετό, φωτογραφημένη μάλιστα ανάμεσα στους άναπλους.

Γυρίζοντας από την Πορτογαλία ο τεχνικός Τζανής Καμπάνης είχε μια πολύ παραση περιπέτεια. Έχασε μέσα στο αμερικανικό αεροπλάνο τις βαλίτσες του με όλοκληρο το εσπεριόριό του και όλες τις κριτικές των εφημερίδων, από την αρχή της καριέρας του καθώς και μια στολή 'Ιταλού στρατιώτου, ένδυμα της Κατοχής, που του είχαν χάρισει οι καραμπινιέροι, όπου έντελως περιέργως συνθήκες.

Ένα βράδυ της Κατοχής, οι κυκλοφορία απαγορεύσαν οι Καμπάνης συνελήφθη άρρα στους δρόμους από τους καραμπινιέρους. Για να τους διαμείνη άρχισε να τραγουδά μια Ιταλική καντσονέτα. Οι καραμπινιέροι τόσο ένθουσιασθηκαν ώστε τον πήραν μαζί τους σε ένα σπίτι της όδου Σκαρμαγιά.

Εκεί τον κράτησαν ολη τη νύχτα απολαμβάνοντες το τραγούδι του και τα ξεμερώματα... του φέρεσαν μια Ιταλική στολή και τον άφησαν ελεύθερο!

Ευτυχώς η αμερικανική αεροπορική εταιρεία προσέφερε να αποζημιώσει τον Έλληνα τεχνικό με ένα σεβαστό ποσό δολαρίων.

Η γρήγορη που εξακολουθεί να κάνει θραύσι και μεταξί των ήθοποιων έγινε αφορμή ν' αναβληθούν την περασμένη εβδομάδα αρκετές πρεμιέρες.

Εκεί όμως που το κακό παράγινε ήτο το θέατρο «Παπαϊωάννου»: Αρρώστησαν, ο ένας μετά τον άλλο, όλοι οι ήθοποιοί του θιάσου και έτσι σε κάθε παράσταση έπαιζαν οι δυνάμιντες και τους ρόλους των κρεββατωμένων!

Στο Βασιλικό θέατρο, παίζεται, με μεγάλη επιτυχία, το έργο του Μπράντον «Ασπρη Λωρεόλα», με την κ. Κυβέλη που εμφανίζεται για πρώτη φορά στην Κρατική Σκηνή και τον κ. Αλμίλιο Βεακή.

Στο ίδιο θέατρο αναγγέλλεται για τα τέλη του μηνός η «Αγία Ίωαννα» του Μπέρναρ Σώ, με την Βάσσα Μανωλίδου.

Στην Αιρική Σκηνή έκαμε την περασμένη εβδομάδα την εμφάνισή του ο νεαρότερος Ριγολέττος του κόσμου. Πρόκειται για τον Κώστα Πασγάλη, 20 μόλις ετών που τον έφραψε η χορδή για να αντικαταστήσει τον Μαγκλιέρα, λόγω της απεργίας.

Στο ίδιο θέατρο προσελήφθη πάλιν, η ύψιφωνος Αλίκη Ζωγράφου, που εμφανίστηκεν στο μεταξί ως ντιζέ σ'α Αθηναϊκά κέντρα.

Ο μουσικός θίασος του Μ. Κοκκίνη γύρισε από την Αίγυπτο και κάνει τώρα ένα τουρνέ στις επαρχίες. Περί τα μέσα Μαρτίου ο θίασος, μετά την αναχώρησι του θιάσου Κοτοπούλη για την Κωνσταντινούπολη, θα εμφανισθή για λίγες μέρες στο «Ρέξ».

Μια καινούργια τραγουδίστρια, που έκαμε τελευταία την εμφάνισή της, η Τούλα Μακρή, είναι ταυτοχρόνως και... φωτογράφος με ιδιόκτητο φωτογραφείο!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

«Μυστικέ»

Δεν μπορεί καμιά γυναίκα να κρατήσει μυστικό, μόλις θα το μάθω τρέχει να το πη σε κάποιον άλλον κι' όπως εινε φυσικό λίγη σάλτσα θα του βάλει και φροντίζει, μάνι-μάνι μια του μυστικού να κάνει... έκδοσι επιθυμητή και πολύ βελτιωμένη!

Η καλύτερη της φίλη της Κικής ειν' η Κοκί κι' επειδή ένα μεγάλο τη θαρραίνει μυστικό που θαρρείς ότι της καίει τα δαχτυλίδια της χείλη, τρέχει να το φανερώσει στην καλύτερη της φίλη.

—Έλα να σου πω, Κοκί, το γλυκό μου μυστικό: Ο Λευτέρης, ένας φίλος του Βασίλη, αν τον ξέρεις, πούχει λίγο μουστακάκι και που μοιάζει με τον Τάυ χθες το βράδυ, σ' ένα πάρτυ που έγινε στης Μαιρης, άρχισε να ρίχνει πόντους και να με γλυκοκυντάει. Δεν στο κρύβω πως μ' άρεσει ειν' ωραίος κι' ευγενής. Προς Θεού, όμως, Κοκί μου. Μην το μάθω άλλος κανείς!...

—Αυτενύθεσαι; φωνάζει η Κοκί προσβεβλημένη κι' απολύεται κατ' ευθείαν και το λέει στην 'Ελένη! Φυσικά, καθώς ξανάπα, βάζει σάλτσα σχετική και καλά τη συρρίχνει την καυμένη την Κική.

—Πού να σου τα λέω, 'Ελένη! Η Κική και ο Λευτέρης, χθες το βράδυ σ' ένα πάρτυ που έγινε στης Μαιρης, προκαλέσαν, όπως μοιθαν, ένα σκάνδαλο μεγάλο, γιατί ούτε ρούπι ο ένας δεν ξεκόλλησε απ' τον άλλο. Προξενήσανε κι' οι δυο τους μια έντοπωσι φοικτή. Το παιδί όμως τι φταίει που του ρίχτηκε αυτή; Προσπαθεί να τον τυλίξει, αλλά δεν υπάρχει έλπις. Προς Θεού, όμως, 'Ελένη! Πουθενά να μην το πής!...

Και προσβάλλεται η 'Ελένη: «Μά, παιδιά, είμαστε (τώρα);

Και αμέσως παίρνει φόρα και, χωρίς αναβολή, άρκετά εξογκωμένα τα φουρνίζει στη Λίλη.

—Τάμαθες για την Κική; Έχει γίνει του Λευτέρη μια σιιά πραγματική.

Πού τη χάνεις που τη βρίσκεις στο πλευρό του πάντα πλάι και σαν στρείδι του κολλάει και για γάμο του μιλάει.

Μά εκείνος δεν τη θέλει, ξεγλυστράει σαν το χέλι.

και με μια μαστορία πράγματι μοναδική, χρόνια τώρα κοροϊδεύει την καυμένη την Κική.

Την περιεργή του στάσι δεν μπορεί να ξεγνήσει κι' εινε τόσο απελπισμένη που ίσως και ν' αυτοκτονήσει!

—Ηταν γραφτό της, δόλιας να της βγούν όλα ξυνά. Προς Θεού όμως, Λίλη μου! Ούτε λέξι πουθενά!...

Κι' η Λίλη στην Πολυξένη πιο κοντά τα λέει ακόμα κι' από στόμα σ' άλλο στόμα.

πλέκεται μια ιστορία όντως φοβιστική, επειδή γλυκοκυντούσε ο Λευτέρης την Κική!

Αχ! τη γλώσσα της γυναίκας πρέπει να τη φοβήθης, αχαλίνωτη δουλεύει μ' ένα τρόπο τόσο άερό.

Μυστικό σε μια γυναίκα θές να της εμπιστευθής; Βρέ, δεν το δημοσιεύεις πιο καλά στο «Θησαυρό»!...

Εισαγωγή της Σοφίας...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

Αναγνώστης...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το κορίτσι

ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η σκληρή ανάγκη κάνει τη Τζένη να δέχεται τα άδη χάδια και τα φιλά του κ. Κορνήλιου. Σε μία στιγμή όμως επαναστατεί και τον τσαγουρεύει. Η μητέρα της θα μείνει μισοπαράλυτη, όπως της είπε ο γιατρός. Η Βούλα κι' ο Τέλης τη βοηθούν, αλλά είναι κι' αυτοί φτωχοί. Κι' αναγκάζεται να εγκαταλείψει στο μοδιωτάδικο, όπου ο κ. Κορνήλιος την υποδέχεται με λαχτάρα κι' αρχίζει τα ίδια.

—Είσαι για να μου κάνης συντροφιά.
Χαμογέλασε πονηρά το δουλικό:
—Δεν σου φτάνει η συντροφιά του κυρίου Κορνήλιου;

Χλώμιασε η Τζένη.
—Γιατί τό λες αυτό;.. ρώτησε τη Φρόσω. Τί έχω εγώ με τον κύριο Κορνήλιο;
—Ξέρω κι' εγώ;
—Κάτσε, λοιπόν...

Σχεδόν με τη βία, την έκατσε τη Φρόσω δίπλα της, εκεί που καθότανε πριν ο κ. Κορνήλιος.

—Μά, τί σ' έπιασε;... διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Έχω δουλειά... Ποιος θ' ανοίξει την πόρτα αν χτυπήσουνε;
—Κάτσε...

Την κρατούσε με τη βία η Τζένη, αυτή την αδύνατη μικρούλα, σά νάταν ο τελευταίος της σύμμαχος, η τελευταία της έλπίδα... Η πόρτα ξανάνοιξε, και μπήκε πάλι διασπαστικός ο κ. Κορνήλιος. Μονολογούσε:

—Νά πάρη ο διάβολος την κυρία Γεωργιάδου!...

Υστερα, βλέποντας ξαφνικά τη Φρόσω να κάθεται στην πολυθρόνα, αγρίεψε:

—Τί θές εδώ έσύ;...

Πελαγωμένη η υπηρέτριά της σηκώθηκε. Η Τζένη την κρατούσε πάντα δυνατά από το χέρι.

—Εγώ την κράτησα... έπτε. Μην τη μαλώσετε...

—Α, έσύ...

Αμέσως έπεσε ο θυμός του. Υστερα όμως, γυρίζοντας στη Φρόσω, της έπτε:

—Αντε, λοιπόν... Φεύγα τώρα...

Τράβηξε δυνατά το χέρι της η υπηρέτριά της από το χέρι της Τζένης, και βγήκε από το δωμάτιο. Με απόγνωση, η φτωχιά η Τζένη την είδε να χάνεται, σαν την τελευταία της έλπίδα...

—Ελα να μιλήσουμε, λοιπόν, μικρή μου Τζένη, έπτε τρυφερά ο κ. Κορνήλιος, δαγκώνοντας την ταμπάκαρα του και παίρνοντας ένα τσιγάρο.

Τό άναψε, ρούφηξε τον καπνό, και συνέχισε:

—Ξέρεις πόσο σ' αγαπάω... Πόσο τα

ενδιαφέρουν μου για σένα είναι μεγάλο και πραγματικό. Έσύ είσαι ένα κορίτσι φτωχό, απροστάτευτο. Χρειάζεται ν' ακουμπήσης κάπου, να στηριχθής. Υστερα, είναι κι' η καμένη η μητέρα σου... Πώς θα ζήση κι' αυτή, αρρώστη, παράλυτη;

Σιωπήλη, παγωμένη, η Τζένη τον άφινε να μιλά.

—Αυτό το στηρίγμα, λοιπόν, που σου χρειάζεται, συνέχισε ο κ. Κορνήλιος, ύστερ' από μία νέα ρουφηξιά του τσιγάρου του, προσφέρουμαι να είμαι εγώ...

Τί λες; Μή θές;

—Αν τον ήθελε! Σά νάχε η καμμενούλα την ελευθερία της έκλογής... Ο άνθρωπος αυτός, ο φρικτός, ο απαίσιος, της επιβαλλότανε μοναδικός από την επιταχτική ανάγκη, που μπροστά της αδύνατη, είχε σκυψει το κεφάλι...

Ο κ. Κορνήλιος την είχε άγκαλιάσει πάλι από την μέση και της μιλούσε με πάθος, με φλόγα:

—Θάμια για σένα ο προστάτης... Δεν θάχης να ζητήσεις τίποτα από τη ζωή... Όλα θα σ'α δώω εγώ!... Τους πιά γνωστούς γιατρούς θα στείλω στη μητέρα σου. Τό καλό φαί δεν θα της λείψη ποτέ...

Ούτε το κομψό φόρεμα το δικό σου... Θέλω να καταλάβης ότι σ' αγαπάω πραγματικά, κι' ότι ακόμα σου χρειάζομαι!... Παγωμένη, η Τζένη του άποκριθηκε με σφιγμένα χείλια:

—Τό ξέρω...

—Θά δης πόσο εύχισμένη θάσαι κοντά μου. Δεν θα σου λείψη τίποτα, δεν θάχης ανάγκη από τίποτα... Νά, πάρε αυτά σήμερα...

Εβγαλε από το πορτοφόλι του ένα μάλιστα λεφτά, και της τάχωσε στο χέρι. Μηχανικά, η Τζένη τάρκωσε γρήγορα-γρήγορα στο τσαντάκι της.

Μεθυμένος από τό άρωμα του κορμιού της πούνοιωσε να τον ζαλίξη από τόσο κοντά, ο κ. Κορνήλιος συνέχισε τό έρωτικό του παραλόγημα:

—Σ' αγαπώ, Τζενούλα!... Είσαι η μοναδική γυναίκα στη ζωή μου... Πές μου όμως θα μ' αγαπήσης και συ λίγο;...

Αποφασισμένη να παίξη εύσυνειδήτα, έπαγγελματικά, τον έλεινό της ρόλο ως τό τέλος, η Τζένη έγνεψε «ναί» με τό κεφάλι...

Εξαλλος από ένθουσιασμό, ο κ. Κορνήλιος την έσφιξε στα χέρια του, κι' άρχισε να τη φιλά σαν τρέλλος στο πρόσωπο, στο λαιμό, στα χέρια... Μισολιτόθυμη από την άηδία, η Τζένη έκλεισε τα μάτια. Πίσω από τα κλειστά της βλέφαρα, τό λατρεμένο της όραμα ήρθε να της

—Δεσποινίς Τζένη!...

Δεν γύρισε, μόνο συνέχισε τό δρόμο της σχεδόν τρέχοντας. Παιός νάτανε;...

Δεν ήθελε κανέναν... Δεν είχε με κανέναν πιά παρτίδες... Μά, φαίνεται πως εκείνος που τη φώναζε ήθελε όπωσδήποτε να τη σταματήσει. Τό όημα του τ' άκουγε πίσω της, γρήγορα σαν τό δικό της, ένώ η λαχανιασμένη φωνή του άκούγοντανε πιά δυνατά:

—Δεσποινίς Τζένη... Σταθήτε, λοιπόν!...

Σε μία στιγμή, πάγωσε!... Είχε άναγνωρίσει αυτή τη φωνή: Ήταν ο Τέλης... Άλλοίμονο! Σε ποιά στιγμή!... Θάδινε όλα τα χρόνια της ζωής της για να δρισκότανε τώρα μίλια μακριά του... Δεν ήθελε να δη κανέναν, αυτόν όμως, πριν απ' όλους...

Προσπάθησε να χαθή μέσ' στον κόσμο, έστριψε ένα δρομάκι δεξιά, μα σε μία στιγμή το χέρι του άρπαξε τό μπράτσο της. Άναγκαστήκε να σταθή.

—Γιατί τρέχετε; τη ρώτησε ο Τέλης, λαχανιασμένος, άναστατωμένος. Δεν άκούσατε που σας φωνάζω;...

Γύρισε άπότομα, και δρέθηκε φάσμα μαζί του:

—Τί θέλετε; τον ρώτησε βραχνά.

Η φωνή της είχε κάτι έχθρικό. Οί λάμψεις των ματιών της κάτι μεταλλικό, που χώθηκε βαθιά στην καρδιά του Τέλη. Χλώμιασε κι' άφισε τό μπράτσο της που κρατούσε.

—Τί θέλω; τί ήθελε;... Αυτός δρισκότανε σ' ένα άλλο δαγόνι του τράινου που τους κατέδασε από την Αθήνα. Βγαίνοντας στο σταθμό του Πειραιώς, την είχε ξαφνικά δη μπροστά του. Αδύρμητα, την είχε φωνάζει, είχε τρέξει από πίσω της. Γιατί; Για να της μιλήση, για ναχη

δωσή το θάρρος για τη μεγάλη θυσία: Η φτωχιά παράλυτη άπάνω στο κρεβάτι του σιωπηλού της μαρτυρίου... Τά δακρυσμένα της μάτια, κρυφωμένα στην πόρτα με άδη-μονία, με άγωνία, περιέμεναν τό γυρισμό της άγαπημένης της κορούλας...

Τό γυρισμό της, με τά χέρια γεμάτα και την ψυχή της κουρέλι... Πώς έφυγε εκείνη τη μέρα από τό μοδιωτάδικο η Τζένη! Με την ψυχρή σπαργαμένη, με τά δνειρά της κομμάτια... Νόμιζε πως περπατούσε μέσ' στη λάσπη... Έκρυβε τό πρόσωπό της από τους άδιάφορους διαβάτες, σά νάτανε χαρταμένη άπάνω του με πύρινα γράμματα η γτροπή... Ένοιωσε η φτωχιά πως όλα είχανε τελειώσει! Σε μία στιγμή... Είχε κλειστή πίσω της η ζωή με μία δαρεία σιδερένια πόρτα. Μπροστά της άνοιγότανε τώρα σ' χορταγός, σαν τό στόμιο μιας ύπνωσης, ο υπόκοσμος... Τό πρώτο δήμα είχε γίνει, γλυστόρο, δλθθριο, προς τό άδυσώπητο κατήφορο τ' άλλα βήματα και τά άλλα γλυστρημάτα θ' άκολουθούσανε μοιραία...

Εύτυχώς, μέσ' στο δαγόνι του ηλεκτρικού δρεσικέ μονη της. Άνάσανε άνακουφισμένη. Την ευχαριστούσε η μοναξιά. Μονη της ένοιωσε άνακουφιστή, δεν ήθελε να μιλά, δεν ήθελε ν' άκούη να μιλάνε... Μισούσε όλο τον κόσμο που την είχε σπρώξει χωρίς λύπη στα χέρια αυτού του φρικτού ανθρωπου... Δεν είχε δρεθή ένας να την κρατήση, να της δώση έλπίδα. Άναλγητοι όλοι, δαρδύροι, άδιάφοροι, άνικανοί να νιώσουνε τον οίκτο... Όσο τό τράινο προχωρούσε προς τον Πειραιά, τόσο και δούλιαζε η Τζένη πιά βαθειά στην απόγνωση. Της φαίνότανε τώρα άπίστευτο αυτό πουχες κάνει, αυτό πουχες άφίσει να γίνη εις δόρος της... Άν δεν ένοιωσε ακόμα στο κορμί της τ' άνατριχιάσματα της φρίκης πουχες προκαλέσει τό πλησίασμα του πρώτου άναγκαστικού έραστή, θά νόμιζε η φτωχιά πως είχε δνειρευτή... Μ' άλλοιμονο! Δεν ήταν ένα τραγικό δνειρο... Ήτανε χειροπιαστή, φοδερή πραγματικότητα... Νά, είχε φύγει από τό καταρραμένο εκείνο μοδιωτάδικο, όπου είχε άφίσει τα πάντα, και τώρα τό τράινο την τραδούσε στον Πειραιά, κουρέλι, έρείπιο...

Κατέβηκε με σκυμένο κεφάλι και διάσχιζε γρήγορα—γρήγορα την πλατφόρμα του σταθμού. Ξαφνικά, άκούσε τ' όνομά της:

—Δεσποινίς Τζένη!...

Δεν γύρισε, μόνο συνέχισε τό δρόμο της σχεδόν τρέχοντας. Παιός νάτανε;...

Δεν ήθελε κανέναν... Δεν είχε με κανέναν πιά παρτίδες... Μά, φαίνεται πως εκείνος που τη φώναζε ήθελε όπωσδήποτε να τη σταματήσει. Τό όημα του τ' άκουγε πίσω της, γρήγορα σαν τό δικό της, ένώ η λαχανιασμένη φωνή του άκούγοντανε πιά δυνατά:

—Δεσποινίς Τζένη... Σταθήτε, λοιπόν!...

Σε μία στιγμή, πάγωσε!... Είχε άναγνωρίσει αυτή τη φωνή: Ήταν ο Τέλης... Άλλοίμονο! Σε ποιά στιγμή!... Θάδινε όλα τα χρόνια της ζωής της για να δρισκότανε τώρα μίλια μακριά του... Δεν ήθελε να δη κανέναν, αυτόν όμως, πριν απ' όλους...

Προσπάθησε να χαθή μέσ' στον κόσμο, έστριψε ένα δρομάκι δεξιά, μα σε μία στιγμή το χέρι του άρπαξε τό μπράτσο της. Άναγκαστήκε να σταθή.

—Γιατί τρέχετε; τη ρώτησε ο Τέλης, λαχανιασμένος, άναστατωμένος. Δεν άκούσατε που σας φωνάζω;...

Γύρισε άπότομα, και δρέθηκε φάσμα μαζί του:

—Τί θέλετε; τον ρώτησε βραχνά.

Η φωνή της είχε κάτι έχθρικό. Οί λάμψεις των ματιών της κάτι μεταλλικό, που χώθηκε βαθιά στην καρδιά του Τέλη. Χλώμιασε κι' άφισε τό μπράτσο της που κρατούσε.

—Τί θέλω; τί ήθελε;... Αυτός δρισκότανε σ' ένα άλλο δαγόνι του τράινου που τους κατέδασε από την Αθήνα. Βγαίνοντας στο σταθμό του Πειραιώς, την είχε ξαφνικά δη μπροστά του. Αδύρμητα, την είχε φωνάζει, είχε τρέξει από πίσω της. Γιατί; Για να της μιλήση, για ναχη

δωσή το θάρρος για τη μεγάλη θυσία: Η φτωχιά παράλυτη άπάνω στο κρεβάτι του σιωπηλού της μαρτυρίου... Τά δακρυσμένα της μάτια, κρυφωμένα στην πόρτα με άδη-μονία, με άγωνία, περιέμεναν τό γυρισμό της άγαπημένης της κορούλας...

Τό γυρισμό της, με τά χέρια γεμάτα και την ψυχή της κουρέλι... Πώς έφυγε εκείνη τη μέρα από τό μοδιωτάδικο η Τζένη! Με την ψυχρή σπαργαμένη, με τά δνειρά της κομμάτια... Νόμιζε πως περπατούσε μέσ' στη λάσπη... Έκρυβε τό πρόσωπό της από τους άδιάφορους διαβάτες, σά νάτανε χαρταμένη άπάνω του με πύρινα γράμματα η γτροπή... Ένοιωσε η φτωχιά πως όλα είχανε τελειώσει! Σε μία στιγμή... Είχε κλειστή πίσω της η ζωή με μία δαρεία σιδερένια πόρτα. Μπροστά της άνοιγότανε τώρα σ' χορταγός, σαν τό στόμιο μιας ύπνωσης, ο υπόκοσμος... Τό πρώτο δήμα είχε γίνει, γλυστόρο, δλθθριο, προς τό άδυσώπητο κατήφορο τ' άλλα βήματα και τά άλλα γλυστρημάτα θ' άκολουθούσανε μοιραία...

Εύτυχώς, μέσ' στο δαγόνι του ηλεκτρικού δρεσικέ μονη της. Άνάσανε άνακουφισμένη. Την ευχαριστούσε η μοναξιά. Μονη της ένοιωσε άνακουφιστή, δεν ήθελε να μιλά, δεν ήθελε ν' άκούη να μιλάνε... Μισούσε όλο τον κόσμο που την είχε σπρώξει χωρίς λύπη στα χέρια αυτού του φρικτού ανθρωπου... Δεν είχε δρεθή ένας να την κρατήση, να της δώση έλπίδα. Άναλγητοι όλοι, δαρδύροι, άδιάφοροι, άνικανοί να νιώσουνε τον οίκτο... Όσο τό τράινο προχωρούσε προς τον Πειραιά, τόσο και δούλιαζε η Τζένη πιά βαθειά στην απόγνωση. Της φαίνότανε τώρα άπίστευτο αυτό πουχες κάνει, αυτό πουχες άφίσει να γίνη εις δόρος της... Άν δεν ένοιωσε ακόμα στο κορμί της τ' άνατριχιάσματα της φρίκης πουχες προκαλέσει τό πλησίασμα του πρώτου άναγκαστικού έραστή, θά νόμιζε η φτωχιά πως είχε δνειρευτή... Μ' άλλοιμονο! Δεν ήταν ένα τραγικό δνειρο... Ήτανε χειροπιαστή, φοδερή πραγματικότητα... Νά, είχε φύγει από τό καταρραμένο εκείνο μοδιωτάδικο, όπου είχε άφίσει τα πάντα, και τώρα τό τράινο την τραδούσε στον Πειραιά, κουρέλι, έρείπιο...

Κατέβηκε με σκυμένο κεφάλι και διάσχιζε γρήγορα—γρήγορα την πλατφόρμα του σταθμού. Ξαφνικά, άκούσε τ' όνομά της:

—Δεσποινίς Τζένη!...

Δεν γύρισε, μόνο συνέχισε τό δρόμο της σχεδόν τρέχοντας. Παιός νάτανε;...

Δεν ήθελε κανέναν... Δεν είχε με κανέναν πιά παρτίδες... Μά, φαίνεται πως εκείνος που τη φώναζε ήθελε όπωσδήποτε να τη σταματήσει. Τό όημα του τ' άκουγε πίσω της, γρήγορα σαν τό δικό της, ένώ η λαχανιασμένη φωνή του άκούγοντανε πιά δυνατά:

—Δεσποινίς Τζένη... Σταθήτε, λοιπόν!...

Σε μία στιγμή, πάγωσε!... Είχε άναγνωρίσει αυτή τη φωνή: Ήταν ο Τέλης... Άλλοίμονο! Σε ποιά στιγμή!... Θάδινε όλα τα χρόνια της ζωής της για να δρισκότανε τώρα μίλια μακριά του... Δεν ήθελε να δη κανέναν, αυτόν όμως, πριν απ' όλους...

Προσπάθησε να χαθή μέσ' στον κόσμο, έστριψε ένα δρομάκι δεξιά, μα σε μία στιγμή το χέρι του άρπαξε τό μπράτσο της. Άναγκαστήκε να σταθή.

—Γιατί τρέχετε; τη ρώτησε ο Τέλης, λαχανιασμένος, άναστατωμένος. Δεν άκούσατε που σας φωνάζω;...

Γύρισε άπότομα, και δρέθηκε φάσμα μαζί του:

—Τί θέλετε; τον ρώτησε βραχνά.

Η φωνή της είχε κάτι έχθρικό. Οί λάμψεις των ματιών της κάτι μεταλλικό, που χώθηκε βαθιά στην καρδιά του Τέλη. Χλώμιασε κι' άφισε τό μπράτσο της που κρατούσε.

—Τί θέλω; τί ήθελε;... Αυτός δρισκότανε σ' ένα άλλο δαγόνι του τράινου που τους κατέδασε από την Αθήνα. Βγαίνοντας στο σταθμό του Πειραιώς, την είχε ξαφνικά δη μπροστά του. Αδύρμητα, την είχε φωνάζει, είχε τρέξει από πίσω της. Γιατί; Για να της μιλήση, για ναχη

δωσή το θάρρος για τη μεγάλη θυσία: Η φτωχιά παράλυτη άπάνω στο κρεβάτι του σιωπηλού της μαρτυρίου... Τά δακρυσμένα της μάτια, κρυφωμένα στην πόρτα με άδη-μονία, με άγωνία, περιέμεναν τό γυρισμό της άγαπημένης της κορούλας...

Τό γυρισμό της, με τά χέρια γεμάτα και την ψυχή της κουρέλι... Πώς έφυγε εκείνη τη μέρα από τό μοδιωτάδικο η Τζένη! Με την ψυχρή σπαργαμένη, με τά δνειρά της κομμάτια... Νόμιζε πως περπατούσε μέσ' στη λάσπη... Έκρυβε τό πρόσωπό της από τους άδιάφορους διαβάτες, σά νάτανε χαρταμένη άπάνω του με πύρινα γράμματα η γτροπή... Ένοιωσε η φτωχιά πως όλα είχανε τελειώσει! Σε μία στιγμή... Είχε κλειστή πίσω της η ζωή με μία δαρεία σιδερένια πόρτα. Μπροστά της άνοιγότανε τώρα σ' χορταγός, σαν τό στόμιο μιας ύπνωσης, ο υπόκοσμος... Τό πρώτο δήμα είχε γίνει, γλυστόρο, δλθθριο, προς τό άδυσώπητο κατήφορο τ' άλλα βήματα και τά άλλα γλυστρημάτα θ' άκολουθούσανε μοιραία...

Εύτυχώς, μέσ' στο δαγόνι του ηλεκτρικού δρεσικέ μονη της. Άνάσανε άνακουφισμένη. Την ευχαριστούσε η μοναξιά. Μονη της ένοιωσε άνακουφιστή, δεν ήθελε να μιλά, δεν ήθελε ν' άκούη να μιλάνε... Μισούσε όλο τον κόσμο που την είχε σπρώξει χωρίς λύπη στα χέρια αυτού του φρικτού ανθρωπου... Δεν είχε δρεθή ένας να την κρατήση, να της δώση έλπίδα. Άναλγητοι όλοι, δαρδύροι, άδιάφοροι, άνικανοί να νιώσουνε τον οίκτο... Όσο τό τράινο προχωρούσε προς τον Πειραιά, τόσο και δούλιαζε η Τζένη πιά βαθειά στην απόγνωση. Της φαίνότανε τώρα άπίστευτο αυτό πουχες κάνει, αυτό πουχες άφίσει να γίνη εις δόρος της... Άν δεν ένοιωσε ακόμα στο κορμί της τ' άνατριχιάσματα της φρίκης πουχες προκαλέσει τό πλησίασμα του πρώτου άναγκαστικού έραστή, θά νόμιζε η φτωχιά πως είχε δνειρευτή... Μ' άλλοιμονο! Δεν ήταν ένα τραγικό δνειρο... Ήτανε χειροπιαστή, φοδερή πραγματικότητα... Νά, είχε φύγει από τό καταρραμένο εκείνο μοδιωτάδικο, όπου είχε άφίσει τα πάντα, και τώρα τό τράινο την τραδούσε στον Πειραιά, κουρέλι, έρείπιο...

Κατέβηκε με σκυμένο κεφάλι και διάσχιζε γρήγορα—γρήγορα την πλατφόρμα του σταθμού. Ξαφνικά, άκούσε τ' όνομά της:

—Δεσποινίς Τζένη!...

Δεν γύρισε, μόνο συνέχισε τό δρόμο της σχεδόν τρέχοντας. Παιός νάτανε;...

Δεν ήθελε κανέναν... Δεν είχε με κανέναν πιά παρτίδες... Μά, φαίνεται πως εκείνος που τη φώναζε ήθελε όπωσδήποτε να τη σταματήσει. Τό όημα του τ' άκουγε πίσω της, γρήγορα σαν τό δικό της, ένώ η λαχανιασμένη φωνή του άκούγοντανε πιά δυνατά:

—Δεσποινίς Τζένη... Σταθήτε, λοιπόν!...

Σε μία στιγμή, πάγωσε!... Είχε άναγνωρίσει αυτή τη φωνή: Ήταν ο Τέλης... Άλλοίμονο! Σε ποιά στιγμή!... Θάδινε όλα τα χρόνια της ζωής της για να δρισκότανε τώρα μίλια μακριά του... Δεν ήθελε να δη κανέναν, αυτόν όμως, πριν απ' όλους...

Προσπάθησε να χαθή μέσ' στον κόσμο, έστριψε ένα δρομάκι δεξιά, μα σε μία στιγμή το χέρι του άρπαξε τό μπράτσο της. Άναγκαστήκε να σταθή.

—Γιατί τρέχετε; τη ρώτησε ο Τέλης, λαχανιασμένος, άναστατωμένος. Δεν άκούσατε που σας φωνάζω;...

Γύρισε άπότομα, και δρέθηκε φάσμα μαζί του:

—Τί θέλετε; τον ρώτησε βραχνά.

Η φωνή της είχε κάτι έχθρικό. Οί λάμψεις των ματιών της κάτι μεταλλικό, που χώθηκε βαθιά στην καρδιά του Τέλη. Χλώμιασε κι' άφισε τό μπράτσο της που κρατούσε.

—Τί θέλω; τί ήθελε;... Αυτός δρισκότανε σ' ένα άλλο δαγόνι του τράινου που τους κατέδασε από την Αθήνα. Βγαίνοντας στο σταθμό του Πειραιώς, την είχε ξαφνικά δη μπροστά του. Αδύρμητα, την είχε φωνάζει, είχε τρέξει από πίσω της. Γιατί; Για να της μιλήση, για ναχη

δωσή το θάρρος για τη μεγάλη θυσία: Η φτωχιά παράλυτη άπάνω στο κρεβάτι του σιωπηλού της μαρτυρίου... Τά δακρυσμένα της μάτια, κρυφωμένα στην πόρτα με άδη-μονία, με άγωνία, περιέμεναν τό γυρισμό της άγαπημένης της κορούλας...

Τό γυρισμό της, με τά χέρια γεμάτα και την ψυχή της κουρέλι... Πώς έφυγε εκείνη τη μέρα από τό μοδιωτάδικο η Τζένη! Με την ψυχρή σπαργαμένη, με τά δνειρά της κομμάτια... Νόμιζε πως περπατούσε μέσ' στη λάσπη... Έκρυβε τό πρόσωπό της από τους άδιάφορους διαβάτες, σά νάτανε χαρταμένη άπάνω του με πύρινα γράμματα η γτροπή... Ένοιωσε η φτωχιά πως όλα είχανε τελειώσει! Σε μία στιγμή... Είχε κλειστή πίσω της η ζωή με μία δαρεία σιδερένια πόρτα. Μπροστά της άνοιγότανε τώρα σ' χορταγός, σαν τό στόμιο μιας ύπνωσης, ο υπόκοσμος... Τό πρώτο δήμα είχε γίνει, γλυστόρο, δλθθριο, προς τό άδυσώπητο κατήφορο τ' άλλα βήματα και τά άλλα γλυστρημάτα θ' άκολουθούσανε μοιραία...

Εύτυχώς, μέσ' στο δαγόνι του ηλεκτρικού δρεσικέ μονη της. Άνάσανε άνακουφισμένη. Την ευχαριστούσε η μοναξιά. Μονη της ένοιωσε άνακουφιστή, δεν ήθελε να μιλά, δεν ήθελε ν' άκούη να μιλάνε... Μισούσε όλο τον κόσμο που την είχε σπρώξει χωρίς λύπη στα χέρια αυτού του φρικτού ανθρωπου... Δεν είχε δρεθή ένας να την κρατήση, να της δώση έλπίδα. Άναλγητοι όλοι, δαρδύροι, άδιάφοροι, άνικανοί να νιώσουνε τον οίκτο... Όσο τό τράινο προχωρούσε προς τον Πειραιά, τόσο και δούλιαζε η Τζένη πιά βαθειά στην απόγνωση. Της φαίνότανε τώρα άπίστευτο αυτό πουχες κάνει, αυτό πουχες άφίσει να γίνη εις δόρος της... Άν δεν ένοιωσε ακόμα στο κορμί της τ' άνατριχιάσματα της φρίκης πουχες προκαλέσει τό πλησίασμα του πρώτου άναγκαστικού έραστή, θά νόμιζε η φτωχιά πως είχε δνειρευτή... Μ' άλλοιμονο! Δεν ήταν ένα τραγικό δνειρο... Ήτανε χειροπιαστή, φοδερή πραγματικότητα... Νά, είχε φύγει από τό καταρραμένο εκείνο μοδιωτάδικο, όπου είχε άφίσει τα πάντα, και τώρα τό τράινο την τραδούσε στον Πειραιά, κουρέλι, έρείπιο...

Κατέβηκε με σκυμένο κεφάλι και διάσχιζε γρήγορα—γρήγορα την πλατφόρμα του σταθμού. Ξαφνικά, άκούσε τ' όνομά της:

—Δεσποινίς Τζένη!...

Δεν γύρισε, μόνο συνέχισε τό δρόμο της σχεδόν τρέχοντας. Παιός νάτανε;...

Δεν ήθελε κανέναν... Δεν είχε με κανέναν πιά παρτίδες... Μά, φαίνεται πως εκείνος που τη φώναζε ήθελε όπωσδήποτε να τη σταματήσει. Τό όημα του τ' άκουγε πίσω της, γρήγορα σαν τό δικό της, ένώ η λαχανιασμένη φωνή του άκούγοντανε πιά δυνατά:

—Δεσποινίς Τζένη... Σταθήτε, λοιπόν!...

Σε μία στιγμή, πάγωσε!... Είχε άναγνωρίσει αυτή τη φωνή: Ήταν ο Τέλης... Άλλοίμονο! Σε ποιά στιγμή!... Θάδινε όλα τα χρόνια της ζωής της για να δρισκότανε τώρα μίλια μακριά του... Δεν ήθελε να δη κανέναν, αυτόν όμως, πριν απ' όλους...

Προσπάθησε να χαθή μέσ' στον κόσμο, έστριψε ένα δρομάκι δεξιά, μα σε μία στιγμή το χέρι του άρπαξε τό μπράτσο της. Άναγκαστήκε να σταθή.

—Γιατί τρέχετε; τη ρώτησε ο Τέλης, λαχανιασμένος, άναστατωμένος. Δεν άκούσατε που σας φωνάζω;...

Γύρισε άπότομα, και δρέθηκε φάσμα μαζί του:

—Τί θέλετε; τον ρώτησε βραχνά.

Η φωνή της είχε κάτι έχθρικό. Οί λάμψεις των ματιών της κάτι μεταλλικό, που χώθηκε βαθιά στην καρδιά του Τέλη. Χλώμιασε κι' άφισε τό μπράτσο της που κρατούσε.

—Τί θέλω; τί ήθελε;... Αυτός δρισκότανε σ' ένα άλλο δαγόνι του τράινου που τους κατέδασε από την Αθήνα. Βγαίνοντας στο σταθμό του Πειραιώς, την είχε ξαφνικά δη μπροστά του. Αδύρμητα, την είχε φωνάζει, είχε τρέξει από πίσω της. Γιατί; Για να της μιλήση, για ναχη

δωσή το θάρρος για τη μεγάλη θυσία: Η φτωχιά παράλυτη άπάνω στο κρεβάτι του σιωπηλού της μαρτυρίου... Τά δακρυσμένα της μάτια, κρυφωμένα στην πόρτα με άδη-μονία, με άγωνία, περιέμεναν τό γυρισμό της άγαπημένης της κορούλας...

Τό γυρισμό της, με τά χέρια γεμάτα και την ψυχή της κουρέλι... Πώς έφυγε εκείνη τη μέρα από τό μοδιωτάδικο η Τζένη! Με την ψυχρή σπαργαμένη, με τά δνειρά της κομμάτια... Νόμιζε πως περπατούσε μέσ' στη λάσπη... Έκρυβε τό πρόσωπό της από τους άδιάφορους διαβάτες, σά νάτανε χαρταμένη άπάνω του με πύρινα γράμματα η γτροπή... Ένοιωσε η φτωχιά πως όλα είχανε τελειώσει! Σε μία στιγμή... Είχε κλειστή πίσω της η ζωή με μία δαρεία σιδερένια πόρτα. Μπροστά της άνοιγότανε τώρα σ' χορταγός, σαν τό στόμιο μιας ύπνωσης, ο υπόκοσμος... Τό πρώτο δήμα είχε γίνει, γλυστόρο, δλθθριο, προς τό άδυσώπητο κατήφορο τ' άλλα βήματα και τά άλλα γλυστρημάτα θ' άκολουθούσανε μοιραία...

Εύτυχώς, μέσ' στο δαγόνι του ηλεκτρικού δρεσικέ μονη της. Άνάσανε άνακουφισμένη. Την ευχαριστούσε η μοναξιά. Μονη της ένοιωσε άνακουφιστή, δεν ήθελε να μιλά, δεν ήθελε ν' άκούη να μι

—Λοιπόν; Τί σ' έκανε νά τού φερθής έτσι τού Τέλη...
—Πώς τού φερθήκα; Δεν θυμάμαι...
—Δεν θυμάσαι;...

Η Βούλα έπιασε τού χέρι της Τζένης, και προσπάθησε πάλι νά συναντήση τη ματιά της. Καί τη φορά αυτή όμως, τά μάτια της Τζένης ήσαν χαμηλωμένα μέ έπιμονή, μέ πείσμα.

—Τζένη, κάτι μου κρύβεις! είπε ή Βούλα μέ πεποίθηση.

—Τί μπορεί νά σού κρύβω;... ρώτησε άναστατωμένη ή καυμενούλα, νομίζοντας ότι είχε άφήσει νά προδοθή τού φοβερό μυστικό της...

—Έρω κι' έγώ;... Μου φαίνεσαι άλλοιώς-τικη... Σού μιλάω, σέ ρωτάω, κι' έσύ, αντί νά μέ κυττάζης στά μάτια μέ θάρρος, σά φιλενάδα σου πού την άγαπάς και σ' αγαπάει, κατεβάξεις τά βλέμματά σου σάν ένοχη...

Τή ζύγωσε λίγο πιό πολύ ή Βούλα, κι' άγκαλιάζοντάς τη, ρώτησε σιγά:

—Τί έχεις, Τζενούλα;... Τί σου συμβαίνει;... Όμολόγησέ τού μένα... Θά ελαφρώσης, κι' ίσως μπορούσώ νά σε παρηγορήσω, νά σε βοηθήσω, νά σε συμβουλέψω...

Γιά μιá στιγμή, τά καυτά λόγια της τραγικής όμολογίας χυμίζανε άπ' την καρδιά της Τζένης στό στόμα της... Λίγο άκόμα, και θά της τάλεγε όλα, δίπλα στη Βούλα όμως προβάλεε ξαφνικά ό Τέλης, μέ τη δειλιά του ματιά καρφωμένη ίκευτικά άπάνω της, σά νά την παρακαλούσε νά σωπάσει, σά νά μνη τ' άντεχε τού τρομερό μυστικό της... Δάγκωσε ή Τζένη τά γείλια της δυνατά, έκοψε στή μέση τά λόγια πούχανε κιόλας άνεβή, και σώπασε...

—Δεν μιλάς; τή ρώτησε ή Βούλα, άφού περίμενε μάταια την άποκάλυψη τού μυστικού της.

—Τί νά σου πώ;... Έκανε ή άλλη μέ σβυσμένη φωνή.

Σήκωσε τούς ώμους της ή Βούλα, φανερά δυσανεκτή:

—Καλά... Κάνε όπως προτιμάς... εί-πε. Δεν σου ζητάω νά μου μιλήσης, άφού έπαχα, φαίνεται, νάχω την έμπιστοσύνη σου...

Κι' έκανε νά φύγη. Η Τζένη όμως την κράτησε μέ δύναμη άπό τού υπέρσσο:

—Στάσου!... τής φώναξε. Πού πές;...

—Φεύγω... Άφού δεν θές νά μου μιλή-σης;... Άφού δεν μ' έμπιστεύεσαι;... Δεν τού καταλαβαίνεις ότι μέ πικραίνεις;...

—Βούλα... Σε παρακαλώ... Μή μέ παρεξηγής...

—Δεν σε παρεξηγώ, σ' αγαπάω... Ό-πως σ' αγαπάει —και πιό πολύ άπό μέ-να— ό Τέλης... Έδώ όμως, κάτι μάς κρύβεις...

—Δεν σάς κρύβω τίποτα...

—Δεν είνε δυνατό ν' άλλαξη ή συμ-περιφορά σου τόσο ριζικά άπό τή μιá μέρα στην άλλη...

—Πού τού βλέπεις ότι άλλαξε;

—Νά, προχτές άκόμα κατεβαίνανε μέ τόν Τέλη άπό τήν Άθήνα, κι' αυτός ό φτωχός, γεμάτος χαρά και περηφάνεια σέ συνόδευε ως τού σπιτί σου... Σήμερα, τί σ' έκανε νά τόν άποφύγης μέ τρόπο πού —άσε μέ νά στό πώ, γιατί σ' αγα-πάω— δεν ήταν ούτε φιλικός, ούτε καν ευγενικός;...

Τά δάκρυα αυλακώνανε τά μάγουλα της Τζένης:

—Άσε με, καλή μου Βούλα... μουρ-μούρισε μέ κομμένη φωνή. Μή μέ ρωτάς... Ναι, κάτι έχω, κάτι μου συμβαίνει — καλά τού καταλαβαίνεις... Δεν μπορώ όμως, δεν γίνεται, δεν υπάρχει τρόπος νά στό πώ...

—Σέ μένα;...

—Σέ κανένα! Είνε κάτι πού δεν τολ-μώ νά τού αναλογιστώ κι' έγώ ή ίδια, χωρίς νά νιώσω ανατριχίλα και φόβη!... Άνήσυχη, γεμάτη άγωνία, ή Βούλα άρπαξε και τά δυό χέρια της Τζένης μέ-σα στα δικά της:

—Τώρα, μ' αυτά πού μουπες, μ' έ-κανες νά μη μπορώ νά φύγω χωρίς νά μάθω: Τί σου συμβαίνει;... Τί έπαθες;... Τί έχεις;...

Μέ σφιγμένα δόντια, ή Τζένη άπάν-τησε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

—Θά μ' άφήσης ήσυχο, άνθρωπέ μου; Τά-ρα έρθεις νά μου ζητήσεις τίς άδείες σου; Δεν έλέπεις πού έχω δουλειά;

Τά καλά και οί κίνδυνοι ΤΟΥ «ΙΝΚΟΓΝΙΤΟ»

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις τού συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Τό «ίνκόνιτο» πού χρησιμοποιούν πολ-λές φορές οί προσωπικότητες είνε καλό και κακό. Η μάλλον χρήσιμο και έπικίνδυνο. Χρήσιμο, έπειδή έπιτρέπει τίς άνεπιδέα-στες διαπιστώσεις. Ένας ύπουργός λ.χ. πηγαίνει ως άγνωστος έν μέσω άγνώ-στων, κάνει την έρευνά του και δγάζει άνεμπόδιστα τά συμπεράσματά του. Έπι-κίνδυνο, γιατί μπορεί νά προκαλέση παρε-ξηγήσεις και όλα τά παρεπόμενα τών πα-ρεξηγήσεων.

Τό 1931 ό τότε «ύπουργός παρά τώ Πρωθυπουργώ» Άχιλλεύς Παπαδάτος και μερικά πρόσφυγες δουλευτάι πήραν τόν ύ-πουργό τών Έξωτερικών της Τουρκίας Τε-δήκ Ρουσδή πού δρισκόταν στήν Άθήνα μέ τόν Ισμέτ, και κατέβηκαν έντελώς άνε-πίστωμα στήν Κοκκινιά. Ό Ρουσδή είχε βα-ρεθή τίς δεξιότητες, τά γεύματα, τούς λό-γους και ζητούσε λίγη άνεπιστημότητα, καθώς και ένα καλό... ναργιλέ.

Κατέβηκαν λοιπόν — μέ ταξί, όχι μέ ύπουργικές κούρσες — άργά τή νύχτα στήν Κοκκινιά, έκαναν μέ τά πόδια μιá δόλτα στούς δρόμους τού συνοικισμού και κατέ-ληξαν σ' ένα μικρό και συμπαθητικό κέν-τρο, όπου βρήκαν και ναργιλέ και ρακί και παστομαμά κι' ένα τοιμελέ «καλλιτεχνικό» συγκρότημα μέ σαντούρι, βιολί και ούτι.

Κανείς δεν τούς γνώρισε και κανείς δεν τούς έδωσε... σημασία. Μιά πολυμελής πα-ρέα πού γλεντούσε σέ μιάν άκρη, ήλθε στό μεγάλο κέφι, διάταξε τού ένα τραγουδι πάνω στό άλλο και τελικά έστειλε «κερά-σματα» στήν άλλη παρέα — τού Ρουσδή. Δυό καραφάκια ρακί μέ τούς σχετικούς με-ζέδες. Η προσφορά έγινε δεκτή γιά λό-γους τάξεως. Λίγο άργότερα όμως ή πρώ-τη παρέα — τών γλεντιέδων — θέλησε νά ένωθή μέ τή δεύτερη — τών... άνεπιστή-μων. Αυτό φυσικά ήταν πάρα πολύ. Και έδέχθη νά καταφύγουν σέ τεχνάσματα γιά νά γλυτώσουν άπό τίς έγκαρδιότητες τών άγνώστων φίλων, πού έν συνεχεία τά έκα-ναν γυαλιά καρφά και κατέληξαν στό τιμήμα.

Ένας Γενικός Διοικητής Θράκης τής προδίκασταις περίπου εποχής, μόλις ά-νέλαβε τά καθήκοντά του έβέωρησε ύπο-χρεώσι του νά κάνει αϊφνιδιασμούς. Έπει-δή δεν ήταν γνωστός ός φυσιογνωμία, πή-γαυε όπου ήθελε χωρίς νά γίνεται αντίλη-πτός και διεπιστώνε τά «κακώς έχοντες».

Ένα καλοκαιρινό πρωινό πήγε στήν Άλεξανδρούπολη. Είχε άκούσει πώς ό έ-κεί τελώνης παραμύθισε έντελώς τή δου-λειά του και κοντά του και όλόκληρη ή ύ-

πηρεσία. Ό Γεν. Διοικητής, δλοιδόναχος, άγνώστος, πήγε στό γραφείο τού τελώνου ως ένδιαφερόμενος δήθεν γιά τή διεκπεραί-ωση μιás άδείας και ζήτησε τόν προϊστά-μενο. Δεν ήταν στή θέση του, άλλα και κα-νείς δεν τού έδινε συγκεκριμένες πληρο-φορίες. Μόνον ένας άχθοφόρος τού είπε:

—Τόν τελώνη θέλεις άνθρωπέ μου: Τά-ρα είνε στό καφενείο. Παίζει τάβλι. Πραγματικά τόν άνέκαμψε στό καφε-νείο άγωνιζόμενος άπεγνωσμένος νά φέρη έξώρες. Ό Γεν. Διοικητής πλησίασε... εύ-λαβώς και άφού ξερόδθηκε προειδοποιητικά, είπε:

—Μέ συγχωρείτε, κύριε τελώνη. Είνε ά-νάγκη νά μου ύπογράψετε μιá άδεια.

Και τού έστεινε ένα χαρτί. Ό λαμπρός κρατικός υπάλληλος ούτε καν σήκωσε τά μάτια του νά δη ποιός τού μιλούσε. Ά-πλώς φώναξε:

—Τρία πέντε! Πάλι μου τήν έσκασες!..

Και σκούπισε τούς θρούβους πού κατέ-βαιναν άπό τού πρόσωπό του. Ό Γεν. Δι-οικητής έπανάλαβε τήν παρακάλη του:

—Μέ συγχωρείτε κύριε τελώνη. Μά πρέ-πει νά κάνω τή δουλειά μου. Βάλτε μου, σάς παρακαλώ, μιá ύπογραφή...

Ό πρωταθλητής τού ταβλιού — ό ό-ποιος καθ' όλες τίς ένδείξεις είχε μεγάλες χασούρες — έξηγριώθη:

—Θά μ' άφήσης ήσυχο, άνθρωπέ μου; Τώρα βρήκες νά μου ζητήσεις τίς άδείες σου; Δεν έλέπεις πού... έχω δουλειά;

—Τό βλέπω, άπάντησε ό Γεν. Διοικη-τής. Δεν πειράζει. Θά περιμένω.

Και κάθισε ύπομονητικά δίπλα στούς ταβλοπαίκτας, παρακολουθώντας τά παι-χνίδια. Πέρασε έτσι μιή ώρα περίπου. Και σέ μιá στιγμή μεγάλης άγωνίας, όπου ό ιδρώτας κυλούσε σάν καταρράκτης άπό τού πρόσωπο τού τελώνη, ό Γεν. Διοικητής τόν... άρπαξε άπό τόν γαϊκά, τόν έσυρε στή μέση τού καφενείου και τόν έκανε τού ά-λατιού. Ένας παρευρισκόμενος χαροφύ-λος, ό όποιος παρακολουθούσε μέ ζωηρό ένδιαφέρον τήν εξέλιξη τού παιχνιδιού, έ-σπευσε νά συλλάβη τόν... έπιδρομέα.

—Τά στοιχία σου.

—Ευχαρίστως. Είμαι ό Γεν. Διοικητής Θράκης. Νά και ή ταυτότητά μου.

Κόκκαλο ό χωροφύλαξ. Ό τελώνης μό-νο πού δεν έπαθε άποπληξία. Άπό τήν ή-μέρα εκείνη τόν έχασε όριστικά ή ύπηρε-σία του. Καί τού τάβλι...

Ό ίδιος Γεν. Διοικητής έκανε συχνά πα-ρόμοιους αϊφνιδιασμούς. Κάποτε τού κα-τήγγειλαν ότι ό δάσκαλος ενός χωριού ύ-ποχρέωνε τούς μαθητάς του νά τού κουβα-λάν κάθε 1η και 15η τού μηνός άπό ένα δώρο. σέ τρόφιμα κυρίως. Όποιος δεν έ-φερνε τού δώρο, πρώτα... έτρωγε εύλο-γα κατόπιν έπαίρινε τά βρεμμένα του κι' έ-φευγε άπό τού σχολείο. Ό δάσκαλος αυ-τός είχε και τή μανία νά δερνιη όσα παιδιá πηγαίνουν σχολείο μέ... παπούτσια!

—Αυτά τά πράγματα, έλεγε, δεν είνε γιά τά χωριότοπαιδα. Είνε γιά τά παιδιά της Άθήνας! Καί βλέπετε τά... χάλια τους!

Μιά μέρα ό Γεν. Διοικητής πήρε ένα μουλάρι και πήγε στό χωριό, κάνοντας τόν πλανόδιο έμπορο. Συναντήθηκε μέ τού δά-σκαλο, συμφώνησαν ν' αγοράσή τά τρόφι-μα πού είχε συγκεντρώσει άπ' τά παι-διά και πήγαν σπιτί του γιά νά κάνουν... έκτίμησι τών έμπορευμάτων, έναντι τών όποιών θά έπαίρινε μιá προκαταβολή ό πω-λητής. Όταν ταξινομήθηκαν όλα ό επλάνο-διος έμπορος πήγε μαζί μέ τού δάσκαλο στό σχολείο, όπου και έβγαλε αϊφνιδιαστι-κά... λόγω στα παιδιά:

—Έγώ παιδιά μου πού σάς μιλω, εί-πε, είμαι ό αντίπαλος της κυβερνήσε-ως. Ό Γενικός Διοικητής. Αυτός εδώ δεν είνε δάσκαλος. Είνε τυχοδιώκτης. Θά σάς στείλω σέ λίγες μέρες ένα άλλο δάσκαλο πού θά είνε τίμιος άνθρωπος, θά σάς μάθη γράμματα, δεν θά σάς άναγκάζη νά τού κουβαλάτε δώρα και δεν θά σάς ύποχρε-ώνη νά μη φοράτε παπούτσια!

Κατόπιν άρπαξε τού δάσκαλο και άφού τόν έσιγύρισε καταλλήλως και δημοσί-α, τόν παρέπεμψε και στή δικαιοσύνη επί έκ- διασμφ και ιδιοποίησης ζώνης περιουσίας.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Μέ τού φακό τού ματιού

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ γιά φέτος ό έορ-τασμός της συμπληρώσεως 1900 έτών άπό της άφίξεως και διδασ-καλίας τού Αποστόλου Παύλου στήν Άθήνα, άλλα έν... πάση μυσ-τικότητι. Πρόκειται, νά γιορτά-σουμε ένα άλλο «ιερόν έτος» πολύ σημαντικώτερο άπό αυτό πού έώρ-τασαν οί Καθολικοί στή Ρώμη και δεν κάναμε μέχρι της στιγμής ούτε τίς στοιχειώδεις προετοιμασίες. Ούτε μιá διαφήμιση στό έξωτερι-κό. Ούτε ένα πρόγραμμα.

Κατατίσθηκε βέβαια... διά τήν τάξιν, μιá έπιτροπή, ή όποία έ-φρόντισε νά ζητήσει πιστώσεις και άφού τίς έξηπόλισε άνεπαύθη επί τών δαφνών της. Υποτίθεται δέ ό-τι ό έορτασμός θά άσχισή τά μέσα Μαΐου και ότι θά έλθουν έκαιοντά-δες κληρικοί και θεολόγους άπό ό-λον τόν κόσμο, άνάμεσα στούς ό-ποιους και κορυφές της Έκκλησί-ας και της Έπιστήμης. Άς έλπι-σουμε, τουλάχιστον, ότι οί διαπρε-πείς έπισκήπταις μάς θά έξασφαλι-σουν στέγη. Γιατί δεν είνε κι' αυ-τό βέβαιο...

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ νά τελειώση ό χει-μώνας και τού κοινόν περιμένει άκόμη νά γίνουν κανονικές διανομές άνθρακίτη! Ός τώρα μοιράσθηκαν μικροποσότητες — 200 κιλών κατ' άνώτατο όριο — μέ βασανιστικές όμες διατυπώσεις και χωρίς προει-δοποίηση τού κόσμου.

Πρό ήμερών έφθασε πάλι ένα φορ-τίο άνθρακίτη, άλλα προορίζεται γιά τίς δημόσιες ύπηρεσίες και τά μεγάλα ιδρύματα. Καί τού κοινόν; Τό κοινόν άπλούστατα θά περιμέ-νη τόν... Ιούλιο, όπου θά γίνη δω-ρεάν διανομή... ήλιακής ζέστης. Νά ύπηρε, τουλάχιστον, τρόπος νά τήν άποθευόμε...

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολλές και θετικές ένδείξεις πώς μέχρι τού Αυγού-στου θά έλθουν τά 75 περίπου τών τρώλλεϋ μπας, άν δεν τά... βασκάνη κανένα κακό μάτι. Τά θαυμάσια και άδάρυθα αυτά άχήματα θά χρησι-μοποιηθούν γιά τήν έξυπνέρεση τών γραμμών Πατησίων και Άμπε-λοκήπων. Ορθώς. Πότε όμως και πώς θά αντιμετωπισθή τού πρόβλη-μα τού ξεριζώματος τών τραμ ά-πό μερικούς στενούς δρόμους— Σο-φοκλέους, Εϋριπίδου, Ίπποκράτους κ. ά.—αί περίοικοι τών όποιών ζούν ύπό τήν διαρκή έντύπωσι... σει-σμού και μέ άδιάκοπη χρήση άστι-ρίνης; Οί άρμόδιοι θά πούν ίσως ότι στούς δρόμους αυτούς δεν μπο-ρούν νά κυκλοφορήσουν τά τρώλλεϋ. Συμφωνώ. Μπορούν όμως νά κυ-κλοφορήσουν — στή θέση τών τραμ —περισσότερα λεωφορεία. Είνε ά-πλούστατα...

ΜΙΑ άπό τίς αισθητές έλλείψεις τής πρωτεύουσας είνε οί δη-μόσιοι έκείνοι χώροι όπου καταφεύ-γουν όσοι βρίσκονται ύπό τήν ά-μείλικτη πίεσι άσιμμένης φυσιολο-γικής ανάγκης. Σ' όλες τίς μεγά-λες πόλεις τού κόσμου οί χώροι αυτοί υπάρχουν σέ κάθε γωνία, άλ-λα κυρίως στό πολυσύχναστα κεν-τρικά σημεία.

Εδώ δεν υπάρχουν περισσότεροι άπό 3—4 παρόμοιοι χώροι, άλλα κι' αυτών σχεδιάζεται ή κατάργη-σις. Ηδη άποφασίσθηκε νά μετα-δελθούν σέ αίθουσες... καλλιτεχνι-κών έκθέσεων τά γνωστά ύπόγεια της πλατείας Συντάγματος, τά ό-που λόγω της θέσεως και της...

καλώς οργανώσεώς τους έχουν πάν-τα πιέννες. Νά γίνη επί τέλους και αυτή ή θυσία, χάριν της... καλλι-τεχνίας. Άλλά πώς θά τά δγάλουν πέρα οί πολυβασανιζόμενοι και γιά λόγους άνεξαρτήτους της θελήσεως τους... άσυγκράτητοι συμπολίται;

ΗΕΛΛΕΨΙΣ φωμιού πού παρα-ηγήθηκε τίς τελευταίες εβδομά-δες — περισσότερο στίς επαρχί-ες — έγινε άφορμή νά άποκαλυφθή ότι δεν υπάρχουν άποθέματα σιτα-ριού και άλεύρων. Άν συμβή δη-λαδή νά καθυστερήση γιά ένα οίον-δήποτε λόγο ένα σιτοφορτίο, τού κοι-νόν πρέπει νά μείνη χωρίς ψωμί. Άλλά μήπως υπάρχουν άποθέματα άλλων βασικών ειδών διατροφής; Η καυσίμων; Τίποτα. Τό πάμε σύμφωνα μέ τήν όχι πολύ άσφαλή φιλοσοφία της τραγικής παροιμι-ώδους φράσεως: «μεροδουλί, μερα-φάγι» Καμιά προνοητικότης γιά τήν άντρίο. Αυτή όμως ή πολιτική μπορεί νά είνε άνεύθυνη γιά τούς ιδιώτες πού τήν εφαρμόζουν γιά λογαριασμό τους, ενώ είνε άδυνη-ροτάτη όταν τήν εφαρμόζει τού Κράτος.

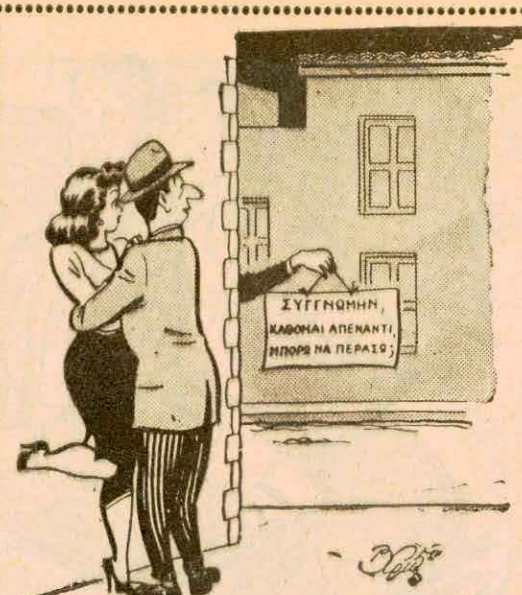
Τά άποθέματα πάντως δεν προ-υποθέτουν τόν κίνδυνο πολέμου. Χρειάζονται σέ κάθε περίπτωση και κυρίως γιά τή συγκράτηση τών τι-μών και τού χτυπήμα της άισχρο-κερδείας. Είνε δηλαδή ένα δείγμα κρατικής νοικοκυρασύνης. Αυτό λοι-πόν τού δείγμα δεν μπορούν νά καυ-χηθούν ότι τού έχουν πάντα πράξει-ρο οί δικές μας ύπηρεσίες έφοδια-σμού...

ΚΑΤ' επανάληψιν ό κ. Βενιζέλος —και ό μακαρίτης Σοφούλης παλαιότερα — συνέστησαν στίς κρατικές ύπηρεσίες νά διευκολύ-νουν τού κοινόν. Τίς συστάσεις τους όμως αυτές τίς πήρε ό άνεμος! Σε κανένα ύπουργείο ό πολίτης δεν βρίσκει τήν πλέον στοιχειώδη έ-στα έξυπνέρεση και είδικώτερα στό Γενικό Λογιστήριο, όπου ύφίσταται κανείς όλόκληρη περιπέτεια προ-κειμένου νά πρωτοκολλήση μιá αί-τησί του! Τέλος πάντων δεν ύπαρ-χει τρόπος νά τεθή θέμα στή βα-σανιστική αυτή ιστορία;

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ θέατρο δεν πρό-κειται έφέτος τουλάχιστον — κατά τίς ένδείξεις πού υπάρχουν — νά ένδιαφερθή γιά τήν ελληνική θε-ατρική παραγωγή. Στά ένα έργα πού παίχτηκαν ως τώρα, προστιθέ-ται και άλλα ένα έργα, σύμφωνα μέ τίς προαγγελίες. Η έθνική σκη-νή ζητήμα είνε άν θά άνεδύσση ένα ελληνικό έργο ως τού τέλους της σαι-ζόν. Διερωτάται όμως κανείς τί εί-δους «έθνικό» είνε τού θέατρο πού άγνοεί τήν ελληνική παραγωγή; Καί ποιά έννοια έχουν οί υπεργολατέ-λειες τών Γεν. Διευθυντών, τών τεσ-σάρων σκηνοθετών, τού Συμβουλί-ου και Καλλιτεχνικών Έπιτροπών; Γιατί — άκόμα — νά έχη φορολο-γική άτέλεια τού «έθνικού» θεατρο και όχι και τά έλεύθερα, πού επί-τέλους, παρακολουθεί μέ στερή-την ελληνική θεατρική παραγωγή.

ΠΩΣ ΝΑ ΜΗ διαμαρτυρηθώμε πάλι γιά τά κέρματα! Ένώ κυ-κλοφορούν άκόμα τά παλιά —μονα-δικά φορέα τού μικροβίου της γρίππης και όλων τών μικροβίων— άρχισαν νά κυρελιάζονται τά νέα. Αυτό έπειδή δεν κυκλοφορούν μεγά-λες ποσότητες. Υπάρχει λοιπόν κίνδυνος μόλις άποσυρθαν άπό τήν κυκλοφορία τά παλιά, νά δημιουργηθή ζήτημα άντικαταστάσεως τών... νέων! Φαύλος κύκλος, δηλαδή, πού θά έξαλειφθή μόνο μέ μεταλλικά κέρματα όπως γίνεται άλλου.

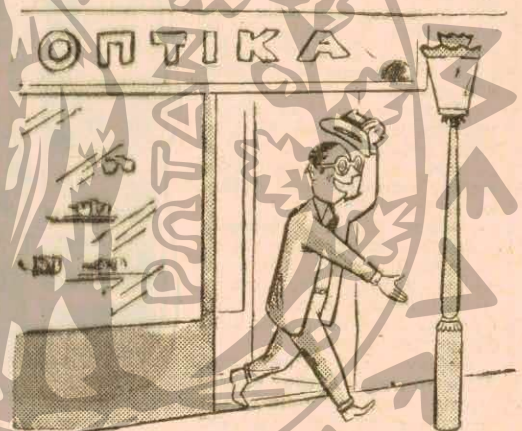
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Διακριτικός Άνθρωπος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Αυτή είνε ή μακαρίτισσα ή πεθερά μου!... Άχει τώρα νά τής βουλώσω κι' έγώ μιá φορά τού στόμα!... (Τού Αρχέλαου)

ΜΕ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΓΥΑΛΙΑ

—Τί γίνεστε κύριε Πέτρο; «France-Dimanche»

από μερικές μέρες πήρε ένα ρολάκι «φιγκυραν» σε μια μουσική ταινία με πρωταγωνίστρια την Ντόρις Ντάι.
Από τότε η Πέγκυ Ντόου με αξιοθαύμαστη επιμονή άφιερώθηκε στον κινηματογράφο. Πήρε και μαθήματα δραματικής τέχνης σε κάποια σχολή κι' έτσι από ρολάκι σε ρολάκι έφθασε να είναι σήμερα μία από τις πολλές καινούργιες στάρλετ που υπόσχονται γρήγορη και θετική εξέλιξη. Μικρούς και ασήμαντους σχετικώς ρόλους έπαιξε σε αρκετές ταινίες της Γουόρνερ, μεταξύ των οποίων και στη «Νύχτες θριάμβων», με την Τζούν Χείνερ.

Έπειτα, μόλις κατάλαβε ότι αυτό που μπορούσε να προσφέρει σε τέχνη αξίζει καλύτερη μεταχείριση, ζήτησε δουλειά σε άλλη εταιρεία. Εκεί της προσέφεραν άμέσως ένα ρόλο στο δραματικό φιλμ «Υπό τον άσπερισμό του κριού», με μισθό 500 δολάρια την εβδομάδα. Αμα τελείωσε κι' αυτό το φιλμ, η Πέγκυ ζήτησε παντού δουλειά. Την προσέλαβαν τελικά τα στούντιο Ούνιβέρσαλ-Ιντερνάσιοναλ στα όποια και ανήκει σήμερα με προσωρινό συμβόλαιο αποκλειστικής συνεργασίας διάρκειας δύο χρόνων. Έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ της Υβόν ντε Κάρλο «Η κόρη του πειρατού» και τώρα παίζει στο φιλμ «Ο γαλατάς», μία έξωφρενική μουσική κωμωδία με πρωταγωνιστές τον πασίγνωστο μυταρά Τζιμμι Ντουράντε και το Ντόναλντ Ο' Κόννορ.

Αυτή είναι μέσα σε δυό λόγια η κινηματογραφική καριέρα της νεαρής και όμορφης Πέγκυ Ντόου. Πρέπει να δηλώσουμε ότι το θάρρος της και η όμορφη της ανοίξαν διάπλους τις πύλες των στούντιο του Χόλλυγουντ. Αν δεν είχε αυτό το θάρρος να εισχωρήσει διά της βίας στα στούντιο, σήμερα θα ήταν ασφαλώς μία από τις τόσες όμορφες κοπέ-

Πέγκυ Ντόου

Μιά έξυπνη και τολμηρή στάρ

λες που θέλουν να παίξουν στον κινηματογράφο, αλλά περιμένουν να τις προσέξει πρώτα κανένα «λαγωνικό» ταλέντο.

Η Πέγκυ Ντόου — το πραγματικό της όνομα είναι Πέγκυ Τζόζεφιν Βερναντ — γεννήθηκε στη πόλη Κολούμπια της πολιτείας Μισισσιππή στις 18 Μαρτίου του 1928 από γονείς ευκατάστατους γερμανικής καταγωγής. Σπούδασε στα καλύτερα σχολεία της Λουιζιάνας και γράφηκε στο Πανεπιστήμιο με σκοπό να γίνει γιατρός και μάλιστα δερματολόγος. Παράλληλα όμως θαύμαζε τους ηθοποιούς του κινηματογράφου και επιθυμούσε κρυφά να γίνει ηθοποιός.

Η Πέγκυ Ντόου είναι ψηλή, με γκριζά μάτια και θαυμάσιο ελαστικό σώμα. Έχει πολλούς θαυμαστές, σ' όλη την Αμερική, που της στέλνουν συχνά όμορφα και πολυτίμα δώρα.

Η αλληλογραφία της είναι, χωρίς υπερβολή, από τις πιο πυκνές και τις πιο ενθουσιώδεις των αστέρων. Χιλιάδες επιστολών της στέλνονται εβδομαδιαίως, όχι μόνο από τις διάφορες πολιτείες της Αμερικής, αλλά κι' απ' τα τέσσερα άκρα της γής.

Ο άντρας όμως που έχει συγκινήσει την καρδιά της είναι ένας ώριμος πρωταθλητής του μπέιζ-μπάλ, ο Έρικ Χάμερ. Η Πέγκυ είναι τρελλά έρωτευμένη μαζί του και κάθε τόσο πηγαίνουν κι' οι δυο περίπατο με τ' αλογά τους, γιατί κι' οι δυο τους λατρεύουν την ιππασία. Οι περίπατοι αυτοί γίνονται στις έξοχες του Χόλλυγουντ, μακριά από τ' αδιάκριτα βλέμματα.

Η χαριτωμένη στάρ έχει εύθυμο χαρακτήρα και της αρέσουν τ' αστεϊκά «πάρτυ». Έχει αρκετό χιούμορ και τ' αστεϊσμάτα της διασκεδάζουν τους φίλους της, γιατί είναι πάντα αθάνα.

Η Πέγκυ Ντόου αναφέρει ότι, μετά το γάμο της, επιθυμεί να κάνει ένα μεγάλο ταξίδι στην Ευρώπη, για να γνωρίσει τον τρόπο της εργασίας και στα γαλλικά και Ιταλικά στούντιο. Θα προσπαθήσει μάλιστα

να παίξει και σε ευρωπαϊκές ταινίες, από τις οποίες μερικές της αρέσουν καλύτερα από τις αμερικάνικες — όπως δεν διατάζει να δηλώσει σε κάθε περίπτωση.

A. ΚΙΝΓΚ

ΕΔΩ και δυό χρόνια μία συντροφιά από είκοσι ωραία κορίτσια, είκοσι πραγματικά «πίν-άπ-γκέρλ», είχε ξεφύγει μ' ένα πρωτότυπο και έξυπνο τρόπο από τον άγρυπνο έλεγχο της πύλης των στούντιο μίας κινηματογραφικής εταιρείας του Χόλλυγουντ και είχε εισχωρήσει στα ενδότερα, ζητώντας να παρουσιασθή σε κάποιον άρμόδιο και υπεύθυνο.

— «Η θα μ'ας παρουσιάσετε σε κάποιον ειδικό, έλεγαν όλες με μία φωνή στους καταθρονημένους κλητήρες, η δέν φεύγουμε απ' εδώ! Κι' όχι μόνο δέν φεύγουμε, αλλά είμαστε διατεθειμένες να κηρύξουμε... άπεργία πείνης, μέχρι να γίνουμε δεκτές από κάποιον!...»

Μπροστά σε μιά τέτοια χαριτωμένη είσοδο οι κλητήρες υπεχώρησαν και παρουσίασαν τις κοπέλλες στον πρώτο σκηνοθέτη που βρέθηκε μπροστά τους.

— «Έρω, μαντεύω, έκανε εκείνος γελώντας μόλις τις είδε. Ασφαλώς θα θέλετε να γίνετε στάρ... Και είσατε όλες όμορφες, διάβολε! Έχετε όμως φοιτήσει σε καμμία δραματική σχολή;

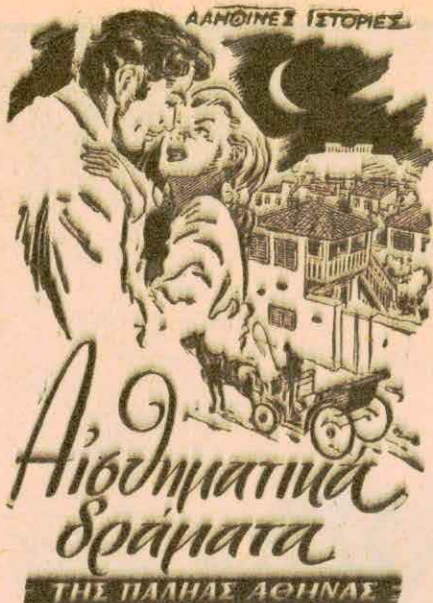
— «Οχι, του απάντησαν. Προς το παρόν ζητάμε ρόλους χορευτριών ή και κομπάρσων. Αργότερα θα σκεφθούμε για σχολές.

Με τον άσυνήθιστο αυτόν τρόπο, λοιπόν, έκανε την είσοδο της στα κινηματογραφικά στούντιο η όμορφη Πέγκυ Ντόου, που ήταν μία από αυτές τις είκοσι κοπέλλες. Από την πρώτη στιγμή η όμορφη της έκανε μεγάλη εντύπωση και ύστερα

Η χαριτωμένη στάρ Πέγκυ Ντόου.

Αιουματινά δράματα

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Χαμένο όνειρο

— Έλα λοιπόν, ήσυχασέ!... Φτάνει πιά!...

— Αναστατωμένη από τα χάδια και τα φιλήματα του αγαπημένου της, η όμορφη Στάσα προσπάθησε, να ξεφύγει από το παθητικό του άγκάλιασμα.

Μα εκείνος — μέσα στο ρόδινο μισόφωτο της καμαρούλας — ξαναμμένος από τον πόθο, έκανε σαν τρελλός.

— Πώς κάνεις έτσι, καϊμένε; του είπε πάλι τσαχπίνικα, κουμπώνοντας τη ρούπα της ή νά.

— Μα δεν καταλαβαίνεις, Στάσα μου! της απάντησε με παραποιητικό ύφος το παλληκάρι. Είσαι τόσο όμορφη, κι' εγώ σ' αγαπώ τόσο πολύ! Τό βρίσκες παράξενο να σε ποθώ;

— Ήταν ένας ψηλός, γεροδεμένος νέος ο Θέμης Γ... Τό λυγρό του παράστημα φάνταζε πιο πολύ με τη στολή του κελευστή του Πολεμικού Ναυτικού.

Καταγόταν από παλιά κι' αρχοντική οικογένεια της Αθήνας κι' ήταν το καμάρι, ο μοναχικός δλαστής των γονιών του. Πολλές κοπέλλες της καλής κοινωνίας της Αθήνας όνειρευόνταν τον ξωτό του και τον λαχταρούσαν.

— Άλλα ο Θέμης είχε γνωριστή, έδω και λίγον καιρό με τη Στάσα και την έρωτη-τηκε τρελλά, έτοιμος να κάνει και το πιο ασυλλόγιστο τόλμημα για χάρι της.

— Εκείνη, απλή κοπέλλα του λαού, όμορφη πολύ και πονηρή, είχε βέβαια συγκινήσει από την αισθηματική προτίμησή που της έδειξε ο νέος κι' ανταποκρίθηκε. Άλλα, επιτήδεια όπως ήταν, νοιώθοντας πόσο τον είχαν γοητεύσει τα θέληγτρα της και ύποκινήμενη από την τετραπέρατη μάνα της, είχε βάλει στο νοῦ της να τον κάνει δικό της για πάντα, άντρα της. Και τὸν κατάφερε να της προτείνει να γίνει γυναίκα του.

— Ένώ σιγουριζόταν τώρα μπρός στον καθρέφτη της, η Στάσα τὰ συλλογιζόταν όλα αυτά και ή καρδιά της ήταν γεμάτη ανησυχία και έλπιδα: 'Απόψε ή συνάντησή τους ήταν αποφασιστική για την τύχη της αγάπης τους.

— Ο Θέμης είχε στο μεταξύ αναλάβει να μιλήσει στους δικούς του και τώρα έπρεπε να της έλθει η 'αποτελέσματα.

— Μ' εκείνο το σκέρτσο της που τὸν κέντριζε τον πόθο, τὸν γοητεύαζε μέσα από τὸ κρύσταλλο τὸν καθρέφτη κι' ύστερα τὸν ρώτησε:

— Λοιπόν; Τί νέα έχεις;

— Ο νέος σγκώθηκε από τὸ ντιβάνι και τὴν πλησίασε:

— Όπως τὸ πρόβλεπα! της είπε, με φανερό στενοχώρια. Ο μπαμπάς οὐτε ν' ακούσει θέλησε τέτοια κουβέντα, Μοῦ τὰ

είπε ξεκάθαρα: «'Αν θέλεις να παντρευτείς, μπορούμε εμείς οί γονεῖς σου, να σου διαλέξουμε ένα κορίτσι τῆς θέσῆς μας...». Μάλιστα...

— Μάλιστα, τί;... Γιατί κομπιάζεις;... ρώτησε πειραγμένη τώρα η Στάσα.

— Νά, μὸν τόνισε ὁρθὰ κοφτὰ πῶς, μ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχει, δὲν θὰ διατάσῃ νὰ μὲ ἀποκηρύξῃ, ἂν κάνω — λέει — τοῦ κεφαλιῶ μου...

— Καὶ σὺ; Τί τοῦ ἀποκρίθηκες ἐσύ;

— Τοῦ ἐξήγησα, τοῦ ἔδωσα νὰ τὸ καταλάθῃ σοβαρά, πῶς γιὰ μένα τὸ αἰσθημα αὐτὸ εἶναι ὁ μεγάλος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου.

— Κι' ἐκείνος; τὸν ἔκοψε ἀνυπόμονα ἡ κοπέλλα.

— Ἐλάσσε καὶ μὲ κορόιδεύε; «Παιδιάτικες ἀνοησίες!» τὰ χαρακτηρίσες...

— Ἡ Στάσα ἀπόμεινε σιωπηλὴ μερικὲς στιγμές.

— Ὡστε... ἔτσι;... ἔκανε ὕστερα δαγκώνοντας με πείσμα τὰ χεῖλιά της. Καὶ σὺ τώρα, τί θὰ κάνης, Θέμη; τὸν ρώτησε κυττάζοντας τὸν κατὰματό.

— Αὐτὸς τὴν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του. — Τί θὰ κάνω, τὸ ξέρεις, Στάσα! της εἶπε γλυκά, Σὺ τὸ εἶπα: Σ' ἀγαπῶ τόσο, ποῦ μπορῶ καὶ τὴ ζωὴ μου νὰ θυσιάσω γιὰ σένα! Ὅτὰ τὸ σκάσουμε γιὰ τὴν Αἰ-γυπτία, ὅτὰ μείνουμε λίγο διδάστημα ἐκεῖ.

— Ὅτὰ μὲ βοηθήσουν οἱ θεοὶ μου, Κι' ἀργότερα, ὅταν περάσῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις, θὰ συμφιλιωθῶμε καὶ μὲ τοὺς γονεῖς μου. Τί θὰ κάνουν στὸ τέλος κι' αὐτοί;...

— Κι' ἐπειδὴ τὴν ἐβλεπε αἰμίλητη θυσι-σμένη σὲ σκέψεις, τῆς χαϊδεύε τὸ πρόσω-πο, λέγοντάς της γελαστά:

— Ἔτσι λοιπόν, μικρούλα μου! Καὶ ξέρεις κάτι;... Ἐβγαλα κιόλας τὰ εἰσι-τήρια μας γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια! Ναι, ναι! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκπλήξις, ποῦ σοῦ εἰσά-μαζα. Ἀφροῖο τὸ βράδυ θὰ φύγουμε μὲ τὸ γαλλικὸ τῆς γραμμῆς! Ὅτὰ σὲ περιμένω στὴς 6 ἡ ὥρα, τὸ ἀπόγευμα, στὸν Πει-ραιᾶ, στὸ Ρολόι...

— Ἐξέπασε ἡ Στάσα σ' ἕνα νευρικὸ γέ-λιο.

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη; τὴ ρώτησε μ' ἀπορία, ο Θέμης.

— Πῶς... Πετῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου! Καὶ ἐαφνικά, ἀλλάζοντας τόνο, τοῦ μί-λησε σοβαρώτερα:

— Ὅλα τὰ κανόνισες βέβαια, Σκέφτη-κες, διως, πῶς θὰ ζήσουμε σὲ ξένο τόπο; Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ λείψῃς ἀπὸ τὴν ὑ-πηρεσία σου;

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη; τὴ ρώτησε μ' ἀπορία, ο Θέμης.

— Πῶς... Πετῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου! Καὶ ἐαφνικά, ἀλλάζοντας τόνο, τοῦ μί-λησε σοβαρώτερα:

— Ὅλα τὰ κανόνισες βέβαια, Σκέφτη-κες, διως, πῶς θὰ ζήσουμε σὲ ξένο τόπο; Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ λείψῃς ἀπὸ τὴν ὑ-πηρεσία σου;

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη; τὴ ρώτησε μ' ἀπορία, ο Θέμης.

— Πῶς... Πετῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου! Καὶ ἐαφνικά, ἀλλάζοντας τόνο, τοῦ μί-λησε σοβαρώτερα:

— Ὅλα τὰ κανόνισες βέβαια, Σκέφτη-κες, διως, πῶς θὰ ζήσουμε σὲ ξένο τόπο; Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ λείψῃς ἀπὸ τὴν ὑ-πηρεσία σου;

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη; τὴ ρώτησε μ' ἀπορία, ο Θέμης.

— Πῶς... Πετῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου! Καὶ ἐαφνικά, ἀλλάζοντας τόνο, τοῦ μί-λησε σοβαρώτερα:

— Ὅλα τὰ κανόνισες βέβαια, Σκέφτη-κες, διως, πῶς θὰ ζήσουμε σὲ ξένο τόπο; Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ λείψῃς ἀπὸ τὴν ὑ-πηρεσία σου;

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη; τὴ ρώτησε μ' ἀπορία, ο Θέμης.

— Πῶς... Πετῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου! Καὶ ἐαφνικά, ἀλλάζοντας τόνο, τοῦ μί-λησε σοβαρώτερα:

— Ὅλα τὰ κανόνισες βέβαια, Σκέφτη-κες, διως, πῶς θὰ ζήσουμε σὲ ξένο τόπο; Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ λείψῃς ἀπὸ τὴν ὑ-πηρεσία σου;

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη; τὴ ρώτησε μ' ἀπορία, ο Θέμης.

— Πῶς... Πετῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου! Καὶ ἐαφνικά, ἀλλάζοντας τόνο, τοῦ μί-λησε σοβαρώτερα:

— Ὅλα τὰ κανόνισες βέβαια, Σκέφτη-κες, διως, πῶς θὰ ζήσουμε σὲ ξένο τόπο; Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ λείψῃς ἀπὸ τὴν ὑ-πηρεσία σου;

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη; τὴ ρώτησε μ' ἀπορία, ο Θέμης.

— Πῶς... Πετῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου! Καὶ ἐαφνικά, ἀλλάζοντας τόνο, τοῦ μί-λησε σοβαρώτερα:

— Ὅλα τὰ κανόνισες βέβαια, Σκέφτη-κες, διως, πῶς θὰ ζήσουμε σὲ ξένο τόπο; Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ λείψῃς ἀπὸ τὴν ὑ-πηρεσία σου;

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη; τὴ ρώτησε μ' ἀπορία, ο Θέμης.

— Τῶς σκεφτῇ! Ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ ζητήσω ἀδεία — γιὰ νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ μπαμπάς — θὰ τὸ σκάσω κρυφά...

— Καὶ θὰ σὲ κηρύξουν λιποτάκτῃ!... Δὲν τὸ συλλογιέσαι αὐτό;

— Ὅτὰ τὸ κανόνισα κι' αὐτό, προτοῦ φύ-γουμε. Μείνε ἡσυχ, σοῦ λέω!

Ἐπὶ τὸν αἶμα ἀκόμα. Ὁ Θέμης ἦταν ἐνθουσιασμένος, κι' ἡ Στάσα δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἐναντιωθῇ, ὡς ὅλο ποῦ εἶχε πάρει κι' αὐτὴ τὴ δική της ἀπόφασις. Τώρα ποῦ ἐ-βλεπε τὰ σχέδια της νὰ ματαιώνονται, δὲν ἦταν καυτὴ νὰ παρασυρῇ σὲ μὴν περαι-τεῖα χωρὶς ὁφέλος.

Τὸν ἀφῆσε νὰ φύγῃ ἡσυχασμένος, ἀφοῦ τοῦ ὑποσχέθηκε ὁρίσται, πῶς ἦταν συμ-φωνη καὶ θὰ κατέβαινε αὐριο στὸν Πειραιᾶ, νὰ φύγουν...

— Ἀλλὰ μόλις ἡ πόρτα ἐκλείσε πίσω του, ἡ Στάσα ξέσπασε σ' ἕνα νευρικὸ γέλιο.

— Ὑστερὰ κάλεσε τὴ μάνα της ἀπὸ τὸ δι-πλὸν δωμάτιο.

— Ἡ γριὴ μίληκε μὲσα σκυθρωπῇ.

— Τ' ἀκούσα ὅλα! εἶπε στὴν κόρη της: Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἐγὼ ἀπὸ μιάς ἀρχῆς, πῶς δὲν ἔχεις ἐλπίδα μὲ αὐτόν; Καὶ, τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, ὅχι τρελλες.

— Μα καὶ βέβαια, δὲν πρόκειται νὰ φύ-γῳ μαζί του!

— Ἐπρεπε διως νὰ τοῦ τὸ πῆς, νὰ τοῦ τὸ ἐξέκωψῃς μὴ γιὰ πάντα!

— Ἐτσι ποῦ ἦταν ἐξαναμμένος θὰ μπο-ρούσε νὰ μὲ σκοτώσῃ, ἀν τοῦ ἔλεγα φανε-ρά, πῶς ὅλα τελείωσαν μεταξύ μας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας ντυμέ-νος μὲ πολιτικὰ ρούχα ταξιδιῶ, ὁ Θέ-μης ἐκοδὲ βόλτες στὸ Ρολόι, στὸν Πει-ραιᾶ. Ἡ ὄψη του μαρτυροῦσε ἀδημονία κι' ἀνησυχία. Ἦταν πολὺ στενοχωρημένο τὸ παλληκάρι. Πρὶν μὴν ὥρα εἶχε μὴ νέα ζωηρὴ συνουσία μὲ τὸν πατέρα του.

— Ὅχι, δὲν θὰ πάρῃς μὴ πρόστυχῃ! τοῦ φώναζε ὁ γέρος.

Καὶ τοῦ ἐδείξε τὴν πόρτα, προσθέτον-τας:

— Ἐξὼ ἀπὸ τὸ σπίτι μου!... Δὲ σ' ἀναγνωρίζω γιὰ παιδί μου!...

— Ὡστε κι' ἐγὼ σὲ θέλω γιὰ πατέρα μου! τοῦ ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο ο Θέ-μης.

— Τώρα ὅλα ἔχουν τελειώσει, συλλογιό-ταν πεισματωμένος ο Θέμης. Μὴ μόνον πα-ρηγοριά τοῦ ἐμενε: Στὸ νοῦ του φάνταζε φωτεινὴ ἡ μορφή τῆς ἀγαπημένης του.

Ναι, ἀλλὰ πῶς ἀργεῖ ἔτσι ἡ Στάσα; Τὸ βαπόρι ἀρχίζει νὰ σφυρίζῃ!

— Ἀντιμετώπιζε τὴν φοβερὰ ο Θέμης. Καὶ ἀρχίζει νὰ ὑπονοήσεται ἀμυδρὰ τὴν ἀλη-θεια. Ὁ τίδηποτε ἐκτακτὸ κι' ἂν τῆς συ-νέβαινε, ἡ Στάσα ἔπρεπε νὰ τὸν εἰδοποι-ήσῃ.

Μονομιάς, ἐαφνικά, ἀστράγα μὲσα του ἡ πραγματικότητα: Μὰ ναι, αὐτὸ ἀσφαλὲς ἦταν: ἡ Στάσα δὲν ἦρθε γιὰτὶ δὲν ἤθε-λε νὰ φύγῃ μαζί του... Μετάνιωσε, φαί-νεται... Καὶ ἴσως... ἴσως ἡ ἀγάπη της δὲν ἦταν τόσο εὐκρινής...

Κατὶ σὺν μαχαίριᾳ ἐνοιώσε στὴν καρ-διά του ο Θέμης. Τὴν ἴδια στιγμή, σφυ-ρίζοντας, γιὰ στερνὴ φορὰ, τὸ πλοῖο ἐκί-νῃσε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια!...

Πόση ὥρα νὰ ἔχῃ περάσει;

— Ο Θέμης δὲν ἔχει ἀντίληψιν τοῦ χρόνου. Ἡ νύχτα τὸν ἔχει σκεπάζσει πιά, ἡ ἔρημιά ἀπλώνεται στὸ λιμάνι.

Σιωπηλὸς ἀπελπισμένος, ἔχει σταθῇ στὴν ἀκρὴ στὸ μουράγιο καὶ κυττάζει τὰ μαῦρα, σκοτεινὰ νερά...

— Ἡ καρδιά του εἶναι ὁρειά. Εἶναι σκοτει-νὴ, σὰν τὰ νερά, τὰ θαλά νερά τοῦ λιμανιοῦ. Καὶ τὰ νερά αὐτὰ φαίνονται σὰν νὰ τὸν καλοῦν, σὰν νὰ τοῦ λένε: «Ἐλα σὲ μας... Στὸ βυθὸ μας θὰ δρῇ ἡ πονεμένη καρδιά σου τὴ γαλήνη. Ὅτὰ σὲ λικνίσωμε ἀπαλὰ καὶ θὰ κοιμηθῇς γιὰ πάντα... γιὰ πάν-τα!...»

Κι' ο Θέμης δὲν δίστασε πιά, ἔσκυψε σὲ μούραγιο κι' ἔπρεπε στὴν ὕρῃ ἀγκα-λιά τῆς θαλάσσης. Καὶ τὰ μαῦρα, θαλά νε-ρά τὸν σκέπασαν γιὰ πάντα...

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεσημέρι, ὁρῶσαν τὸ πλοῖο τοῦ τραγικοῦ νέου καὶ τὸ μετέφεραν σὲ καθεστῆς.

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

Ἡ Τζέννιφερ Τζὼνς ὡς Πέρλ στὴ «Μονομαχία στὸν Ἥλιο».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησεῦλες

★ Μὲ τὸ ὑπερρωκέανειο «Ε-λευθερία» ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν στὴ Χάδρη ἡ Ντανιέλ Νταριέ. Ἡ Ντανιέλ γύρι-σε, ὡς γνωστόν, ἕνα φιλμ στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὰ πρῶ-τα της λόγια μετὰ τὴν ἀ-φιξί της ἦσαν τὰ ἑξῆς: «Στὸ Χόλλυγουντ ἡ ἐργασία εἶναι ἀ-φάνταστα κουραστική. Εὐτυχῶς γύρισα μὲ τὸ πλοῖο καὶ τὸ τα-ξίδι μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ξεκουρα-στῶ λιγάκι».

★ Μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο γύρισε στὴ Γαλλία καὶ ὁ Νταλιό. Οἱ δύο καλλιτέχνες ποῦ γνωρί-ζονται πολὺ καλά, ἀγνωστοῦσαν πῶς συνταξιδεύσαν καὶ δὲν ἔτυχε νὰ συναντηθῶν καθόλου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ. Ἡ πρώτη τους συνάντησις ἐγένετο... στὸ τελωνεῖο τῆς Χάδρης κατὰ τὸν ἐλεγχὸ τῶν ἀποσκευῶν!

★ Ὁ Μαρσέλ Πανιὸλ πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀ-μερικὴ. Ἐνας φίλος του με τὸν ὁποῖο μιλοῦσε γιὰ τὸ ταξίδι του αὐτὸ τὸν ρώτησε ἂν θὰ ἔπαιρ-νε τὸ πλοῖο ἢ τὸ ἀεροπλάνο. «Προτιμῶ τὸ πλοῖο, τοῦ ἀπάν-τησε ὁ Γάλλος σκηνοθέτης, γι-ατὶ ἂν συμβῇ τίποτα ἐξῆρ νὰ κο-λημπῶ, ἐνῶ δὲν ἐξέρω... νὰ πε-τῶ!»

★ Ὁ Ὀρσον Οὐέλλες, ποῦ ὅπως σὰς εἶπαμε ἤδη, δαγ-κώθηκε στὴ Ρώμη ἀπὸ ἕνα λυσ-σασμένο σκυλί, εἶναι πῦρ καὶ μανία κατὰ τῶν τετραπόδων αὐτῶν. Κι' ἐδήλωσε πῶς ποτὲ πιά δὲν πρόκειται νὰ ξαναεμφα-νιστῇ σκυλὸς σὲ ταῖνιά του!

★ Ὁ Ζωρζ Μίλτον, μι-μούμενος τὸ παρὰδειγμα τῶσαν ἄλλων διασημοτήτων, ἀποφάσι-σε κι' αὐτὸς νὰ γράφῃ τ' ἀπο-μνημονεῦμά του. Ὅτὰ τὰ τι-τλοφορήσῃ «Μὴ σκοτίζεσαι, Μπουμπού».

★ Τὸ φιλμ τοῦ Βιττόριο ντὲ Σίκα «Τὰ παιδιὰ μὰς κυττάζουν» πραγματοποιήσε στὴ Γαλλία καὶ ἰδίως στίς ἐ-παρχίες ἐλάχιστες εἰσπράξεις. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ ἐκμεταλλευ-ταὶ τῆς ταινίας σκέφθηκαν ν' ἀλλάξουν τὸν τίτλο της. Τῆς ἔδωσαν ἕναν τίτλο πολὺ πιο ἐμπροστικό: «Τὸ σφάλμα μιάς ὑπέρταρας». Καὶ ἡ ταινία κάνει τώρα χρυσὲς δουλειές.

★ Στὴ Ρώμη ὅπου γύρισε τὸ φιλμ «Τοξέλλι» ἡ Ντανιέλ Νταριέ ἀπέχτησε κι' ἕνα ἡ-λικιωμένο θαυμαστὴ ποῦ τὴν ἀ-ποκαλοῦσε «μαμά» (!) Ἡ προσ-φώνησις ἦταν ἀπόλυτα δικαιο-λογημένη γιὰτὶ στὸ φιλμ ἡ Ντα-νιέλ παίζει τὸν ρόλο τῆς γυ-ναίκας τοῦ Τοξέλλι καὶ ὁ θαυ-μαστής δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ γυιὸ τοῦ διασημοῦ μουσουρ-γού.

★ Γιὰ νὰ μὴν ἀποχωριστῇ οὔτε γιὰ λίγες ὥρες τὸ νεὸ της σύζυγο, ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ ἀν-δρόθηκε μὴ πρότασις ἐμφανί-σεως στὸν σταθμὸ τηλεοράσε-ως τῆς Νέας Ὑόρκης. Γιὰ νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴ θυσία της αὐτῇ, ἀρκεῖ νὰ σὰς πούμε πῶς γιὰ μὴ ἐκπομπὴ μισῆς ὥρας θὰ ἔ-παιρνε 15.000 δολάρια.

★ Ὁ ἄλλοτε σύζυγος τῆς Σίρλεϋ Τζὼνς Ἀγκαρ συ-νεληφθὲν δύο φορές κατὰ τὸ δι-ἀστήμα τῆς περασμένης ἐβδο-μάδος ἀπὸ ὄργανα τῆς τροχαί-ας τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἐπειδὴ ὠδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό του μεθυσμένος.

★ Τὸ ζεύγος Τζὼν Σίμ-μονς-Στίουαρτ Γκρέ-ϊντ Τζερ θὰ ὑποχρεωθῇ σύντο-μα νὰ χωρίσῃ. Τὰ σχέδια τοῦ Στίουαρτ, νὰ μείνουν μαζί στὸ ὠραῖο σπιτάκι ποῦ ἀγόρασε κοντὰ στὸ Χόλλυγουντ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ πραγματοποιη-θοῦν. Ἐκείνος εἶναι ὑποχρεωμέ-νος νὰ μείνῃ στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα φιλμ, ἐνῶ ὁ ὀργανισμὸς Ράικ καλεῖ ἐπει-γόντως τὴν Τζὼν στὸ Λονδίνο.

★ Πολλὲς αἰτήσεις καλλιτε-χνῶν γιὰ μετὰδοσιν στὴν Ἀ-μερικὴ ἔχουν συσσωρευτῇ στὴν Ἀμερικανικὴ Προεδρεῖα τῶν Παρισίων καὶ περιμένουν τὴ σειρά τους γιὰ νὰ ἐγκριθοῦν. Μεταξὺ αὐτῶν τῆς Μάρθας Ἐγκερθ, ποῦ πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸν ἄντρα της Ζᾶν Κιμπούρα, τοῦ Μπίλ Μάρσαλ, συζύγου τῆς Μισελὴν Πρέλ καὶ μὴ τοῦ Μωρίς Σέβελιέ. Προκειμένου γιὰ τὸν τελευταῖο ἡ ἐκδοσις τοῦ διαβατηρίου του προβλέπεται ὅτι θ' ἀρρήσῃ κά-πως γιὰτὶ ὁ Μωρίς εἶχε πάρει μέρος στὸ τελευταῖο συνέδριο τῆς εἰρήνης, ποῦ ἐγένετο στὴ Στοκχόλμη. Καὶ ἡ Ἀμερικὴ δὲν βλέπει με καλὸ μάτι ἐκεί-νους ποῦ ὑπακούουν στίς προ-σταγὰς τῶν ἀνθρώπων τῆς Μό-σχας. Ἀν τοῦ δοθῇ τὸ διαβα-τήριο, ὁ Μωρίς θὰ γυρίσῃ στὸ Χόλλυγουντ ἕνα φιλμ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μπίλλου Οὐάιλν-τερ.

★ Ὅτὰ προσέξαιτε, ἀσφαλὲς πόσο θαυμάσια παίζει ἡ Τζέν-νιφερ Τζὼνς τὸν ρόλο τῆς μιγαδῆς Πέρλ στὸ φιλμ «Μονομαχία στὸν Ἥλιο». Ὁ ρόλος αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς πιο δύσκολους καὶ πιο σκληροὺς ποῦ ἀνετέθησαν ποτὲ σὲ κα-λλιτέχνιδες. Ἀρεσε διως τόσο, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, στὴν Τζέννυ, ὥστε ὅχι μόνον δὲν δια-μαρτυρήθηκε γιὰ τίς ταλαιπω-ρίες ποῦ ἀπαιτοῦσε τὸ φιλμ κατὰ τὸ γύρισμα τῶν «ἐξωτε-ρικών» του σκηνῶν τῆς Ἀ-ριόνας, ἀλλὰ συχνὰ εἶναι ἄα-ρος στοὺς ὁλοῦς.

★ Ἀκόμα κι' ὅταν μάτωναν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της κατὰ τὸ γύρισμα τῆς τελευταίας δραματικῆς σκηνῆς τοῦ ἔργου μὲ δυσκολία κατάρθωναν νὰ τὴν πείσουν νὰ διακόψῃ τὸ γύρισμα γιὰ νὰ δεχτῇ τίς ἀπαραίτητες ἱατρικὰς περιποιήσεις.

★ Ὅλο τὸ συγκρότημα ποῦ πήρε μέρος στὸ γύρισμα τοῦ φιλμ, 6.500 ἄτομα περίπου, ἐ-θαύμασε τὸ θάρρος καὶ τίς ἱ-κανότητες τῆς Τζέννυ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Τὰ λεφτὰ πᾶνε στὰ λεφτὰ

Ο κ. Ἀντώνης Γρανάζης, εἶ-χε μὴ μεγάλη περιουσία καὶ μὴ μικρὴ κόρη. Ἡ περιουσία του εἶχε τὰ ἑξῆς στοιχεία, ἀ-πάνω κάτω: Ἐνα ἐργοστάσιο ποῦ ἔφτιαχνε ηλεκτρικὰ εἶδη, μὴν πολυκατοικία, μὴ δόλλα στὴν Ἐκάλη, κατὶ μετοχὲς Τραπεζῶν, καμμιὰ δεκαριά οἰ-κοπέδα σὲ διάφορα σημεία τῶν Ἀθηνῶν κι' ἕνα ἀπόθεμα ἀπὸ λίρες. Καὶ ἡ κόρη του εἶχε: Ὀνομα

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΕΝΑ: Κομψή προκλητική δεσποινίς. Δακτυλογράφος. ΛΟΥΛΑ: Παρόμοια «χορταστική» επί απεργιακή γιορτή. Επισής δακτυλογράφος. ΠΙΠΗΣ: Νεαρός, κομψευόμενος υπάλληλος στο ίδιο γραφείο με τα κορίτσια. ΑΛΕΚΟΣ: Παρόμοιος νεαρός δανδίσκος, συνάδελφος του Πίπη. Ο κ. ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοβαρός πενηντάρας, πλούσιος, θωρύκος, γεμάτος ύψος και λίρες. ΕΝΑΣ ΚΛΗΤΗΡΑΣ:

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο)

ΠΙΠΗΣ: ... Αδειάζουνε δυο θέσεις Διευθυντών. Μιά εδώ και μία στον Πειραιά. ΑΛΕΚΟΣ (αδιάφορα): Και τί μου τὸ λές ἐμένα;

ΠΙΠΗΣ: Για να τις πάρουν' ἐμείς! Γι' αυτό στο λένω!

ΑΛΕΚΟΣ: (Τὸν κυττάζει παράξενα). Μήπως μέθυσε χθές τὸ βράδυ καὶ κρατάει τὸ μεθύσι σου ακόμα;

ΠΙΠΗΣ: ... Ἦπια μόνο «τομάτο-τζι-ούς»!

ΑΛΕΚΟΣ: Ἐ, τότε τρελλάθηκες!

ΠΙΠΗΣ: Διόλου. Ἡ τοποθέτησις ἐξαρτάται μόνο ἀπ' τὸ Γενικὸ Διευθυντὴ. Δὲν εἶνε δημοσία ὑπηρεσία, οὐτ' ἐταιρεία καν. Δικὴ του εἶνε ἡ ἐπιχείρησις κι' ὅποιον θέλει τὸν κάνει προϊστάμενο.

ΑΛΕΚΟΣ: Ναι, ἀλλὰ γιὰ μᾶς δὲν θὰ θέλῃ!

ΠΙΠΗΣ: Ποιὸς στὸ εἶπε;

ΑΛΕΚΟΣ: Ἡ λογικὴ μου. Δὲν τὸν φαντάζομαι τόσο ἡλίθιο!

ΠΙΠΗΣ: (Γκριμάτσα οἴκτου). Αὐτὸς

δὲν εἶν' ἡλίθιος. Ἀλλὰ εἶσ' ἐσύ!

ΑΛΕΚΟΣ: Γιατί;

ΠΙΠΗΣ: Γιατί, ἀπλούστατα, ὁ κ. Γενικός, ἀγαπητὲ μου, εἶνε γυναικίας! ΑΛΕΚΟΣ: Ἐ, καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό; Μήπως ἐμείς εἵμαστε γυναίκες;

ΠΙΠΗΣ: Ὁχι, δέβαια! Εἶνε ὁμως ἡ Ρένα καὶ ἡ Λούλα!

ΑΛΕΚΟΣ: Ἐ, τότε θὰ γίνουν αὐτὲς διευθύντριες!

ΠΙΠΗΣ: Πᾶψε τὸ ἀνόητο χιοῦμορ σου γιὰ νὰ μ' ἀκούσης. Ἡ Ρένα καὶ ἡ Λούλα εἶν' ἐρωτευμένες μαζί μας.

ΑΛΕΚΟΣ: Γνωστόν.

ΠΙΠΗΣ: Ἐ, λοιπὸν θὰ τίς θάλομε νὰ κάνουν κόρτε στὸ Γενικὸ καὶ ν' ἀξιώσῃ καθεμιά τὴν τοποθέτησι τοῦ μνηστήρα της σὲ θέσι Διευθυντοῦ.

ΑΛΕΚΟΣ: Αὐτὸ εἶν' ἀνῆθικο!

ΠΙΠΗΣ: Εἶνε λίγο, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα! Πρέπει νὰ πετύχουμε στὴ ζωὴ. Νὰ τὴν ἀρπάξουμε ἀπὸ τὰ μαλλιά που λένε!

ΑΛΕΚΟΣ: ... Κι' ἂν ὁ Γενικός ἀξιῶσῃ... οὐσιαστικὰ ἀνταλλάγματα ἀπ' τὴ Ρένα καὶ τὴ Λούλα;

ΠΙΠΗΣ: Θὰ τοῦ τὴ σκάσουνε, φυσικά! Θὰ κάνουν πῶς εἶν' ἑτοιμὲς γιὰ κάθε θυσία κι' ὅταν πετύχουμε τὸ σκοπὸ μας, ὁ κ. Γενικός θὰ μείνῃ μπουκιά!

ΑΛΕΚΟΣ: Καὶ θὰ μᾶς διώξῃ!

ΠΙΠΗΣ: Λάθος κάνεις! Θὰ προσπρὶ-ηθοῦμε μιά μέρα πᾶς τὸ μάθαμε ἀξάφνα. Θὰ δημιουργήσωμε σκηνὲς καὶ στὸ τέλος αὐτὸς θὰ μᾶς τρέμῃ νὰ νὰ μὴν κάνουμε σκάνδαλο καὶ τὸ μάθῃ ἡ γυναίκα του κι' ὁ κόσμος!...

ΑΛΕΚΟΣ: (Σκεπτεται). Δηλαδή... δὲν εἶνε κι' ἀσχημὸ τὸ σχέδιό σου.

ΠΙΠΗΣ: Μωρὲ εἶνε καλύτερο... κι' ἀπ' τὸ σχέδιό Μάρσαλ.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο γραφείο τοῦ Γενικοῦ)

ΡΕΝΑ: ... (Ἐνῶ ἐκεῖνος ὑπογράφει). Ἐγὼ ἕνα παράπονο, κ. Γενικέ!

ΓΕΝΙΚΟΣ: Δὲν σὰς φτάνει ὁ μισθός;

ΡΕΝΑ: (Σκερτσώδης). Ὁχι, δὲν εἶν' αὐτό. Νά... δὲν μοῦ προτείνετε ποτὲ νὰ μὲ πᾶτε κι' ἐμένα λίγο περίπατο μὲ τ' αὐτοκίνητό σας!

ΓΕΝΙΚΟΣ: (Τὴν κυττάζει μὲ κάποια ἐκπληξι καὶ «ὑποχωρεῖ» μέσα του ὁ προϊστάμενος, ἀφίνοντας θέσι στὸν παλῆ «δὸν ζουάν» καὶ τὸ σημερινὸ «μπὸν διέερ»). Ὅποτε θέλετε, δεσποινίς. Εὐτυχία γιὰ μένα!

ΡΕΝΑ: (Πάντα μὲ νάζι). Σήμερα τ' ἀπόγευμα.

ΓΕΝΙΚΟΣ: Εὐχαρίστως. Στὶς ἑξὶ θὰ σὰς περιμένω στὸ Ζαδορίτη.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ ἴδιο γραφείο)

ΛΟΥΛΑ: (Ἐνῶ τὴς ὑπαγορεύει)... Κύριε Γενικέ... μοῦ ἐπιτρέψετε μιά διακοπὴ;

ΓΕΝΙΚΟΣ: Ὅριστε!

ΛΟΥΛΑ: (Σὰν πανορθετεῖ τοῦ Κολλεγιού). Τρελλαίνομαι γιὰ γκρίζους κροτάφους!

ΓΕΝΙΚΟΣ: (Μέσα του). Μωρὲ, τί σου-ξὲ εἶν' αὐτὸ πούχῃ σήμερα; (Χτυπάει ξύλο στὴ ζουλά). Πολὺ εὐχάριστο γιὰ μένα, δεσποινίς!

ΛΟΥΛΑ: (Ναζιάδικα). Νομίζετε;...

ΓΕΝΙΚΟΣ: (Ἐμπειρα). Πότε μπορῶ νὰ σὰς δῶ, δεσποινίς; Ἐνῶ, δηλαδή... ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο.

ΛΟΥΛΑ: Σήμερα τ' ἀπόγευμα;

ΓΕΝΙΚΟΣ: Σήμερα, δυστυχῶς, δὲν μπορῶ γιὰτὶ ἔχω... ἔχω μιά σύσκεψη...

ΛΟΥΛΑ: (Θηλυκώτατα). Ἄς εἶνε κι' αὐριο! Σήμερα θὰ ζήσῃ μετ' ὁ γλυκὸ χτυποκάρδι τῆς ἀναμονῆς!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σὲ πέντε μέρες)

ΠΙΠΗΣ: Ρένα μου, τί νέα;

ΡΕΝΑ: (Βιαστικὴ στὸ διὰδρομο). Ἄσε με ἤσυχη, σὲ παρακαλῶ! Τώρα ἐγὼ θὰ γίνω κυρία Γενικοῦ! Οἱ ἀπιδίες νὰ πᾶν! (Φεύγει).

ΑΛΕΚΟΣ: (Ζυγώνει τὸν Πίπη). Τί σοῦ εἶπε;

ΠΙΠΗΣ: (Ἠλίθια). Μοῦ εἶπε, «οἱ ἀπιδίες νὰ πᾶν!» Κι' ὅτι «θὰ γίνῃ κυρία Γενικοῦ»!

ΑΛΕΚΟΣ: Τὸ ἴδιο μοῦ εἶπε καὶ μένα ἡ Λούλα! Πρὸ δέκα λεπτῶν!... Ὁ παλῆγορος μᾶς τίς ἔφαγε καὶ τίς δύο!

ΠΙΠΗΣ: Λές; Δὲν τὸ πιστεύω!... Ἰσως κάνουν τὰ νάζια τους. Γιὰ ἀφίσε νὰ δοῦμε...

ΑΛΕΚΟΣ: (Μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα). Ἄκου τί σοῦ λέω. Τὴν πᾶσαμε σὰν ἀγράμματοι!

ΠΙΠΗΣ: Ἀδύνατον. Ἡ Ρένα ἔχει μεγάλη καρδιά. Δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κανὴν τέτοια ματσάραγκα.

ΑΛΕΚΟΣ: Βρίσκεισαι στὰ σύννεφα. Προσγειώσου, σὲ παρακαλῶ, κι' ἔλα νὰ δοῦμε τί θὰ κάνουμε.

ΠΙΠΗΣ: Τί θές νὰ κάνουμε; Θὰ περιμένουμε ὥς πού νὰ βεβαιωθοῦμε. Πάντως...

ΑΛΕΚΟΣ: Ἐρῶ, ξέρω... Πάλι γιὰ τὴν πίστι καὶ τὴν ἀφοσίωσι τῆς Ρένας θὰ μοῦ μιλήσῃ. Κόφτο! Δὲν ἔνω καμμιὰ διάθεσι ν' ἀκούω δλακίεις. (Τεντώνει τ' αὐτιά του) Στάσου! Ἀκούω δῆματα, καποῖος ἔρχεται...

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Κύριε Πίπη, κύριε Ἀλέκο, Σὰς θέλει ὁ κ. Γενικός.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ γραφείο τοῦ Γενικοῦ)

ΓΕΝΙΚΟΣ: (Μὲ στόμφο). Κύριοι, ὡς μοῦ ἐνεπιστεύθησαν... ἐπειδὴ μὲ θεωροῦν πατέρα τους αἱ δεσποινίδες Ρένα Βλαντὰ καὶ Λούλα Πετοῖδη τὰς ὁποίας ἔχετε, νομίζω, μνηστευθῇ...

ΠΙΠΗΣ: (Μειδίαμα θιάμβου). Μάλιστα, μάλιστα, κ. Γενικέ!

ΓΕΝΙΚΟΣ: ... Ὡς μοῦ ἐνεπιστεύθησαν, ἐπαναλαμβάνω... εἶχατε τὴν ἀνῆθικον σκέψιν νὰ τὰς χρησιμοποιήσετε διὰ νὰ ἐπιτύχετε τὴν προαγωγὴν σας! (Αὐστηρά). Κατόπιν τούτου, ἀπολύεσθε τῆς ὑπηρεσίας! Πηγαίνετε!...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στὸ διάδρομο)

ΠΙΠΗΣ: (Μὲ ὕψος ἀποβλακώσεως). Τί κεραμίδα!...

ΑΛΕΚΟΣ: Κεραμίδα εἶπες; Κι' ἡ ἀφοσίωσι τῆς Ρένας σου; Ἄ, τίς ἀχρείες! Μᾶς τὴν ἔσκασαν!... Ὅρε!... (Κολλάει τὴν παλάμη του, μ' ἀνοιχτὰ τὰ δάχτυλα στὸ πρόσωπό του καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ Πίπη). Ὅρε γαμπρὲ κουφέτα!...

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Μερικά μικρά λάδη...

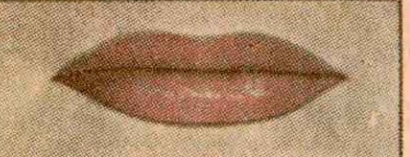
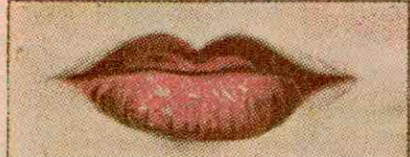
Εχετε αποφασίσει, με τὸν καινούργιο χρόνο, νὰ καλύτερεψτε τὴ φυσικὴ σας ἐμφάνισι; Μὴν περιορισθῆτε σὲ ἀόριστα καὶ γενικά σχέδια. Προχωρήστε στὴ δράσι καὶ στὶς λεπτομέρειες. Πραγματικά, ἕνα ἀφογο κι' ἐλκυστικὸ παρουσιαστικὸ ἐξαρτάται κυρίως ἀπὸ διάφορα μικροπράγ-ματα, πρὸ δλα μαζί ἀποτελοῦν ἕνα τέλειον σύνολο. Ἀποφεύγετε λοιπὸν τα πρὸ συνηθισμένα λάθη καὶ ἀμέλειες στὴν περιποίησι τῶν νυχιῶν, τῶν χειλίων, τῶν φρυδιῶν, τῶν μαλλίων σας. Νὰ μερικὲς συμβουλὲς πρὸς τὰς ὁποίας θὰ σὰς βοηθήσουν σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια γιὰ τὴν καλλονὴν σας:

ΜΑΛΛΙΑ.— (Λάθος): Τίποτε δὲν ζημιώνει τόσο τὴν ἐμφάνισιν τῶν μαλλίων, ὥς ὃς ἡ ἔλλειψις καθαριότητος, φαίνονται τότε μουντά, δίχως ζωὴ, καὶ δὲν διατηροῦν καλὰ τὸ χτένισμα. Ἰδίως τὰ λιπαρὰ μαλλιά χρειάζονται συχνότερα λούσιμο ἀπ' τὰ στεγνά. Ἐξ ἄλλου, ἂν θέλετε νὰ μὴ φαίνονται σκουρότερα τὰ ξανθὰ μαλλιά σας, διατηρήτε τὰ καθαρά.

(Λάθος): Ἐδῶ βλέπετε τὰ ἴδια μαλλιά μετὰ τὸ λούσιμο. Προσέξτε πῶς ἀνοίξε τὸ χρώμα τους καὶ πῶς φαίνονται ἀναζωογονημένα. Ὡστόσο τοὺς λείπει κάτι ἀκόμη: Δὲν μποροῦμε νὰ πούμε πῶς εἶνε τέλεια. Τὸ καλὸ αὐτὸ ὅλικο χρειάζεται τώρα ἕνα ἐπιμελῆμενο χτένισμα, πρὸς τὸ καλὸ νὰ φαίνεται ἀκόμη ὑψηλότερο. Μόνον τότε θὰ εἶναι ἐν τάξει.

(Σωστό): Ἐτοι καλοχτενισμένα τὰ μαλλιά, πλατύνουν τὴν ὀψὶς τοῦ προσώπου. Ἄν οἱ τρίχες εἶνε λίγες ἐκ φύσεως, κάνετε κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε, μιά προχειρὴ μὴ-αν-πλὶ καὶ φορέστε ἕνα φιλέ γιὰ νὰ τὴν κρατῇ στὴ θέσι τῆς ὀψὸς τοῦ νύχτα. Αὐτὸ εἶνε πρὸς εὐκόλο, ἂν ἔχετε κάμει στὰ μαλλιά σας μιά «μολακή» περμανάντ μὲ φαρδύεις μπούκλες.

ΧΕΙΛΗ.— (Λάθος): Νὰ πῶς φαίνεται τὸ στόμα, ὅταν δὲν σκεπάζετε ὁλόκληρα τὰ χεῖλη μετὰ τὸ κραγιὸν, ἢ ὅταν ἔχετε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ περνᾶτε ἀπὸ πάνω τὴ γλῶσσαν σας. Τὰ χεῖλη αὐτὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κάτι τοὺς λείπει κι' ὅτι ἔχουν σκάσει.

(Λάθος): Νὰ τὸ ἀποτέλεσμα, 1) ἂν χρησιμοποιήτε πάρα πολὺ κραγιὸν, 2) ἂν βάψετε τὰ χεῖλη σας πολὺ διαστικά, χωρὶς νὰ προσέχετε τὸ φυσικὸ σχῆμα τους, 3) ἂν παραλείπετε νὰ σκουπίζετε ὑπερὰ τὴν περίσσεια τοῦ κραγινοῦ πρὸς τὸν ὅπου πᾶν τους.

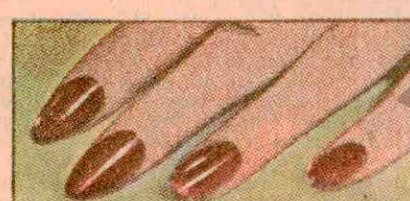
(Σωστό): Ἄν βάψετε προσεκτικὰ τὰ χεῖλη σας, ὁ γύρος τους εἶνε καλοσχεδιασμένος καὶ σαφής, οἱ γωνίες τους εἶνε γεμάτες, κι' ὅταν ἀνοίξετε τὸ στόμα σας δὲν φαίνεται μιά διαχωριστικὴ γραμμὴ στὸ ἐσωτερικόν τους. Τὰ χεῖλη πρέπει νὰ εἶναι στεγνά, ὅταν τὰ βάψετε.

ΦΡΥΔΙΑ.— (Λάθος): Αὐτὰ τὰ ἀκατάστατα φρυδιὰ ἀγριεύουν τὸ πρόσωπο καὶ ἀδικοῦν ἀκόμη καὶ τὰ ὠραιότερα μάτια. Μαδάτε λοιπὸν τὴν τρίχην πρὸς τὸν ὅπου εἶναι τὴν κανονικὴν γραμμὴν, καθὼς κι' ὅσες βρίσκονται στὴν κορυφὴ τῆς μῆτης, ἀνάμεσα στὰ δυὸ φρυδιὰ.

(Λάθος): Τὸ ὑπερβολικὸν ὅμως μᾶλλον τῶν φρυδιῶν στερεῖ τὸ πρόσωπο ἀπὸ ἕνα φυσικὸν τοῦ στολίσμα. Ἄν ἔχετε ἐκ φύσεως φρυδιὰ πολὺ ἄρτια, καὶ τὸνίζετε μ' ἕνα κραγιὸν τοῦ ἰοῦ χρώματος μὲ τὴν φυσικὴν τους ἀπόχρῃσι, ἢ λίγο πρὸς σκούρο ἀπ' αὐτήν.

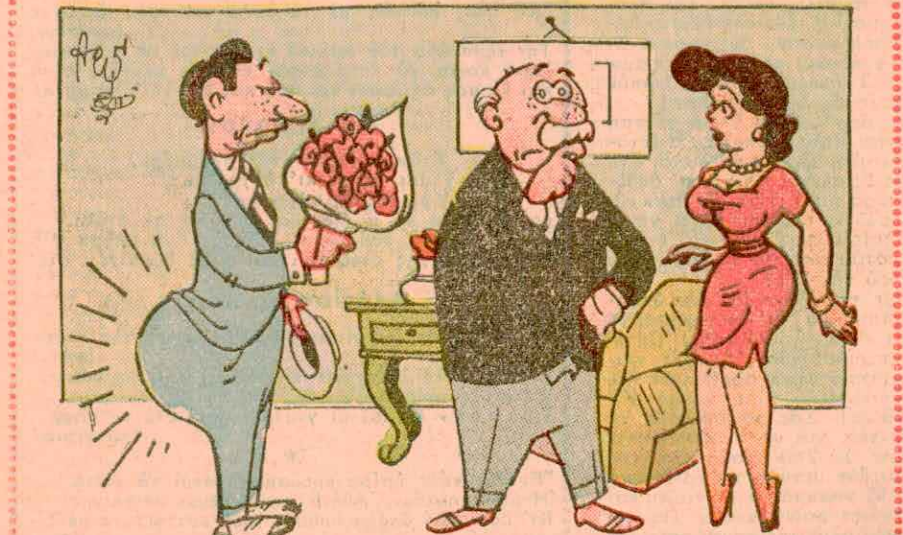
(Σωστό): Νὰ πῶς τὰ ὑπερβολικά πυκνὰ φρυδιὰ μποροῦν νὰ περιορισθῶν, τόσο ὥστε ν' ἀποδόξουν τὴν γοητείαν τοῦ προσώπου καὶ τῶν ματιῶν. Ἀπὸ τ' ἀλείψετε μὲ λίγη κρέμα, τὰ δοῦραίτε πρὸς τὴν μῆτιν κι' ὕστερα ἀντίθετα, γιὰ νὰ στρώσῃ καλὰ.

ΝΥΧΙΑ.— (Λάθος): Τὰ σπασμένα νύχια καταστρέφουν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ χεριοῦ. Πῶς νὰ μὴ σπᾶσουν τὰ νύχια, ὅταν τ' ἀφίνετε νὰ μακρύνουν ὑπερβολικά, ἢ ὅταν μένουν μικρὲς προεξέχουσες στὸ γύρο τους, ἀπὸ κακὸ λιμάρισμα; Ἄν ὡστόσο συνθῇ νὰ ρυθίσῃ ἕνα νύχι σας, τὸ συγκρατεῖτε στὴ θέσι του μ' ἕνα μικρὸν χαρτάκι μὲ κόλλα, πρὸς τὸ σκεπάζετε ἀπὸ πάνω μὲ ἀδιαφανὲς βερνίκι. Εἶνε ἕνα ἀπλό, εὐκόλο κι' ἀνέσδοτο «τρυκ», πρὸς τὸ μεταχειρίζεσθαι πολλὰς κομψὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες.

(Λάθος): Ἐξέρετε πόσο ἀντισθητικὰ φαίνονται τὰ νύχια, ὅταν τὸ βερνίκι τους ἔχῃ ξεφτίσει ἔξω κι' ἐκεῖ. Ἄν τὸ ξεφτισμὸν εἶνε μικρὸν, τὸ διορθώσετε τοπικὰ μὲ τὸ πινέλλο. Ἄν ὅμως ἔχῃ μεγαλύτερη ἐκτάσιν, ἀπορῶντε αὐτὰ τὰ ἐμπλασμάτα. Γιατὶ τὸ πιθανότερον εἶνε ὅτι, ἀντὶ νὰ διορθώσετε τὴν κατὰστασιν, θὰ τὴν κάμετε ἀκόμη χειρότερη. Εἶνε προτιμότερον τότε νὰ καθαρίσετε ὁλόκληρον τὸ νύχι μὲ ἀσπὸν καὶ νὰ τὸ ξαναβάψετε ἐξ ἀρχῆς. Δὲν θὰ πᾶν χαμένος ὁ κόπος σας.

(Σωστό): Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ὁμοῖον τῶν νυχιῶν σας καὶ νὰ διαρκέσῃ περισσότερο, ἀκολουθήστε τοὺς ἑξῆς κανόνες: 1) Πρὶν βάψετε τὰ νύχια σας, δεσώσθητε ὅτι εἶνε τελείως καθαρά ἀπὸ λιπαρὰς ὑαλεις. 2) Στραγγίξτε τὸ πολὺ βερνίκι ἀπ' τὸ πινέλο σας. 3) Περνάτε μ' αὐτὸ τὰ νύχια σας, ἕνα-ἕνα, ἔτσι ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἕνα στρώμα βερνικίου ὁμοιομορφοῦ πατιοῦ κι' ὄχι πολὺ παχὺ. 4) Σκουπίστε προσεκτικὰ τὰ γύρα τῶν νυχιῶν. 5) Ἀφίστε νὰ στενύσῃ τὸ βερνίκι, γιὰ νὰ μὴν ξεφτίσῃ.

— Σίγουρα, ἀρτίζει νὰ μὲ συγγινῇ ἡ ἐπιμονὴ αὐτοῦ τοῦ ν.ν.ν. Εἶνε ἡ... τριακοστὴ φορὰ πρὸς ἔρχεται γιὰ νὰ σὲ ζητήσῃ!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΤΟ Ελληνικό Έπος της Κατοχής, έδωσε άφθονη ύλη για να γραφτούν — γραφονται άλλωστε και σήμερα και θα γράφονται για καιρό ακόμα — αρκετά βιβλία από γνωστούς Αμερικανούς και Άγγλους δημοσιογράφους, που παρακολούθησαν από κοντά τις επιχειρήσεις των δυνάμεων και των πόλεων, σε όλο το διάστημα της τριπλής σκλαβιάς στην Ελλάδα. Τις περισσότερες φορές τα βιβλία αυτά είναι μια ανακεφαλαίωση των γεγονότων ή μια γενική ανασκόπηση των τότε στρατιωτικών και οικονομικοκοινωνικών συνθηκών, με προβλέψεις και συμπεράσματα που εκπροσωπούν ιδέες άσχετες σχεδόν με τα ελληνικά προβλήματα της σκεπτικής εκείνης περιόδου. Οι δημοσιογράφοι αυτοί, μ' όλο που εμπνέονται αναμφισβήτητα από συμπάθεια προς την Ελλάδα και τους αγώνες της, δεν έχουν ίσως τον καιρό για να γνωρίσουν τον ελληνικό λαό όπως ακριβώς είναι, για να εξακριβώσουν πώς πολεμούσε τότε —στηθος με στηθος— τον τρικέφαλο εχθρό που τον ποδοπατούσε.

Ανάμεσα, όμως, στα βιβλία αυτά, υπάρχουν κι' ώρισμα που μιλούν με τον πιο εύληγο τρόπο για το μεγαλείο του ελληνικού αγώνα, το έπος της εθνικής αντίστασης. Αυτοί που τα έγραψαν, δεν είναι ούτε συγγραφείς, ούτε επαγγελματίες δημοσιογράφοι. Οι περισσότεροι είναι Άγγλοι αξιωματικοί, που δεν πρόλαβαν να φύγουν μετά την αποχώρησή του πρώτου βρετανικού εκστρατευτικού σώματος από την Ελλάδα το 1941. Έμειναν στον τόπο μας κυνηγημένοι από τους Γερμανούς και κρυφτηκαν στα ελληνικά φιλόξενα σπιτία, σε μια εποχή που και η ύποψια μόνο ότι κρύβεις «Άγγλο» είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο. Μια τέτοια περίπου ιστορία περιγράφει στο βιβλίο του «Τρία χρόνια, τρεις αιώνες» ο Βρετανός υπολοχαγός Τζόακιμ Χάντλερ, ένας από τους πολλούς υπερασπιστές της Κρήτης, που πιασθηκε αιχμάλωτος εκεί και μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο Κοκκινιάς, μαζί με άλλους τριάντα συμπατριώτες του. Από το στρατόπεδο αυτό, ο Χάντλερ κι' ένας άλλος συνάδελφός του, ο υπολοχαγός Ρέξ Μόρρισον, κατόρθωσαν να δραπέτευσουν. Να το κεφάλαιο το σχετικό με την περιπέτειά του αυτή, όπως την περιγράφει ο ίδιος στο βιβλίο του:

«Μόλις κατωρθώσαμε και δγήκαμε από το στρατόπεδο —αχρηστεύοντας τους δύο Γερμανούς φρουρούς που μας έβγαλαν έξω γι' αγγαρεία— αρχίσαμε να τρέχουμε σαν δαιμονισμένοι μέσα στις λάσπες. Ήταν αρχές Μαρτίου του 1942, κι' από το δρόμο είχε βρέξει πολύ. Τρέχαμε, τρέχαμε. Μα σε λίγο, εκεί στην άγνωστη για μας περιοχή, μέσα στη νύχτα, ενώ βροιάζαμε με την αγωνία στην ψυχή και τον πόθο να σωθούμε, ακούσαμε πυκνούς πυροβολισμούς πίσω μας. Φαίνεται πως οι δύο Γερμανοί είχαν συνέλθει από τις γροθιές που τους δώσαμε —γιατί δεν θέλαμε να τους σκοτώσουμε και να πληρώσουν άλλοι για μας— και μας πήραν ζωπίσω. Ωστόσο δεν σταθήκαμε ούτε δευτερόλεπτο. Μα λίγο-λίγο η κατεύθυνση που ακουγόταν το ντουφεκίδι άλλαζε. Άλλοτε ήταν πίσω μας, άλλοτε αριστερά κι' άλλοτε δεξιά. Δεν σταματήσαμε όμως το τρέξιμο. Ο σκοπός μας ήταν ν' απομακρυνθούμε, να φύγουμε όσο περισσότερο μπορούσαμε πιο μακριά από την επικίνδυνη περιοχή. Είχα τη συναίσθηση πως τα δευτερόλεπτα ήταν ολόκληροι αιώνες αγωνίας και φόβου. Δεν βλέπαμε τίποτε. Παντού σκοτάδι και σιωπή. Ξαφνικά σταθήκαμε μπροστά σ' έναν ψηλό τοίχο, μια τεράστια μάντρα.

—Δεν θάταν άσχημα να πηδήσουμε μέσα, μου είπε ο Ρέξ. Θά είναι ίσως κανένα άγροκτημα. Θά περάσουμε τη νύχτα μας σ' αυτό και το πρωί το σκάμε.

—Σύμφωνοι. Μα αν είναι επιταγμένο από Γερμανούς; —Αυτό θα το διαπιστώσουμε όταν θα μπούμε μέσα. Άς μη χάνουμε καιρό.

Πηδήσαμε τον τοίχο, ο ένας πίσω από τον άλλο. Μείναμε στη θέση μας ακίνητοι μερικά λεπτά κι' ύστερα ακροπατώντας προχωρήσαμε λίγο. Ο Ρέξ ανέληφθηκε πρώτος περί τίνος έπρόκειτο. Είχαμε μπη στο νεκροταφείο της περιοχής. Άργότερα μάθαμε πως το νεκροταφείο αυτό λεγόταν «Ανάληψις» —ελληνικά ή λέξις στο κείμενο— και ότι δεν άπαιχε πολύ από το στρατόπεδο που ήμασταν κλεισμένοι. Εύτυχώς που δεν είμασταν προληπτικοί. Γιατί ο πάντα ευθύμος σύντροφός μου, για να διασκεδάση, κάθισε πάνω στο μάρμαρο ενός τάφου κι' άρχισε να μου διηγείται ένα σωρό τρομαχτικές ιστορίες για βρυκόλακες και φαντάσματα, όπως δλοι οι Σκωτσέζοι. Ο Μόρρισον είχε όρεξη να γελήσει, μα εγώ σκεφτόμουν την τύχη μας. Σκεφτόμουν με ποιόν τρόπο θα μπορούσαμε μια κι ήμασταν τώρα ελεύθεροι, να δραπέτευσουμε από την Ελλάδα. Ο Μόρρισον είχε ανακαλύψει κάτω από τα πόδια του ένα κρανίο. Τό πήρε στα χέρια, το κτύπησε αρκετή ώρα σιωπηλός και ξαφνικά άρχισε το μονόλογο του Άμλετ:

—Ωιμέ, φτωχέ μου Γιόρικ! Τόν ήξερα, Όράτιε! Ήταν ένα παιδί με άστείρευτο κέφι και σπάνια φαντασία! Με σήκωσε περισσότερο από χίλιες φορές στον ώμο του. Και τώρα με τρομάζει... Ή καρδιά μου ματώνει! Έδώ πάνω ήταν κολημένα τα χείλη σου κι' εγώ δεν ξέρω πόσα φίλα δέχθηκαν Πού είναι το χιούμορ σου; Τα τραγούδια σου; Οι παντομίμες σου που έκαναν να σκάνε στα γέλια δλοι οι καλεσμέ-

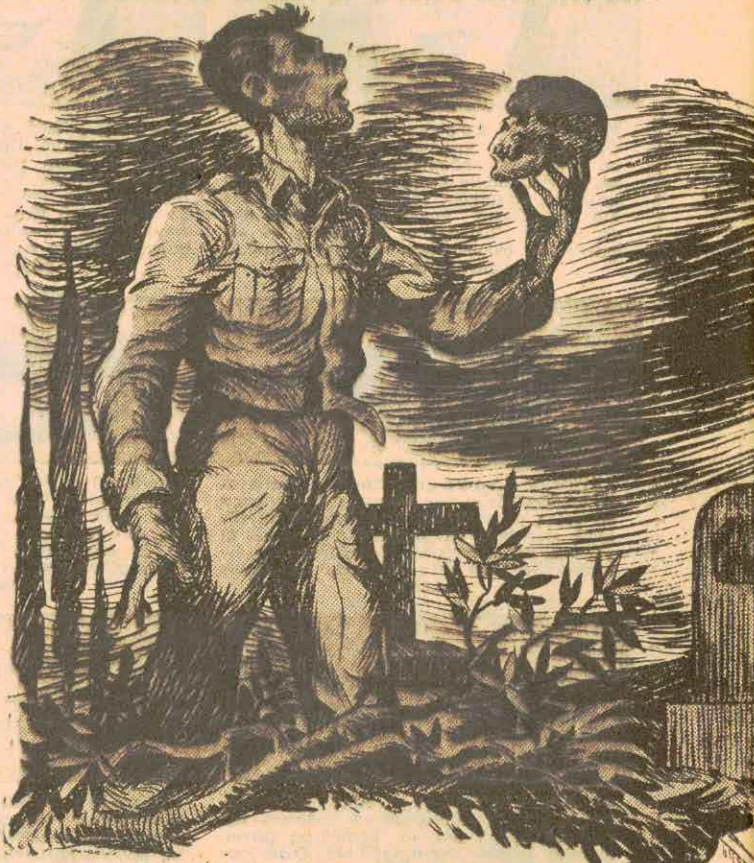
Ελληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

TELL SPARTA

μανών, αλλοιμόνο μας!...

Ο Ρέξ Μόρρισον σοβαρεύτηκε άμέσως. Κι' όλη τη νύχτα καταστρώναμε διάφορα σχέδια. Πότε λέγαμε να πάμε στο Σουλδικό Έρυθρό Σταυρό και πότε να ζητήσουμε καταφύγιο σε κανένα ελληνικό σπίτι. Έκεi γύρω υπήρχαν πολλά. Άλλά ποιάς θ' άνοιγε το σπίτι του σε δύο φυγάδες; Γιατί δεν ξέραμε, δεν μπορούσαμε να φαντασθούμε τι σημαίνει Έλληνας. Τους είχαμε γνωρίσει ως τότε από την αρχαία φιλολογία τους, τους είχαμε δη να πολεμούν στ' αλβανικά βουνά, τους είδαμε

—Ωιμέ, φτωχέ μου Γιόρικ! Τόν ήξερα, Όράτιε... Ήταν ένα παιδί μ' άστείρευτο κέφι και σπάνια φαντασία!...

να παλεύουν λεονταρίσια στην Κρήτη. Μα δεν τους είχαμε γνωρίσει σε όλο τους το μεγαλείο. Στο μεταξύ άρχισε να ξεμερώνει. Από τη μεριά της ανατολής, μια γαλαζία λουρίδα που έσκαζε στον ουρανό, προηγουσε το χαράγμα. Έπρεπε λοιπόν να βγούμε από το νεκροταφείο προτού καλοξημερώσει. Οι Γερμανοί σίγουρα, θα είχαν πιάσει τις διόδους, βάψαχναν να μας δρουν. Είπα τη σκέψη μου στο Μόρρισον και συμφώνησε μαζί μου.

Πηδήσαμε τον τοίχο και δγήκαμε στο δρόμο. Ήταν ήσυχα ακόμη παντού. Το μισοσκοτάδι του πρωινού διαλύονταν Πηγαίναμε από τα σκοτεινά σοκάκια, ακροπατώντας, χωρίς θόρυβο. Φτάσαμε σε μια φτωχική συνοικία. Ίσως να ήταν συνοικισμός, γιατί τα σπιτάκια ήταν όλα ομοιόμορφα σχεδόν. Μικρά, πολύ μικρά μ' ένα ή δύο δωμάτια το πολύ. Έκεi μπροστά μας είδαμε ένα παρόδυρο μ' ανασκωμένες κουρτίνες. Έπειτα από το θάνατο που ξήσαμε στο βασίλειό του πριν λίγο, το βλέπαμε τώρα σαν ένα χαρούμενο μήνυμα της ζωής. Γύρισα και κτύπησα το Μόρρισον.

—Τί λές; ρώτησα. Κατάλαβε τη σκέψη μου. Ήταν σύμφωνος. Χωρίς δισταγμό πήγαμε και χτυπήσαμε την πόρτα του. Καμμία απόκριση. Ξαναχτυπήσαμε πιο δυνατά. Ή πόρτα άνοιξε. Φάνηκε ένας μι-

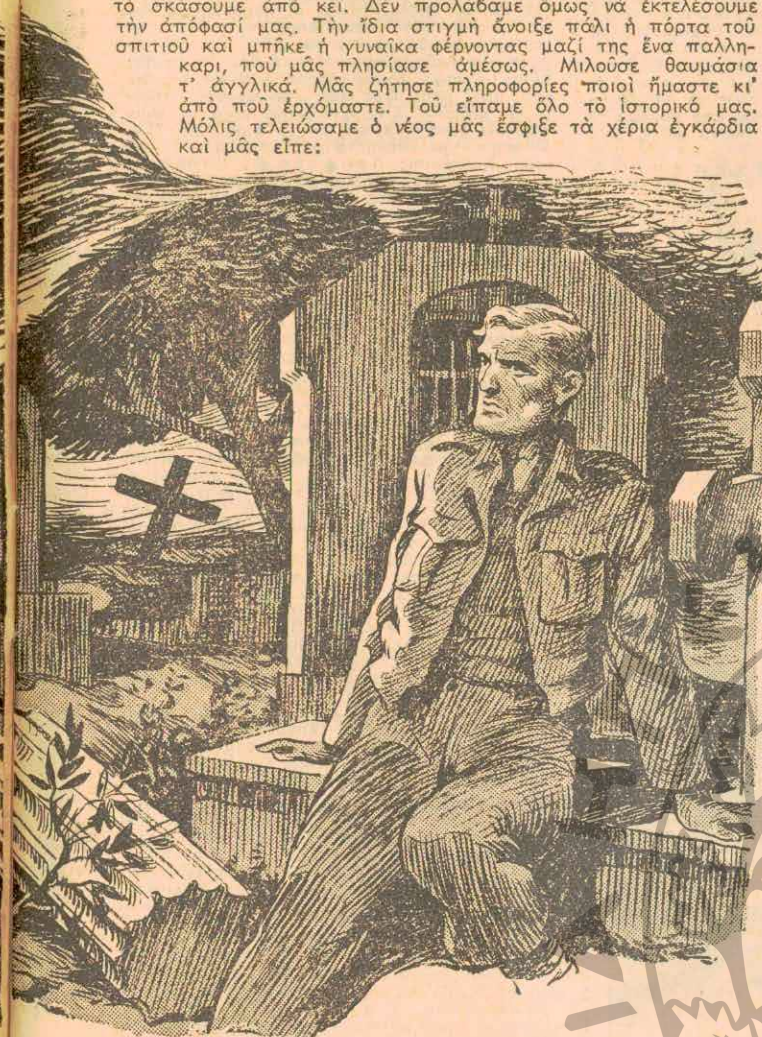
κρός, φωτισμένος από ένα σπαρμασέτο διάδρομος και μια γυναίκα που μας κυττούσε περιέργα. Κατάλαβα πως ή έμφανισή μας την είχε τρομοκρατήσει. Ποιος ξέρει τι είχαν δη ως τότε τα μάτια της και τί ακριβώς να της πέρασε από το μυαλό με την ξαφνική παρουσία μας. Ωστόσο μάς ρώτησε τι θέλουμε. Ούτε εγώ, ούτε ο Μόρρισον ξέραμε ελληνικά. Κατάλαβα όμως τι μάς ρωτούσε από τις κινήσεις των χεριών της κι' από τα έντρομα μάτια της. Ο Μόρρισον είπε μονάχα μια λέξη:

—Ίγγλις!

Ή γυναίκα σαν να χτυπήθηκε από κεραυνό. Μας κύταξε σαν χαμένη, πότε έμένα και πότε το σύντροφό μου. Πάνω από ένα λεπτό θα έμεινε έτσι ακίνητη στη θέση της. Ξαφνικά όμως γύρισε το κεφάλι της πίσω κι' άρχισε να φωνάζει:

—Γιάννη! Γιάννη!

Συγχρόνως μάς άρπαξε από το χέρι, μάς τράβηξε διαστικά μέσα στο σπίτι, έκλεισε πίσω της την πόρτα και στηρίχτηκε πάνω της, πιάνοντας την καρδιά της. Ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Την ίδια στιγμή φάνηκε ένας μεσοκόπος άντρας να βγαίνει από ένα δωμάτιο. Μας κύταξε με ορθάνοιχτα από την έκπληξη μάτια. Οι στολές των αξιωματικών του αγγλικού στρατού που φορούσαμε, τον κατατάραξαν. Ήρθε κοντά μας κι' άρχισε να μάς μιλή ελληνικά. Δεν κατάλαβα τίποτε απ' ό,τι μάς έλεγε. Γρήγορα το κατάλαβε κι' ο ίδιος και χαμογέλασε. Μας έβαλε να καθίσουμε σ' ένα κρεβάτι, κάτι είπε στη γυναίκα του και κίνηε δγήκε άμέσως έξω. Αυτό μάς άνησυχισε αρκετά. Πού την έστειλε; Μήπως πήγαμε να φέρη τη Γκεστάπο; Είχαμε πέσει λοιπόν σε φωλιά προδοτών; Ο Μόρρισον με κύταξε σαν να μούλεγε πως ήταν καιρός ακόμη να το σκάσουμε από κει. Δεν προλάβαμε όμως να εκτελέσουμε την απόφασή μας. Την ίδια στιγμή άνοιξε πάλι η πόρτα του σπιτιού και μπήκε η γυναίκα φέρνοντας μαζί της ένα παλληκαρι, που μάς πλησίασε άμέσως. Μιλούσε θαυμάσια τ' αγγλικά. Μας ζήτησε πληροφορίες ποιοι ήμασταν κι' από πού έρχομασταν. Του είπαμε όλο το ιστορικό μας. Μόλις τελειώσαμε ο νέος μάς έσφιξε τα χέρια εγκάρδια και μάς είπε:

—Αν ήταν άλλη ώρα, θα σάς υποψιαζόμαστε, μήπως είσαστε γκεσταπίτες. Άλλά μάθαμε τη δραπέτευσή σας, από κάποιο δικό μας που έχουμε στο στρατόπεδο. Άλλωστε οι Γερμανοί φαίνουν να σάς δρουν. Πρέπει να βγάλετε τις στολές σας και να σάς πάρω από δω γιατί κινδυνεύετε. Έλάτε μαζί μου...

Αποχαριτήσαμε το φιλόξενο άντρογυνο και δγήκαμε έξω. Είχε πια ξημερώσει κι' ήταν φόβος μη μάς δη κανένα προδοτικό μάτι. Εύτυχώς το σπίτι του παλληκαριού δεν ήταν μακριά. Μας έδωσε δύο εργατικές φόρμες, βγάλαμε τις στολές μας και ντυθήκαμε μ' αυτές. Μας έδωσε κι' από ένα καπέλο. Εγώ φόρεσα ένα παλιό καθουράκι, ο Μόρρισον μια λερωμένη

τραγιάσκα. Έπιτέλους άρχισαμε ν' αναπνέουμε. Ή νυχτερινή μας περιπέτεια μάς φαινόταν πια σαν ένα κακό όνειρο. Δεν μπορούσαμε όστόσο να πιστέψουμε ακόμη στην καλή μας τύχη. Μας έκανε εντύπωση πρό παντός, ότι στο πρώτο σπίτι που ζητήσαμε φιλοξενία μάς την παραχώρησαν με το παραπάνω. Άργότερα όμως ή πεύρα μάς έδωσε, πως όλα τα ελληνικά σπίτια άνοιγαν τις πόρτες τους για να κρύψουν με κίνδυνο της ζωής τους τα «Έγγλεζάκια» —ελληνικά στο κείμενο— και να τα βοηθήσουν να σωθούν από τ' άρπαχτικά νύχια της Γκεστάπο και των «Ες—Ες».

Θά πάμε για την Αθήνα, μάς έδήγησε το παλληκαρι. Εγώ θα πηγαίνω μπροστά και σεις θα έρχεστε πίσω μου. Θά ταξιδεύουμε με τον ηλεκτρικό. Θά βγάλω τα εισιτήριά σας και θα μπήτε στο ίδιο βαγόνι μαζί μου. Όταν φτάσουμε στην Αθήνα, ο κίνδυνος θα είναι λιγώτερος. Σ' όλη μας τη διαδρομή δεν θα μιλήσουμε καθόλου...

Όλα έγιναν όπως είχαμε συμφωνήσει. Στον ηλεκτρικό όμως σταθμό, οι Γερμανοί είχαν μπλόκο και ζητούσαν ταυτότητες απ' αυτούς που ανεδοκατέβαιναν. Το παλληκαρι αναγκάστηκε ν' αλλάξει το δρομολόγιό μας. Άντι να μπη στο σταθμό, συνέχισε το δρόμο του, περνώντας από κάτι ανηφορικά στενά του Πειραιώς, δίπλα από τη θάλασσα. Ο Μόρρισον ανησυχούσε. Άλλά κι' εγώ δεν πήγαμε πίσω. Είχα την εντύπωση πως όλα τα μάτια των περαστικών μάς κύταλαν υποπτικά. Ώστόσο τίποτε δεν συνέβη. Περπατήσαμε κάπου μισή ώρα, και φτάσαμε σ' ένα δεύτερο σταθμό. Νομίζω πως τον λένε σταθμό Νέου Φαλήρου. Εύτυχώς εκεί δεν υπήρχαν Γερμανοί. Ο τολμηρός Έλληνας, έβγαλε τρία εισιτήρια και σε λίγο μπήκαμε στο ίδιο βαγόνι. Ή απόστασι ως την Αθήνα δεν ήταν μεγάλη. Δεκαπέντε λεπτά περίπου. Βγήκαμε στον κεντρικό σταθμό που εινε υπόγειος, ανεβήκαμε τις σκάλες και τότε μόνο μάς πλησίασε ο φίλος μας.

—Τώρα μπορούμε να πηγαίνουμε μαζί, μάς είπε. Θά πάμε έδώ κοντά, σε κάποιο φιλικό μου σπίτι. Ίσως είναι κει κι' άλλοι συμπατριώτες σας...

—Άγγλοι; ρώτησε περιέργως ο Μόρρισον.

—Άγγλοι, Αυστραλοί και Νεοζηλανδοί. Κάπου δώδεκα. Μη σάς κάνει εντύπωση αυτό. Κάθε σπίτι έδώ φιλοξενεί κι' από ένα δικό σας στρατιώτη.

—Και δεν φοβάστε μήπως σάς πιάσουν; —Βεβαίως και φοβόμαστε. Έκατοντάδες Έλληνες πλήρωσαν ως τώρα με τη ζωή τους. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε τον αγώνα που αναλάβαμε. Όσους περισσότερους τουφεκίζουν, τόσο και περισσότερο θεωριεύει μέσα μας το καθήκον για την πατρίδα.

Ο Μόρρισον, ακουγοντάς τα αυτά, με κύταξε έκπληκτος. «Ο νέος μας δδήγησε σ' ένα τριόροφο σπίτι της λεωφόρου Α' Λεξανδράς. Αυτός που μάς υποδεχτηκε ήταν ο κ. Κωνσταντίνος Μαυρίης, ένας ψηλόσωμος άντρας, ανοιχτόκαρδος, με κατάρσαυρα μάτια. Άργότερα γνωρίσαμε κι' άλλους. Τον άεροπόρο Άναστάσιο Σκόλκο, το φοιτητή της Ιατρικής Ντίνο Νικολάου, το ναύτη Σταμάτιο Μαστρογιάννη, τον εργάτη Σπύρο Τσάντο, τη δασκάλα Μαρία Ποθητού, τη δαχτυλογράφο Έλένη Καλημέρη. Όλους αυτούς τους διαφορετικής προέλευσης ανθρώπους τους συνέδεσε άρρηκτα το ίδιο ιδανικό, το ίδιο πεπρωμένο. Γνωρίσαμε ακόμη εκεί κι' ένα σωρό συμπατριώτες μας, ανάμεσα στους οποίους θυμάμαι τον ταγματάρχη Γουώλτερ Τσάρλεϋ και τους λοχαγούς Τζών και Άντονι Άτκινσον. Το σπίτι αυτό ήταν αληθινά στρατώνας. Άλλά και έπιτέλειο συγχρόνως. Γιατί εκεί μέσα υπήρχε ολόκληρο οργανωμένο δίκτυο με πράκτορες, σάμποτερ και άσυσματους που μετέδιδαν πολυτιμες πληροφορίες στο στρατηγείο της Μ. Άνατολής. Όν' αυτά ήταν για μάς ένας καινούργιος κόσμος. Ή Ελλάδα, ή μικρή Ελλάδα ήταν και πάλι ένα προπύργιο της παγκόσμιας ελευθερίας! Αυτή πολεμούσε τώρα για μάς (έννοει τους Βρετανούς) όχι έμεις γι' αυτή! Άξίζει έδώ να επαναλάβουμε το «TELL SPARTA» —είνε τα πρώτα λόγια της αγγλικής μεταφράσεως του περίφημου επιγράμματος του τάφου των τριακονών του Λεωνίδα— αξίζει γιατί ολόκληρη η Ελλάδα, απ' άκρη σ' άκρη, από βουνό σε βουνό, από πόλη σε πόλη, από γωνία σε γωνιά, ξαναδημιουργάσε και πάλι καινούργιες Θερμοπύλες.

Οι δύο Βρετανοί, ο Τζόακιμ Χάντλερ και ο Ρέξ Μόρρισον, ενώ στην αρχή ζητούσαν με κάθε τρόπο να δραπέτευσουν για τη Μ. Άνατολή, όταν αντίκρισαν το ελληνικό αυτό «θαύμα» της εθνικής αντίστασης, έμειναν στην Ελλάδα κι' αποτέλεσαν δικό τους κλιμάκιο πληροφοριών. Στο κλιμάκιο αυτό είχαν δώσει τον αριθμό 17, γιατί τόσοι ήταν οι συνεργάτες που το αποτελούσαν. Ήσαν δε οι έξης: Λουκάς Αιναράς, Λευτέρης Σιδηρουγάς, Παναγιώτης Κουσουλάκος, Γιάννης Βλάχακας, Σταύρος Βλάχογιάννης, Νότης Περδικιώνης, Παντελής Μυλωνογιάννης, Μίμης Ζαυράς, Φίλιππος Κάσιος, Σταύρος Βελιότης, Γιώργος Μπιφένρος, Τζών Χάουτ, Έρνεστ Χάντ, Γιώζεφ Περίνακ, Μάτζορ Λούες και οι δύο άρχηγοι, Χάντλερ και Μόρρισον. Όλοι οι παραπάνω ήταν μέλη της οργανώσεως «BYRONES» με άποτέλουσαν και το κλιμάκιο 17 που ήταν το έθελοντικό Σώμα Θανάτου. Το Γενάρη του 1944, οι δύο Βρετανοί πιάστηκαν, ύστερα από προδοσία, από τη Γκεστάπο. Τους δέλησαν στα μπουντρούμια της οδού Μέρλιν κι' αφού τους βασάνισαν τριανταδύο ολόκληρες μέρες, τους έβαλαν σ' ένα τρένο για να τούς πάνε στη Γερμανία και να τους δικάσουν εκεί. Στο σταθμό όμως της Θεσσαλονίκης κατόρθωσαν να δραπέτευσουν και να πάνε στα βουνά, όπου σώθηκαν.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
(Η άλληλογραφία άπισθεν)

Όταν κουφόβραζε Η ΑΝΕΜΟΖΑΛΗ

Παρχμονές της Έπανα-
στάσεως για το Σύνταγμα

Την άνοιξη του 1842 μερικοί στρατιωτικοί και πολίτες, που μένουν τον καιρό εκείνο στο Ναύπλιο — την παλιά και πρώ-τη μετά την απελευθέρωση πρωτεύουσα (1833 - 1835) — σύ-στησαν μια επιτροπή για να έτοιμασε ένα επίσημο πολιτικο-στρατιωτικό γεύμα στον κήπο του Κυβερνήτη. Καποδίστρια, κοντά στα ριζα του Παλαμν-δίου, Βαυαρους αξιωματικούς αποφασίσανε να μην καλέσουν, γιατί κι εκείνοι σ' άλλο, πε-ρασμένο, γεύμα τους δεν είχαν καλέσει τους Έλληνες, όταν είχαν κάνει τ' αποκαλυπτήρια κάποιου ήρώνα των Βαυαρών. Αυτά όμως ήταν πρόσφατα, και οι αιτίες είχαν λόγους θαύτε-ρους. Απόδειξη και το γεγονός ότι ο λαός άνοιξε το μυαλό του εκείνο των ξένων Άγγλων ηρώ-η ο δ' ο, γιατί πολλοί Βαυαροί είχαν πεθάνει πρόωγως πα-ραγινωμένα άγγουρία!

Όπως κι' αν είναι, οι ξένοι μαθαίνοντας για το ελληνικό γεύμα, και την απόφαση της έ-πιτροπής να μην τους καλέσει σ' αυτό, πήγαν στο φρούρα-ρο του Ναυπλίου Άλμείδα, και με την άδεια του κανόνιαν, κι' αυτοί, μια επιτροπή, που κά-λεσε την άλλη, την ελληνική, να συμπράξει για ένα κοινό τραπέζι.

Εκείνη άνοιξε! Τότε οι άντρες Βαυαροί ά-ξιωματικοί διατάξαν τους κα-τώτερους Έλληνες να μην πάνε στο γεύμα. Τους είπαν, μάλι-στα, να πάρουν πίσω και τα λεφτά που είχαν καταθέσει στο ρεφερέ για τα έξοδα του τρα-πέζιου. Άκόμη πέτυχαν και κά-τι άλλο: να μη γίνει γιορταστι-κός κανονιοδοσιμός, μήτε να παίζει η στρατιωτική μουσική κατά την διάρκεια του γεύμα-τος.

Ματαιώθηκε έτσι το ελληνικό εκείνο γλέντι, αλλά τότε συ-στήθηκε μια άλλη επιτροπή ά-πο πολίτες μόνο, για την όρ-γάνωση άλλου τραπέζιου, κι' αυτή κάλεσε μόνο τους Έλλη-νες αξιωματικούς και τους έ-πίσημους άγωνιστές Κανάρη, Νικητάρη και Ρόδιο.

Η καινούργια επιτροπή τ' ά κανόνισε γρήγορα-γρήγορα όλα και στις 8 Μαρτίου, το τραπέ-ζι... στήθηκε! Άρχισαν από το κορόρετσι, το σπληνάντερο και το ρακί, ύστερα έφρανε λι-ανισμένα τ' αψητά στη σούβλα, με σαλάτα. Υπήρχε κρασί ρε-τιντάτο και Νεμέας άφθονο, εί-χαν, όμως, και κάμποσα ευρω-παικά μπιτολιάρισμένα κρα-σιά.

Ένθουσιασμός μεγάλος στο τραπέζι, λοιπόν, αλλά... χω-ρίς μουσική στρατιωτική. Ο Ζουρναλ, ώστόσο και το νταού-λι κάνανε ώραία τη δουλειά τους.

Χορός και τραγούδια άκο-λουθήσανε και κατά τις 6 τ' απόγευμα όλη η συντροφιά ά-ραξε στην πλατεία του Πλάτα-νου με ζητωκρούς και ριζι-μο καπέλλων, φεσιών και σκου-φιών στον αέρα. Κι' άλλος έ-κει πάλι ανέλειψαν χορός ίσα με τη νύχτα άνογα και τριγυ-ρίσματα στους δρόμους με τραγούδια και με ταμπουρλο-νάκια μαζί.

Τότε αποφάσισε και η στρα-τιωτική μουσική να παίζει την... αποχώρησι! Και το γλέντι τε-λείωσε.

Την άλλη μέρα ο Δημ. Μπό-ταρης, ο γυιός του Μάρκου, ο Διαμαντόπουλος κι' ο Κορωνά-ος προφυλακίστηκαν!

Κάποιοι πολίτες, τότε περ-νώντας κάτω από το σπίτι του άνωτέρου Βαυαρού αξιωματικού Χίτς τον άποδοκίμασαν φωνά-ζοντας:

— Κατεύδιο, κατεύδιο!... Δηλαδή γρήγορα θά σ' στεί-λουμε στη Βαυαρία! Έτσι οι λίγοι άγωνιστές, που διορί-σταν τότε στο Ναύπλιο, και παρασταθήσανε στο γεύμα πέ-σανε σε δυσμένεια, μα κι' ο ύ-πουργός των Στρατιωτικών Άλ. Βλαχόπουλος, κινδύνευσε κι' αυτός να χάσει το ύπου-γυλίκι!

Να όμως ότι και την έ-πόμενη χρονιά (1843) πάλι δόθηκε στο Ναύπλιο άλλο γλέν-τι άνοιξιάνικο καθαρά έλληνι-κό κι' αυτό, άπ' όπου, επίσης άπουσιάζανε οι ξένοι. Γύρω στα δέντρα του κήπου του Κυ-βερνήτη, όπου έναστρώθηκε το τραπέζι, είχαν οι όργανιστές κρεμασμένες πλήθος εικόνες ά-γωνιστών του 21, με άρχαία έπιγράμματα από κάτω. Σ' έ-να πίνακα συμβολικό ήταν ζω-γραφισμένη μια εύδρία (με την τέφρα μέσα των σκοτωμέ-νων ήρώων κατά την Έπανά-σταση), που η Έλλάδα την στεφάνωνε με κλαρί διαφής. Άλλα και σ' έναν άλλο πίνα-κα ήταν γραμμένα πολλά ό-νόματα πόλεων και μαζών, που τ' άρχικά τους σχημάτιζαν τη φράση: «Βαυαροί, να φύγετε με-τό καλό!» Πού όμως να φαντα-στή η άστυνομία του Ναυπλίου εκείνη την πονηρία.

Τέλος υπήρχε και μια εικονο-γραφία, συμβολική κι' αυτή, ό-που η Έλλάδα κίτταξε πάνω σ' ένα γεωγραφικό χάρτη προς το μέρος των υπόδουλων κι' ά-λύτρωτων άκόμη ελληνικών έ-παρχιών. Κάτω από το χάρτη ήταν χαραγμένο με κόκκινη μπογιά ένα τεράστιο κεφάλαιο «Σ» που ύπονοουσε το Σύντα-γμα.

Όταν το δεύτερο αυτό γεύ-μα κόντευε να τελειώσει θέλη-σε να μιλήσει ένας δάσκαλος, Π. Χαρίτος τ' όνομά του, με άφόρητες ελληνικότητες: «Μεθ' όσα — άρχισε την όμιλία του — έγευθην έρίφια καλώς άνατομήμεν...». Με το άνα-τομήμεν ήθελε να π' κομμα-τίσμενα, λιανισμένα.

Τέλος έγινε και μια διαδή-λωση από μεγάλους και πολλά παιδιά του Γυμνασίου του Ναυ-πλίου μαζί, που στεφανωμένα γυρίσανε την πόλη τραγουδών-τας το «Σύνταγμα» και κατα-λήσαν στον Πλάτανο. Έκει ό-μως η άστυνομία την διέλυσε, χωρίς να στείλη κανένα στην κατόγια.

Καταλάβαινε κι' αυτή πώς η συνωμοσία, για την έπιβολή του Συναγματικού πολιτεύμα-τος στην Έλλάδα, κουφόβραζε και πώς η ανεμοζάλη, που δεν θ' άργούσε να ξεσπάσει, λούφαζε μέσ' τις λαϊκές καρδιές.

Κι' η κουφόβραση αυτή και η φοβερή ή θύελλα που μύνησε πώς όλο κι' έρχεται, θά ξεσπά-ζε άκράτητη σε λίγο και στην Άθήνα όπου πολιτικοί και στρατιωτικοί θά ξεσέκωναν το λαό της Άθήνας για να ζητή-ση μπροστά στο Παλάτι το Σύνταγμα του, τις έλευθερίες του.

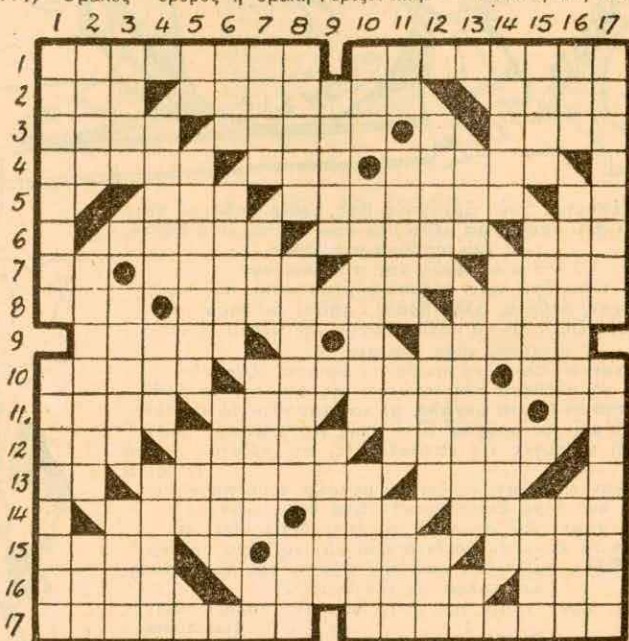
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 315

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Υπογραφή που δεν λείπει από κανένα «Θησαυρό». — Φλα-μανδός ζωγράφος.
- 2) Πρόθεσις. — Θα την έρθτε στις στέγες πολλών σπιτιών (καθ.). — Δεν λείπει καμιά (καθ.).
- 3) Μία τέτοια γνώμη είνε σε-δαστή. — Θηλυκό πρόβατο. — Καρποφόρο δέντρο (καθ.).
- 4) Όμαλός δρόμος ή όμαλη

- Πολιτειών. — Έτσι άρχίζει το «ερεφραί». — Καταπίνω κάτι ήχηρως. — Ντροπή. — Φυτό ζιζάνιο του σί-του.
- 4) Προσωπική άντωνυμία (πληθ.). — Το δικό σου. — Όταν φύγουν αυτοί μένουν άλλοι τόσοι.
 - 5) Πρόθεσις. — Φιλέλλην πο-λιτικός του τελευταίου πολέμου.
 - 6) Θα πού συναντήσαμε ήδη όριζόντιος. — Υποδιαίρεσις σελί-

- έκτασις. — Προϊόν πτηνού. — Κά-λυμμα της κεφαλής.
- 5) Η άρχαίτης είχε έπτά, έ-δω είνε μόνον ένας. — Άγγλος συγγραφέας.
 - 6) Εχει σχέση με το χορό. — Κεντρικό. — Όργανο αίσθη-σεως.
 - 7) Χοίρος (άρχ.). — Άεροπο-ρική μονάς (πληθ.). — Ναυτικό παράγγελμα. — Κι' άλλο όργανο αίσθησεως.
 - 8) Συναντάται σε πολλές έπι-γραφές. — Δεν είνε γυαλιστερός. — Σας άπασχολεί αυτή τη στιγμή.
 - 9) Χαλύβδινο κιβώτιο που χρη-σιμοποιείται στο στρατό για τη μεταφορά πυρομαχικών. — Νησι των Δωδεκανήσων.
 - 10) Χρησιμοποιείται για τη με-ταφορά νερού. — Η τέχνη τους δεν τους άποδίδει σχεδόν κανένα κέρδος. — Γαλλική ποδοσφαιρική όμάς.
 - 11) Πάλη. — Νομός και ποτα-μός της Γαλλίας. — Ενδιαφέρει τους ήθοποιούς (αίτ.). — Προ-σωπική άντωνυμία.
 - 12) Κινητική άντωνυμία. — Κοί-λωμα στον τοίχο προοριζόμενο για την τοποθέτησι αγάλματος. — Άρρώστεια.
 - 13) Τοποθετώντας άνάμεσά τους ένα «Υ» θά έχετε ένα σημείο της άριθμητικής. — Έκτασις με πολ-λά δέντρα.
 - 14) Τα άνώτατα στρώματα της ατμοσφαιρας. — Θεά των άρχαι-ών. — Κομμάτι.
 - 15) Τρύπανο των ζυλουργών πού γνωστό ως ματικέπ. — Μέρος του ποδιού. — Νοστιμίζει τα πάντα.
 - 16) Στοιχείον της φύσεως. — Προπολεμικά κέρματα. — Άντωνυ-μία (ούδ.).
 - 17) Θεός των άρχαίων. — Βο-ρρής τους γιατρούς στη διάγνωσι τους.

- δες. — Άποκρουστικός. — Έπιτίθεμαι. — Πρόθεσις. — Έξερευνητής του δυθού. — Άρ-θρο.
- 8) Τροφή ζώων. — Υποζύγιον.
 - 9) Όλοκληρος.
 - 9) Περιγραφή κινηματογραφικό έργο. — Σερίλ... γνωστή Γαλ-λιδα καλλιτέχνης.
 - 10) Όργανο αίσθησεως. — Δυναμώνει τη φωνή (καθ.). — Άπαραίτητη σ' ένα άδικο που προορίζεται για ήττα και όχι για έλεξι.
 - 11) Αναφορική άντωνυμία. — Άκολουθεί την έρώσιν. — Άρ-θρο. — Τέλος προσευχής.
 - 12) Λέγεται και καρακάξα. — Άγαθός. — Συμπερασματικό.
 - 13) Ό πατερας του Οιδίποδος. — Νότα άνεστραμμένη.
 - 14) Νησάκι του Σαρωνικού. — Το πιο μικρόσωμο θηλαστικό. — Έννοια.
 - 15) Η παραμονή κοντά του είνε άκρως άθυγητή. — Φόρεμα που έμπνέει σεβασμό. — Καρφι (άρχ.).
 - 16) Σύντομη άπάντησις. — Διατροφή. — Όργανο αίσθησεως.
 - 17) Η άνάμειξι των τροφών με σάλιο. — Συμβούλη.

ΒΟΥΛΑ ΚΑΡΑΝΑΣΟΥ

Πρωτότυπη ρεκλάμα

Ένα άγγλικό κατάστημα «Λευ-κών» είδων λιανισμού έχει έπινο-ήσει μια πρωτότυπη μέθοδο για να κόλακευθ' τους πελάτες του και ν' αδεύνη τις παλησιές του. Ό-ταν μπει ένας πελάτης, του πα-ρουσιάζουν ένα είδωλο, για να έάλη την ύπογραφη του. Έστε-ρα, δίχως να το ξέρη ο ίδιος, στέλνουν το είδωλο αυτό στις κεν-τρικές του καταστήματες, που κεντάνε γρήγορα-γρήγορα τα άρ-χικά του όνόματός του σ' ένα ό-ρατο μαντηλάκι. Έτσι, πριν φύ-γη ο πελάτης, του προσφέρουν το μαντηλάκι αυτό ως δώρον.

- ΚΑΘΕΤΩΣ :
- 1) Πιόνι στο σκάκι. — Έδωσε το όνομά της σ' ένα τροπάριο.
 - 2) Άφηνηματικό πολεμικό πόι-μα. — Μεγαλόπολις των Ήν.

Θ. ΔΡΑΚΟΝ

Το μυστικό ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

«Γυναίκες τρελλές!...»

Όταν είνε έρωτευμένος ένας άν-θρωπος κάνει πολλές τρελλές. Κι' ο έρωτας ένα είδος τρέλλας δεν είνε:

Στο Έγκληματολογικό Μουσείο φυλάσσεται ένα πλήθος πειστηρί-ων έρωτικών τραγωδιών και δρα-μάτων της καρδιάς. Πιστολία, μα-χαίρια, δρόχοι, ό,τι μπορεί να βά-λη το μυαλό σας. Και μέσ' σ' αυ-τά και κάτι που θυμίζει το δράμα ενός φτωχού νέου, του Διον. Νη-φοράτου, που σκοτώθηκε στο Μα-ρούσι άφου τραγούδησε κάτω από το παράθυρο της αγαπημένης του το γνωστό τραγούδι «Γυναίκες τρελλές!...» Η ιστορία της ζωής του τραγικού νέου έκλεισε την νύ-χτα της 7ης Οκτωβρίου 1932. Και να πώς ακριβώς συνέβη αυτή η τραγωδία:

Ό ντε Βαλέφ, με την φάμπρικα των καλλιστείων, είχε βάλει ένα καιρό σε βάσανα όλοκληρη την Εύ-ρώπη. Η μόδα της έκλογης δια-φόρων «μεις» κατέκτησε και την Ά-μερική και συνεχίζεται άκόμη και σήμερα.

Έοτασε και στην Έλλάδα η τρέλλα των καλλιστείων, αλλά πέ-ρασε, εύτυχως γρήγορα.

Το 1932 όμως τα καλλιστεία ή-σαν στις δόξες τους. Έβγαζαν «μεις» όί πόλεις, όί συνοικίες, όί συνοικισμοί. Έτσι και το Μαρού-σι το 1932 έβγαλε την «βασιλίσ-σα» του, την δεσποινίδα Άννα Πε-τρούτσου. Ένα συμπαστατό, σε-μνό και όμορφο κορίτσι. Το όνο-μά του έγινε γνωστό άμέσως, την φωτογραφία του τη θαύμασε πολ-λός κόσμος και η ώραία «μεις Ά-μαρούσιον» ήταν γι' άκετόν και-ρό το θέμα της ήμέρας.

Και, να ξαφνικά, που δίχως να το βέλη η καυμένη, μπήκε σε με-γάλα βάσανα. Στο Μαρούσι έργα-ζόταν αυτή την έποχή ένα καλό και τίμιο παιδί, άκούραστο, έργα-τικό που ένοουσε να κερδίξη μ' άξιοπρέπεια την ζωή του και να μην είνε βάρος στην οικογένειά του: Ο ήλεκτρολόγος Διον. Νηφοράτος.

Ένα πρωί ο Νηφοράτος πέρασε κι' από το σπίτι της «μεις Άμα-ρούσιον». Οι γονείς της ήθελαν να κάνουν μια ηλεκτρική εγκατάστασι κι' έτσι ο νέος έπιασε άμέσως δουλειά. Έβαλε τη σκάλα του, άρ-χισε να μετρά και να κάνει τους ύπολογισμούς του ότον, ξαφνικά, σε μια στιγμή, ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Είχε αντι-κρίσει μέσα στο σπίτι την πεν-τάμορφη «μεις». Κι' άπ' τη στιγμή αυτή ξετρελλάθηκε!

Η εγκατάστασις του ηλεκτρικού όλο και καθυστερούσε πιά. Οι μέ-ρες περνούσαν κι' ο Νηφοράτος δεν ένοουσε να τελειώση και να φύγη από το σπίτι. Στο διάστημα αυ-τό άγωνιζόταν να εγκατασταθ' ο ίδιος στην καρδιά της αγαπημέ-νης του, χωρίς όμως και να το καταφέρη. Ένας άσημαντος ήλεκ-τρολόγος δεν ήταν δυνατόν να συγ-κινήση μια «βασιλίσσα της καλ-λονής». Αυτό θά ήταν το πιο ά-δοξο τέλος των όνείρων της νέας. Ο Νηφοράτος πάσχιζε άδίκως. Και μια μέρα τελείωσε την ηλεκτρική εγκατάστασι κι' έφυγε από το στί-τι. Μα δεν λησμόνησε τη νέα. Και λίγο άργότερα, την παραμονή της πρωτομαγιάς κατάφερε να την ξε-μοναχιάση:

— Σ' αγαπώ! της δήλωσε, με θάρρος. Ξέραν ότι είμαι ένας άση-μαντος άνθρωπος, μα αν έχης με-σα σου ίχνος καρδιάς θέλω να με συμπονήσης. Δεν σου ζητώ κα-μιά μεγάλη πράγματα. Θέλω να διαβά-ζης τα γράμματα που θά σου στέλ-νω. Έπειτα σίχισε τα, αν τ' άρ-σκη χωρίς ένδιαφέρον.

Η νέα, για ν' απάλλαξη από αυτόν του το ύποσέθηκε. Κι' ο Νη-φοράτος άρχισε κάθε μέρα να της γράφη πολυσέλιδα έρωτικά γράμ-ματα που, φυσικά, πήγαιναν στην φωτιά, χωρίς να κάνουν ν' άναπη-δση ούτε μια στίβα άπ' την καρ-διά της «μεις Άμαρούσιον».

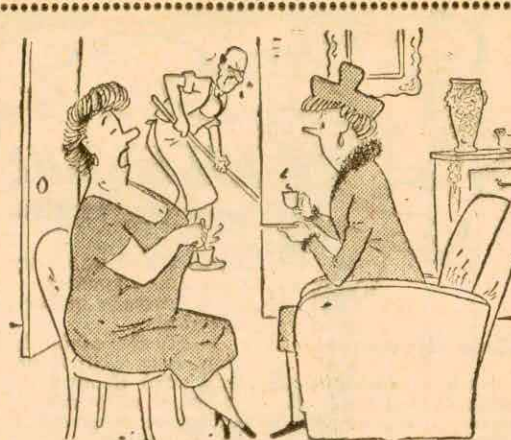
Ξαφνικά μια πληροφορία άναστά-τωσε το Νηφοράτο. Η αγαπημένη του είχε κινήσει το ένδιαφέρον και πολλών άλλων νέων, κι' ένας από αυτούς, ο κ. Ήλιόπουλος την εί-χε ζητήσει από τους γονείς της σε νόμο. Θέλωσε το μυαλό του Νη-φοράτου! Άγρίεψε. Έχασε τον ύ-πνο του. Είχε διαρκώς εφιάλτες. Η ιδέα πώς ένας άλλος θά του έ-παιρνε την αγαπημένη του τον τρέλ-λαινε. Κι' άπάνω στην τρέλλα του αποφάσισε να έκδικηθ' τον Ήλι-όπουλο. Μια μέρα, λοιπόν, του έ-πετέθη και τον χτύπησε άσχημα. Ο άνυποπτος άνθρωπος δεν ήξερε τι είχε πάθει ο ήλεκτρολόγος και του είχε ριχτεί με τόσο μίσος.

Υπέβαλε, ώστόσο, μήνυσι για άδικο επίθεσι κι' ο Νηφοράτος τι-μορήθηκε με 45 ήμερών φυλάκισι.

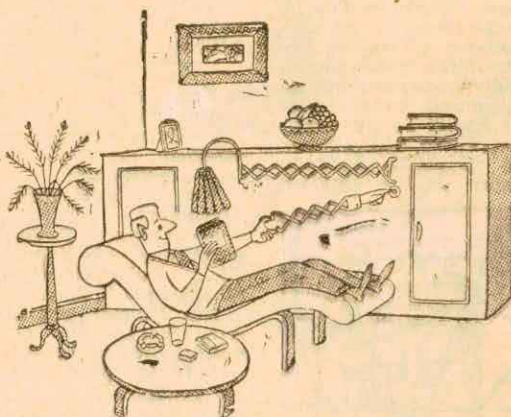
Μά ο έρωτάς του για την Άν-να Πετρούτσου δεν έσβυσε. Κάθε μέρα μετά την άποφυλάκισή του, την παρακολουθούσε, είχε γίνει η σκιά της. Τη νύχτα επίσης, καθό-ταν ώρες όλόκληρες και κίτταζε κλαίγοντας τα φωτισμένα παράθυ-ρα του σπιτιού της. Τρόπ ήταν η άπελπισία του που είχε εγκατα-λείψει και τις δουλειές του. Είχε άπογοητευθ' άπ' τη ζωή. Ματαια-οί δικοί του άγωνιζόντουσαν να τον κάνουν ν' αλλάξη ιδέα. Ματαια του έλεγαν ότι υπήρχαν χιλιάδες άλ-λα όμορφα κορίτσια κι' ότι ένα από αυτά θά μπορούσε ν' άνταπο-κριθ' στην αγάπη του και να τον κάνει εύτυχισμένο. Ο Νηφοράτος δεν άκούε τίποτα.

Ένα βράδυ η Άννα Πετρούτσου ξύπνησε ταραγμένη. Μια γνώριμη φωνή, η φωνή του Νηφοράτου έφτα-νε στο δωμάτιό της. Ο έρωτευμέ-νος ήλεκτρολόγος τραγουδούσε κά-τω άπ' το παράθυρό της το τρα-γούδι της έποχής: «Γυναίκες τρελλές!...» Η φωνή του είχε ένα πο-νόμο άπελπισίας. Έπειτα α-πλώθηκε πάλι βαθεία σιωπή. Ή-ταν πολύ άργα. Ξαφνικά, άκού-στηκε ένας πυροβολισμός και ά-μέσως κατόπιν το βογγήτι κι' ο ρόγχος ενός ανθρώπου που ξεψυ-χούσε!... Η νέα άνατρίχιασε. Μάν-τεψε τι είχε συμβ'η. Ο Νηφοράτος είχε φυτέψει μια σφαίρα περιστρο-φου στον δεξιό κρατάκι του! Έ-τσι τελείωσαν τα έρωτικά βάσανα του φτωχού νέου.

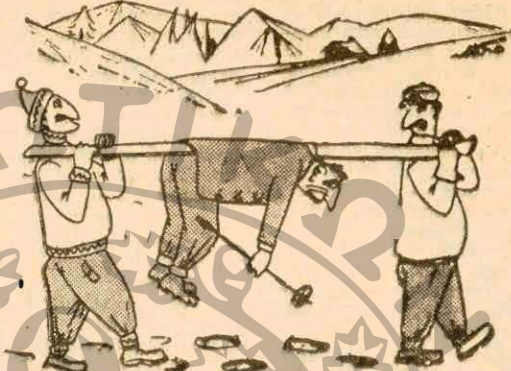
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Πολλές φορές άνηρωτιέμαι τι θά έκανε ο άντρας μου χωρίς έμένα!... «ici Paris»

Τεμπιλιά και πρακτικό πνεύμα!... «France-Dimanches»

Όταν δεν υπάρχει φροέσι... «France-Dimanches»

— Σ' άρέσει; — Μια στιγμή, γιατί δεν βλέπω καλά!... «France-Dimanches»

Σκίθρα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθυμια ένστατονάνε

«Η σκηνή στο λεωφορείο. Μέσημερι. Κόσμος πολύς, έτερόκλητος, κουρασμένος, κρυωμένος, γεμάτος πακέτα, δίχτυα, τσιγάρα, χαρτί, καί — προ παντός — στενοχώριες! Μεγάλες στενοχώριες που αποτελούν το βαρύτερο «φορτίο» κι' απ' τις τράντες κι' απ' τα δίχτυα!... Μέσα σ' όλον αυτό το συνωστισμένο μεσημεριανό ένκεντρισμα, ύπάρχει μία όπτική δασύς: Τό χαριτωμένο, ταχυπρόνο, κοριτσάκι που με τ' αέλου φρεσκολουσμένα μαλλιά ριχμένα

στην πλάτη και με τ' αμαύρα πικάντικα ματάκια περισφραγισμένα τριγύρω προς άθωαν άγαν σιγμιαίων χαμογέλων και θαυμασμών. Κοιτή φουστίτσα — περυσσώτερο του δέντρος κοινή — και σκερτσόζικο «τράδηγμα» προς τ' κάτω, γιά να σκεπάσει — δήθεν! — τις γλυπτικές ωραιότητες στηλες που στηρίζουν τ' χαριτωμένο σάρκινο οικοδόμημα. Ένας γέρος — τύπος παλαιού συνταξιούχου γυμνασάρχου — εξανίσταται μεγαλοφώνως:

— Δεσποινίς!... Αυτό είναι αβάδης εμφάνιση! Άποτελεί, δύναμαι να είπω, προσβολήν της δημοσίας αιδούς! Γέλια, θόρυβος, και φυσικά πρόθυμος συνηγορία υπέρ της δεσποινίδος.

Και η νεαρή: — Κύριε με συγχωρείτε. Άλλά όλος ό κόσμος μέσα στο τράμ... έχει αντίθετη γνώμη!... Διαθέτω την πλειοψηφία!...

Και... άνεβάζει περισσώτερο τ' ηχητική αούλαιο της φουστίτσας της.

Στην ταβέρνα: — Ο υπερχής — στυλ 'Ορέστη Μακρή — μονολογεί: — Αδικία! Όλα τα πράγματα αυξήθηκαν! Αυξήνεται τ' όρζι, αυξήνεται τ' ότρώ, αυξήνεται τ' όπαν! Και λίγο-πολύ και τ' μεροκάματο αυξήνεται. Γι' ατί να μην αυξήνεται και τ' όκρρασι; — Ο κάπτεας έπεμβαίνει: — Λίαν προσεχώς τ' αυ-

ξήνω! Θα τ' όπάω στίς τεσσσερεσήμισι χιλιάδες.

— Δέν είπ' αυτό, κύρ-Λά-ζαρε. Λέω, γιάτί να μην αυξήθ' κατά είκοσι τοίς είκατό και τ' κατοστάρκι. Δηλαδή, να παραγγέλν' ένα κατοστάρκι... και να σου φέρουν είκατόν είκοσι δράμια!

Και ό κάπτεας: — Τί λές, ρέ; Όέλεις να κάνης στο στομάχι σου... πληθωρισμό;

Κεντρικόν μπάρ: Μπαίνει μία δεσποινίς: — Επιστρέψετε να τηλεφωνήσω!

Ευχαρίστως! Και άρχίζει τ' όρώτο τηλεφώνημα:

—...Γιάγκο! Τί ώρα θα κατέβης απ' την Κηφισιά;...

Τί;... Καλά, θα πάρω τ' Μαρία στην 'Εκάλη!... Και παίρνει τ' Μαρία στην 'Εκάλη. Κι' ύστερα παίρνει κάποιον ύποσηνανό στο Τατόι. Και... πετάει ένα χιλιάρικο και κάνει να φύγ' ή δαστική και χαριτωμένη.

— Ποσ! Μαμαζέ! Βρυχάται κυριολεκτικώς ό καταστηματούχος. Κατέβαινε τ' παραδάκι κανονικό. 'Εκάλη, Κηφισιά, Τατόι, δραχμιαί τέσσαρις χιλιάδες!

Και γυρίζει στους άλλους πελάτες:

— Κάθε μέρα την ίδια μηχανή μου σκαρώνει! Κι' άπορούσα πώς άνέβαινε ό λογαριασμός του τηλεφώνου!

Τηλεφωνούν στον Ιδιαίτερο γνωστής πολιτικής προσωπικότητας:

— Μπορεί να μάς δεχθ' ό ό κ. Πρόεδρος;

— Σήμερα; Δυστυχώς, άδύνατον! Έχει άλλεπάλληλες συσκέψεις και δέν άδειάζει ούτε να φά! Κι' αύριο επίσης. Τηλεφωνήστε μου τ' Δευτέρα να δώ τί θα μπορούσω να κάνω! Μούχει ά-

παγορεύσει να μπώ κι' έγώ άκόμη στο γραφείο του. Άλλά οι έξυπνοι ρωμιοί, παίρνουν τ' Πρόεδρο και εύθειαν στο τηλέφωνο:

— Κύριε Πρόεδρε, μάς συγχωρείτε. Μπορείτε να μάς δεχθήτε γιά κατι πολύ έπείγον;

— Ευχαρίστως!

— Πότε;

— Έλάτε άμέσως.

— Μά ό Ιδιαίτερος μάς

είπε ότι σήμερα δέν δέχεσθε κανένα!

— Μωρέ όλο γκάφες μου κάνει αυτό τ' παιδί! 'Ε-σας δέν θά δέχόμουν; Σας τερμένω!

Και πάνε!

Κι' άγανακτούν!

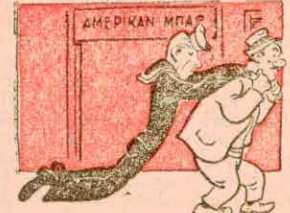
— Γιατί, κ. 'Ιδιαίτερε, μάς είπες πώς δέν δέχεται; Κατακόκκινος ό 'Ιδιαίτερος;

— Λοιπόν, κύριοι, μόλις τώρα με σκυλόβρισε γιάτί δέν τούχα δγάλει τ' τηλεφώνό του απ' την πρίζα! Γιά τ' χατήρι σας έφαγα τ' βραϊδί. Δέν τ' καταλαβαίνετε πώς ό Πρόεδρος τ' άρχνει όλα σε μένα;

Ποιόν να πιστέψουν τώρα όί έπισκέπται;

— Πρόβλημα!... 'Η μάλλον... έπιτυχής συνενόησης Προέδρου και 'Ιδιαίτερου...

Μεθυσμένοι κι' οι δύο — 'Αμερικάνος κι' 'Ελληνας — σ' ένα περιεργό και μάλλον... πανάθλιο ύπόγειο κωμπαρέ, γύρω απ' την 'Ομόνοια. Φέσι ό 'Αμερικάνος. Τάβλα ό 'Ελληνας. Άλλά ό Ρωμηός έχει τ' προνόμιο να τρικλίζει... στα έξηντα ού-

σκι. (Και ντόπια που είναι «κουτελίτες»!) 'Ετσι... ύποστηρίζει με την κυριολεξία τόν 'Αμερικανό και «τόν πάει» συρτό στο ξενοδοχείο του ύπερφανευόμενος: — Δέν ύπάρχει μόνο άμερικανική δοθ'εια! 'Υπάρχει... και έλληνική!...

Πρωτοφανές κι' ως τόσο άληθινό!

Άνοίγει μία κομψή δεσποινίδα τ' τσάντα μέσα στο τράμ. Βγάζει ένα μπουκάλι άρωμα, βάζει με τ' γυάλινο πώμα πίσω απ' τ' αυτιά της, βάζει στα μαλλιά, στα μάγουλα, στα χέρια.

Μιά συνομήλικη φτωχοντυμένη μικρούλα που καθ'αί απέναντί τ' εισπνέει με άδωο «φθόνο»!

Περνάνε δύο στάσεις. 'Η δεσποινίς τ' άρώμα-τος, ξαναβάζει τ' μπουκαλάκι και γεμίζει τ' άτμόσφαιρα με τ' δυνατό άλκοολ που μεθάει τίς μύτες.

Περνάνε τρείς στάσεις. 'Η δεσποινίς πάει να ξαναβγάλ' τ' μπουκαλάκι. Και δέν άντέχει τ' φτωχό συνομήλικο:

— Δεσποινίς, λέει ψιθυριστά, Μου δίνετε σας παρακαλώ, λίγο άρωμα;

Τό κορίτσι με τ' άρωμα, προσφέρει τ' μπουκαλάκι με καλωσύνη:

— Παρακαλώ! Κάντε μου τ' χάρι να τ' κρατήσετε.

Φτωχά και πλούσια νεά-τα! Έχετε τ' γλυκό άίσθημα τ' αλληλεγγύης. 'Εστω... και στην κοκεταρία!

Κι' άξίζετε θαυμασμό!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ένα στοιχείμα

Ένας σκηνοθέτης κινηματογράφου. Έλαβε κάποια μέρα από κάποιον έν-αχλητικό και άνοσιο συγγραφέα, ένα σενάριο γιά να τ' διαβάσ'η. Τό σενάριο τ' συνώδευε κι' ένα γραμματάκι τ' συγγραφώς με τ' έξης: «Άγαπητέ φίλε, βάζω στοιχείμα 100 σολ-λάρια ότι δέν θά διασάσετε τ' έργο που σας στέλνω».

Τήν επομένη ό συγγραφέας έλά-βαινε μία επιταγή 100 σολλάρων κι' ένα σημείωμα: «Κερσάτε!»

— Φαίνεται πώς ό Κώστας τ' κοπάνησε γιά καλά χθές τ' βράδυ στην ταβέρνα, που τα πιναμε μαζί.

— Πώς τ' κατάλαβες;

— Μά, όταν γυρίζαμε σπίτι... μ' άφησε ενό φορές κι' έπεσα στο δρό-μο!...

Δύο φίλοι συναντώνται στο δρόμο.

— Ο ένας ύποφέρει απ' τ' δόντια του.

— Μά γιάτί δέν πηγαίνεις να σου τ' βγάλουν; τόν ρωτά ό άλλος.

— Φοβάμαι πολύ!

— Άγαπητέ μου, άν ήσουν έγώ δέν θά φοβόμουν καθόλου, σε βεβαίω.

— Μά... άν ήσουν έσύ, δέν θά φοβόμουν ούτε έγώ!

Η σκηνή σ' ένα καφενείο.

Πρώτος πελάτης: Κύριε, νομίζω ότι συναντηθήκαμε σ' αυτό τ' καφενείο τόν περασμένο χειμώνα.

Δεύτερος πελάτης: Μ' άκούω, έκείνη τ' εποχή.

Πρώτος πελάτης: Τό ξε-ρω... γιάτί τ' είχα έγώ!

Πρό ήμ' εών, ό αδελφός μου άγόρασε μία μονοκλ'εττα από τ' κα-τάστημά σας. Και τού είχατε ύπο-σχεθ' ότι όποιος ήτοτε σπάσιμο κι' άν τού τύχαινε θά ήταν είς βάρος σας και θά τού δινάτε άνταλλακτικά.

— Μάλιστα, λοιπόν;

— Λοιπόν, ήρθα να μου δώσετε... μία όδοντοστοιχία, ένα χέρι κι' ένα ζευγάρι γυαλιά!...

— Από τούς πέντε είδικούς πα-βολόγους που συμβουλευτήκα ό καθέ-νας έκανε διαφορετική διάγνωση.

— Και δέ συμφώνησαν, τούλάχι-στον σε κανένα σημείο;

— Πώς! Μου πήραν όλοι από 500.000 δραχμές!

— Μάλωσα όριστικά με τόν άρρα-δωνιαστικό μου. Διέκοινα κάθε σχέση μαζί του, γιάτί είχε γεμάτος έλαττώ-ματα.

— Και τού έπέστρεψες τ' δαχτυλί-δι που σου είχε χαρίσει;

— Ά, όχι. Αυτό δέν έχει έλαττώ-ματα!...

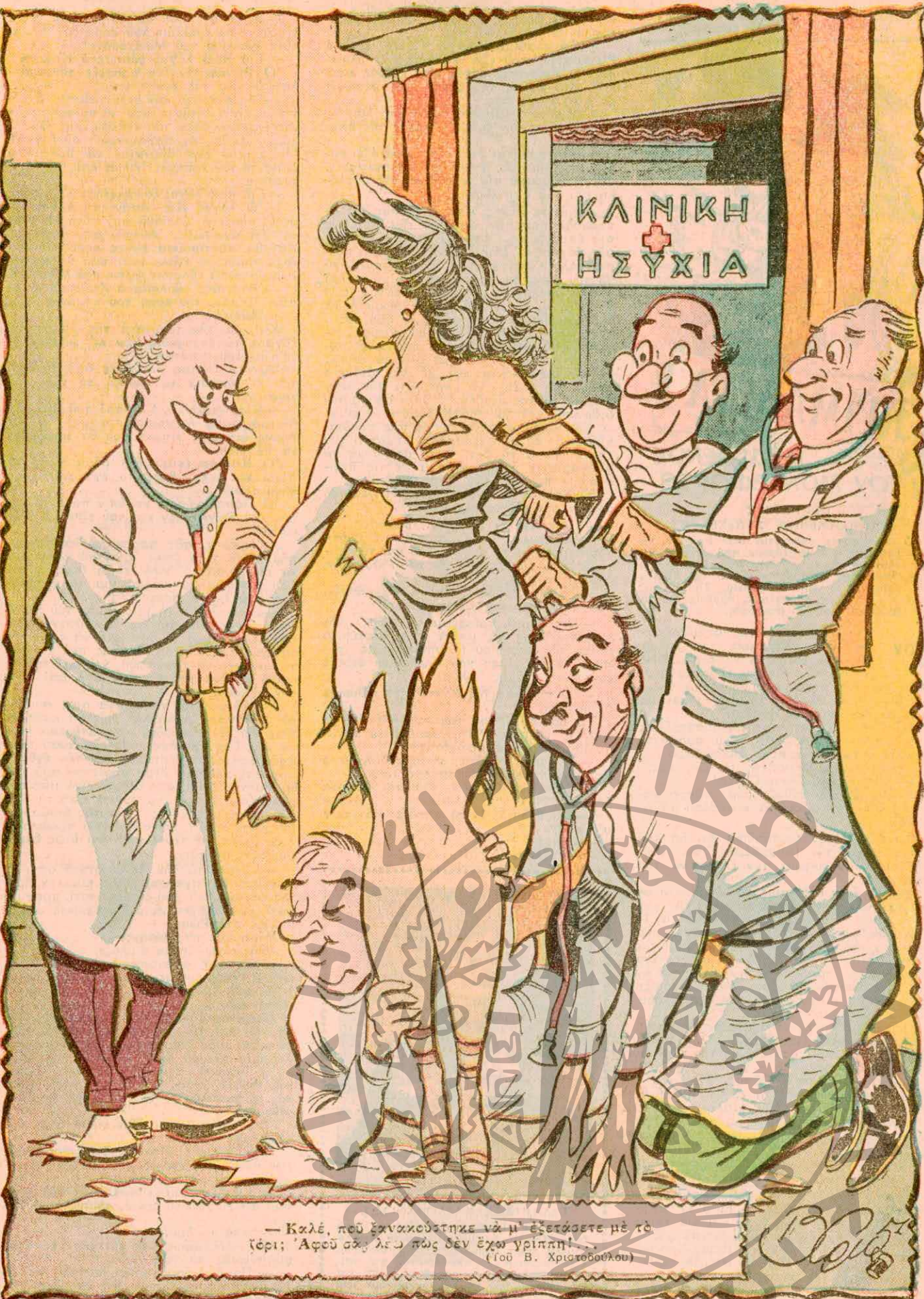
— Γιάτί χώρισες από τ' ηνναίκα σου;

— Γιάτί με είπε έλάκα.

— Μά αυτό, φίλε μου, δέν είναι νο-μικώς άφορμή διαζυγίου.

— Άκουσε τί συνέβη: Μία μέρα γυρίζοντας σπίτι έλέπω τ' ηνναίκα μου άγκυλωμένη με τ' σωφάρι μου.

— Τί σημαίνει αυτό; τ' ής λέω. — Μά τ' βλέπεις ό ίδιος, βλάκα! — μου κάνει έ-κείνη... 'Υστερ' απ' αυτό πήρα δια-ζύγιο...

— Καλέ, που έσνακώστηκε να μ' εξετάσετε με τ' όρζι; 'Αφ' ός λέω πώς δέν έχω γρίπη!... (του Β. Χριστοδούλου)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραγκαστέν υπόσχεται στο Ραφαήλ να τον βοηθήσει να ξαναβρεί την αγαπημένη του. Και το πρωί πηγαίνει στον Πύργο του Άγγελου όπου ανακαλύπτει ότι η Ραζίτα την άφησε να τον εγκαταλείψει. Τον καλεί, σε λίγο, ο Πάπας, ιδιαιτέρως, προκειμένου να του αναθέσει κάποια αποστολή.

Αυθόρμητα, είπε, απευθυνόμενος στον Κάισαρα, την ημέρα που θα χρειαστεί να θυσιασθεί για την Αυτού Παναγιότητα, θα έχετε ένα πιστό σύντροφο στο πλευρό σας, που θα είναι ευτυχής γιατί θα συμμεριστεί την τύχη σας!

Ο Πάπας χαμογέλασε ευχαριστημένος. «Ιππότε, είπε, αυτό που πρόκειται να σας ζητήσω είναι πολύ απλούστερο και δεν απαιτεί να θυσιαστείτε τη ζωή σας. —Σας ακούω, Άγιε Πάτερ! —Μεταξύ των εχθρών μου υπάρχει κάποιος που δεν έννοει να καταθέσει τα όπλα...»

Ο Ραγκαστέν φαντάστηκε ότι θα του μιλούσε για την Πριμαβέρα. «Αλλά» ανέπνευσε, όταν άκουσε τον Πάπα να του λέει:

«Είστε ένας άνθρωπος που οδηγείται από το πνεύμα της αλαζονείας και της ματαιοδοξίας. Αν αυτές εξαφανίζονταν, η Ιταλία θα βρισκόταν τη γαλήνη κι ο πόλεμος που ο γιος μου αναγκάζεται να κάνει θα ματαιωνόταν... Από τ' άλλο μέρος, ένα δυστυχισμένο παιδί, που παρρησιόχα από αγνοία στην ανταρσία, θα ξαναγύριζε στην ήρεμη οικογενειακή ζωή και θα βόσκει σ' αυτή την ευτυχία...»

Τα τελευταία λόγια αναφέρονταν, χωρίς αμφιβολία, στην Πριμαβέρα. Αλλά ποιος ήταν ο άνθρωπος, που η τύχη του ήταν ενωμένη μαζί της;

Ναί, συνέχισε ο Πάπας, αν αυτές ο άνθρωπος εξαφανισθεί, η ειρήνη κι η ήρεμία θ' απλωθούν στην Ιταλία.

«Μήπως πρόκειται να μου προτείνει να τον δολοφονώ;» αναρωτήθηκε με τρόμο ο Ραγκαστέν.

«Αλλά» ο Πάπας, σαν να διάβασε τη σκέψη του, διόρθωσε να προσθέσει:

«Δεν πρέπει να παρεξηγηθούν τα λόγια μου. Απεχθάνομαι το αίμα κι απογορεύω οτιδήποτε θανατικό και μια τριχιά από το κεφάλι αυτού του ανθρώπου και να τον φέρω εδώ... Ο ίδιος θα στερήσει πρόθυμα σ' αυτή την απαγωγή, που θα είναι γι' αυτόν αληθινή σωτηρία. Γιατί κατά βάθος δεν ζητάει τίποτε καλύτερο από το να υποταχθεί. Αλλά, δυστυχώς, είναι αιχμάλωτος των φίλων του, που τον παρα-

κινούν σε πράξεις αντίθετες με τον χαρακτήρα και τη θέλησή του...»

Καταλαβαίνω, Άγιε Πάτερ, είπε ο Ραγκαστέν, που είχε καθουχάσει ολότε-
λα. Ο άνθρωπος αυτός είναι εχθρός σας, ενώ, στο βάθος της ψυχής του, επιθυμεί να γίνει φίλος σας.

«Ακριδώς, Είσατε πρόθυμος, λοιπόν, να αναλάβετε την εκτέλεση αυτής της αποστολής;»

Μου φαίνεται ότι δεν παρουσιάζει σοβαρούς κινδύνους, απάντησε ο Ραγκαστέν. Θα προτιμούσα μια αποστολή πιο δύσκολη και πιο επικίνδυνη...

Κάνετε λάθος, είπε, ο Πάπας. Η αποστολή που σας αναθέτω είναι από τις πιο επικίνδυνες. Απαιτεί μεγάλη ψυχραιμία, θάρρος κι επιδεξιότητα... Κι' επί πλέον απόλυτη μυστικότητα. Ο άνθρωπος που θα την αναλάβει πρέπει να είναι μόνος και να μην υπολογίζει σε καμιά δόλεια, διότι δηποτε κι' αν συμβεί... Θα χρειαστεί να διακινδυνεύσετε εκατό φορές τη ζωή σας... Από την πρώτη στιγμή, θα περιτοχι-
σθήτε από εχθρούς και θα πρέπει να πολεμήσετε έναντι των με όλα τα όπλα: με τη διπλωματία και με την ανδρεία σας... Δεν πρέπει να υποτιμάτε την αποστολή που σας αναθέτω. Όσον αφορά τον άνθρωπο, που θα προσπαθήσετε να φέρετε εδώ, μου είναι αδύνατον να σας προσδια-
γράψω αν θα μεταχειρισθείτε απέναντί του την πειθα ή τη βία. Αυτό αφήνω με τις αποφασίσεις σας, ανάλογα με τις περιστάσεις που θα σας παρουσιαθούν.

Ο Ραγκαστέν χαμογέλασε. Η ιδέα του αγώνος τον ενθουσίαζε πάντα.

Πότε πρέπει να φύγω; ρώτησε.

«Αμέσως! Ο Κάισαρ θα ξεκινήσει ταυτόχρονα με το στρατό του και το Μοντεφόρτε χωρίς αρχηγό θα πέσει ασφαλώς στα χέρια μας. —Το Μοντεφόρτε! είπε ο Ραγκαστέν, που έγινε ξαφνικά κατακίτρινος. —Ναί. Εκεί πρόκειται να πάτε. Θα προσπαθήσετε να μπήτε στο έσωτερικό αυτό του φρουρίου μ' οποιοδήποτε τρόπο... Ο άνθρωπος που πρέπει να φέρετε εδώ είναι ο κόμης Άλμα.

Ο Πατέρας της Βεατρίκης! ψιθύρισε ο Ιππότης.

Τα ήρωικά όνειρά του σωριάστηκαν με μιάς σ' ερείπια. Ήταν καιρός να ξαναγυρίσει στην πραγματικότητα.

Τί έχετε, Ιππότε; ρώτησε ο Κάισαρ που είχε προσέξει την ταραχή του.

Πρόκειται, λοιπόν, για τον κόμητα Άλμα; —Και δέβαια. Τί το παράξενο βλέπετε σ' αυτό; —Ποτέ! —Τί είπατε;

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
Η γνωστή Έλληνις καλλιτέχνις Νινή Ζαχαράκη ακολουθεί με επιτυχία την καλλι-
τεχνική της περιόδια στην Ευρώπη. Στα διάφορα μουσικά όργανα που παί-
ζει με δεξιότητα, πρόσθεσε τώρα και το «αίτητο» που το πρωτοσκόουσε στο φιλμ «Ο Τρίτος Άνθρωπος» με έκτελε-
ση των Άντον Κάρρας.

Είπα ότι δεν θα επιχειρήσω ποτέ τίποτε ούτε έναντι του κόμητος Άλμα, ούτε έναντι του Μοντεφόρτε!

Για ποιο λόγο; ρώτησε ο Κάισαρ.

Ο Ραγκαστέν δεν πρόσεξε τον απειλητικό τόνο της φωνής του.

Άγιε πάτερ και σεις αυθόρμητα, ακού-
στε με, είπε. Ζήτησε μου να πολεμήσω μό-
νος έναντι όλων των εχθρών σας. Θα το κά-
νω χωρίς τον παραμικρό δισταγμό! Αλλά μου είναι αδύνατον να πολεμήσω
έναντι του κόμητος Άλμα και του Μον-
τεφόρτε...

Για ποιο λόγο; ξαναρώτησε ο Κάισαρ.

Ο λόγος είναι, απάντησε ο Ραγκα-
στέν, που είχε ζαλισθεί απ' αυτή τη σκη-
νή, ότι αγαπώ... Αγαπώ σαν τρελλός! Και θα προτιμούσα χίλιες φορές το θά-
νατο παρά να κάμω κάτι που θα στενω-
χωρούσε ή θα έβλαπτε εκείνη που λατρεύω!

Αγασ; ούρλιαξε ο Κάισαρ. Αγας-
πας, λοιπόν, την κόρη του κόμητος Άλ-
μα; Αθλίε!

Και, με την ταχύτητα της άστραπης, έβγαλε το έγχειριδό του κι' άρπασε έ-
ναντι του Ιππότη.

Αλλά, ο Πάπας σηκώθηκε από τη θέση του κι' άρπασε με δύναμη το χέρι του γιου-
τού!

Είσατε τρελλός, Κάισαρ! του είπε. Σε διατάσσω να ηρεμήσεις αμέσως! Ο Ιπ-
πότης δεν είπε τίποτε που θα μπορούσε να
σε θίξει.

Ο Κάισαρ έκανε ένα δέμα προς τα πίσω και ξανάβγαλε το έγχειριδό στην
θήκη του.

Ο Πάπας γύρισε κατόπιν προς το μέ-
ρος του Ραγκαστέν και του είπε με γλυ-
κύτητα:

Ιππότε, σας παρακαλώ να συγγω-
ρήσετε το γιού μου... Έχει το ελάττωμα να είναι βίαιος... Αλλά είμαι βέβαιος ότι
έχει μετανοήσει κιόλας για τη χειρονο-
μία που έκανε προτίτερα...

Δικαιολογώ τη χειρονομία του γιου
σας, Άγιε Πάτερ, και δεν αναγνωρίζω
στον εαυτό μου το δικαίωμα να κρίνω τις
πράξεις του, είπε ο Ιππότης που ένοιωσε
την ανάγκη να ταπεινωθεί, για να κερδίσει
και να μπορέσει να δει από αυτή
την αίσθηση.

Σεβόμαι τα αισθήματά σας, συνέχι-
σε ο Πάπας. Αλλά και σεις θα καταλά-
βετε ότι δεν μπορούμε να κρατήσουμε κον-
τά μας ένα άνθρωπο, που είναι τόσο πολύ
αφασίωμένος στα συμφέροντα των εχθρών
μας και μάλιστα όταν πρόκειται για αν-
θρώπο της δικής σας αξίας... Θα σας πα-
ρακαλέσω, λοιπόν, να φύγετε από τη Ρώ-
μη... όταν μπορέσετε... Δεν σας διόξω κα-
θόλου σ' αυτό... Θα σας δώσω προθεσμία
ένος μηνός, με την ελπίδα ότι ίσως ξανα-
γυρίσετε σε μας...

Ευχαριστώ την Παναγιότητά σας, α-
πάντησε ο Ραγκαστέν. Θα κάμω χρήση
της αδειάς που μου δίνετε, γιατί, πραγμα-
τικά, έχω ανάγκη να μείνω μερικές ακόμη
ημέρες στη Ρώμη.

Μέσα του σκεφτότανε:
«Θα φύγω άπομα κιόλας...»

Δεν σας αποχαιρετώ, λοιπόν, ξανα-
είπε ο Πάπας με μελιχλιό τόνο. Ελπίζω ό-
τι θα σας ξαναβούμε... Υπαγε εν ειρήνη,
τέκνον μου...

Λέγοντας αυτά, ο Πάπας είχε πάει κον-
τά του και τον έσπρωξε με τρόπο προς
το μέρος μιας πόρτας, που βρισκόταν στην
αντίθετη πλευρά από εκείνη που είχε μπει.

Ο Ιππότης, όταν έφτασε εκεί, έκανε
μια βαθειά υπόκλιση μπροστά στον Πάπα
και το γιού του κι' έπειτα δέχτηκε από την
αίσθηση.

Ο Κάισαρ έτρεξε τότε κοντά στον πα-
τέρα του.

Τί κάματε; είπε. Ο άνθρωπος αυτός
είναι θανάσιμος εχθρός μας... Γιατί δεν μ'
αφίστατε να τον τιμωρήσω;

Γιατί είναι προτιμότερο να βρω κείνο
που αξίζει από το δέμιο, απάντησε ο Πά-
πας.

Από το δέμιο;
Ο Άλέξανδρος ός κύταζε με ύφος
συμπόνισας το γιού του.

Πάντοτε ήσουν απειρίσκεπτος, του εί-
πε. Φαντάζεσαι λοιπόν, ότι θα εκμυστη-
ρεύομαι μια τόσο λεπτή υπόθεση σ' αυτό
τον άνθρωπο, χωρίς να έχω λάβει από
ποιόν τα μέτρα μου για να του κλείσω το

στόμα, σε περίπτωση άποτυχίας;... Ήσυ-
χασε, Κάισαρ! Ξέρω πάντοτε τι κάνω...
Δεν πρόσεξε ότι τον ώδηγησε από την
πόρτα του δάθους; Είχα το σκοπό μου γι'
αυτό... Αλλά' άς μιλήσω για τον αδελφό
σου... Δεν βρήκες ακόμη το δολοφόνο του,
δεν είν' έτσι; Εγώ, όμως, τον βρήκα... Η
δίκη του θ' αρχίσει από αύριο... Κι' έπει-
τα από όχτω ημέρες, το κεφάλι του θα πέ-
σει κάτω από το τσεκούρι του δημίου.

Και ποιος είναι ο δολοφόνος;
Ο άνθρωπος που δέχτηκε πρό ολίγου
από δό... Νά, άκουσε, τον πιάσανε...
Ένας δούρος από πάλης έφτασε στην αί-
θουσα. Έπειτα από μερικά λεπτά όλα ή-
ρέμισαν.

Η πόρτα του δάθους άνοιξε εκείνη τη
στιγμή κι' ένας μοναχός εμφανίστηκε στο
άνοιγμα.

Ήταν ο δόν Γκασόνιο.

Λοιπόν; τον ρώτησε ο Πάπας, κάνον-
τάς του νεύμα να προχωρήσει.

Τελείωσαν όλα, άγια Πάτερ, απάντη-
σε ο μοναχός. Τον ρίξαμε μέσα σ' ένα υπό-
γειο κελλί, αφού του δέσαμε τα χέρια και
τα πόδια με μια αλυσίδα... Αλλά κοιτά-
σαμε αρκετά... Πέντε νεκροί και τρεις
τραυματίες βρίσκονται στο πάτωμα...

Νά τους σηκώσετε αμέσως και να
πήτε στο θησαυροφυλάκιο να μοιράσει
πενήντα δουκάτα σε καθέναν από κείνους
που έλαβαν μέρος σ' αυτή την υπόθεση,
διόταξε ο Πάπας.

Πατέρα μου, είπε ο Κάισαρ, έχω ύ-
ποσχεθεί στο δόν Γκασόνιο ότι θα τον
κάμετε εφημέριο της εκκλησίας της Πανα-
γίας...

Είπε απ' αυτή τη στιγμή, απάντησε
ο Πάπας.

Ο δόν Γκασόνιο έκανε μια έδαφιαία
υπόκλιση και κατόπιν δέχτηκε από την αί-
θουσα.

Λοιπόν, Κάισαρ, ρώτησε ο Πάπας,
νομίζεις ότι το έγχειριδίό σου θα κανονί-
ζε καλύτερα τα πράγματα;

Πατέρα μου, απάντησε ο Κάισαρ,
σας θαμαζώ. Η σοφία σας είναι άπέ-
ραντη...

Καλά, καλά, είπε ο Πάπας. Μπορείς
ν' αφήσεις για άλλοτε τα έγκώμια... Πρέ-
πει να δρούμε τώρα έναν άνθρωπο, που θα
μάς φέρει εδώ τον Άλμα...

Ο αναθέσωμε αυτή την αποστολή
στον Άστορ, πρότεινε ο Κάισαρ. Η αλή-
θεια είναι πως τον είχα παραμερίσει κατά
τις τελευταίες ημέρες κι' είχα δώσει δη-
λη την ευνοία μου σ' αυτό τον άθλιο Ραγκα-
στέν...

Εστω, είπε ο Πάπας. Ας είναι ο
Άστορ... Αφες με τώρα, Κάισαρ, γιατί
πρέπει να μιλήσω με τη Λουκρητία...

Οικογενειακό συμβούλιο

Δύο μέρες μετά τη σύλληψη του Ραγκα-
στέν. Βρισκόμαστε στην ιδιαίτερη πατική
διβλίοθηκη του Βατικανού. Εκεί ο Άλέ-
ξανδρος ός συνήλιζε να περνά τις περισ-
σότερες ώρες της ημέρας. Ο άνθρωπος
αυτός με την ψυχή του τυράννου και τα
εγκληματικά ένστικτα ήταν επίσης ένας
μεγάλος φιλότεχνος και διβλιόφιλος. Στην
άπέραντη αυτή αίθουσα είχε συγκεντρώσει
πολλά ζωγραφικά και γλυπτικά άριστουργή-
ματα, καθώς κι' ένα μεγάλο άριθμό
σπανίων διβλίων, με ώραια δεσμάτα και
καλλιτεχνική εικονογράφηση.

Θα ήταν ως όκτώ το δράδυ. Ο Πάπας,
ο Κάισαρ κι' η Λουκρητία καθόνταν γύρω
σ' ένα τραπέζι και συζητούσαν.

Οι Οικογενειακοί συμβούλιο» ψιθύριζαν οι
αυλικοί του Βατικανού.

Τί θάδβαινε απ' αυτό; Μια καινούρ-
για παπική βούλλα ή ένας νέος πόλεμος;
Ο Άστορ έφυγε, ρώτησε σε μια
στιγμή ο Πάπας.

Σήμερα το πρωί, απάντησε ο Καί-
σαρ. Τού έδωσα μαζί και τον Γκασόνιο,
σύμφωνα με την υπόδειξί σας, πατέρα...
Τρέχουν κι' οι δύο προς το Μοντεφόρ-
τε... Αλλά κι' αν υποθέσωμε ότι πετύ-
χουν στην προσπάθειά τους, το αποτέλε-
σμα θα βραδύνει πολύ...

Υπομονή, είπε ο Πάπας. Έχεις μια
δολόκληρη ζωή μπροστά σου... Τί θα έλε-
γες αν, όπως εγώ, δεν έπρόκειτο να ζή-
σης περισσότερο από μερικούς μήνες;

Διάβολε! Θα διαζώμω άκόμη πιο
πολύ... Έχω την έντύπωση πως σκουριά-
ζω μένοντας εδώ με σταυρωμένα τα χέ-
ρια... Ονειρεύομαι γιγαντιαίες εξορμήσεις,
βλέπω μπροστά μου ανδρώπινες μάζες, που
τις ποδοπατώ, περνώντας ανάμεσα με το
αλογό μου... Ο θόρυβος του πολέμου εί-
νε ή πιο όμορφη μουσική, πατέρα μου...
Το άτοσάι που χώνεται μέσα σ' ένα στή-
θος, το σπασμό του κεφαλιού ενός εχ-
θρού, το αίμα που κυλάει σαν ποτάμι, ά-
νοιγοντας το δρόμο της δόξης και του θρι-
άμβου, είναι οι πόθοι που με βασανίζουν
στη σημερινή αδράνεια μου... Το αίμα βρά-
ζει μέσα στις φλέβες μου και κατακαίει
τις σάρκες μου! Δεν μπορώ να βλέπω
τις ημέρες να κυλάνε ή μία πίσω από την
άλλη χωρίς να κάνω τίποτε...

Ο πατέρας του τον κύταζε με θαυ-
μασμό. Κι' έκανε τη σκέψη πως, αν είχε
ανεβεί νεώτερος στον παπικό θρόνο, θα
μπορούσε, έχοντας ένα γιού σαν τον Καί-
σαρ, ν' αλλάξει την όψη όχι μόνο της Ι-
ταλίας, αλλά δολόκληρης της Ευρώπης. Τώ-
ρα, όμως, ήταν πια πολύ άργα για να
πραγματοποιήσει τα μεγαλεπήβολα σχέδια
που είχε στο μυαλό του.

Υπομονή! ξαναείπε.

Η Λουκρητία δεν έλεγε τίποτε.

Πρέπει να τελειώνωμε γρήγορα, πα-
τέρα, ξαναείπε ο Κάισαρ. Διαφορετικά, θα
δρεθούμε στην ανάγκη ν' αντιμετώπισωμε
σε λίγο δολόκληρη την Ιταλία...

Μην απογοητεύεσαι, παιδί μου, είπε
ο Πάπας. Έχω το νού μου σε όλα...
Μην ξεχνάς ότι η σπουδή μπορεί να μάς
δώσει περισσότερο...

Γύρισε κατόπιν προς το μέρος της Λου-
κρητίας.

Κόρη μου, της είπε, μην ξεχάσεις να
ειδοποιήσεις τη μάγισσα του Γκέττο ότι
ο άνθρωπος που της ζήτησε κάποιο φίλ-
τρο θα πάει μια απ' αυτές τις ημέρες
να την επισκεφθώ...

Η μάγισσα δεν δρίσκειται πια στη
Ρώμη, απάντησε η Λουκρητία.

Ο Πάπας αναπήδησε στο κάθισμά του.

Και πού είναι, λοιπόν;

Στο Τίβολι.

Στο Τίβολι! Αυτή η καταραμένη μά-
γισσα μαντεύει τις σκέψεις μου. Ήθελα
ακριδώς να της πω να πάει εκεί... Αλ-
λά γιατί έφυγε, χωρίς να την ειδοποιήσω;
Δεν ξέρω... Μένει σε μια σπηλιά κον-
τά στο νού της Σιδίλλας.

Ξέρω... Όλα πάνε καλά λοιπόν...
Μόνο για σας τους δύο, πατήρησε
με μελαγχολικό ύφος η Λουκρητία. Ο
Κάισαρ θα φύγει για τον πόλεμο και το
πιθανότερο είναι πως θα γυρίσει από κεί,
κρατώντας στην άγκυλιά του την όμορφη
Βεατρίκη... Σεις, πατέρα μου, θα φύγετε
γι' αυτό τον επίγειο παράδεισο, που κα-
λείται Τίβολι, για να δείτε εκεί τη γοη-

Το... Μπεκροσυλλαλητήριο!

τευτική Φορναρίνα. Αλλά' εγώ θα πλήξω
μένοντες μόνι μου εδώ...
Θα διασκεδάσεις φτιάνοντας φάρσες
στον άντρα σου, της είπε με ειρωνικό
τόνο ο Κάισαρ.

Η Λουκρητία έκανε ένα μορφασμό.

Ο δούκας της Μπιζαγκκία, απάντη-
σε, είναι τόσο ήλιθιος, που μ' έκανε να
χάσω την επιθυμία που είχα άλλοτε να τον
κοροϊδέω. Προτιμώ ν' άγνωσ την ύπαρξί
του.

Τότε δεν έχεις παρά να οργανώσης
εορτές και διασκεδάσεις, αδελφή μου.
Ο Πάπας αναμίχθηκε στη συζήτησί
τους.

Νομίζω πως οι κάτοικοι της Ρώμης
θα διασκεδάσουν άρκετά με το θέαμα της
εκτελέσεως του Ραγκαστέν, είπε.

Η Λουκρητία γύρισε προς το μέρος του
αδελφού της.

Πότε θα τον άποκεφαλίσουν; ρώτησε.
Μεθαύριο, την ώρα της ανατολής του
ήλιου, απάντησε ο Κάισαρ.

Στείλε κάποιον για να με συνοδεύσει,
είπε η αδελφή του. Δεν θέλω να χάσω
αυτό το θέαμα...

Το θέαμα θ' αρχίσει από αύριο το
πρωί, παρατήρησε ο Κάισαρ. Θα κατε-
βάσουν το Ραγκαστέν σ' ένα λάκκο που
θα είναι γεμάτος με φίδια, βατράχους, σαύ-
ρες κι' άλλας έρπετά...

Τα φίδια θα είναι δηλητηριάδη;
Οι άνθρωποι μας θα τους έχουν ά-
φαιρέσει το δηλητήριό τους. Αλλά' ο Ραγ-
καστέν δεν θα το ξέρη... Τον φαντάζο-
μαι κιόλας μέσα σ' αυτό το λάκκο και
νομίζω πως τον βλέπω να τρέμει μπρο-
στά στα έρπετά που θα τρέχουν πάνω
του...

Λέγοντας αυτά, έσκασε στα γέλια. Αλ-
λά ξαφνικά, το πρόσωπό του ξαναγίνε σκυ-
θρωπό και τα μάτια του έλαμψαν από μί-
σος και κακία...

Μιά σκέψις είχε περάσει από το μυα-
λό του.

«Ο Ραγκαστέν κι' η Πριμαβέρα άγα-
πιώνται — διαλογίστηκε Κι' είναι πιθανόν
ότι η αγάπη τους δεν περιωρίστηκε μόνο
σε λόγια... Αν αυτό είναι αλήθεια, θα πρέ-
πει να έτιμωρώ ένα θάνατο πιο τρομερό
για το Ραγκαστέν... Δεν ξέρω ακριδώς
τί, αλλά νομίζω πως δεν θα είναι δύσκολο
να βρω...»

Εβραζε από το κακό του. Και το ύ-
φος του θα τρόμαζε την αδελφή του και
τον πατέρα του αν τον πρόσεχαν. Αλλά
κι' οι δυο ήταν απορροφημένοι από τις
δικές τους σκέψεις κι' είχαν γυρίσει άλ-
λού τα βλέμματά τους.

Το μυαλό του Πάπα έτρεχε στο Τίβολι.
Απολάμβανε με τη σκέψη του τις χαρές
και τις απολαύσεις που λογάριζε πως
θα βόσκει εκεί.

Όσο για τη Λουκρητία, βαυκαλιζόταν

με τη σκέψη ενός ακόλαστου δυνερού, που την έκανε ν' ανατριχιάζει από το κεφάλι ως τα πόδια.

Η σκέψις να σώσει τον Ραγκαστέν δεν είχε περάσει ούτε στιγμή από το μυαλό της. Έκείνο που ήθελε ήταν να περάσει μερικές στιγμές μαζί του μέσα στο καλλι του, να κουλουριαστεί πάνω στο πληγωμένο από τις αλυσίδες κορμί του, να νοιώσει την ανάσα του μελλοθανάτου να μπαίνει μέσα στο στήθος της, να μεθύσει από τα φιλά του, να του ανοίξει την άγκαλιά της για να σμίξουν σ' έναν υπέρτατο σπασμό έρωτος και ήδονης...

Φρικαλέα σκέψις, που μόνο από τη νοσηρή φαντασία της Λουκρητίας μπορούσε να περάσει. Το άγκάλιασμα του ανθρώπου που βάδιζε προς το θάνατο και που ήξερε πως τίποτε δεν μπορούσε να τον σώσει θα ήταν γι' αυτήν η μεγαλύτερη απόλαυση.

Ναί, θα πήγαινε στο καλλι του για να τον προκαλέσει και να τον σαγηνεύσει, για να τον μεθύσει με τον έρωτικό πόθο, την ώρα που ο θάνατος θα φερούργιζε γύρω του...

Ο Πάπας διέκοψε πρώτος τη σιωπή. — Καληνύχτα, παιδιά μου, είπε. Πηγαίνω ν' αναπαύθω.

—Κι' εγώ έχω ανάγκη να μείνω μόνος, για να καταστρώσω το σχέδιο της εκστρατείας μου έναντι του Μοντεφόρτε, είπε ο Κάισαρ.

Μόνο η Λουκρητία δεν είπε τίποτε. Οι σκέψεις που απασχολούσαν το μυαλό της ήταν από κείνες που δεν έκφραζονταν.

Η αγωνία της ζήλειας

Ο Κάισαρ ήταν ειλικρινής όταν είπε ότι ήθελε να καταστρώσει το σχέδιο της εκστρατείας του έναντι του Μοντεφόρτε. Αλλά όταν βρέθηκε μόνος μέσα στο δωμάτιο του, ένοιωσε μια άπέραντη αγωνία να τον σφίγγει στο λαιμό.

—Την αγαπάει, ψιθύρισε. Αλλά αυτή τον αγαπάει άρα γε;

Ποτέ άλλοτε ως τότε η ζήλεια δεν είχε χωθή μέσα στην ψυχή του. Αλλά τώρα, για πρώτη φορά, ένοιωσε την ανάγκη να εξακριβώσει το είδος των σχέσεων του Ραγκαστέν με την Πριμαβέρα.

—Είπε αναμφισβήτητο ότι αυτή η νέα τον αγαπάει, ξαναείπε σε λίγο. Κι' έχουν συναντηθεί ποιος ξέρει πόσες φορές ως τώρα. Ο Ραγκαστέν μου είπε ψέμματα, όταν, την πρώτη φορά που τον συνάντησα, με δεδαίωσε πως δεν την γνώριζε... Αλλά ως που έφτασαν οι σχέσεις τους;... Η Πριμαβέρα δόθηκε άρα γε σ' αυτόν;

Γέλασε με τον εαυτό του.

—Και τί μ' ενδιαφέρει αν δόθηκε ή δεν δόθηκε; είπε έπειτα από μερικά λεπτά. Μήπως αυτό το πράγμα με απασχολήσει καμιά άλλη φορά ως σήμερα;... Εκείνο που θέλω είναι να γίνω η Πριμαβέρα δική μου!... Και θα γίνω, έστως κι' αν χρειαστή να παραδώσω στις φλόγες ολόκληρη την Ιταλία!

Αλλά το κακού προσπαθούσε να ήρεμηση.

—Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να το μάθω από το να κατεβώ στο καλλι του και να τον ρωτήσω, είπε σε μία στιγμή. Αλλά αυτή η σκέψις τον εξόργισε.

—Εγώ ο Κάισαρ Βοργίας, είπε, να κατεβώ στο καλλι του μελλοθανάτου Ραγκαστέν για να τον ρωτήσω αν η μέλλουσα ερωμένη μου είναι αγνή ή όχι; Ποτέ!

Επείθε διαρκώς από τη μία σκέψη στην άλλη, χωρίς να μπορεί να πάρει μία απόφαση. Ήταν στιγμές που τινάζονταν με όλη τη γιά να τρέξει στο υπόγειο του πύργου. Αλλά σταματούσε ξαφνικά κι' ελεεινολογούσε τον εαυτό του για τις ταπεινές σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφόρησε, σε δεύτερα Έκδοσι το ρομάντζο του κ. Χρ. Πυρπασού «Το κορίτσι της Γαλατίας Βίλλας». — (Έκδοσις «Ιαμβού». Φυλές 24).

Κυκλοφόρησαν τα περιζήτητα περιοδικά «Μοντέρνο» και «Καινούργιο Τραγούδι» του συγγραφέως κ. Κ. Μανέση με όλα τα τελευταία σουζέ κι' άλλα έκλεκτα περιεχόμενα.

ΕΥΘΥΜΙΑ ΣΤΙΝΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΈΝΑ ΤΟΞΕΙΔΙ

ΑΠΡΟΣΟΠΙΑ ΚΙ' ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Οι ψηλότεροι ούρανοζύστες της Νέας Υόρκης έχουν έναν ειδικό «πύργο παρατηρήσεως» για τους επισκέπτες και τους περιηγητές. Το «Εμπάιερ Στάιτ Μπιλντινγκ» — ο ψηλότερος απ' όλους — έχει δυο τέτοιους «πύργους», έναν στο πάτωμα 80 και έναν στο πάτωμα 102. Το Κραίσλερ Μπιλντινγκ, ο δεύτερος ούρανοζύστης της Νέας Υόρκης και το RCA Μπιλντινγκ έχουν επίσης τέτοιες εξέδρες, απ' όπου η θέα είναι ιλιγγιώδης και γοητευτική. Όταν ο καιρός είναι συννεφιασμένος νομίζει κανείς ότι βρίσκεται στον ουρανό, γιατί δεν βλέπει τίποτε άλλο γύρω απ' τις άχνες σιλουέτες των άλλων ούρανοζυτών που φαίνονται σαν αλλόκοτα φαντάσματα, δουληγμένα μέσα στην ομίχλη. Όταν ο καιρός είναι καλός το πανόραμα είναι πραγματικά μαγευτικό.

Στον πύργο παρατηρήσεως του RCA Μπιλντινγκ — πάτωμα έβδομοκοστό — υπάρχει κι' ένα βιβλίο όπου οι επισκέπτες γράφουν τις εντυπώσεις τους. Φυλλομετρώ το βιβλίο και διαβάζω τις εντυπώσεις των Αμερικανών επισκεπτών. «Ουώντερφουλ!» (θαυμάσιο), «Τερρίφικ!» (τρομερό). «Μπιούτιφουλ!» (ωραίο).

Στον ίδιο διθυραμβικό τόνο είναι γραμμένες όλες οι εντυπώσεις των Αμερικανών και άλλων ξένων. Κι' άξαφνα ανακαλύπτω και γνήσια ελληνικά, κάποιου συμπατριώτη μας: «Το θέαμα από δω πάνω είναι... μαγικά!» Ιωάννης Παπαδόπουλος, εκ Πατρών. «Ελλάδος».

Ορισμένες το θράσος του συμπατριώτη μας ξεπέρασε και το ύψος του ούρανοζύστη!...

Πολλές νίκες παθαίνουν οι πρωτόπειροι στην Νέα Υόρκη αλλά οι μεγαλύτερες τους συμβαίνουν στο φαγητό. Η κουζίνα της πόλης αυτής, είναι πολυποίκιλη, όπως και η παντοφωμία των φυλών που τάν κατοικεί. Απ' την αμερικανική κουζίνα ως την κινεζική κι' απ' την ελληνική ως την εβραϊκή μπορεί κανείς να βρει τα πάντα. Τα γαστρονομικά απρόοπτα είναι, συνεπώς, πάμπολλα, όπως και τα παθήματα. Αν μπορείς να χωνέψεις τις χελιδονοφωλίες ή τα πτερύγια καρχαριών στα κινεζικά εστιατόρια ή το παστράμι — είδος παστουρμά — στα εβραϊκά εστιατόρια, υπάρχουν όμως κι' άλλα που δεν χωνεύονται, όπως ξαφνα τα «φρόγκλεγκς», ήγουν τα βατραχοπόδαρα.

Αθηναίος — γνωστός αστυνομικός — τρώει σ' ένα μεγάλο εστιατόριο της Ν. Υόρκης με μία παρέα Έλλήνων της Αμερικής. Επειδή ο ίδιος είναι άκατατοπίστος φροντίζει το μενού του με μία κυρία. Μασσούλα, λοιπόν, ένα μεζεδάκι κι' έκφραζει τον ένθουσιασμό του.

—Θαύμα!
—Σας άρεσει κ' Ηρακλή;
—Μωρέ τί ωραίο πράμα είναι τούτο! Και η κυρία ευθύμα!

—Μά έχει ωραία πράματα η αμερικανική κουζίνα. Μία μέρα θέλω να δοκιμάσετε και τα φρόγκλεγκς.

—Τί είν' αυτά;
—Βατραχοπόδαρα!...

Κι' ενώ ο Αθηναίος μασσά ήδη άνι-δεος κι' ανύποπτος το βατραχοπόδαρο, ξεφωνίζει:

—Για όνομα της Παναγίας, κυρία μου! Μή μου λέτε τέτοια γιατί ανακατεύομαι.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο Φεβρουάριος

Ιστορικά, χρονολεγικά, λεγογραφικά

Το δίονα Φεβρουάριος παράγεται από το λατινικό ρήμα Februare (που σημαίνει «καθαρίζω») και δόθηκε στο δεύτερο μήνα του έτους από τους αρχαίους Ρωμαίους, γιατί στο διάστημα αυτό πανηγυρίζονταν τα Λουπηράκια, που ήταν γιορτή βοηθητικού καθαρισμού και εξαγνισμού.

Το αρχαιότερο ρωμαϊκό έτος είχε 10 μόνο μήνες, με σύνολο 304 ημερών, και άρχιζε από τον Μάρτιο.

Αργότερα ο νομοθέτης Νουμάς πρόσθεσε ακόμα 2 μήνες στον ρωμαϊκό χρόνο, δηλαδή τον Ιανουάριο, στην αρχή, και τον Φεβρουάριο, στο τέλος του έτους, με 30 ήμερες τον καθένα τους. Αλλά στα 452 π.Χ. οι άρχοντες της Ρώμης τροποποίησαν το ημερολόγιο και ώρισαν έκτοτε τον Φεβρουάριο ως δεύτερο μήνα του έτους.

Ο Φεβρουάριος όμως, έκτος από τις... μεταθέσεις αυτές, είχε και άλλες ατυχίες: Ένώ ως τότε ο μήνας αυτός είχε 30 ήμερες, στα 46 π.Χ. όταν ο αυτοκράτορας Ιούλιος Καίσαρ θεσπίσει το νέο και με τ' δύναμη του γνωστό ημερολόγιο, περιώρισε τις ήμερες του Φεβρουαρίου σε 29 μόνο και την ημέρα πούκαψε την πρόσθεσε ως 31η στον διώνυμό του μήνα Ιούλιο. Μά σαν να μην έφτανε αυτό, κατόπιν και ο αυτοκράτορας Αύγουστος, από... ζήλεια και για να μη θεωρηθεί κατώτερος του Καίσαρος, έκοψε κι' αυτός άλλη μία ημέρα από τον κακότυχο Φεβρουάριο — που άπόμεινε έτσι με 28 μόνο! — και την πρόσθεσε ως 31η ημέρα στον μήνα Αύγουστο, που είχε τιμηθεί με το όνομά του.

Αργότερα, για να συντονισθεί το Ιουλιανό ημερολόγιο με το ηλιακό έτος, συμπληρώνοντας 365 ήμερες, οι Ρωμαίοι άρχοντες καθώρισαν να παίρνει ο Φεβρουάριος κάθε 4 χρόνια μίαν ημέρα ακόμη, την οποία όμως πρόσθεταν ανάμεσα στην 24η και 25η Φεβρουαρίου κάθε τέταρτο χρόνο.

Μά επειδή οι Ρωμαίοι δεν μετρούσαν τις ήμερες των μηνών με αύξοντα αριθμό (1, 2, 3 κλπ.) όπως έμελλε σήμερα, παρά τις υπολογίζαν αναδρομικά, άναπόδα δηλαδή, με βάση τις λεγόμενες Καλένδες, την κανονική 25η Φεβρουαρίου την ώνομαζαν «έκτη ημέρα πρό των Καλενδών του Μαρτίου». Η πρόσθετη λοιπόν ημέρα που έμπαινε κάθε 4 χρόνια πριν από την 25η Φεβρουαρίου λεγόταν λατινικά «δix έκτη» (bisextus) κι' απ' αυτήν ολόκληρος εκείνος ο χρόνος των 366 ημερών ώνομαζόταν έκτοτε δίσεκτος.

Πολύ άργότερα όταν πιά καθιερώθηκε να μετρούνται οι ήμερες των μηνών με αριθμούς, όπως σήμερα, ώριστηκε κι' η πρόσθετη εκείνη ημέρα του δίσεκτου Φεβρουαρίου στο τέλος του μηνός, ως 29η, όποτε η Χριστιανική εκκλησία πανηγυρίζει και τη μνήμη του όσίου Κασσιανού, του όσίου δικηγόρου.

Ο Φεβρουάριος συμπίπτει χρονικά με τον μήνα Αφές της ρωμ. του αρχαίου άττικού ημερολογίου, που άρχιζε από τα μέσα Φεβρουαρίου ως στις 16 του Μαρτίου. Το ποιητικό όνομα του ό μηνός αυτός των αρχαίων Αθηναίων τό όφειλει στο ότι κατά τό διάστημα αυτό γινόταν η μεγάλη γιορτή των

Ανθεστηρίων προς τιμή του Βάκχου και της Δήμης.

Κατά τον Φεβρουάριο ο ήλιος βρίσκεται στον άστερισμό των Ιχθύων, έναν από τους 12 ζωδιακούς κύκλους (όπως τον Ιανουάριο βρίσκεται στον Υδρογόο και το Μάρτιο στον Κριό). Οι λαϊκοί λοιπόν άστρολόγοι γνωματεύουν τά έξής για όσους γεννήθηκαν τον Φεβρουάριο και κάτω από τό ζωδιο των Ιχθύων: Οι άντρες έχουν τολμηρό χαρακτήρα, είναι πολυμαθείς, περιέργοι και χαριτωμένοι, διψούν για περιπέτειες και δεν διατάζουν να έπιδοθούν σε ριψοκίνδυνες επιχειρήσεις. Οι γυναίκες είναι εξαιρετικά όμορφες, με άνεπτυγμένη ευαισθησία και όρθοφροσύνη, γίνονται καλές νοικοκυρές και οικονομές, μά είναι πολύ έπιδεικτικές και ματαιόδοξες.

Στην Ελλάδα ο Φεβρουάριος είναι συνήθιστα από τους βασιύτερους μήνες του χειμώνα. Στο διάστημα του μηνός αυτού τελειώνουν οι γεωργικές εργασίες και οι άγρότες λιπαίνουν τα χτήματα κι' ετοιμάζονται για την άνοιξιάντικη σπορά (κριθариού και σταριού). Στα περιβάλλια στέρνουν πατάτα και κουνιά και στα χωράφια χόρτο ταγής. Οι άμπελουργοί ξελακκώνουν και κλαδεύουν τ' άμπέλια. Τον Φεβρουάριο οι κτηνοτρόφοι πρέπει να θρέψουν περισσότερο τα γαλακτερά ζώα και τις όρνιθες.

Στην ελληνική λαογραφία ο Φεβρουάριος είναι γνωστός με διάφορα προσωνύμια: Μικρομηνάς, κουτσός, κουτσοφλέβας (για τις λειψές ήμερες που έχει σε σύγκριση με τους άλλους μήνες). Για τον Φεβρουάριο υπάρχουν διάφορες ελληνικές δοξασίες και συνήθειες, από τις όποιες άναφέρουμε μερικές, τις πιο περιέργες: —Την τελευταία Αποκριά (που συχνά συμπίπτει τον Φεβρουάριο) όποιος εταρτισθεί πάνω στο φαί, θα κάνει τη Λαμπρή άσπρη φορεσιά. (Θράκη).

—Την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς δουλώνουν το στόμα μ' αγγό, για να τό ξεβουλώσουν πάλι μ' αγγό, τό Πάσχα. (Θράκη).

—Οι τρεις άνδρες που γιορτάζουν την Υπαπαντή (2 Φεβρουαρίου) αυτός θα βαστάει 40 μέρες (Μακεδονία).

—Τη μέρα της Υπαπαντής παντρεύονται τα παιδιά. (Κεφαλονία).

Επίσης υπάρχουν και χασοκτηριστικά όρτα για τό Φεβρουάριο, όπως λ.χ.:

«Ο Φλεβάρης κι' αν φλεβίση, καλοκαίρι θα μωρίση. Είδεμ και εφλεβίση σκυλίνα θενά δρώμηση».

(που άναφέρεται σε όλη σχεδόν την Ελλάδα).

Και τό έξης, που λέγεται στην Ανδρό:

«Τού Φλεβάρη αν οι τρεις (ήμερες) καλές, όλες του καλές — αν οι τρεις του καλές, όλες του καλές».

Κ Μ.

Μ' ένα γραμματόσημο αγόρασε ένα σπίτι!

Ένας κάτοικος της Μεθούνης, ο Τζών Κλίν, πουλώντας ένα σπάνιο λαθραίο γραμματόσημο των Ηνωμένων Πολιτειών του 1859, που είχε άνεστραμμένο τό κεντρικό σχέδιο, αγόρασε με τό ποσό που πήρε ένα σπίτι! Επρόκειτο για μία σειρά γραμματόσημων, που είχαν τυπωθή λαθραία και που για τό λόγο αυτό άπεσούθησαν άμεσα από την κυκλοφορία.

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ο χορός του Τσέλη που οργανώνουν κάθε χρόνο οι σπουδαστές της Ακαδημίας Καλών Τεχνών του Κρόντον είναι μία από τις πιο γραφικές γιορτές της Αγγλίας. Ο έφευκτης χορός είχε σκοπό να έπιδείξει και να σατυρήσει την εξέλιξη της μόδας κατά τα τελευταία εκατό χρόνια. Στη φωτογραφία μας, έξ άριστερών προς τα δεξιά η μόδα του 1851, του 1880, του 1890, του σουφραζέττες, η μόδα του 1920 και η μόδα της εποχής μας. Όλα τα κοστούμια σχεδιάστηκαν από τους σπουδαστές της σχολής.

Η Α. Μ. Ο ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ

Παρά τη ραγδαία έραχή, η Α. Μ. ο 47ος Καρνάβαλος έκανε τη θριαμβευτική είσοδό του στην πόλη της Νίκαιας. Η είσοδος αυτή σημαίνει την έναρξη των εορτών του Καρνάβαλου, που είναι από τις μεγαλύτερες του κόσμου. Στη φωτογραφία μας, το μεγαλύτερο άρμα του Καρνάβαλου, που έφίτος είναι έμπνευσμένο από τους μύθους του Λαφονταίν, τη στιγμή που μπαίνει στη Νίκαια.

ΔΕΚΗΣΕΙΣ ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ
Μετα από ταςίσι των διαφόρων άσκήσεων αντίαεροπορικής άμυνας που γίνονται τώρα στην Αμερική, οι υπάλληλοι του μεγάλου ένοδοχείου της Νέας Υόρκης «Σέρρο Νέβερλαντ» δοκιμάζουν στο καταφύγιο του μεγάλου διαφορά νέα μηχανήματα που θα συμβάλλουν στην άμυνα, σε περίπτωση άτομικού πολέμου.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑΣ

Η «ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ» ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΙΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

Τα «έγγράμματα», μικροί και ύπουλοι δαίμονες

Η Ισχυρή κλίση των 'Αμερικανών προς την έρευνα άφ' έθνους κι' άφ' έτέρουσ, προς την πρωτοτυπία κάνει ώστε να διατυπώνουν κάθε λίγο και λιγάκι νέες έπιστημονικές θεωρίες, άλλες με σοβαρή βάση κι' άλλες έξωφρενικές. Μία άπ' αυτές λοιπόν εινε κι' η θεραπεία διαφόρων άσθενειών με τη «διανοητική» έπιστήμη.

Δεν ξέρουμε αν πρέπει να την κατατάξουμε στις σοβαρές ή στις έξωφρενικές... Πάντως όμως, έχει σημειώσει κι' άλλες άπίστευτες έπιτυχίες στις 'Ηνωμ. Πολιτείες. Ο ίδρυτής της Ρόν Χούμπαρντ, που ήταν μέχρι πρό ένος έτους ένας άσημος συγγραφέας φανταστικών «έπιστημονικών» διηγημάτων, έχει γίνει σημαντικός προσωπικότητα. Έχει δημιουργήσει το «Ίδρυμα Διανοητικών Έρευνών», με έξη κέντρα διδασκαλίας στην Ουάσινγκτον, τη Ν. Υόρκη, το Σικάγο, το Λος Άντζελες, τη Χονολουλού και την Έλίζαμπεθ. (Το σπουδαιότερο άπ' αυτά εινε το Λος Άντζελες, που στεγάζεται σ' ένα διόροφο κτίριο με 20 δωμάτια, κι' όμως πρόκειται να έπεκταθεί άκόμη περισσότερο, σ' ένα σπίτι με 110 δωμάτια!).

Στα κέντρα αυτά φοιτούν πολυάριθμοι σπουδαστές, που πληρώνουν 500 δολάρια για ένος μηνός μαθήματα, για να γίνουν «θεραπευταί διανοητικοί». Προβλέπουν δε ότι θα πάρουν πίσω τα λεπτά τους με το παραπάνω, εφόσον το τιμολόγιο για μία θεραπεία με τη νέα αυτή μέθοδο εινε σήμερα 25 δολάρια την ώρα!

Ο Χούμπαρντ έχει γράψει και εκδώσει ένα βιβλίο περί της θεωρίας του, που σημειώσε εκπληκτική έμπορικη έπιτυχία, εφόσον τ' αγόρασαν ήδη 500.000 αναγνώστες προς 4 δολάρια το αντίτυπο. Δημοσιεύει δε κάθε νεότερη είδηση, σχετική με τη «διανοητική» έπιστήμη, σ' ένα περιοδικό δελτίο που εκδίδει τακτικά. Όπως διακηρύσσει ο ίδιος... χωρίς πολλή μετριοφροσύνη «ήδη δημιουργία της διανοητικής εινε ένας άκρογωνιαίος λίθος για την ανθρωπότητα, μπορεί να συγκριθεί σε σπουδαιότητα με την ανακάλυψη της φωτιάς κι' εινε ανώτερα άπ' τις έφευρέσεις του τροχού ή του τόξου»!

Ποιές εινε όμως οι γενικές άρχές της «διανοητικής»; Να πως τις αναλύει στο βιβλίο του ο Χούμπαρντ:

Ο άνθρωπος νους άποτελείται από δύο μέρη: το «αντικειμενικό» και το «αντιδραστικό». Στο πρώτο εδρεύει η σκέψις, ή μνήμη, ή λογική. Το δεύτερο (ανάλογο προς αυτό που ονομάζουν άλλοι «υποσυνείδητον») άποτυπώνει πιστά και διατηρεί κάθε πόνο ή όδυση ή έντύπωσι. Η άποτύπωση αυτή γίνεται στο πρωτόπλασμα των έγκεφαλικών κυττάρων, μέχρι και της ελαχίστης λεπτομερείας. Μ'

άλλα λόγια, τα κύτταρα του έγκεφάλου μας διατηρούν σημεία άπ' όλη την περασμένη ζωή μας, που ο Χούμπαρντ τα ονομάζει με μία λέξη «έγγράμματα» (άπ' το έλληνικό ρήμα έγγράφω).

Τα έγγράμματα αρχίζουν πριν άκόμη γεννηθεί ο άνθρωπος —τονίζει ο Χούμπαρντ— άπ' τη στιγμή δηλαδή της γονιμοποίησης του ωαρίου μέσα στα σπλάγχνα της μητέρας του! Αυτά μάλιστα εινε τα πιο θαθεία άποτυπωμένα. Κάθε κακοπάθια, χτύπημα, δυνατή συγκίνηση ή και... φθόνησιν άποτυπώνονται με έκρηξη στην άκίνητη της άσθενείας, ή έμφυτον και προκαλεί ένα έγγράμμα στα έγκεφαλικά του κύτταρα. Συχνά τα έγγράμματα του έμβριου προέρχονται άπ' την προσπάθεια, ή και την Ισχυρή άκόμη έπιθυμία της μητέρας ν' απαλλαγεί άπ' το παιδί που έχει συλλάβει. Να γιατί ο Χούμπαρντ χαρακτηρίζει την έκτρωσι ως «το μεγαλύτερο άπ' όλα τα έγκλήματα» και ρίξα των περισσότερων κακών».

Αυτά λοιπόν τα έγγράμματα μας προκαλούν ένα πλήθος άπο διαταραχές, νευρώσεις, ψυχοπάθειες, ψυχοσωματικές άσθενείες... Κι' αν καταφέρουμε ν' απαλλαγούμε άπ' την κακοποιό έπίδρασή τους, απαλασσομεθα κι' άπ' τις συνέπειές τους. Μ' αυτόν τον τρόπο —θεβαιώνει ο Χούμπαρντ— μπορεί να θεραπευθούν πολλές και διαφόρες άρρώστειες, άπ' τη νευρασθένεια ως τις σεξουαλικές διαστροφές, άπ' τις καρδιακές ή όφθαλμικές παθήσεις ως τα έλκη και τη φυματίωση, άπ' τον πονοκέφαλο ως το συνάχι! Άκόμη και πολλές μικροβιακές άσθενείες ευνουούνται άπ' τα «έγγράμματα». Τώρα δε ο Χούμπαρντ ασχολείται με τη θεραπεία του καρκίνου και του διαβήτη με τη μέθοδό του. Τέλος, τα «έγγράμματα» προδιαθέτουν τους ανθρώπους στα δυστυχήματα!

Και τώρα άς ίδουμε πως μπορούμε ν' απαλλαγούμε άπ' τα έγγράμματα, τους μικρούς αυτούς δαίμονες που ένεδρεύουν μέσα μας για να μας κάνουν τόσα κακά άργότερα, όταν τους δοθεί ή ευκαιρία. Η μέθοδος εινε άπλουστική: Εξαπλώνουμε σ' ένα άνετο κρεβάτι, κι' ο ειδικός «διανοητικός» μας βοηθεί να θυσιάζουμε σ' ένα είδος «όνειροπολήσεως» (μπορεί μάλιστα να χρησιμοποιήσει κι' αυτό και ώρισμένες χημικές ουσίες, με έλαφρά υπνωτική ένέργεια). Έπειτα μας οδηγεί σιγά-σιγά στο παρελθόν, σε μία άνασκόπησή της ζωής μας. Έτσι, εαυτάς μας για μία στιγμή τις διασώστες περιπτώσεις που μας προκάλεσαν τα έγγράμματα. Αυτό το «ξαναδιάβασμα» των άποτυπωμάτων που έχουν αφήσει στα έγκεφαλικά μας κύτταρα, εξουδετερώνει τα έγγράμματα και κάνει ώστε να

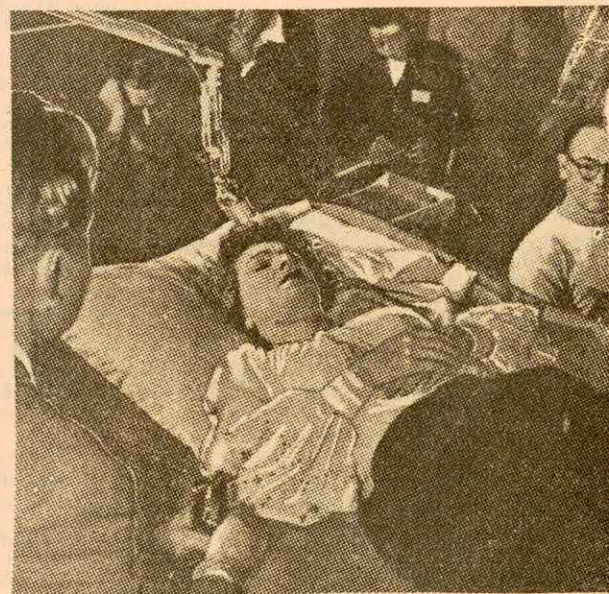
χάσουν την κακή δύναμή τους. Μ' αυτό τον άπλο τρόπο απαλασσομεθα άπ' τις άρρώστειες μας και νιώθουμε να μας πλημμυρίζει καινούργια ένεργητικότητα, δυναμισμός και ευέξια.

Αυτά λέει ο Χούμπαρντ, και εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι —άκομη και πρόσωπα σοδάρια, καθηγηταί κολλεγίων, κλπ.— πιστεύουν θαθεία στο κήρυγμα του νέου Μεσσία... που κάνει τόσο έπικίνδυνη αντίπραξη στους γιατρούς!

Οι αντίπαλοί του πάλι, ψυχίατροι, διοχημικοί, ψυχολόγοι, γιατροί, κλπ., τον χαρακτηρίζουν σαν ένα έπιτήδειο άπατεώνα, που βρήκε ένα έξυπνο και άκίνδυνο τρόπο για να χρηματίζεται εις βάρος των άφελών. Προσθέτουν ότι ή μέθοδος του μπορεί να βλάψει ανεπανόρθωτα έναν άρρωστο, κάνοντας τον να παραμελήσει την κλασική έπιστημονική θεραπεία που άπαιτεί ή πάθησή του. Φρονούν δε ότι οι 270 θεραπείες, που δεβαιώνει πως έπέτυχε ως σήμερα, δεν εινε έπιστημονικές εξακριβωμένες, ούτε και έχει άποδειχθεί ότι οι άνθρωποι εκείνοι ήσαν πραγματικά άρρωστοι.

Όστόσο ο Χούμπαρντ, άδιανοητικός γι' αυτή την πολεμική έναντίον του, συνεχίζει το έργο του, με τη συνεργασία των 250 «διανοητικών» που έχει εκπαιδεύσει ως τα τώρα στη σχολή του. Βεβαιώνει δε ότι ή μέθοδος του δεν κάνει θάματα μόνο στην υγεία των ανθρώπων, ψυχική και σωματική, αλλά θα δει έπίσης σπουδαίους έφαρμογές στην πολιτική, την παιδαγωγική, τη νομική, τη θρησκεία, την καλλιτεχνία και κάθε άλλο κλάδο της ανθρώπινης διανοήσεως. Τα κέρδη του άπ' τα διδασκαστά, την πώλησι του βιβλίου του, κλπ., πηγαίνουν όλα στο Ίνστιτούτο που έχει ίδρύσει, για την ανάπτυξη της «διανοητικής» έπιστήμης.

Σ η μ. «Θησαυρούς»: Η

Η «ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ» ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ο 'Αμερικανός Ρόν Χούμπαρντ έπιδεικνύει τη νέα θεραπευτική μέθοδό του, για την οποία δημοσιεύουμε παραπλήρως σχετικό άρθρο, στο «Ίδρυμα Διανοητικών Έρευνών» της Νέας Υόρκης, με τη βοήθεια μίας φοιτήτριας που έχει θυσιάσει «όνειροπολήσεως».

«διανοητική» θυμίζει αρκετά, όπως θ' αντιληφθήκατε, την ψυχανάλυση του Φρόυντ. Με τη διαφορά ότι ο Χούμπαρντ δεν άναζητεί άποθνημένες σεξουαλικές έπιθυμίες, αλλά κάθε δυσάρεστο περιστατικό του παρελθόντος ενός άσθενούς.

Ο Ο

Αντί για ζάχαρη

Οι εύσωμοι άνθρωποι, οι διαθητικοί κι' όσοι κάνουν δίαιτα για ν' άδυνατίσουν, μπορούν ν' αντικαταστήσουν τη ζάχαρη με μία ουσία γλυκαντική, αλλά όχι θρεπτική. Η ουσία αυτή λέγεται «σούκαρυλ» κι' εινε 30 φορές γλυκύτερη άπ' τη ζάχαρη. Δεν έχει υποπικρή ή μεταλλική γεύση όπως ή ζάχαρη. Δεν αλλοιώνεται με τη θερμότητα, κι' επομένως μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε γλυκίσματα, κομπόστες, κλπ.

Το πρόγευμα για τους εργαζομένους

Ένα ενδιαφέρον πείραμα έγινε στο Πανεπιστήμιο της Αϊόβα. Δέκα άντρες, εργαζόμενοι, έμειναν υπό παρατήρησιν επί 6 εβδομάδες. Τις πρώτες 3 εβδομάδες, τους έδιναν κάθε πρωί ένα θρεπτικό πρόγευμα, και τις τελευταίες 3 τους το διέκοψαν. Παρατηρήθηκε λοιπόν ότι ή άπόδοσις εργασίας των 8 άπ' αυτούς ελαττώθηκε άποτομα. Κι' οι 9 άπ' τους 10 παρουσίασαν ένα τρεμύλιασμα των χεριών. Για να θεωρηθεί άπολύτως θρεπτικό ένα πρόγευμα, πρέπει ν' άποτελείται το λιγώτερο από ένα άμυλώδες φαγητό, αυγό, ψωμί, βούτυρο, χυμό φρούτων κι' ένα ρόφημα.

Για να μην σπάζουν τα νύχια

Ένας γιατρός 'Αμερικανός έσ σχολήθηκε τυχαίως με τα γυναικεία νύχια που σπάζουν εύκολα, και βρήκε ένα τρόπο για να διορθώσει το κακό. Συνέθεσε δηλαδή ή χορηγήσει σε μίαν άρρωστη ζελατινή για κάποιον άλλον άσθενή της, και πρόσθεξε ότι τα νύχια της, που ήσαν εύθραυστα έπι χρόνια, έγιναν τώρα πιο γερά. Δοκίμασε λοιπόν το ίδιο φάρμακο σε 12 άλλες γυναίκες και το βρήκε άποτελεσματικό στις 10 άπ' αυτές. Η άπαιτούμενη δόσις εινε 7 γραμμάρια ζελατινής την ήμέρα, επί 3 μήνες.

Η «ΥΠΟΓΛΥΚΑΙΜΙΑ» και ή θεραπεία της

Το αντίθετο του διαβήτη

Μία νέα γυναίκα ένοιωσε διαρκώς κόπωση και κατάρτιση άνεξήγητη. Άδιαφορούσε για κάθε τι στον κόσμο. Τις νύχτες δεν μπορούσε να κλείσει μάτι και τις ήμέρες θάστανιζόταν από μία άδιακοπη αγωνία. Ήταν χλωμή, νευρική, έχανε συνεχώς βάρος.

Ο οικογενειακός γιατρός άποφάνθηκε πως έπασχε από άναιμία και συνέστησε να παίρνει βιταμίνες και εκχύλισμα ήπατος. Κανένα όμως άπ' τα φάρμακα αυτά δεν την ώφέλησε σημαντικά.

Τέλος, οι δικαί της άποτάθηκαν στο γνωστό ψυχίατρο της Νέας Υόρκης δόκτορα Ρίτσαρντ Χόφμαν. Αυτός λοιπόν υποψιάστηκε ότι ή αιτία της κατάρτισής της ήταν ή παρουσία υπερβολικής ποσότητας ινσουλίνης μέσα στο αίμα της νέας γυναίκας. (Η ινσουλίνη εινε, ως γνωστόν, μία ορμόνη που εκκρίνεται άπ' το πάγκρεας και που χρησιμοποιείται ως φάρμακο κατά του διαβήτη).

Πράγματι, οι πρόσφατες έρευνες του δόκτορος Άμπραχαμσον, του Ιουδαϊκού Νοσοκομείου της Νέας Υόρκης, σε συνεργασία με το δόκτορα Χόφμαν, είχαν άποδείξει ότι ή ύπερβλη πολλής ινσουλίνης στο αίμα μπορεί να προκαλέσει περιέργα συμπτώματα, όμοια με των καρδιακών νοσημάτων, των νευροψυχικών διαταραχών, της άλλοθρίας και άλλων παθήσεων.

Η άνάλυσις του αίματος της νέας γυναίκας δικαιώσε τη γνώμη του δόκτορος Χόφμαν. Άρχισε τότε ν' άκολουθεί μία ειδική δίαιτα, για να καλυτερεύσει ή κατάσταση της. Η δίαιτα αυτή περιείχε λίγα άμυλά και σάκχαρα και πολλές πρωτεΐνες και λίπη, μαζί με τις άπαιτούμενες βιταμίνες και μεταλλικά άλατα. Έπειτα από ένα μήνα λοιπόν, ή άρρωστη είχε ξαναβρεί τις δυνάμεις της.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, τα παθολογικά συμπτώματα άφείλονται σε άνεπάρκεια σάκχαρου μέσα στο αίμα και στους ιστούς. Αυτό συμβαίνει γιατί ή μεγάλη ποσότης ινσουλίνης συντελεί στην ταχυστάτη κατανάλωσι του σάκχαρου άπ' τον οργανισμό. Έτσι έχουμε τη λεγόμενη «υπογλυκαιμία».

Θα διερωτηθεί ίσως κανείς γιατί λοιπόν ή δίαιτα δεν περιλαμβάνει τότε άφθονα άμυλά και σάκχαρα, αυτά δηλαδή που λείπουν άπ' τον οργανισμό; Η άπάντησι στη δικαιολογημένη αυτή άπορία βασίζεται σ' ένα παράξενο φυσιολογικό φαινόμενο: Στην υπογλυκαιμία, όσο περισσότερο σάκχαρο τρώει ο άρρωστος τόσο πιο πολλή ινσουλίνη εκκρίνεται το πάγκρεας, κι' έτσι ή κατάσταση δεν μεταβάλλεται. Οι πρωτεΐνες όμως, με τις θαθείες χημικές αλλοιώσεις τους μέσα στον οργανισμό, του προσφέρουν σάκχαρο σιγά-σιγά και συνεχώς. Έξ άλλου, τα λίπη έχουν την ιδιότητα να ελαττώνουν την ύπερλειουργία του παγκρέατος και την παραγωγή ινσουλίνης.

Η υπογλυκαιμία μπορεί να άφείλεται και σε διαταραχές του ήπατος, που γίνεται αντί-

κανο ν' άποταμειωθεί αρκετό σάκχαρο για τις ανάγκες του σώματος. Άλλοτε πάλι, προκαλείται από άνομαλία των έπινεφριδίων άδένων, που δεν εκκρίνουν αρκετή «έπινεφριδίνη», μία ορμόνη δηλαδή που άναγκάζει το ήπαρ να έλευθερώσει μία ποσότητα του άποταμειωμένου σάκχαρου.

Πάντως, σ' όποια αιτία κι' αν άφείλεται, ή έλλειψις αρκετού σάκχαρου κάνει να ύποφέρουν τα έγκεφαλικά κύτταρα, οι μύς, οι άδένες και γενικώς όλα τα όργανα του σώματος. Δίχως ινσουλίνη, ο οργανισμός δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει το σάκχαρο του αίματος. Αντιθέτως, με πάρα πολλή ινσουλίνη, το καταναλώνει πολύ γρήγορα.

Η δίαιτα δεν άρκει πάντα για τη θεραπεία της υπογλυκαιμίας. Σε πολλές περιπτώσεις, χρειάζεται ν' άναζητηθεί ή βασική αιτία της εκκρίσεως ύπερβολικής ινσουλίνης και να καταπολεμηθεί καταλλήλως.

Η κατάσταση αυτήν που πάσχουν από υπογλυκαιμία, μπορεί να συγκριθεί κάπως με το «σάκ της ινσουλίνης», με τον κλωνισμό δηλαδή που προκαλούν στον οργανισμό ένεσεις Ισχυρών δόσεων ινσουλίνης και που χρησιμοποιείται στην Ιατρική για τη θεραπεία ώρισμένων μορφών ψυχοπαθείας. Ένώ όμως ή ύπερβολική ινσουλίνη μπορεί να γιαιτρώσει τους τρελλούς, στους κανονικούς ανθρώπους εινε βλαβερή.

Όταν αντίθετως ύπάρχει άνεπάρκεια ινσουλίνης στον οργανισμό, έχουμε τότε τη γνωστή άσθενεια που λέγεται διαβήτης. Το αίμα των διαβητικών περιέχει πάρα πολύ σάκχαρο, γιατί δεν ύπάρχει ή άπαιτούμενη ινσουλίνη για τη χρησιμοποίησή του.

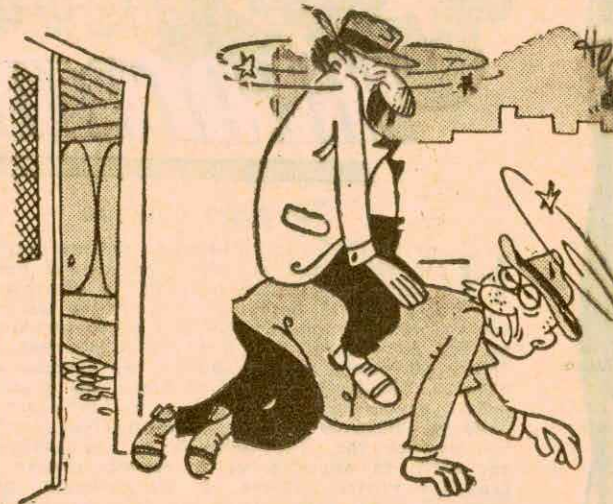
Για τη θεραπεία του διαβήτη, γίνονται τακτικά ένεσεις ινσουλίνης, συνδυασμένες με κατάλληλη δίαιτα και με την άποφυγή Ισχυρών συγκινήσεων και μολύνσεων. Όστόσο, όλ' αυτά εινε βοηθητικά μέσα. Δεν έχει βρεθεί άκόμη ή μέθοδος της πραγματικής θεραπείας του διαβήτη. Έξ άλλου, παρ' όλες τις ένεσεις ινσουλίνης, ο διαβητής προκαλεί πρόωρη άρτηριοσκλήρωσι.

Άλλά κι' ή χορήγηση πάρα πολλής ινσουλίνης εινε βλαβερή για τους διαβητικούς. Χάρης σ' αυτό το λάθος υπέρεσαν οι γιατροί να μελετήσουν για πρώτη φορά τα συμπτώματα του προσωρινού ύπερβιταμινισμού και της υπογλυκαιμίας. Και τ' άποτελέσματα των έρευνών τους χρησιμοποιήθηκαν για τους υπογλυκαιμικούς.

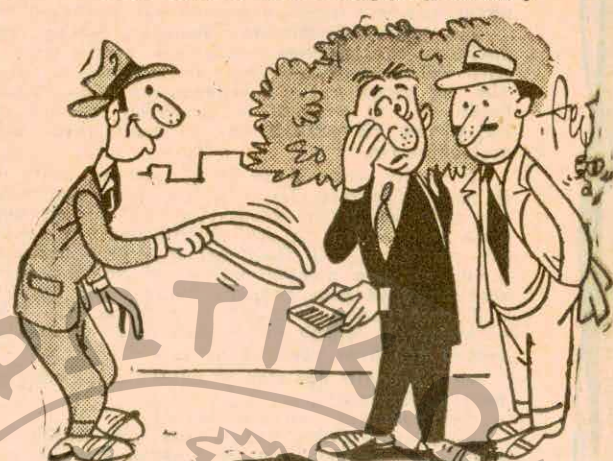
Αν νοιώθετε άδυναμία και κατάρτιση πριν άπ' το πρόγευμα, ή αν θέλετε να τρώτε διαρκώς κι' όμως εξακολουθείτε να πεινάτε, πρέπει να έξετάσετε το αίμα σας, γιατί μπορεί να πάσχετε από υπογλυκαιμία. Δεν τρώτε τίποτα το προηγούμενο βράδυ μετά τις 8, ύπνάζετε το πρωί στις 5 και πίνετε μία ειδική διάλυση γλυκόζης με λεμόνι. Στις 9.30 στις 10 και στις 11, ο γιατρός σας παίρνει τρία δείγματα αίματος. Αν βρει ότι καταναλώθηκε πολύ γρήγορα άπ' τον οργανισμό σας ή γλυκόζη, που πήρατε στις 5, σημαίνει ότι ύπάρχει ύπερβολική ποσότης ινσουλίνης στο αίμα σας.

Τελωτοθεραπεία

(Του Άρχέλαου)

—Όποτε αρχίζουν οι... Ιπποδρομίες, Μαθιό!

Πώ!.. Πώ!.. Τι σέλεμης ατμο... Θόδωρος!.. Άνι... τομάς να θυμής πανέτο!..

—Σέρβει, αρχίζω να πιστεύω ότι ο Άντωνής έχει... διπλή προσωπικότητα!..

Τρυφερό διήγημα

Ηταν το 1918 όταν η Ισπανική γρίπη έκανε θραύσι σ' όλο τον κόσμο κι' όταν γραφόταν ο επίλογος του πρώτου παγκόσμιου πολέμου. Η οικογένεια της Μιρέϊγ Λαντιέ βρισκόταν στη Σάοτ με τους γονείς της και τον παππού της. Κι' εκεί τα θύματα απ' τη γρίπη δεν ήταν λίγα. Και η Μιρέϊγ αρρώστησε στο τέλος. Ήταν φθινόπωρο και τα φύλλα των δέντρων άρχιζαν να πέφτουν. Την ξάπλωσαν στο κρεβάτι και η μικρή άποκειμήθηκε σιγά-σιγά. Αποκοιμήθηκε πολλές μέρες, δίχως να υποφέρει. Έρχόταν και την κουράριζε ένας γιατρός, φίλος του παππού της. Την ξυπνούσε απ' το λήθαργό της και της έδινε τα φάρμακα. Αυτό βάσταζε αρκετό καιρό. Κι' εξαφνα ο γιατρός πέθανε απ' την επιδημία της γρίπης, όπως και τόσοι άλλοι. Η Μιρέϊγ όμως έγινε καλά. Ξύπνησε απ' το λήθαργό της, ύστερ' από είκοσι μέρες, δίχως πυρετό. Η μητέρα της άνοιξε τότε τα παράθυρα, σήκωσε τα μάτια της στο γαλάζιο ούρανό και προσευχήθηκε.

Την ημέρα ακριβώς που σηκώθηκε έντελώς καλά απ' το κρεβάτι της, η Μιρέϊγ είδε για πρώτη φορά το λαχαγό Πιέρ Κολομπιέ, έναν άντρα, πάνω κάτω, είκοσι πέντε χρονών, με γλυκό και χλωμό πρόσωπο. Τα μαλλιά του ήταν ξανθά σαν τα στάχυα, το χαμόγελό του όλο φως και τα μάτια του, τα γαλάνα σαν το κύμα, είχαν μιάν έκφρασι όνειροπαρμένη.

Η Μιρέϊγ, κοπελίτσα δεκάξη χρονών, μόλις είδε τον Πιέρ, τον έρωτεύθηκε. Τώρα, ο νεαρός λοχαγός πήγαινε σπíti της κάθε βράδυ και κουβέντιαζε με τον παππού της, που ήταν πολυταξιδεμένος και του μιλούσε για χώρες αγνώστες και παράξενες. Ο Πιέρ και η Μιρέϊγ άκουγαν και θαύμαζαν το γέρο παππού και συχνά τα βλέμματά τους συναντιόνταν με μιάν έκφρασι γλυκειά και ήρεμη, σαν χαδι.

Κάποιο βράδυ, ο παππούς συνόδεψε τον Πιέρ έξω, ως το δρόμο. Η Μιρέϊγ βγήκε μαζί τους. Ο Πιέρ κύτταξε τον ούρανό που ήταν γεμάτος αστερία.

—Τί υπέροχο που είναι το στερέωμα!... φώναξε. Πώς λάμπουν τ' αστερία!...

Και πρόσθεσε αναστενάζοντας:

—Νά κι' ο Γαλαξίας! Μοιάζει σαν πέπλος που τον έρριξαν στον ούρανό για τη γαλήνη των ματιών μας που συχνά συγνεφιάζουν απ' τα δακρυα. Και είναι τόσα και τόσα μακρινά αστερία. Όταν θα πεθάνω, θα γυρέψω απ' το Θεό να με δάλη πάνω στο Γαλαξία, ανάμεσα στ' αστερία.

—Μη μιλάς για θάνατο, φώναξε η Μιρέϊγ.

—Γιατί; Θυμάσαι, πέρυσι, όταν δομβάρδισαν τη Σάοτ μία νύχτα; Σου τ' είπα από τότε πως δεν φοβάμαι το θάνατο. Εγώ δεν έχω κανένα. Είμαι ολομόναχος.

—Μη μιλάς για θάνατο, Πιέρ, του είπε πάλι η Μιρέϊγ. Εκείνος την κύτταξε και χαμογέλασε, μ' ένα πικρό χαμόγελο. Έπειτα της χαϊδεψε τα μαλλιά. Το βλέμμα του αντικρύζοντας τον ούρανό των ματιών της έλεγε πολλά.

Κι' η Μιρέϊγ σκέφτοταν: «Αχ! αν μπορούσε να με πάρη απ' το χέρι και να με πάη να περπατήσουμε μαζί πάνω στο Γαλαξία!»

Η Μιρέϊγ ήταν, όπως θα τ'ό μαντέψατε, έρωτευμένη με τον Πιέρ, τον τόσο ωραίο, τον τόσο θλιμένο, τον τόσο καλό.

Όταν είσαι δεκάξη χρονών ο έρωτας αρκείται σ' ένα τίποτα: Νά, στον πόθο να ταξιδέψεις μαζί με το πρόσωπο που αγαπάς, σαν σ' όνειρο, στο Γαλαξία. Όπως είπαμε, ο λοχαγός Πιέρ Κολομπιέ πήγαινε κάθε βράδυ στο σπίτι του γέρο-παππού κι' η Μιρέϊγ περνούσε όλη την ημέρα της μ' αυτή την άναμονή. Περίμενε μ' αγωνία να νυχτώση και να φανούν στον ούρανό τ' αστερία, —τ' αστερία που τόσο εκείνος αγαπούσε.

Κάποιο βράδυ, —ένα βράδυ χλιαρό, που τα λουλούδια μύριζαν όμορφα και οι ψυχές ήταν γαληνεμένες— η Μιρέϊγ κι' ο Πιέρ έμειναν μόνοι στο μικρό κήπο του σπιτιού. Και σ'ε

μιά στιγμή, ο νέος έσκυψε κοντά της και της ψιθύρισε:

—Είσαι ωραία, Μιρέϊγ!...

Η κοπελίτσα κοκκίνισε, ένοιωσε την επιθυμία να του δώσ'ε ένα φιλί, δυό, τρία φιλιά, ένα στο μάγουλο και δυό στα μάτια. Όταν είσαι δεκάξη χρονών και τα φιλιά ακόμα είναι παιδικά, έχουν τη γλυκύα του ονείρου.

—Έχεις ωραία μάτια, Μιρέϊγ, έχεις ωραίο στόμα και η καρδιά σου είναι καλή! Έλεγε ο Πιέρ.

Από πάνω τους ο ούρανος με τ' αστερία του έμοιαζε σαν αδαμαντοτόλιτος θόλος. Η ώρα ήταν πολύ γλυκειά, πολύ γαλήνια...

—Μιρέϊγ!...

—Πιέρ!...

Τα μαλλιά της Μιρέϊγ ανέμιζαν απ' το ανάλαφρο αεράκι. Χίλιοι ψιθύροι ακούγονταν γύρω τους. Ήταν τ' αστερία που τους μιλούσαν κι' έλεγαν και στους δυό:

«Τί περιμένεις για να της χαϊδέψεις τα μαλλιά, να φιλήσης τα τριαντάφυλλα που έχει στα μαγουλά της;»

«Τί περιμένεις για να τον φιλήσης στα μάτια, αυτά τα μάτια τα όνειροπαρμένα που κυττάζουν τ' αστερία;...»

«Φίλησέ την, δεν θα την έχης πάντα κοντά σου.»

«Φίλησέ τον, δεν θα τον έχης πάντα στο πλάι σου.»

Ο Πιέρ ήταν είκοσι πέντε χρονών, χαμένος μέσα στα όνειρα. Η Μιρέϊγ δεκάξη κι' άπραγη. Και δεν καταλαβαίνουν τί τους έλεγαν οι φωνές των αστεριών. Μά ένοιωθαν κι' οι δυό τη γαλήνη ν' απλώνεται στις άδωες ψυχές τους,

—Βλέπεις τ' αστερία, Μιρέϊγ; τη ρώτησε πιάνοντας τη χέρι της ο Πιέρ. Ξεχωρίζεις το Γαλαξία;

—Ναι.

Η Μιρέϊγ κύτταξε το Γαλαξία, που ήταν σαν ένα άση-μένο ποτάμι, γεμάτο μπριλάντια.

—Βλέπεις στη μέση αυτό το μεγάλο αστερί;

—Ναι, Πιέρ.

—Όταν θα πεθάνω να με γυρέψης εκεί, κοντά σ' αυτό τ' αστερί. Θα πω στο Θεό να με δάλη εκεί. Μαύ το υπόσχεσαι, Μιρέϊγ;

Η Μιρέϊγ είπε ναι, μά δεν ήξερε καλά καλά τί ήταν αυτό που υποσχόταν, ήξερε μόνο πως θάταν κοντά του.

—Ξέρεις κάτι, Μιρέϊγ, θα πεθάνω γρήγορα.

—Όχι, τί είν' αυτά που λές; Έκανε η Μιρέϊγ θυμωμένη. Εκείνος της έπιασε για πρώτη φορά τα χέρια της και της τα φίλησε απλά, άδωα.

—Εκεί, στο αστερί που σου έδειξα θα με γυρέψης, της ξανάπε. Εκεί, μικρή μου Μιρέϊγ.

*

Πέρασαν μερικές μέρες απ' το έξαισιο, παραμυθένιο & κείνο βράδυ. Κι' έν' άλλο βράδυ, ο παππούς είπε:

—Ο Πιέρ είν' άρρωστος από γρίπη. Άδυνατίσε πολύ.

—Ο καύμενος ο Πιέρ, έκανε η Μιρέϊγ κι' ένοιωσε ένα παράξενο σφίξιμο στην καρδιά.

Θυμήθηκε τίς ώρες που κύτταζαν μαζί τ' αστερία, θυμήθηκε πως έπρεπε να τον γυρέψη στο αστερί που της είχε πη, αν τύχαινε και πεθαινε. Εκεί, στο αστερί του Γαλαξία.

—Θέλω να πάω να τον δω, είπε η Μιρέϊγ στον παππού. Πάμε σπíti του.

—Δεν είναι σπíti του. Τον πήγαν στο νοσοκομείο. Δεν πιστεύω να τ'ε βγάλη πέρα.

Πραγματικά, δεν τ'ε βγάλε πέρα. Από μέρες άρρωστος, ο Πιέρ πέθανε. Όταν έμαθε το θάνατό του, η Μιρέϊγ, το ίδιο βράδυ, βγήκε στον κήπο και κύτταξε μ' αγωνία τον ούρανό. Ο Γαλαξίας ήταν πολύ λαμπρός, εξαιρετικά λαμπρός εκείνη τη νύχτα, όλος άσημι και μπριλάντια. Τα μάτια της Μιρέϊγ έψαχναν, έψαχναν. Νά, αυτό ήταν το μεγάλο αστερί. Πώς τρεμόσβυε άπω! Για κάποια στιγμή φάνηκε σ'α να σβήση. Μά ύστερα πήρε μιάν τόσο εκπληκτική λαμψή που η Μιρέϊγ, άθελά της, έβγαλε μιάν κραυγή. Η μεγάλη αυτή λαμψή θάταν, δίχως άλλο, η ψυχή του Πιέρ.

Ο Θεός είχε άκουσει την παρακλήσι του και είχε δάλει την ψυχή του στο Γαλαξία.

Η Μιρέϊγ γονάτισε κάτω απ' τ' αστερία, έκλαψε και προσευχήθηκε στο Θεό για την αώνια ανάπαυσι της ψυχής του Πιέρ.

*

Πέρασε μιάν εβδομάδα από τότε. Η Μιρέϊγ που κάθε βράδυ κύτταζε το Γαλαξία, έπαψε πιά να βγαίνει τις νύχτες και να καρφώνη το βλέμμα της στον ούρανό. Κι' όταν τύχαινε να κυττάξη ψηλά δεν εύρισκε πιά το αστερί του Πιέρ, το αστερί της αγάπης...

Όλα της φαινόταν τώρα σαν όνειρο που είχε σβύσει. Η γρίπη, τ' αστερία, ο Πιέρ, ο Γαλαξίας. Όλα είνε ένα όνειρο όταν είνε κανείς δεκάξη χρονών. Και η Μιρέϊγ ήταν ακριβώς δεκάξη χρονών... Και δεν άργησε να ξεχάση τον πρώτο καύμο της αγάπης...

ΠΙΕΡ ΡΕΝΟΥΑΡ

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΖΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Η Λουκία είναι έρωτευμένη μ' ένα νεαρό άξιωματικό, τον Λεόν Ντασέλ, που τον γνωρίζει τυχαίως. Ο θεός της μαθαίνει το αίσθημά της και αντίδρα. Καί μία νύχτα κλέβει τη Λουκία δική του, δια της βίας. Η άτυχη νέα παθαίνει κρίση. Ύστερα από καιρό η Λουκία δηλώνει στο θείο της ότι είναι σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση, που εκφράζει το μίσος και την αβία της και τον πληροφορεί ότι ανακάλυψε σε μία κρύπτη διαφορά έγγραφα που αποδεικνύουν ότι κακώς έπληρε την κληρονομία του Μερβιγύ που ανήκει στις κόρες του.

45ον —Λοιπόν, κύριε, επανέλαβε η νέα, αν δεν ήρθε τρόπο να εμποδίσετε τη γέννηση του παιδιού, σας όρκίζομαι ότι θα καταθέσω αυτά τα έγγραφα στην Εισαγγελία του Ντιζόν, χωρίς να διατάσω καθόλου. —Θα το κάνω αυτό, εσύ; —Σας το είπα: χωρίς να διατάσω καθόλου. Ένας παλιάνθρωπος σαν και σας πρέπει να τιμωρηθεί. —Μα θα είναι τρομερό! —Το νομίζετε; Τέλος πάντων, εγώ σας προειδοποιώ. Κάμετε ότι σας ζητώ. Σας δίνω προθεσμία δεκαπέντε ημερών. —Και τι θέλεις να κάνω; —Αυτό είναι δική σας δουλειά, κι' όχι δική μου. Καταλαβαίνετε δε ότι πρέπει να μη μαθευτεί τίποτα, ούτε για σας, άλλ' ούτε και για μένα. Κι' ένα άλλο: 'Η πόρτα αυτή, που βγαίνει στο διάδρομο, θα κλειστή, καθώς κι' η πόρτα του μπουντουάρ μου. 'Αν, κατά τύχη, αποπειραθήτε να με ενοχλήσετε, ή θα σας σκοτώσω σαν λυσσασμένο σκυλί, ή θα χρησιμοποιήσω έναντιον σας τα έγγραφα, που σας ανέφερα. Τώρα φύγετε και να μη μου ξαναμιλήσετε πιά, παρά όταν θα έχετε να μου αναγγείλετε ότι βρηκατε τον τρόπο να εμποδίσετε να γίνω μητέρα. Έχετε δεκαπέντε μέρες προθεσμία. Μην το ξεχνάτε αυτό. —Ο Μερβιγύ έφυγε από το δωμάτιο σαν κλέφτης.

—Ήταν από φυσικό τον άνθρωπο και καταλάβαινε ότι η απόφαση της Λουκίας ήταν αμετάκλητη, κι' ότι αν δεν έκανε ό,τι του είχε ζητήσει, ήταν άτιμασμένος, καταστραμμένος. Άρχισε λοιπόν τις ενόργανες του ευθύς από την επομένη. —Είχε ακούσει να λένε για τον Μπενέν ότι ήταν ένας άνθρωπος ικανός για όλα. Τον βρήκε, και, χωρίς φυσικά, να του πη ποιος είναι, συνεννοήθηκε μαζί του για το ζήτημα που τον απασχολούσε. —'Η υπόθεσι προχώρησε γρήγορα. —Ο Μπενέν πήρε, ως προκαταβολή, δέκα χιλιάδες φράγκα, και, σε λίγες μέρες, ο Λοριόλ πήγε στην Ντιζόν, κι' έγκατεστάθηκε ως «γιατρός Μπενουά».

Ξέρουμε τι συνέβη κατόπιν: Για να εξαφανιστούν τα ίχνη του πρώτου εγκλήματος χρειάστηκε να γίνει και δεύτερο. —'Η Λουκία δεν αισθανότανε καμιά τύψη συνειδήσεως: 'Η περιφρόνησι και το μί-

σος, που της ενέπνεε ο θεός της, ή απέλπισια της για τον παντοτεινό της χωρισμό από κείνον που αγαπούσε, είχαν καταπνίξει μέσα στην καρδιά της κάθε άλλο αίσθημα. —'Ασφαλώς ή ύγεια της έπαθε, ασφαλώς ή ζωή της κινδύνεψε, αλλά τουλάχιστον είχε απαλλαγεί από άλλα βάσανα. —Ο Μερβιγύ, αφού έκαμε ό,τι του είχε απαιτήσει το θύμα του, νόμιζε πως δεν διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο, κι' είχε ξαναβρεί την προτερητή του τόλμη.

—'Αγαπημένη μου Λουκία, της είπε μία μέρα, ελπίζω ότι θα ζήσουμε, στο μέλλον, όπως και πριν, σαν καλοί φίλοι δηλαδή, κι' ότι θα μου δώσεις τα έγγραφα εκείνα, που, καθώς μου είπες, δρῆκες τυχαία. —Πρώτα-πρώτα, του απάντησε εκείνη, δεν θέλω να είμαι ή «αγαπημένη σας Λουκία», και σας παρακαλώ, να μη μου μιλάτε με τόσο οικειότητα, γιατί όλα αυτά μ' έκνευρίζουν. Είσατε και σήμερα, όπως ήσαστε και χτές, όπως θάσαστε και στο μέλλον, ο μεγαλύτερος παλιάνθρωπος του κόσμου!

—'Ο,τι μου ζήτησες το έκαμα, της ψιθύρισε με ύφος ικευτικό. —Δεν σας χρωστάω καμμιαν ευγνωμοσύνη γι' αυτό. Δεν μπορούσατε να κάμετε διαφορετικά, αφού κινδύνευαν ή περιουσία σας, ή υπόληψί σας κι' ή ελευθερία σας. —Έστω, 'Αλλά' αφού εγώ εξετέλεσα τους όρους της συμφωνίας μας, είναι ή σειρά σου να εκτελέσης και συ τους δικούς σου. —Τι θέλεις να πητέ;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

«Θράσος-Φίλμ»

Βγαίνουνε τώρα ταχτικά άρσά φιλμ ελληνικά απάνω στην οθόνη, που το κοινό τ' αποτιμά και πλημμυρί—τά σινεμά και τ' αλοληγερόναι.

Τα βλέ—κι' εγώ, τα βλέ—κι' εσύ κι' ομολογώ, ρε Φροσί, πως π'αν τζαμπέ τ'α φράγκα. Κι' είνε κανέναν ν' απορη, που μ'α ταινία δέν γυρί—μέ τη «Ζωή του Μάγνα».

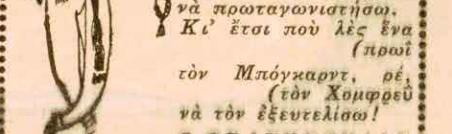
Με μιά ύπόθα λαϊκή, και με μπουζουκομουσική, απ' το δικό μου είο, να δῆ ό κόσμος και να πῆ

κι' οἱ κριτικοί και οἱ (λοιποὶ) «Νά ἔργο μεγαλείο»

Γι' αὐτό ἐσκέφτηκα, (αὐθωρε) να φτιά—δική μου ἔ—(ταίρι) να πρωταγωνισήσω.

Κι' ἔτσι πού λες ἐνα (πρωτὶ) τὸν Μπόγκαρντ, ρε, (τὸν Χουφρεῦ) να τὸν ἐξευτελίσω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—'Εκείνα τὰ περίφημα έγγραφα δικαιώμαι τώρα να τὰ πάρω. —Είσατε ένας ήλίθιος. Αυτά τὰ έγγραφα δέν υπάρχουν. Σας διηγῆθηκα αὐτό τὸ παραμῦθι γιά να σας ἐξαναγκάσω να μὲ ὑπακούσετε. —'Οστε ή πιστοποίησι τοῦ γάμου; —'Ήταν φανταστική. —Κι' ή ιδιογραφή διαθήκη τοῦ ἀδελφού μου; —Κι' αὐτή τὸ ἴδιο. —'Ο Μερβιγύ χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ θυβίστηκε σὲ σκέψεις. —'Η Λουκία τὸν κυττοῦσε, χαμογελῶντας περιφρονητικά. —Πραγματικά, είσατε πολὺ δυνατῇ, ψιθύρισε τέλος ὁ Μερβιγύ. 'Όπως καὶ νῦνε ὅμως, τὰ πράγματά καλυτέρεψαν. —Κατὰ τὴ γυνή σας, —Μα πῶς; Ἀφού δέν ὑπάρχει πιά κανέναν φόβος, κι' αφού μπορεῖ να παντρευτῆς; —Νά παντρευτῶ; Μα είσατε λοιπὸν ἐντελῶς ἀσυνείδητος; —Καταλαβαίνω ὅτι ἐσὺ τώρα δέν σκέπτεσαι γιά γάμο. 'Αλλ' ή μητέρα σου τὸ σκέπτεται. —Τί μου λέτε; —Τὴν ἀλήθειά. 'Η μητέρα σου ἔχει ἐναν ὑποψήφιο... —'Αστειεύστε, βέβαια. —Καθόλου. 'Ο ὑποψήφιος αὐτὸς εἶνε ὁ ὑποκόμης Νταλμερύ. Σέ εἶδε, σ' ἀγάπησε καὶ ζήτησε τὸ χέρι σου. Πολὺ σύντομα προκεῖται να σοῦ τὸν παρουσιάσωμε. —Σ' αὐτά, πού μου λέτε, ἔχω να δώσω μόνον μίαν ἀπάντησι: Ὅυτε σεις, οὔτε ή μητέρα μου ἔχτε τὸ δικαίωμα να σκέπτεστε γιά τὴν παντρεία μου. Καί, γιά να τελειώ-νῃ πιά ή σκευφρία σας ἐναντίον μου, σας λέω κι' αὐτό: Σέ τρεῖς μέρες θα φύ-γω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, καὶ δέν θα ξαναγυ-ρίσω ποτέ πιά.

—Τί θέλεις... 'Οστόσο, Λουκία, ἔ-κουσέ με: Πές μόνο μιά λέξι, κι' ὅχι θ' ἀντιταχῶ ἄλλως σ' αὐτὸ τὸ συνοικέσι, πού σχεδιάζει ή μητέρα σου, ἀλλὰ καὶ θα πουλήσω, ὅ,τι ἔχω, γιά να σέ πάρω να φύ-γουμε σὲ ἑξωτερικόν. —'Η Λουκία τὸν κυτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο περιφρόνησι. —Σας είπα καὶ πρὸ ὀλίγου ὅτι είσατε ἕνας ήλίθιος, ἀπάντησε. Σας λέω πάλι τῶ-ρα ὅτι είσατε ὁ πῖο ήλίθιος κι' ὁ πῖο πα-λιάνθρωπος, πού ὑπάρχει στὸν κόσμον!... Ἀγνοεῖτε μήπως ὅτι αγαπῶ τὸν Λεόν Νταρῆλ; —Θα σωπάσης; φώναξε ἔξω φρενῶν ὁ Μερβιγύ. —Νά σωπάσω; Γιατί; Σας ἄρεσε να μιλάτε με τόσο περηφάνεια γιά τὴν περιου-σία τοῦ ἀδελφού σας. Είσατε ὅμως ἀπα-λύτως βέβαιος ὅτι αὐτή ή περιουσία σας ἀνήκει; —Τί ἐννοεῖς; —'Εννοῶ τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου καὶ τὴν ιδιογραφή διαθήκη. —Δέν μου είπες πρὸ ὀλίγου ὅτι αὐτά τα έγγραφα δέν ὑπάρχουν; —Σας τὸ είπα γιά να σας κάνω τῶρα να καταλάβετε καλύτερα ὅτι σας κρατῶ κάτῶ ἀπὸ τὰ πόδια μου, κι' ὅτι μπορῶ να τὰς κατασυντρίψω! Τὰ έγγραφα αὐτά ὑ-πάρχουν, κι' εἶνε τὰ μόνα ὅπλα πού ἔχω ἐ-ναντίον σας κι' ἐναντίον τῆς μητέρας μου. Τὰ κρατῶ γιά να σας ἐκδικηθῶ ὅποτε θε-λήσω. —Δυστυχισμένη! Θέλεις λοιπὸν να σέ σκοτώσω; Βρυχήθηκε ὁ Μερβιγύ, κι' ὠρμησέ ἐναντίον της. —'Η Λουκία δέν κινήθηκε, ἀλλ' ἄπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὸ κουδούνι.

—Προεῖδα κι' αὐτὴν τὴν περίπτωσι, τοῦ είπε με ψυχραιμία. Τὴν ἡμέρα, πού ἐγὼ θα ἐξαφανιστῶ ἕνα φιλικὸ χέρι θα παραδώσῃ στὸν είσαγγελά τὰ έγγραφα ἐκείνα, πού θα εἶνε γιά σας ή καταστροφή... —'Ο Μερβιγύ τρομοκρατήθηκε καί, χαμη-λώνοντας τὸ κεφάλι, βγήκε ἀπὸ τὸ δωμά-τιο τῆς Λουκίας τρεκλίζοντας σαν μεθυσμέ-νος.

Μηχανορραφίες

Τώρα πού οἱ ἀναγνώστες μας παρακο-λούησαν τὸ καινούριο δράμα τοῦ μεγα-ρου Μερβιγύ, εἶνε καιρὸς να ξαναγυρίσου-με στὸν γιατρὸ Μπενουά—Λοριόλ, καὶ σὰ μακιαβελικά του σχέδια ἐναντίον τῆς Λά-ουρας.

Ἀφοῦ εἶδε τὸ δωμάτιο, ὅπου ἐπρόκειτο να μείνῃ, ή Λάουρα, κατευχαριστήμενη γιά τὴν ἐξαιρετικὴ—ὅπως τὴ νομίζε—τύχη της, ἀγκάλιασε τὸ κοριτσάκι της καὶ τοῦ είπε: —Νά είσαι φρόνιμη, μικρούλα μου, να ὑπακούς καὶ ν' αγαπᾶς τὸν κύριο γιατρὸ, γιάτι σ' αὐτὸν χρωστάμε τὸ ὅτι δέν πεθαί-νουμε τῆς πείνας. Αὐτὸ να μὴν τὸ ξεχάσης, μικρούλα μου. —Ναί, μητέρα, ἀλλὰ τὸν φοβοῦμαι τὸν κύριο, ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι. —Γιατί;

—Γὰ μάτια του εἶνε κακά, πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του, ἀπάντησε με ἀρέλεια ή μι-κρή. —Νά μὴ φοβάσαι ποτέ ἐκείνους, πού μᾶς εὐεργετοῦν. —Καλὰ, μητέρα. Τὸ ἀπόγεμα, ή Λάουρα ἀνέλαβε τὰ κα-θήκοντά της, ἀποφασισμένη να ἐργαστῇ με ζῆλο.

Ἡ γριά Μαριάνα τὴν εἶχε ὑποδεχτῇ φι-λόστοργα. —Βλέπετε, της είπε, δείχνοντάς της τῆς δύο πόρτες τοῦ δωματίου της, ή μιά ἀνοί-γει σὲ τὸ χῶλ, κι' ή ἄλλη στὴν τραπεζαρία. Ἐχουνε καὶ σύρτες. 'Όχι ὅτι ὑπάρχει κα-νέναν φόβος ἀπὸ κλέφτες. Ἀλλὰ γιά να εἰσατέ ἀσφαλῆς σὲ τὸν δωματίό σας, καὶ γιά να μὴν τυχὸν ἔχετε ἀνεπιθύμητες ἐπι-σκέψεις, καλὸ θα εἶνε να συρῶντε αὐτὰς τῆς πόρτες ἀπὸ μέσα. Κι' ἐδῶ ἔχει κι' ἕνα κουδούνι, πρὸςθεσε. Ἀμα χρειαστῆτε τί-ποτα, δέν ἔχετε παρά να πατήσετε τὸ κουμπί.

Ἡ «γιατρός» ὡστόσο δειντῆκε εὐγε-νι-κός, καὶ περιποιητικὸς στὴν κορούλα της. Κι' ή Λάουρα κατασυγκινήθηκε. —'Ο Μπενέν ξαναῆρθε, ὅπως εἶχε πῆ, στοῦ Μπενουά. —'Η Μαριάνα, πού δέν εἶχε καμμιὰ ἐμπι-στοσύνη οὔτε στὸν κύριο της, οὔτε στὸν δῆθεν «επείτα» του, κολήσσε τὸ αὐτὴ της στὴν πόρτα, γιά να κρυφακούσῃ τὴ συζῆ-τησί τους. Ἀλλὰ, δυστυχῶς γι' αὐτὴν, ὁ Μπενέν κι' ὁ Μπενουά κουδέντιαζαν σὲ ζενη γλώσσα. Τὸ μόνο, πού μπόρεσε να κατα-λάβῃ, ἦσαν τὰ κύρια ὀνόματα,καί, ἀνα-μεσα σ' αὐτὰ ἄκουσε ν' ἀναφέρουν καὶ τὸ μέγαρο τοῦ Μερβιγύ. —'Όπως ὅλοι στὴν πόλι ἐκείνη, ἔτσι κι' ή Μαριάνα ἤξερε τὰ τραγικά γεγονότα, πού εἶχαν συμβῇ σὲ τὸ μέγαρο, καὶ κατάλα-βε ὅτι οἱ δύο ἄντρες συζητοῦσαν γιά τὴ Λάουρα, πού τὴν εἶχε συμπαθήσει. Χωρὶς να σκεφτῇ ἂν ή προστατευομένη της θα δεχότανε ἐκεῖνον πού θα τῆς πρότει-νε, πῆγε να τὴν δρῇ σὲ τὸν δωματίό της. —Κυρία, ἔχετε ἰταλικά; τὴ ρώτησε. —Λίγο, ἀπάντησε ή Λάουρα. —Τότε, ἔλατε γρήγορα. Εἶμαι δέβαιη ὅτι μιλοῦνε γιά σας σὲ τὸ γραφεῖο τοῦ κυ-ρίου. —'Η Λάουρα τὴν κύτταξε παραξενεμένη. —Καί πῶς θα μάθω τί λένε γιά μένα; τὴ ρώτησε. —Θ' ἀκούσετε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. —Νά κρυφακούσω; Καί πῶς τολμάτε να μού προτείνετε ἕνα τέτοιο πράγμα; —Μα πρέπει να μάθουμε περὶ τίνος πρό-κειται. Ἀνάφεραν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σας, τῆς μητέρας σας, τοῦ Ἑρρίκου Κορ-νιέ...

Ἡ Λάουρα ἀνατρίχιασε. Ποτέ δέν μπό-ρεσε να μάθῃ τί εἶχε ἀπογίνει ὁ τυχοδιώ-κτης ἐκεῖνος, πού ἦταν, ὡστόσο, πατέρας τοῦ παιδιού της. Σηκώθηκε λοιπὸν, ἀποφα-σιστικά, καὶ είπε:

—'Ο Θεὸς ἔς με κρίνῃ, ἂν κάνω κάτι κακό. Πᾶμε... —'Η Μαριάνα τὴν ὡδήγησε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Μπενουά, κι' ή Λάουρα κολή-σσε τὸ αὐτὴ της στὴν κλεισμένη πόρτα. —Οἱ δύο συνένοχοι ἐξακολουθοῦσαν τὴ συζήτησί τους, χωρὶς να φατᾶζονται πῶς τοὺς ἀκούνε, καὶ μάλιστα πῶς τοὺς κατα-λαβαίνουν, ἀφοῦ μιλοῦσαν ἐπιτήδες ἰταλι-κά. —'Όστε, ἀγαπητὲ Μπενέν, ἔλεγε ὁ Μπενουά, είσαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι οἱ πελάτες μου ἐκείνοι, πού ἔρχονταν με τὸ-σο μυστηριῶδη τρόπο, ἦσαν ὁ Ζοζέφ Μερ-βιγύ κι' ή Λουκία Ναδερντέ; —Ναί, ἀπάντησε ὁ Μπενέν. —Καί πῶς σχηματῖσατε αὐτὴν τὴν πε-ποίθησι;

—Ἐτυχε να τοὺς δῶ ἕνα δράδυ, τὴν ὥ-ρα πού ἐπέστρεφαν σὲ τὸ μέγαρό τους. Ἐ-πείτα, ἔμαθα κι' ὅτι ή νέα εἶχε ἀρρωστή-σει. Κάτι μικροσκοπὲς ἐπίσης πού μού δι-ηγῆθηκαν, μ' ἔκαμαν να μὴν ἀμφιβάλλω πιά. —Τότε θαυμάσια. Δέν ἔχουμε παρά ν' ἀρχίσουμε να τοὺς κυνηγοῦμε ὅλους. —Ναί. —Πόσα θα πληρώσουν γιά τὴ σιωπῇ μας;

—Σας είπα: Ἀπὸ πενήντα χιλιάδες φράγκα στὸν καδέναν μας. —Δέν φοβόσαστε μήπως σας περάσουν γιά πολὺ ἀπαιτητικόν; —Καθόλου. Ἡ πληρωμῇ, ἄλλωστε, θα γίνῃ τμηματικά. Ὁ Μερβιγύ δέν θ' ἀρνηθῇ, στὴν ἀρχή, να δώσῃ εἰκοσι χιλιάδες. Ἐρε-τε τί κατηγορία τὸν δαραίνει: Ἀποπλά-νησις ἀνηλίκου, καὶ κάτι παραπάνω μάλι-στα, αφού προκεῖται γιά θεῖο κι' ἀνεψιᾶ. Ἐπειτα, εἶναι τὸ ἐγκλημα τῆς ἐκτρώσεως. Τὸν σώζουμε ἀπὸ τὸ κάτεργο... Ἐ, φίλτατε, αὐτὸ ἀκριδοπαλνώνεται!... —Ἐχετε δικιο, παραδέχτηκε ὁ Μπε-νουά. —Ἀλλωστε, ἂν αὐτὸς δείξῃ ἀπροθυμία, ἔχουμε τὸν Νταλμερύ, πού, γιά να ἐξαφα-λίσῃ τὸ συνοικέσι του, θα δεχτῇ τὰ πάν-τα. Καί τέλος, ἔχουμε τὴ μητέρα καὶ τὴν κόρη...

—Πῶς μάθατε ὅτι ὁ Νταλμερύ σκοπεύει να παντρευτῇ τὴ Λουκία Μερβιγύ; —Ἀπὸ κάποιον γραφέα τοῦ συμ-βολαιογράφου τὸν κληρονόμων Μερβιγύ. —Εἶναι φίλος σας; —Καί παραπάνω: Συνεργάτης μου. Μαῦ εἶπε λοιπὸν ὅτι ὁ Νταλμερύ, πού ἀπὸ καιρὸ προσπαθεῖ να δρῇ μιά καλὴ πρόικα, παρουσιάστηκε σὲ τὸ συμβολαιο-γράφο, καὶ τοῦ ζήτησε πληρωφορίες γιά

τὴν περιουσία μῆς ἑλλης οἰκογενείας. Στὸ συμβολαιογραφεῖο, συναντήθηκε τυ-χαία με τὴν κυρία Ναδερντέ, πού εἶχε πάει να δρῇ γαμπρὸ, γιάτι εἶχε πῆ σὲ συμβολαιογράφον νάχῃ τὸ νου του σχετι-κά μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἐγίναν οἱ συστά-σεις, ὁ Νταλμερύ ἐπωφεληθῆκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία, πού τοῦ παρουσιαζότανε, ἀρχί-σε τῆς διαπραγματεύσεις, εἶδε κάπου τὴ νέα, τοῦ ἄρεσε, τοῦ ὑποσχέθηκαν πρόικα πεντακόσιες χιλιάδες, κι' ή μητέρα τοῦ-ταξε τὴν κόρη της. —Κι' ή κόρη; —Ἐπειτα ἀπ' ὅ,τι ἔπαθε, δέν ἔχει τὸ δικαίωμα να φανῇ δύστροπη. —'Ο θεός;

—'Η δυσκολία εἶναι ἐκεῖ ἀκριδῶς. Ἄλλ' ἂν χρειαστῇ, θα ἐπέμεινε ἐμεῖς. —Γιά πέστε μου, Μπενέν, ἀπὸ πού δαζάτε τὸ συμπέρασμα ὅτι ή Λουκία διαστῆκε ἀπὸ τὸ θεῖο της; —Μα, γιά να τὸ καταλάβετε, δέν χρει-άζεται παρά να σκεφτῆτε... —Δηλαδή; —'Η ἀνεψιᾶ εἶνε νέα κι' ὁμορφῇ. Ὁ θεός γέρος κι' ἀσχημὸς. Ξέρετε πῶς ή γυ-ναῖκα του τὸν ἔχει ἀφίσει... Φαίνεται λοι-πὸν πῶς διέπραξε αὐτὴ τὴν ἀτιμία εἰς βά-ρος τῆς ἀνεψιάς του. —'Ο συλλογισμός σας εἶναι ὀρθότατος, καὶ παραδέχομαι ὅτι τὰ πράγματα συνέ-βησαν ἔτσι, ὅπως λέτε. Τώρα, ἔς ἐξασυ-ζητήσουμε τὴν ὑπόθεσι τῆς διαθήκης τοῦ Ζαν Μερβιγύ.

—'Ακόμα δέν βλέπω τί μπορούμε να κερδίσουμε ἀπὸ τὸ έγγραφο αὐτό, πού εἶμαι βέβαιος ὅτι ὑπάρχει. Ἡ οἰκονόμος σας εἶναι κόρη του, δέν εἶν' ἔτσι; —Ναί. —Ἄν λοιπὸν, ὅπως πιστεύω, ὑπάρχει ή διαθήκη, κι' ἂν ὁ πατέρας της, ὁ Ζαν Μερ-βιγύ ἄφησε, μ' αὐτὴ τὴ διαθήκη, τὴν περι-ουσία του στὴ Σοφία καὶ τὴ Λάουρα, τῆς δύο κόρες του, τότε ή οἰκονόμος σας μπο-ρεῖ θαυμάσια να διώξῃ ἀπὸ τὸ μέγαρο τὸν Μερβιγύ, τὸ πατρικὸ της δηλαδή, τὸ θεῖο της καὶ τὴ θεία της. Πρόκεινται ὅμως πρώτα να μάθουμε πού δρῖσκειται αὐτὴ ή δια-θήκη. —Σεις παραδέχεστε ὅτι ὑπάρχει, ἄλλ' ὁ συμβολαιογράφος... —'Ο συμβολαιογράφος, τὸν δέκουμε ὁ Μπενέν, δέν ἔχει ἴδιους λόγους μ' ἐμᾶς, γιά να ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ Ζαν Μερβιγύ ἄ-φησε ή όχι διαθήκη. Τὸ ἀναμφισβήτητο εἶ-νε ὅτι ὑπάρχει ἕνα ἀντίγραφὸ της. —Ἐστω, ἄς παραδεχτοῦμε ὅτι ὑπάρ-χει ή διαθήκη. Οἱ δύο ἀδελφές ὅμως εἶνε νόμιμες ἀλλὰ δέν εἶνε ἐπίσημα ἀναγνωρι-σμένες ἀπὸ τὸν πατέρα τους, κι' αὐτὸ γί-

ΤΟ ΚΑΡΦΩΜΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ἡ Γερμανίδα δημοσιογράφος Ἀννα-Μαρία Μπρότγκεν ἄφησε ἕναν Ἴνδο φακὴρ να τῆς καρφῶσῃ τὴ γλῶσσα της πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ὑστερα διαδέξατο τοὺς 1000 περίπου θεατὰς πού παρακολούθησαν αὐτὸ τὸ κάρφωμα, πῶς ὅχι μόνο δέν αἰμώτωσε ή γλῶσσα της, ἀλλ' οὔτε καὶ αἰσθάνθηκε τὸν παραμικρὸ πόνο. Ὁ Ἴνδος φακὴρ ἰσχυρίζεται πῶς μπορεῖ να ἐπαναλᾶσῃ τὸ πείραμα με ὁποιοδήποτε πρόσωπο, ἀρκεί αὐτὸ να ἔχῃ ἰσχυρὴ θέλησι καὶ να κατορθώσῃ ν' ἀποβάλῃ κάθε ἀναίσθητο φόβου.

νεται άφορη γιά δικαστικόν άγώνα, που μπορεί νά τσαβήξή σέ μάκρος.

—Άγαπητέ μου, όταν έχω στά χέρια μου τή διαθήκη, δέν μέ νοιάζουν ούτε οι δικές, ούτε τά επακόλουθα τους. Θα δώλω λεφτά κι' από τά δυό μέρη τότε, κι' από τόν Μερβιγύ, κι' από τήν άδελφή του, κι' ακόμα κι' από σάς, άγαπητέ μου γιου-τρέ.

—Πώς, κι' από μένα; ρώτησε παραξενο-μένος ο Μπενουά.

—Ναί, κι' από σάς, γιατί ή Λάουρα Μερβιγύ, ή τώρα οίκονόμος σάς, θά είνε τότε γυναίκα σάς.

—Μου φαίνεται, κύριε Μπενέν... άρχι-σε νά λήψ ή Μπενουά.

—Άφιστε με λοιπόν νά τελειώσω. Μη-πως νομίζετε ότι δέν έχω μαντέψει τίς προ-θέσεις σας;

—Μπενέν, είστε τρούμερός!

—Τό ξέρω.

—Παραδέχομαι ότι μαντέψατε. 'Αλλ' ό-σον άφορά μένα, πρέπει νά συγκατατεθώ κι' εκείνη.

—Δέν θαριέστε... Μιά γυναίκα φτωχεϊά, μ' ένα παιδί... Φτάνει νά θελήσετε σεις...

—Κι' ό περίφημος 'Ερρίκος Κορντιέ;

—Μ' αυτόν δέν έχουμε ν' άπασχοληθού-με. Αυτός είνε γεγραμμένος πιά.

—'Ισως έχετε δίκιο, 'Αλλ' υπάρχει και τό παιδί.

—Και τί σας νοιάζει γι' αυτό;

—Εμένα όχι βέβαια, αλλά τή μητέρα του...

—Άγαπάει τό παιδί της;

—Ναί, πολύ.

—'Ενας λόγος προσπαίνω γιά νά συγ-κατατεθώ νά γίνη γυναίκα σάς, άφού μά-λιστα θ' αναγνωρίσετε και τή μικρή.

—Κι' όμως, αυτό θά είνε τό μεγαλύτε-ρο έμπόδιο...

—Τότε, φίλε μου, βγάλτε τό άπ' τή μέση.

—Τί λέτε;

—Διάβολε! 'Αφού βρίσκετε τό παιδί έ-νοχλητικό, βγάλτε τό άπ' τή μέση. Με τά έλιξιόρια που φτιάχνετε, τά πάντα είνε δυ-νατά.

—Πολύ προχωρείτε, άγαπητέ μου Μπε-νέν.

—'Ο σκοπός αγιάζει τά μέσα.

—Μά ξέρετε...

—Σκεφτήτε ότι πρόκειται γιά έκατόμ-μύρια.

—Τό ξέρω, μουμύρισε ο Μπενουά.

—'Η Λάουρα, που, πίσω από τήν πόρτα, άκούσε όλες αυτές τίς σατανικές σκευω-ρίες, κυριεύτηκε από τόση συχασιά πρós τόν 'εκυρίό' της, ώστε άποφάσισε νά τόν έγκαταλείψη με τήν πρώτη ευκαιρία.

—'Αλλ' όταν οι δύο τυχοδιώκτες άρχισαν νά συζητούν γιά τό κοριτσάκι της, και νά λένε ότι έπρεπε νά τό θανατώσουν, τρώ-μαζε τόσο πολύ, ώστε θάπεφτε καταγής, αν δέν τήν συγκρατούσε ή Μαριάννα, που τήν μετέφερε στό δωμάτιό της.

—Τί άκούσατε λοιπόν; τήν ρώτησε με φωνή σιγανή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Είς τούς τελέσαντας τούς γάμους των κ. Λουκάν Ρούσσον και διδά 'Αναστασία 'Αγ-γελοπούλου εύχομαι διόν ευτυχισμόν.

Ε. Β.

*

Σέ στενό οικογενειακό κύκλο, τελέσθηκαν οι γάμοι του κ. 'Εδουάρδου Σταντάνωιν μετá της δ. 'Ιουλίας 'Ιωαννίδου, στο νάο του 'Αγίου Διονυσίου (Καθολικά) στις 4)2)51. Πα-ρανυμφος παρέστησαν ο κ. Σπύρος Δαμιγός και ή κ. Φιφή Δαβαρούκα. Εύχμαστε κάθε ευτυχία.

Οικογένεια ΙΩΑΝΝΙΔΗ

*

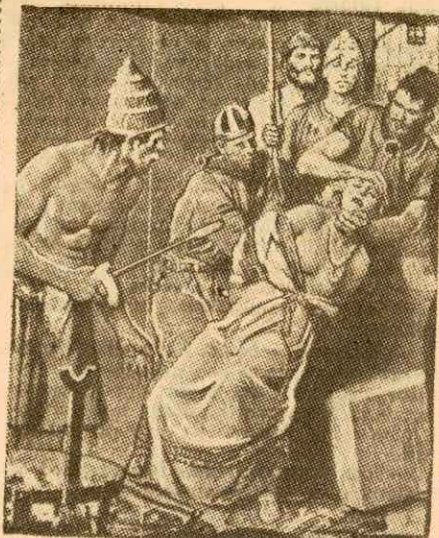
Ο κ. Γεώργιος 'Ανδρ. Παλαιοκράσας, πλοίαρχος 'Εμπορικού Ναυτικού και ή δεσποινίς Μίνα 'Ιω. Μπουκουβάλα, έτέλεσαν τούς γά-μους των έν Στενάς 'Ανδρου τήν 18ην πα-ρελθόντος 'Ιανουαρίου.

Στό ταιριαστό ζευγάρι εύχόμεθα κάθε ευ-τυχία.

Έορταί

Είς τήν εορτάσανσαν Κα Αιλή Ν. Γερολυ-μάτου εύχομαι χρόνια πολλά.

Η. Ε. Μ.

"Ενας δήμιος της σημάδεψε σέ πολλά μέρη τό ώραίο της πρόσωπο μ' έρυθροπυρρωμένο αίθερο!...

Τό μαργύριο μιάς βασίλισσας

Στά νύχια των ραχοφόρων δημίων

"Όταν ό δέκατος αιώνας δρισκόταν ά-κριβώς στό μέσον του τρείς άνώτατοι κλη-ρικοί, ό Ντώνσταν, ό Τούρκουτλ κι' ό 'Ο-ντο είχαν άποτελέσει μία τριανδρία, που ρύθμιζε με πουργιανική άνστηρότητα και πειθαρχία κάθε έκδήλωση της δημοσίας ζω-ής στην 'Αγγλία. Τό 955, πέρασε ό βασι-λιάς 'Εντρεν και τόν διαδέχθηκε ό άνηψιός του 'Εντουί. Αυτός ήταν νεώτατος, παι-δί άκόμη, κι' άπρόθυμος νά ύποταχθί-στους άμείλικτους κανόνες που επικρατού-σαν μέσα κι' έξω άπ' τήν 'Εκκλησία.

'Αργότερα έρωτεύθηκε μιά πριγκίπισ-σα, συγγενή του, τή νέα κι' ώμορφη 'Ελ-γίδα, και τήν έκαμε γυναίκα του.

Μετά τήν τελετή της στέψης δόθηκε ένα έπίσημο γεύμα στη μεγάλη αίθουσα του βασιλικού παλατιού. Σέ τέτοιες πε-ριπτώσεις, οι μισοδάρβαροι άκόμη 'Αγ-γλοσάζωνες ευγενείς έπιναν μέχρις ά-ποκτηνύσεως και ζητούσαν νά διασκε-δάσουν με χοντρά και πρόστυχα άστεία.

'Αηδισμένος άπ' τή σκηνή αυτή, ό 'Εντουί άφισε τή μεγάλη αίθουσα και πή-γε νά δρή τήν άγαπημένη του 'Ελγίδα, στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της. 'Ενώ λοιπόν γλυκομιλούσαν γιά τήν άγάπη τους, άνοιξε έξωφρα ή πόρτα κι' έμφανί-σθηκαν ό Ντώνσταν κι' ό έπίσκοπος του Λίχφιλντ. 'Ερχονταν ν' άπαιτήσουν άπ' τό βασιλιά νά γυρίσει άνάμεσα στους φι-λοξενούμενους του.

Ο 'Εντουί άρνήθηκε, εξηγώντας πως δέν μπορούσε νά δλέπη τό κατόντημα των συνδαιτυμόνων. 'Αλλά οι δύο κληρικοί θε-ώρησαν τή σωστή αυτή παρατήρηση σαν προσβολή κατά του γοήτρου τους. 'Ορ-μήσαν τότε, φόρεσαν διά της βίας στον 'Εντουί τό στέμμα και τό βασιλικό μαν-δύα που είχε δγάλει, και τόν τράβηξαν δάναυσα στη μεγάλη αίθουσα, όπου είχε λείψει πιά κάθε ίχνος αξιοπρέπειας.

Αυτός ήταν ό πρόλογος της τραγωδί-ας. 'Ετσι άρχισε ή πάλη άνάμεσα σ' ένα βασιλιά άνθρωπιστή άλλ' άνίσχυρο και στους μικρόψυχους και φανατισμένους κληρικούς. Η έκκλησιαστική τριανδρία εί-χε άποφασίσει νά καταστρέψει με κάθε τρόπο τήν ευτυχία του βασιλικού ζευ-γους. Στο αντίπαλο στρατόπεδο βρίσκον-ταν οι πιστοί ύπηκοοι του βασιλιά, πο-λυαριθμώτεροι, όχι όμως ισχυροί κι' ώ-ρανομνημόι αρκετά γιά ν' άμυνθούν. 'Ιδιως τούς έλειπε ένας άρχηγός με δυνατή προ-σωπικότητα.

Στό τέλος, ό 'Εντουί δρήμε τήν ευκαι-ρία νά χτυπήσ τόν Ντώνσταν. Τού ζητή-σε δηλαδή ν' άποδώσει λογαριασμό γιά έ-

να σημαντικό χρηματικό ποσόν που τού είχε εμπιστευθί ό προηγούμενος βασιλιάς. 'Εκείνος δρέθηκε τότε σέ δύσκολη θέ-σι κι' άναγκάστηκε νά φύγη άπ' τήν 'Αγ-γλία.

Η αντίθετη μερίδα φάνηκε πως θριάμ-βευε. 'Αλλά ή τριανδρία δέν άργησε ν' άν-ταποδώσει τό χτύπημα, με άνείπωτη σκλη-ρότητα. Ο 'Οντο, άρχιεπίσκοπος τότε του Καντερμπουρυ, κήρυξε άκυρό τό γά-μο του 'Εντουί και της 'Ελγίδα. Ο βα-σιλιάς άρνήθηκε κατηγορηματικά νά χω-ριστή άπ' τήν άγαπημένη του. Μά ό 'Ο-ντο, μαζί με τό Ντώνσταν—που είχε ξα-ναγυρίσει στό μεταξύ θριαμβευτικά—άπο-φασισαν νά επίβάλουν διά της βίας τή θέλησί τους.

Μιά μέρα, οι άνθρώποι τους εισέβαλαν ξαφνικά στό παλάτι, πάνοπλοι, άρπάζαν τή δυστυχισμένη βασίλισσα και τήν πή-ραν μαζί τους. 'Εχοντας τήν τώρα στην έξουσία τους, ό Ντώνσταν κι' ό 'Οντο πήραν μιά άπάνθρωπη απόφασι: Νά κα-ταστρέψουν τήν ωμορφιά της, γιά νά μή μπορή πιά νά γοητεύη μ' αυτήν τό βασι-λιά. Και πραγματικά, ένας δήμιος της σημάδεψε σέ πολλά μέρη τό ώραίο της πρόσωπο μ' έρυθροπυρρωμένο αίθερο!... 'Επειτα τή φόρτωσαν σ' ένα κάρο, που τήν πήρε μακριά, πρós τήν εξορία, ενώ ό 'Εντουί μόνος κι' άνίσχυρος, στό σκυ-θρωπό παλάτι του, πηγαινε νά τρελλαθί άπ' τήν άπελπισία...

Μά ή 'Ελγίδα ήταν μιά γυναίκα δυνα-μική, με ψυχική άντοχη. Μόλις συνήλθε άπ' τό φοβερό κλονισμό της περιπετειάς της, έκαμε ό,τι ήταν δυνατόν γιά νά έ-πουλωθούν οι πηγές της χωρίς ν' άφί-σουν πολλά σημάδια. Συγχρόνως, οι άν-θρώποι τού περιδίδλλοντες τού βασιλιά κατέβαλλαν προσπάθειες γιά ν' άνακαλέ-ση ό άρχιεπίσκοπος τήν άκύρωση τού γά-μου του.

Μέσα με τήν ήμέρα, ή 'Ελγίδα παρα-κολουθούσε μέσα σ' ένα μικρό μετάλλιο καθρέφτη τήν έπουλάσι των πλεγών της. Ποτέ ως τότε δέν είχε καταλάβει τόσο πο-λύ τήν αξία της ωμορφιάς...

Τά νεύδα της, ή ζωτικότητα κι' ή δυ-νατή θέλησή της έκαμαν τό θαύμα τους. Τό πρόσωπό της ξαναδρίσκει σιγά-σιγά τή λάμψη της γοητείας του. Κι' αν δέν ή-σαν πιά άπόλυτα κανονικά τά χαρακτη-ριστικά της, τά ζωογονούσε όμως ή φλό-γα της έλπίδας...

"Όταν επί τέλους ό άντρας της μπό-ρεσε νά τήν ξανακαλέσει κοντά του, ένοιω-σε τόση χαρά, ώστε ήταν έτοιμος νά συ-χωρήσει όσους της είχαν κάνει κακό. Πήγαι-νε πρós μιά καινούργια ζωή! Τά φιλά-του άγαπημένου της 'Εντουί θά βοηθού-σαν νά χαθή κάθε σημάδι άπ' τό πρόσω-πο και τήν ψυχή της...

'Αλλοίμονο όμως! Οι έχθροί της πα-ραμόνευαν... Είχαν προπονηθί πως ύπο-χώρησαν στην έπιθυμία του 'Εντουί, άλ-λά είχαν καταστρώσει ένα σχέδιο σατα-νικό και φρικτό... Δέν μπορούσε ποτέ νά έπιτρέψουν νά επικρατήσει ή 'Ελγίδα, τό σύμβολο κι' ή ζωντανή σημαία των αντι-παλών τους, τό έμβλημα της άγάπης και της μαχητικότητας! Μιά τέτοια νίκη θά σήμαινε τό τέλος της παντοδυναμίας τους.

Στό πρώτο μέρος του ταξιδιού της, ή 'Ελγίδα δέν συνάντησε κανένα άπρόδοπο. "Όταν όμως έφτασε στό Γκλώστερ, τήν περικύκλωσε ξαφνικά ένα πλήθος φανα-τικών εξερεθισμένων άπ' τούς κληρικούς. Τήν άρπάξαν και τήν τράβηξαν έξω άπό τό φορείο της.

Δέν ήθελαν νά τή σκοτώσουν Προετοι-μαζαν κάτι φοβερότερο και πιο άγριο... 'Εσπρωξαν τή βασίλισσα, τήν έρριξαν προύμυτα καταγής, κόλλησαν τό πρόσωπό της στό χόμα. Στη στάσι αυτή, δέν μπο-ρούσε νά δη τί γινόταν πίσω της. Ξα-φνικά όμως, ένοιωσε ένα σουβλερό πόνο πίσω άπ' τό γόνατα. Οι δήμιοι της εί-χαν κόψει τούς τένοντες των ποδιών, ά-φινοντας τήν παράλυτη γιά πάντα!...

Μά δέν έπρόκειτο νά κρατήσουν πολύ τό μαργύριό της. Σέ λίγες μέρες πέρασε, άπ' τήν αίμορραγία ή από μολύνσι.

Ο άντρας της τήν άκολούθησε λίγο άρ-γότερα στον τάφο.

Φ. ΜΑΤΑΝΙΑ

Η καστανή, άπό τήν άποψη τού χρωματισμού τού δέρματος διακρίνεται σέ τρείς τύπους: τήν καστανόξανθη, όταν άπο-κλίνη πρós τό ξανθό, τήν καστανο-μελαχροινή, όταν άποκλίνη πρós τό μελαχροινό και τή ροδοκόκκινη. 'Α-πό τήν άποψη, έξ άλλου, της κορ-μοστασίας είνε ψηλόλιγνη ή πα-χουλή.

Τό δέρμα της καστανής είνε συ-νήθως λείο και ομαλό. 'Οχι σπά-νια, όμως, παρουσιάζει μικρά μαυ-ρειδέρα στίγματα.

Ιος και 2ος τύπος: Καστα-νόξανθη και καστανό με-λά χ ρ ο ι ν η. Οι γυναίκες και των δύο αυτών τύπων είνε μετρίου άναστήματος. Τό φόντο τού δέρμα-τος τους είνε λευκό. Στους βραχι-όνες και τίς κνήμες τό δέρμα τους είνε λιγάκι άγριο. Είνε, όμως, έ-ξαιρετικά άδρό και άπαλό σ' άλλα μέρη τού σώματος.

'Ερωτική διάθεση: Οι γυναίκες αυτών των δύο τύπων είνε συγκρατημένες στις έρωτικές έκδηλώσεις τους και, όπως λέει μιά παροιμία, ό άντρας που θέλει νά τίς κάμη νά συγκινή-θούν στην άγκαλιά του πρέπει νά φροντίσει νά τίς εμψύη-σει. Τό δέβαιο είνε ότι ή καστανή έχει άνάγκη από τά άνδρικά χάρια, αλλά τά ζητάει ραφιναρισμένα και πολύπο-κα. 'Ο άντρας που θέλει νά ίδι τήν καστανή νά παλλεται, άπό έρωτα πρέπει νά έξερη νά προπαρασκευάσει με κατάλλη-λο τρόπο τό έδαφος. Δυσχερειακά, θά τήν δρή ψυχρή και σχεδόν άσυγκίνητη. 'Η καστανή δέν προδίδει εύκολα.

Η ύγεια της είνε καλή. Γεννάει υπέροχα παιδιά.

3ος τύπος, α) ροδοκόκκινη με έφηλίδες. Γε-νικά χαρακτηριστικά: Οι γυναίκες αυτού τού τύπου είνε με-τρίου άναστήματος, γεροδεμένες και καλοκαμωμένες. Τό δέρ-μα τους είνε σκληρό. 'Αρμονικοί σχηματισμοί. Τό σώμα τους έχει μιά ιδιαίτερη όση που ξετρελλανεί πολλούς άντρες.

'Ερωτική διάθεση: Οι ροδοκόκκινες καστανές είνε αλη-θινά ήφαιστεία. Οι έρωτικές τους έκδηλώσεις καταντούν σέ παραλήρημα. Είνε πολύ λίγο έκλεκτικές. Ρέπουν πρós τούς στιβαρούς και γεροδεμένους άντρες. 'Εχουν προδιάθεση στις άσθένειες των γεννητικών όργάνων και τού αίματος (φλεβίτιδες, κίρσοι κτλ.).

6) ροδοκόκκινη με φόντο δέρμα λευκό χωρίς έφηλίδες. Οι γυναίκες αυτού τού τύπου με τό ροδα-λό δέρμα τους, τους καλλίγραμμους σχηματισμούς τους και τά γαλανά μάτια τους έχουν ένα άκαταγώνι-στο 'σεξ έπιπλή. Ρίχνονται στον έρωτα με μιά άσυνήθιστη όρμη, αλλά γιά μιά ώρα, γιά μιά μέρα, γιά μερικές βδομάδες. Δέν έχουν γιά ικανότητα και τή δύναμη νά πα-ραμείνουν σταθερές. 'Εμπνέουν φλο-γερά αισθήματα, άλλ' οι ίδιες δέν αισθάνονται τίποτε άλλο άπό μιά άκαταγώνιστη έλξη, που, άλλωστε, περνάει πολύ σύντομα.

4ος τύπος: ψηλόλιγνη. 'Ο-λες οι γυναίκες που έχουν ψηλόλι-γνη κατασκευή άνήκουν σ' έναν άνώ-τερο τύπο. Είνε περήφανες και έ-χουν ευγενικά και άλτρουιστικά αί-σθήματα. 'Αποστρέφονται τό χυ-δαίο και τό ποταπό και προσπα-θούν νά δημιουργούν μιά χαριτωμέ-νη άτμόσφαιρα γύρω τους. Τρελλαί-νονται γιά τήν τάξη και τήν όμορ-φιά και είνε περιπαθείς έρωμένες και ύποδειγματα τρυφερών και άφοσιω-μένων συζύγων.

Οι ψηλόλιγνες είνε λυμφατικής κράσεως και έχουν άσθενή και εύ-αίσθητα άναπνευστικά όργανα.

5ος τύπος: παχουλή. Γε-νικά χαρακτηριστικά: 'Εχει άδρό δέρμα, κανονικό στήθος (μ' όλο που είνε κάπως εύτραφές) και σκανδαλιστικές καμπυλότητες. Φω-νή βρογχική.

'Ερωτική διάθεση: Γιά τίς γυναίκες αυτού τού τύπου ό έρωσ άποτελεί όλη τή ζωή τους. 'Αρχίζουν από πολύ ένωρίς κι' ένας Θεός ξέρει ποτέ και πως τελειώνουν. Δέν θέλουν, άλλωστε, στον έρωτα τίποτε άλλο έκτός από τήν άπόλαυσι και γι' αυτό τό λόγο καταντούν πολύ συχνά άσυγκράτητες. Κάποτε άγαπούν. 'Αλλ' ή άγάπη τους μοιάζει τότε με τήν τυφή και άπεριόριστη άφοσίωσι τού ζώου. Δέν άφοσιώ-νεται μόνο στον άνδρω που θ' άγαπήσουν, άλλ' ύποδο-λώνονται όλοκληρωτικά σ' αυτόν.

Η άσχήμια στον άντρα και τή γυναίκα

Η άσχήμια είνε γενική ή μερική. 'Υπάρχουν γυναίκες που

Η γοητεία της καστανής

ματική νίκη. Γιατί, από τή στιγμή που θά τό ξέρη, θά της είνε εύκολο νά τό διορθώσει ή νά τό κρύψει. Δέν είνε άπα-ραίτητο αυτό τό κάτι νά δρίσκεται σ' ένα ώριμο μέρος ή σ' ένα ώριμο όργανο. Μιά γυναίκα με όμορφα και άρ-μονικά χαρακτηριστικά μπορεί νά φαίνεται άσχημη όταν γε-μονικά χαρακτηριστικά τήν γυναικά. Τό ίδιο άποτελεσμα έχει και άσχημίζουν επίσης τή γυναικά. Τό ίδιο άποτελεσμα έχει και ή έπιτήδευσις. 'Ενας συγγραφέας χαρακτηρίζει τήν έπιτήδευ-σι σαν τά ψεύτικα δόντια. 'Ενα έμπειρο μάτι θά τά διακρίνη, με τή μεγαλύτερη εύκολία και θά τά ξεχωρίσει από τά ά-ληθινά. Μιά άλλη μορφή άσχημίας είνε εκείνη που άνσφέρε-ται στη μόδα μιάς ώρισμένης έποχής. Στην έποχή των γι-αγιάδων μας π.χ. τό γαλακτερό δέρμα ήταν τό πρώτιστο στοι-χείο όμορφιάς σέ μιά γυναίκα. Οι δυστυχισμένες οι μελαχρο-νίες έρχονταν σέ πολύ καλύτερη μοίρα κι' έπινόουσαν χίλια δυό τεχνάσματα γι' ν' άσπρίσουν. Στην έποχή μας, τό γα-λακτερό δέρμα άποτελεί ένα μειονέκτημα γιά τή γυναικά. Στο παρελθόν επίσης τά μακριά μαλλιά ήταν ένα στοιχείο όμορ-φιάς γιά τή γυναικά. Σήμερα, όμως, δέν έχουν τήν παραι-μιά γιά τή γυναικά. Μία έπίσκεψις στό κομμωτήριο είνε άρκετή γιά νά κοψί αξία. Μία έπίσκεψις στό κομμωτήριο είνε άρκετή γιά νά διορθώσει τά πιο άσχημα μαλλιά. Τό ίδιο συμβαίνει και με τό γαστροκνήμιο. Σέ όχι πολύ μακρινή έπο-χή, μιά γυναίκα έπρεπε νά έχη παχουλή γαμπα. Στην έποχή μας αυτό θεωρείται μειονέκτημα. Τά προκλητικά στήθη, έξ έλ-λου, δέν ήταν ως προχθές της μόδας και άσχημίζαν μιά γυναίκα. Σήμερα ά-ποτελούν τό όνειρο κάθε γυναικάς, που θέλει νά 'αυμοδαζή' με τό πνεύμα της έποχής της.

Και τώρα κάτι άλλο: 'Ο τύπος της 'αθελκτικής άσχημίας' ύπάρχει ή άποτελεί δημιούργημα της φαντα-σίας των μυθιστοριογράφων;

Η απάντησις σ' αυτό τό έρώτη-μα δέν μπορεί πιά νά είνε κατα-φατική. 'Υπάρχουν γυναίκες που, αν τίς εξετάσουμε με προσοχή, δέν μπορούμε παρά νά τίς χαρακτηρίσω-με ως άσχημες. Και είνε πραγματι-κά. 'Όταν τίς πρωταερίσουμε, όμως, ή έντύπωσις της άσχημίας των εξα-φανίζεται και, μ' όλο που δέν τίς βρίσκουμε όμορφες, δοκιμάζουμε ένα εύχριστο συναίσθημα κοντά τους. 'Υπάρχει στην έκφρασι τού προσώ-που τους, στό βλέμμα τους, στό γέλιο τους, στη φωνή τους ή στον τρόπο της όμιλίας τους 'ένα μυστη-ριώδες κάτι', που μας κάνει νά μ'ν βλέπουμε τήν άσχημία τους και μ'ς δημιούργει ένα περίεργο συναίσθη-μα συμπαθείας άπέναντί τους.

Δέν πρέπει νά ξεχνούμε, άλλω-στε, ότι πολλές άσχημες γυναίκες άγαπήθηκαν με πάθος και κατα-τρώσαν άντίπαλους των, που ή-ταν πολύ όμορφες και γοητευτικές.

Και ή αντρική άσχήμια; Για τόν άντρα, έγραψε ό Τζό Χάιν, ή άσχήμια άποτελεί ένα μειονέκτημα, που μπορεί κατά τίς περιστάσεις, νά είνε λιγώτερο ή περισσότερο σοβαρό. Για τή γυναίκα, όμως, ισχυοναμεί με θανατική καταδίκη. Και τό χειρότερο είνε πως ή έκτέλεσις της καταδικαστικής άποφάσεως δέν γίνεται μόνο μιά φορά, αλλά σέ κάθε βήμα της.

Η άληθεια είνε πως ή άσχήμια δέν είνε τόσο χτυπητή στον άντρα. Και, όπως είπε ένας συγγραφέας, μόνο ό άν-τρας που γεννήθηκε τέρας μπορεί νά θεωρηθί άσχημος. Σέ όλες τίς άλλες περιπτώσεις, τό μόνο που μπορούμε νά πούμε γι' αυτό είνε πως δέν μας φαίνεται όμορφος. 'Αλλά τό νά μ'ν είνε όμορφος δέν άποτελεί σοβαρό μειονέκτημα γιά ένα άντρα. 'Ι-σως μάλιστα, ένας άντρας δέν πρέπει νά είνε και πολύ όμορφος.

Η Κάθριν Χέμπτον είνε ή πιο γοητευτική άσχημη σταρ τού άμερικανικού κινηματογράφου...

Και ή αντρική άσχήμια; Για τόν άντρα, έγραψε ό Τζό Χάιν, ή άσχήμια άποτελεί ένα μειονέκτημα, που μπορεί κατά τίς περιστάσεις, νά είνε λιγώτερο ή περισσότερο σοβαρό. Για τή γυναίκα, όμως, ισχυοναμεί με θανατική καταδίκη. Και τό χειρότερο είνε πως ή έκτέλεσις της καταδικαστικής άποφάσεως δέν γίνεται μόνο μιά φορά, αλλά σέ κάθε βήμα της.

Η άληθεια είνε πως ή άσχήμια δέν είνε τόσο χτυπητή στον άντρα. Και, όπως είπε ένας συγγραφέας, μόνο ό άν-τρας που γεννήθηκε τέρας μπορεί νά θεωρηθί άσχημος. Σέ όλες τίς άλλες περιπτώσεις, τό μόνο που μπορούμε νά πούμε γι' αυτό είνε πως δέν μας φαίνεται όμορφος. 'Αλλά τό νά μ'ν είνε όμορφος δέν άποτελεί σοβαρό μειονέκτημα γιά ένα άντρα. 'Ι-σως μάλιστα, ένας άντρας δέν πρέπει νά είνε και πολύ όμορφος.

Η άσχήμια στον άντρα και τή γυναίκα

Η άσχήμια είνε γενική ή μερική. 'Υπάρχουν γυναίκες που

Στο νησάκι θρήκαν μερικούς ψαράδες που τους υποσχέθηκαν να μη φανερώσουν την παρουσία τους...

Οι σαμποτέρ του Μπορντώ

Η ήρωική «Επιχείρησις Φράνκτον»

Ήταν ο τρίτος χρόνος του πολέμου, μέσα του 1942, κι' η Γαλλία είχε καταληφθεί απ' τους Ναζιδες. Παρ' όλο το συμμαχικό ναυτικό αποκλεισμό, κατάφερναν αρκετά φορτηγά πλοία να φτάσουν σε γαλλικά λιμάνια, φορτωμένα με καουτσούκ και μ' άλλες πρώτες ύλες απαραίτητες για τη γερμανική πολεμική προσπάθεια. Δεν υπήρχαν αρκετά αεροπλάνα ή υποβρύχια για να κυνηγή και την καταδύθαι αυτών των πλοίων. Κι' όμως έπρεπε με κάποιον τρόπο να σταματήσει ο γερμανικός ανεφοδιασμός απ' αυτό το δρόμο.

Το αγγλικό υπουργείο Οικονομικού Πολέμου ανέθεσε στο λόρδο Μασοντμπάτεν να λύσει το δύσκολο αυτό πρόβλημα. Έκείνος αποφάσισε τότε να δοκιμάσει μια ιδέα που του είχε υποβάλει από καιρό ένας αξιωματικός του Ναυτικού, ο πλοίαρχος Χάσλερ. Δεν έπίστευε πολύ στην επιτυχία της, δεν είχε όμως καμμία καλύτερη...

Έτσι, ο Χάσλερ πήρε την εντολή να καταρτίσει ένα σώμα από επίλεκτους και ριψοκίνδυνους άντρες αποφασισμένους να θυσιάσθουν για την πατρίδα τους. Διάλεξε πράγματι 30, που του φάνηκαν οι πιο κατάλληλοι κι' άρχισε επί 6 μήνες την ειδική εκπαίδευσή τους στο Πορτσμούθ. Τους έμαθε να εισχωρούν άθόρυβα σ' ένα λιμάνι και να κολλούν μαγνητικές νάρκες, τις λεγόμενες «χελώνες», στα ύψαλα ενός πλοίου.

Κάθε μήνα, ο Χάσλερ απομάκρυνε τους πιο ακατάλληλους. Τον Οκτώβριο, είχε ξεδιαλέξει τους καλύτερους. Έκαμε μαζί τους μια «γενική δοκιμή» στο λιμάνι του Λονδίνου. Έπειτα ανέφερε στο λόρδο Μασοντμπάτεν ότι ήταν πια έτοιμοι να ξεκινήσουν για την επικίνδυνη αποστολή τους.

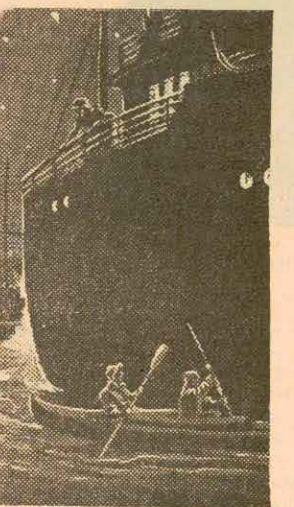
Την 1η Δεκεμβρίου επιβιβάστηκαν όλοι σ' ένα αγγλικό υποβρύχιο. Στο δρόμο, ο Χάσλερ τους φανέρωσε πού πήγαιναν: Οά εισχωρούσαν με μικρές βάρκες στο λιμάνι του Μπορντώ, για να καταστρέψουν τα φορτηγά πλοία που βρίσκονταν εκεί.

Το υποβρύχιο δεν θα

τους περίμενε, για να τους πάρει. Θάπρεπε, αφού έκτελέσουν την αποστολή τους, να βυθίσουν τις βάρκες τους, να βγούν στην ξηρά και να περάσουν απ' τη Γαλλία στην Ισπανία, με την βοήθεια των Γάλλων πατριωτών.

Όποιος δεν ήθελε να λάβει μέρος—τους είπε ο Χάσλερ—μπορούσε ακόμη ν' αποτραβηχτεί. Μά οι 9 γερμανοί δηλώσαν ότι θα τον ακολουθούσαν ως το θάνατο! Έτσι, στις 7 Δεκεμβρίου, κατά τις 10 το βράδυ, το υποβρύχιο τους άφισε κοντά στις εκβολές του ποταμού Ζιρόντ. Ο άνεβαιναν το ποτάμι με 5 καουτσουκένιες βάρκες, που η καθεμία τους μετέφερε δυο άντρες, όπλισμένους με αυτόματα, μαχαίρια και χειροβόμβες κι' εφοδιασμένους με σφυρίχτες που απομιμούσαν τη φωνή του γλάρου. Οι βάρκες ήταν καμουφλαρισμένες κι' οι άντρες είχαν βαμμένα μαύρα τα χέρια και τα πρόσωπά τους, για να μη διακρίνονται καθόλου στο σκοτάδι.

Στις εκβολές του ποταμού, η θαλασσοταραχή αναποδογύρισε τις δυο βάρκες. Οι επιβάτες τους βρέθηκαν στην παγωμένη θάλασσα. Οι σύντροφοί τους δεν μπορούσαν να τους πάρουν.

Ένας σκοπός πάνω από το περιπολικό ανέληφθη κάτι το ύποπτο κι' έσκυψε προς τη θάλασσα...

ρουν στις δικές τους βάρκες που ήταν ήδη παραφορτωμένες. Τους αποχαιρέτησαν λοιπόν και τους ευχήθηκαν καλή τύχη. Όπως εξακριβώθηκε αργότερα, ο ένας απ' αυτούς πνίγηκε. Οι άλλοι τρεις συνεληφθήσαν απ' τους Γερμανούς, βασανίστηκαν και τουφεκίστηκαν, χωρίς να δώσουν την παραμικρή πληροφορία για την αποστολή τους.

Καθώς γλιστρούσαν παράτολμα οι τρεις υπόλοιπες βάρκες ανάμεσα σε τέσσερα γερμανικά περιπολικά, χάθηκε άλλη μία. Οι επιβάτες της δεν έδωσαν καμμία απάντησι στα σφυρίγματα των συντρόφων τους. Ήταν γραφτό τους να πέσουν κι' αυτοί στα χέρια των Γερμανών...

Οι τέσσερες άντρες που άπόμειναν, εξακολούθησαν ν' ανεβαίνουν το ποτάμι, τραβώντας κουπί όλη τη νύκτα, επί 11 ολόκληρες ώρες, μέσα στη χειμωνιάτικη παγωνιά. Τα δημερώματα κρύφθηκαν σ' ένα νησάκι. Εκεί θρήκαν μερικούς ψαράδες, που τους υποσχέθηκαν να μη φανερώσουν την παρουσία τους.

Τη νύκτα ξεκίνησαν πάλι. Ήσαν κατακουρασμένοι, αϋπνοί, πεινασμένοι, παγωμένοι. Έπεισαν κάποιον τόσο διεγερτικά χάπια «δενζεδρίνης», για να ξαναβρίσκουν κάπως τις δυνάμεις τους. Λίγο έλειψε επανειλημμένος να τους αντιληφθούν τα γερμανικά φυλάκια της όχθης...

Την τρίτη νύκτα, έφτασαν επίτελους έξω απ' το λιμάνι του Μπορντώ. Ο Χάσλερ τους έδωσε τις τελευταίες διαταγές. Καθένας τους είχε 4 βόμβες, ρυθμισμένες ώστε να εκραγούν μετά 9 ώρες. Περίμεναν να δύσει το φεγγάρι, έδωσαν τα χέρια, κι' οι δυο βάρκες χωρίστηκαν. Είχαν έπισημάνει ήδη τα πλοία που έπρεπε να βουλιάξουν.

Ο Χάσλερ κι' ο σύντροφός του Σπάρκς πλεύρισαν πρώτα σ' ένα γερμανικό περιπολικό κι' άρχισαν να κολλάνε τις βόμβες τους. Ένας σκοπός, πάνω απ' το καταστρώμα, ανέληφθη κάτι το ύποπτο κι' έσκυψε προς τη θάλασσα, αλλά δεν μπόρεσε να τους διακρίνει μέσα στο σκοτάδι. Αφού πέρασαν 20 λεπτά απερίγραπτης αγωνίας, οι δυο άντρες μπόρεσαν επίτελους ν' απομακρυνθούν άθόρυβα.

Ξεφεύγοντας από χίλιους κινδύνους, συμπλήρωσαν την αποστολή τους, βγήκαν στην ξηρά και φρόντισαν να συναντήσουν τα μέλη της Αντιστάσεως, που θα τους βοηθούσαν να φύγουν για την Ισπανία. Οι επιβάτες της άλλης βάρκας εξέπληρωσαν το έργο τους, συνεληφθήσαν όμως ύστερα απ' τους Γερμανούς.

Έτσι τελείωσε η «Επιχείρησις Φράνκτον»—όπως είχε ονομασθεί— με την καταδύθαι των μισών απ' τα 12 πλοία που βρίσκονταν στο Μπορντώ.

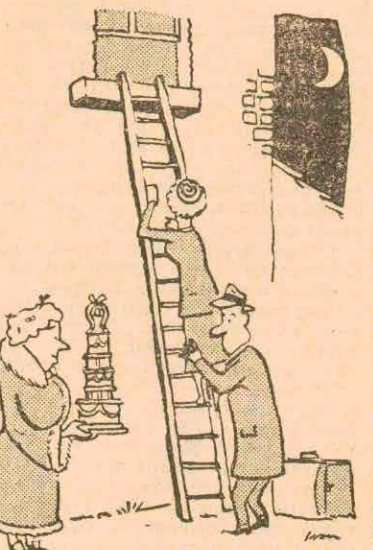
Ο Χάσλερ κι' ο Σπάρκς—οι μόνοι που διασώθηκαν, απ' τους 10 ήρωες—έφτασαν στο Λονδίνο έπειτα από 5 μήνες.

Βιάζεται λιγάκι, αλλά το ξυράφι του είναι πουπουλό!... (Του Μ. Άναστόπουλου)

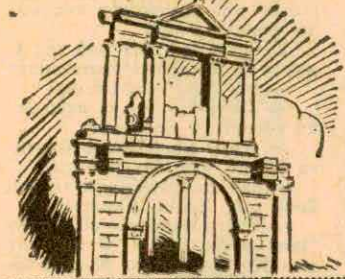

Χωρίς λόγια...

Η πεθερά: Μαζί με τις εφές μου, σ'ας προσφέρω κι' αυτή την τούβρα για το γάμο σας...

Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Το λουτρό κι' η προικοπαράδοσι

Όταν αποφασίζονται ένας γάμος στην Αθήνα, στους χρόνους της Τουρκοκρατίας, οι μελλοντοίχοι, έπρεπε, σύμφωνα με το έθιμο, δύο ήμερες πριν (συνήθως την Παρασκευή, έπειδή οι γάμοι ήταν συνήθεια να γίνονται πάντα την Κυριακή) να πάνε στο δημόσιο λουτρό.

Ιδιωτικά λουτρά δεν υπήρχαν τότε. Και κατέφευγαν όλοι στο χαμάμι.

Αλλά και εκεί ακόμα, ο γαμπρός κι' η νύφη δεν υπήρχε φόβος να συναντηθούν. Γιατί οι άφρες ήταν διαφορετικές για τους άντρες και τις γυναίκες, όπως γράψαμε και στο προηγούμενο τεύχος.

Για τους έρχατικούς ιδιαιτέρως, είχαν όριστη νυκτερινές άφρες, αφού τελείωνε το λουτρό των γυναικών.

Η έκ περιτροπής χοήσις των λουτρών γινόταν με μεγάλη αστυριότητα. Κανείς άντρας δεν έμεινε στο χαμάμι, όταν έπρόκειτο να μπουν γυναίκες και καμμία γυναίκα δεν υπήρχε εκεί όταν έμπαιναν οι άντρες.

Το μεσημέρι ακριβώς, οι υπάλληλοι του αθηναϊκού χαμάμι, που ώνομάζονταν και «χαμαυτζήδες», χτυπούσαν δυνατά τα τάσια για ν' αναγγείλουν ότι οι άντρες έπρεπε να φύγουν. Και κοντά το βράδυ οι γυναίκες υπάλληλοι των λουτρών, που ώνομάζονταν «λουτράρισες», χτυπούσαν πάλι τα τάσια, για να φύγουν όλες οι γυναίκες. Ύστερα άρχιζαν να καταφάνουν για να λουσθούν οι έρωγατικοί.

Οι μελλοντοίχοι λοιπόν λούζονταν χωριστά. Ο γαμπρός την ώρα των αντρών κι' η νύφη την ώρα των γυναικών.

Το πρό του γάμου λουτρό δεν πήγαινε στα κούφια. Μετά το λούσιμο ακολουθούσε γεύμα, τόσο στο σπίτι της νύφης, όσο και στο σπίτι του γαμπρού, αλλά πάντοτε χωρίς να συναντιώνται οι μελλοντοίχοι.

Στο γεύμα αυτό καλούσαν, για πρώτη φορά και τα μουσικά όργανα, που ώνομάζονταν απ' το λαό «όργανα» ή «παιγνίδια». Ότι τα όργανα ήταν απαραίτητα το λέει και το παλιό δημοτικό αθηναϊκό τραγούδα που καταλήγει:

Ούτε φάβα δίχως κρεμμύδια, ούτε γάμος δίχως παιγνίδια...

Σύμφωνα με μία παλιά αθηναϊκή παράδοσι, ο γαμπρός μετά το λουτρό, έπληροφορείτο συνήθως τα σωματικά χαρίσματα της νύφης. Γιατί την ώρα του λουτρού των γυναικών δροσκόταν εκεί και μία μυστική άπειστολήμη του, που τον κατατόπιζε σχετικά. Έτσι ο μελλοντοίχο-

την ώρα του γεύματος, ήταν καλά πληροφορημένος και έτρωγε κι' έπιε με κέφι, στη σκέψη του πλαστικού κορμιού που θ' άγκάλιαζε...

Η παράδοσι των προικίων της νύφης και η μεταφορά τους στο σπίτι του γαμπρού, αποτελούσε μία άπό τις ωραιότερες τελετές στα χρόνια της Τουρκοκρατίας.

Συνήθως, τα προικιά της νύφης, έπειδή ο γάμος γινόταν την Κυριακή, παραδίδονταν το Σάββατο.

Όταν πλησίαζε η ώρα της μετακοίσεως, έφταναν στο σπίτι της νύφης τα όργανα (βιολιά και λαούτα) που τα έστελνε ο γαμπρός, ο όποιος, τις ώρες αυτές δεν έμφανιζόταν πουθενά.

Τα προικιά τα φόρτωναν σ' άρσβα άλογα, τα όποια τις περισσότερες φορές οι Αθηναϊκές οικογένειες τα δανείζονταν από τους προκρίτους Όθωμανούς της Αθήνας που, φυσικά, δεν δέχονταν άμοιβή και τα παραχωρούσαν έντελως δωρεάν στους Χριστιανούς συμπολίτες των.

Τα άλογα αυτά τα προτιμούσαν κάτ'σπασα ή κόκκινα, κι' έτσι η μεταφορά των προικίων ήταν έκτακτως θεαματική.

Πρέπει, να σημειώσουμε ότι και οι Όθωμανοί της Αθήνας είχαν το έθιμο της μεταφοράς των προικίων. Αυτοί όμως τα μετέφεραν στα χέρια, για περισσότερη έπίδειξι και σ' ένδειξι περισσότερου σεβασμού προς τους μελλοντοίχους.

Θεαματικώτατη, όπως είπαμε, ήταν η μεταφορά των προικίων από το ένα χριστιανικό σπίτι στο άλλο.

Αφού φορτώνονταν με προσοχή τα προικιά πάνω στ' άλογα, σε τρία από αυτά, τα καλύτερα, που πήγαιναν έμπρός καθάλλικευαν τρία από τα ωραιότερα παιδιά της συγγενικών οικογενειών του γαμπρού και της νύφης. Άκόμα πιο έμπρός πήγαιναν οι μουσικοί πεζή. Η συνοδεία ξεκινούσε σιγά-σιγά, σβθαρά κι' έπίσημα, από το σπίτι της νύφης προς το σπίτι του γαμπρού.

Απ' όπου περνούσαν τους έρατιαν με ρύζι, όπως και κατά τα κατ'επίστα χρόνια, παλαιότερα όμως και με ταμπακόσπορο, που συβόλιζε την εύτυχια και τη μακροδιότηα.

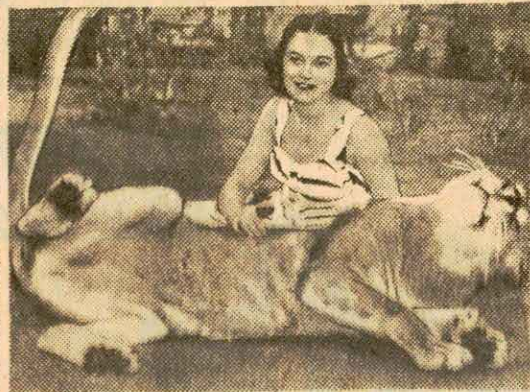
Όταν έφταναν στο σπίτι του γαμπρού, οι οικείοι του παραλάβαιναν, τα προικιά και τα τοποθετούσαν σε ιδιαιτέρως διαμάντια, που τα κλειδώνε κατόπιν ο κομπάρος. Τα κλειδιά τα έδινε στο γαμπρό την ώρα του γάμου. Αυτή ήταν και η τελευταία πράξις της προικοπαράσεως.

Το έθιμο της πομπώδους και θεαματικής μεταφοράς των προικίων διατηρήθηκε στην Ελλάδα και μετά την Επανάστασι και την άπελευθέρωσι. Σε μερικές επαρχίες μάλιστα διατηρείται ακόμα και σήμερα, παρ' όλες τις θεωμνίες που πέρασαν πάνω απ' την Ελλάδα.

Το θέαμα είναι άληθινά γραφικότατο. Τα προικιά φορτώνονται σε άλογα. Προηγούνται, δε της πομπής έπιπποι που κρατούν και τους οδεύλια για το γλέντι που θα έπασκαλούθησι, καθώς και τα απαραίτητα «όργανα», πιπίτζες και νταούλια ή βιολιά και σαντούρια.

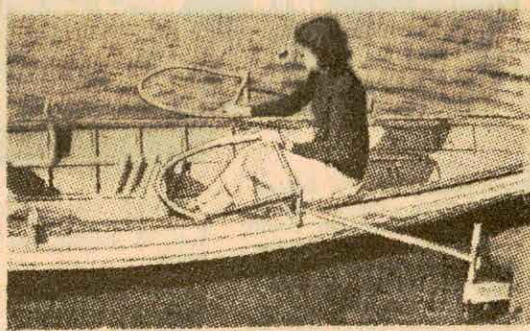
Για ένα μόνον δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι στην έποχή μας: Άν εξακολουθί το ραντίσμα των προικίων με ρύζι, γαυστού όντας, ότι το άποικιακό αυτό έχει ακριβήνει σήμερα και έχει άποκρυβή από τους άδυσώπητους αίσχροκερδείς.

Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΛΙΤΟΔΙΑΙΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Το λιοντάρι αυτό, που ανήκει στην ωραία Αμερικανίδα μίς Χίγγινς, μεγάλωσε σ' ένα ραντίο της στο Γουέστμπε της πολιτείας Ουάσιγκτων, όπου τρέφονταν άποκαείστικα με γάλα και ψωμί. Είπε τώρα ηλικίας δυο χρόνων και παρ' όλο που δεν έφαγε ποτέ του κρέας, χαιρεί άκρως υγείας!

ΕΥΚΟΛΗ ΚΩΠΗΛΑΣΙΑ

Το σύστημα αυτό που τοποθετείται με μεγάλη εύκολια σε οποιαδήποτε βάρκα, επιτρέπει ακόμα και σ' ένα άτομο που πιάνει για πρώτη φορά κουπιά στα χέρια του να κωπηλατή σαν επαγγελματίας λεμβούχος! Μία παλινδρομική κίνηση των δυο ήμικυκλίων, που διακρίνονται στην εικόνα μας, εξασφαλίζει στη βάρκα ταχύτητα πολύ μεγαλύτερη απ' εκείνη που θα άνεπτυσσε με συνθιμένα κουπιά. Η κωπηλασία γίνεται έτσι όχι μόνο πιο εύκολη αλλά και πολύ πιο ξεκούραστη.

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ

Στο τελώνιο του αεροδρομίου της Νέας Υόρκης συληφθη ο Βέλγος Έτα Χόφμαν, ενώ προσπάθουσε να εισάγει λαθραία ότς Ηνωμένες Πολιτείες διαμάντια αξίας άνω του ενός εκατομμυρίου δολαρίων, που τα είχε κρύψει στα τακούνια των παπουτσιών του. Στη φωτογραφία μας, οι αστυνομικοί εξέταζουν τα παπούτσια του Χόφμαν ενώ αυτός κρύβει το πρόσωπό του για ν' άποφυγή τον φωτογραφικό φακό. Άντεγράψε, άραγε, τους Έλληνες λαθροεισαγωγείς ο Κ. Χόφμαν;

Ιστορικό διήγημα

Το έτος 1706 στο Παρίσι και ακριβώς την «Ημέρα των Νεκρών» (σαν το δικό μας Ψυχασάββατο) ο ιππότης Σαιντ-Αλμπάν, που είχε χηρέψει από ολίγων ημερών, έκλαιγε απελπισμένα πάνω απ' τον τάφο της νεαρής γυναίκας του. Ξαφνικά τα μά-

—Θα γίνω σύζυγός του, είπε ρητά και κατηγορηματικά στον πατέρα της, αλλά θα έχω μόνον το σώμα μου. Η ψυχή μου ανήκει για πάντα σε άλλον.
—Θα παρηγορηθείς με τον

δης, που έρχόταν από μακρινά ταξίδι και που στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη η απελπισία. Παρακάλεσε τον νεκροθάφτη και τη γυναίκα του να ανοίξουν για λίγο, τον τάφο της αγαπημένης του άρρα-

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

τια του καρφύθηκαν σ' ένα σημείο απέναντί του με τρόμο. Είχε δη την πεθαμένη γυναίκα του να τον κυττάζει περίεργα. Κατατρομαγμένος ο Σαιντ-Αλμπάν άρχισε να φωνάζει:

—Μαρία! Μαρία!
Έκείνη όμως έφυγε άμέσως κι' όταν ο άντρας της έφτασε στην έξοδο του νεκροταφείου είχε γίνει άφαντη.

Άρχισε τότε να ρωτάει τους δρισκόντους εκεί μπροστά τους είχαν δη την πεθαμένη γυναίκα του.

Μερικοί του αποκρίθηκαν ότι την είδαν να τρέχει τρομαγμένη για να μπη σ' ένα άμαξι που στεκόταν στην πόρτα του νεκροταφείου. Όταν μπήκε σ' αυτό η φυγιά ξεκίνησε με καλπασμό.

Ο ιππότης τους ρώτησε τότε αν είχαν προσέξει τι είδους άμαξι ήταν κι' οι αυτόπτες μάρτυρες του άπάντησαν ότι το άμαξι έφερε τα οικοσημα της οικογενείας Σεζάν.

Ο Σαιντ-Αλμπάν μόλις άκουσε το όνομα αυτό ταραχτηκε πολύ. Ήξερε ότι ο κόμης ντε Σεζάν ήταν ο πρώτος άρραβωνιαστικός της γυναίκας του. Λίγο καιρό πριν γίνη ο γάμος του με την Μαρία, ο κόμης ντε Σεζάν ταξίδευε στην Ιταλία για υποθέσεις του. Στο ταξίδι του όμως αυτό, το πλοίο εναυάγησε κι' ο κόμης πνίγηκε. Η Μαρία σαν έμαθε το θάνατο του νέου και ώραιου άρραβωνιαστικού της, που τον αγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της, έπεσε σε μαύρη απελπισία, κλείστηκε στο πατρικό της σπίτι κι' έκλαιγε μερόνυχτα.

Σε λίγο καιρό ο πατέρας της της παρουσίασε τον Σαιντ-Αλμπάν, που την είχε ζητήσει στο μεταξύ, και της επέβαλε να τον παντρευτεί. Η Μαρία, θέλοντας και μη, αναγκάστηκε να συμμορφωθεί με τη θέλησή του.

Ωστόσο, πριν γίνη ο γάμος, η Μαρία δήλωσε ότι δεν την συνδέει με τον Σαιντ-Αλμπάν ούτε άπλη συμπάθεια.

—Μαμά μου, μαμάκα μου! Έλα μαζί μου! άρχισε να φωνάζει το κοριτσάκι...

καιρό, κόρη μου, της άπάντησε ο πατέρας της και θ' αγαπήσης τον άντρα σου.

—Όχι, πατέρα μου, μην αυτάπατάσαι. Τα αισθήματά μου δεν πρόκειται ν' αλλάξουν. Θά είμαι μία γυναίκα δυστυχισμένη σ' όλη μου τη ζωή!...

Παρ' όλα αυτά ο πατέρας της επέμενε και ο γάμος έγινε σε λίγες μέρες.

Απ' το γάμο τους εκείνο γεννήθηκε ένα κοριτσάκι και σε δυο χρόνια η Μαρία Σαιντ-Αλμπάν πέθανε. Ο πλούσιος ιππότης της έκανε μεγαλοπρεπή κηδεία και την έθαψε στον οικογενειακό του τάφο.

Εκείνο όμως που είχε δη πρό όλιγου και το γεγονός ότι η γυναίκα του ή το φάντασμα της ανέβηκε σ' άμαξι των Σεζάν, τον άναστατώνε κι' άποφάσισε να ένεργηση δραστηριότητες έρευνες.

Η πρώτη του δουλειά ήταν ν' άνοιξη τον τάφο.

Ο Σαιντ-Αλμπάν κι' όσοι δρισκόντουσαν εκεί είδαν κατάπληκτοι ότι το φέρετρό ήταν άδειανό.

Το γεγονός αυτό ο ιππότης το κατήγγειλε στην άστυνομία κι' έζητήσε να διευθυνη ο ίδιος τις έρευνες.

Ο μόνος που μπορούσε να διαλευκάνη το μυστήριο ήταν ο νεκροθάφτης που είχε βάψει τη Μαρία, αλλά αυτός είχε πεθάνει και τον άντικατέστησε η γυναίκα του που—για καλή τύχη του Σαιντ-Αλμπάν, — ήταν μεπερού. Πήγε λοιπόν σ' αυτήν, κι' άφου την ρώτησε καλά με κρασί, τη ρώτησε για την ταφή της γυναίκας του. Η γλώσσα της άμέσως λύθηκε και του διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβη.

Το ίδιο βράδυ της ταφής της Μαρίας Σαιντ-Αλμπάν παρουσιάστηκε στο σπίτι του νεκροθάφτη ένας νεαρός εύπατρι-

θωνιάστικας να της δώση τον τελευταίον άσπασμόν και εις άντάλλαγμα να τους δώση ό,τι όποτε χρηματικό ποσό του ζητούσαν.

«Δεν θελήσαμε να του χαλάσουμε το χατήρι, εξακολούθησε η χήρα του νεκροθάφτη και άνοιξαμε τον τάφο. Άλλα μόλις σηκώσαμε το σκέπασμα του φερέτρου, με την έπαφή του δροσερού άέρα, το πρόσωπο της νεκρής άρχισε να ροδίζει σαν νάσαν ζωντανή. Ο άρραβωνιαστικός έβγαλε μία φωνή σαν τρελλός. Άμέσως μäs ζήτησε ένα καθρεφτάκι, το έφερε στο στόμα της κι' όταν το τράβηξε ήταν θεός. Δεν έμενε πιά καμιά άμφιβολία. Η άρραβωνιαστικά του ήταν ζωντανή. Ο νέος τρελλός από χαρά ζήτησε να την πάρη και να την μεταφέρη στο σπίτι του. Έμεις τί μπορούσαμε να κάνουμε; Μιά και ήταν ζωντανή δεν είχε θέσι με τους νεκρούς. Τον άφισαμε λοιπόν και την πήρε».

Η χήρα του νεκροθάφτη δεν ήξερε τί άπόγινε ο νέος και η γυναίκα.

Ο Σαιντ-Αλμπάν της έδωσε μία γενναία άμοιβή και συνέχισε τις άναζητήσεις του.

Ύστερ από πολλές έρευνες, έμαθε ότι ο Σεζάν άφου έπαφφερε στη ζωή τη Μαρία, την πήρε κι' έφυγε για την Ιταλία.

Βοηθούμενος από τις άστυνομικές άρχες, ο Σαιντ-Αλμπάν άνεκάλυψε τα ίχνη τους στην Ιταλία και σε λίγο καιρό ένα ισχυρό άπόσπασμα χωροφυλάκων μετέφερε τη Μαρία στο Παρίσι για να δικασθή.

Η δίκη αυτή άναστατώνσε όλον τον κόσμo. Η Μαρία άρριόταν την ταυτότητά της και το παρελθόν της.

Σε κάθε έρώτησι που της έκαναν οι δικασταί άπαντούσε: —Δεν ξέρω! Δεν ξέρω! —Όποτε δεν είχατε πεθάνει; τη ρώτησε ο πρόεδρος.

—Άφου με βλέπετε ζωντανή θα πη πως δεν πέθανα. —Δεν άναγνωρίζετε το σύζυγό σας Σαιντ-Αλμπάν;

—Πρώτη φορά τον είδα στην Ιταλία τον κύριο. Ο σύζυγός μου δεν είναι αυτός, αλλά ο κόμης ντε Σεζάν.

—Κυτάξτε αυτόν τον κύριο. Είναι ο πατέρας σας. —Δεν τον γνωρίζω. Πρώτη φορά τον βλέπω.

—Παιδί μου Μαρία, της φώναξε παρακλητικά ο πατέρας της για θυμήσου καλά. Θυμήσου τα παιδικά σου χρόνια. —Λυπούμαι πολύ που δεν μπορώ να σας εύχαριστήσω. Εγώ γεννήθηκα στην Ιταλία και παντρεύτηκα τον κόμητα ντε Σεζάν, τον όποιον οι γονείς μου περισυνέλεξαν ναυαγό στην άκροθαλασσιά και τον ένοσήλευσαν.

—Επιμένεις σ' αυτό; Δεν πρόκειται για μία δικαιολογία για ν' άποφύγης τις συνέπειες του γάμου; ρώτησε ο πρόεδρος του δικαστηρίου.

—Σας είπα την άλήθεια! δήλωσε κοφτά η κ. Σεζάν.

Η έπιμονή και η ψυχρότης της άρχισε να κλονίζει τους δικαστάς και να γεννά την πεποίθησι ότι δεν ήταν η Μαρία Σαιντ-Αλμπάν. Την τελευταία όμως ήμερα της δίκης ο πατέρας της παρουσίασε στο δικαστήριο το κοριτσάκι της που είχε γεννηθή απ' το γάμο της με τον Σαιντ-Αλμπάν.

Το κοριτσάκι δασκαλεμένο μόλις θρέθηκε μπροστά της άρχισε να φωνάζει:

—Μαμά μου, μαμάκα μου! Έλα μαζί μου! Έλα με μένα και με τον μπαμπά, που τόσο σε αγαπούμε.

Η Μαρία κυττάζε άφωνη το κοριτσάκι εκείνο, ενώ στο πρόσωπό της ζωγραφιζόταν τρομερή άγωνία.

Στο τέλος ώρμησε, άρπαξε το κοριτσάκι και το έσφιξε με λαχτάρα στην άγκαλιά της.

—Κόρη μου, κορούλα μου!... φώναξε πνιγμένη απ' τους λυγμούς.

Η συγκίνησή της ήταν τόσο μεγάλη που, στο τέλος, δεν μπόρεσε ν' άνδρξει στις τόσες δοκιμασίες και σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

Είχε προδοθή... Ήταν η Μαρία Σαιντ-Αλμπάν!

Οι δικασταί την ύποχρέωσαν να ξαναγυρίση στον νόμιμο σύζυγό της και στο παιδί της.

Η πολυθλασιμένη γυναίκα δεν μπορούσε να φέρη αντίρρηση. Ο νόμος ήταν ρητός. Δεν αγαπούσε τον πρώτο της σύζυγο κι' όμως αναγκάστηκε να σκύψη το κεφάλι της. Η εύτυχία της είχε καταρρεύσει. Ξαναβρήκε τη λατρευτή της κόρη, αλλά έκανε για πάντα τον άγαπημένο της. Όχι, δεν μπορούσε να ζήση κοντά στον ιππότη Σαιντ-Αλμπάν. Δεν τον αγαπούσε. Η καρδιά της ανήκε στον κόμητα ντε Σεζάν.

Έτσι σε λίγους μήνες η Μαρία Σαιντ-Αλμπάν κλείστηκε σε μοναστήρι κι' έγινε καλόγρυα, προσπαθώντας με την μετανοιά της να ξελειωθεί άπέναντι του Θεού και της κοινωνίας.

ZAN AIKAP

Μερικά από τ' άναίσθητα χορηγεί ο χειρουργός στον άσθενη με ένεσι...

Ο άρρωστος που υποβάλλονται σήμερα σε έγχειρση, διατρέχουν πολύ λιγώτερος κινδύνους απ' όσους πριν από λίγα χρόνια. Ένώ π.χ. άλλοτε πέθαινε ή μία από κάθε 10 γυναίκες που έκαναν καισαρική τομή, σήμερα μόνο μία στις 100 χάνει τη ζωή της. Πρό 15 έτών, οι έγχειρήσεις του στήθους παρουσίαζαν κίνδυνο θανάτου κατά 90%, ενώ σήμερα ή θνησιμότης έχει κατεβη στο 5%.

Είναι άρκετοι οι παράγοντες στους όποιους όφείλεται αυτή ή σημαντική πρόοδος.

Πρώτα απ' όλα, έχει αύξηθή ή ικανότης των χειρουργών. Μπορούν να κάνουν ή έπιτυχία πολύπλοκες και μεγαλύτερης διαρκείας έγχειρήσεις από άλλοτε. Μεταχειρίζονται τελειότερα φάρμακα και μεθόδους.

Πριν από την έγχειρση, εξετάζουν λεπτομερώς την κατάσταση του άρρώστου και το παρελθόν του από υγιεινής άπόψεως. Οι άρρώστεις που έχει περάσει άλλοτε, μπορεί να τους καθοδηγήσουν στην έκλογη των άναισθητικών και των μεθόδων που θα εφαρμόσουν. Έξοκρίβωνουν ιδίως την κανονική λειτουργία των πνευμόνων, της καρδιάς και των νεφρών. των όργανων δηλαδή που υποβάλλονται σε μεγαλύτερη δοκιμασία κατά τη χειρουργική επέμβαση. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι περισσότεροι θάνατοι όφείλονται άλλοτε, όχι στην ίδια την έγχειρση, αλλά στις καρδιακές, νεφρικές ή πνευμονικές άνωμαλίες που προκαλούσε.

Ύστερα γίνεται εξέταση του αίματος του άρρώστου. Με τη μέτρηση των έρυθρών αίμοσφαιρίων του εξακριβώνεται μήπως είναι άναιμικός και χρειάζεται μετάγγισι αίματος πριν απ' την έγχειρση. Έξ άλλου, ή μέτρηση της «ταχύτητας καθίζησης» του αίματος άποκαλύπτει αν υπάρχει κάποια μόλυνσις του οργανισμού, που πρέπει να θεραπευθή πριν απ' την έγχειρση. Έπίσης μετράται ή αιμοσφαιρίνη του αίματος, ή χημική ουσία που μεταφέρει το όξυγόνο σε διάφορα μέρη του σώματος. Τέλος, πρέπει να μετρηθή ή ταχύτης θρομβώσεως του αίματος, ιδίως δε στα παιδιά.

Απαραίτητη είναι έξ άλλου ή ανάλυσις των ούρων. Μπορεί ν' άποδείξη π.χ. από όξεις ρευματισμούς (που έδωσαν ίσως την καρδιά του). Σε πολλά νοσήματα, γίνονται πριν από κάθε έγχειρση άκτινογραφίες των πνευμόνων με μικρά και φτηνά φίλμ.

Έξ άλλου, ο χειρουργός εξακριβώνει μήπως ο άρρωστος δεν έχει κανονική θρέψη. Μπορεί π. χ. να έχη υποβληθή προηγουμένως σε δίαιτα για την άρρωστεια του, κι' έτσι να μη διαθέτη ό οργανισμός του τις πρωτεΐνες που απαιτούνται για την άνάστασι μετά την έγχειρση. Άλλοτε πάλι δεν υπάρχουν άρκετές διταμίνες. Η διταμίνη C ιδίως είναι άπαραίτητη για την έπούλωση των τραυμάτων. Παίζει επίσης σπουδαίο ρόλο ή ποσότης του νερού και των μεταλλικών άλάτων που περιέχει ό οργανισμός. Άπ' αυτήν εξαρτάται ή κανονική άποβολή των τοξινών κι' ή ικανότης του σώματος να άφομοιώση τις θρεπτικές ουσίες (μεταβολισμός). Όταν σημειώση μια όποιαδήποτε διαιτητική έλλειψη, ο χειρουργός φροντίζει να την διορθώση πριν απ' την έγχειρση.

Έπειτα απ' την συστηματική αυτή προετοιμασία, φθάνει ή ώρα της έγχειρήσεως.

Άλλοτε, τα γενικά άναίσθητικά που χρησιμοποιούσαν οι χειρουργοί, ήσαν μόνον ό αΐθρο, το χλωροφόρμιο και το όξειδιον του άζώτου. Τώρα διαθέτουν πολλά άλλα, γενικά ή τοπικά. Η έγχειρση μπορεί να γίνη έντελως άνώδυνη, χωρίς να χάση ό άρρωστος τις αισθήσεις του. Δεν υπάρχει δε ό σοβαρός κίνδυνος να στερηθή ό έγκέφαλος την απαιτούμενη ποσότητα όξυγόνου και να πάθη άνεπανόρθωτες βλάβες απ' το άναίσθητικό.

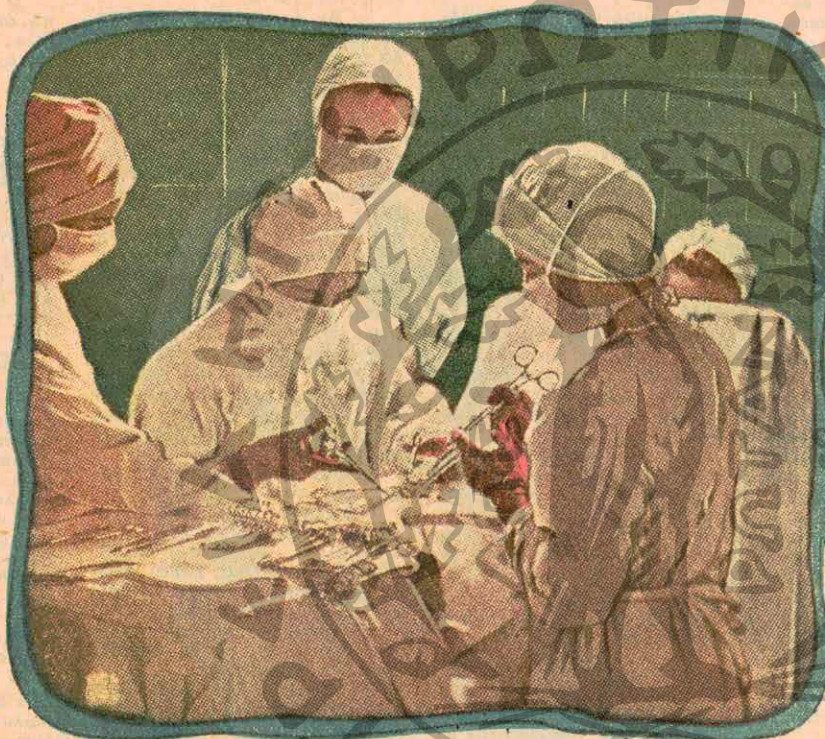
Άλλα άναίσθητικά χορηγούνται με έισπνοή και άλλα με ένεσι ή απ' το στόμα (στην τελευταία αυτή κατηγορία ανήκουν τα βαρδιουρικά και το πεντοτάλ, που είναι εύχρηστα, γρήγορα στην ένεργεία τους και σταθερά μέσα στον οργανισμό).

Συχνά χρησιμοποιούνται στην ίδια έγχειρση πολλά άναίσθητικά συγχρόνως. Έτσι, το καθένα απ' αυτά χορηγείται σε μικρή δόσι, όχι τοξική, κι' όμως όλα μαζί, με τη συνδυασμένη ένεργεία τους, προκαλούν βαθιά άναίσθησις.

Έχουν έξ άλλου βελτιωθή πολύ οι μέθοδοι μεταγγίσεως του αίματος. Οι έγχειρήσεις προκαλούν πάντα μία αίμορραγία μικρή ή μεγάλη, που ελαττώνει συνεπώς τις άμυντικές ικανότητες του οργανισμού κι' έπιτρέπει να εκδηλωθούν διάφορες μολύνσεις που καιροφύλακται πάντα μέσα στο ανθρώπινο σώμα. Στις μεγάλες έγχειρήσεις, που διαρκούν 5 ή 6 ώρες, ο άρρωστος μπορεί να πάθη καταπληγία (σόκ) απ' την πολλή άπώλεια αίματος και ν' αναγκασθή τότε ο χειρουργός να διακόψη την επέμβαση. Τώρα ο χειρουργός είναι εις θέσιν να εκτιμήση πόσο αίμα χάνεται, και να το άντικαταστήση.

Τέλος, οι μεταγγιγές αίματος, περιτονιτιδης, αίμορραγίων, νεφρίτιδος, κλπ. έχουν περιορισθή στο ελάχιστο, χάρις στην πενικιλίνη και τις σουλφοναμίδες.

Άποδείχθηκε έξ άλλου πολύ όφελιμο το να σπώνονται οι άρρωστοι απ' το κρεβάτι και να κινούνται, όσο το δυνατόν γρηγορώτερα μετά την έγχειρση (συνήθως σε 24 ώρες).

Οι έγχειρήσεις είναι σήμερα άσχετως άσφαλέστερες παρ' όσα πριν από 30 χρόνια. Στα μεγάλα νοσηματά της Φιλαδελφείας πολλές δύσκολες έγχειρήσεις γίνονται από γυναίκες χειρουργούς.

Ο γιατρός Μάλκολμ Μάκ Φέιλ σταμάτησε το αυτοκίνητό του μπροστά στον αριθμό 68 της Γκράντ "Αβενίου και βγήκε δι-αστικά. Πέντε λεπτά πριν, του είχαν δώσει τηλεφωνικά τη δι-ευθυνση αυτή με την παράκλη-ση να πάει άμεσα, γιατί μια άρρωστη γυναίκα βρισκόταν σε κίνδυνο.

Η Γκράντ "Αβενίου ήταν έ-νας σκοτεινός κι έρημος—έ-κεινη την ώρα—δρόμος μιας φτωχικής συνοικίας της Νέας Υόρκης. Μά ο γιατρός Μάκ Φέιλ είχε ζήσει μικρός σε μια παρόμοια συνοικία και έκτελού-σε πάντα με διπλή προθυμία το καθήκον του όταν έπρόκειτο για φτωχούς.

Με την τσάντα του στο χέ-ρι πλησίασε στην πόρτα του σπιτιού. Πριν ανέβει όμως το πρώτο σκαλοπάτι, τρεις άντρες ώπλισμένοι με πιστόλια ξεπε-τάχτηκαν μέσα από το σκοτά-δι και τον διάταξαν να τους ακολουθήσει. Τρομαγμένος, ο Μάκ Φέιλ υπάκουσε.

—Κάνετε λάθος, είπε στους τρεις άγνωστους καθώς τον ώ-δηγούσαν προς το δάσος του δρόμου. Είμαι απλώς ένας γι-ατρός πού...

—Τό ξέρουμε αυτό! Βούλω-σε το στόμα σου, αλλιώς... Καί η κάννη ενός πιστολιού κορφώθηκε στη ράχη του.

Τότε ο Μάκ Φέιλ κατάλαβε. Δεν είχαν κάνει λάθος οι άν-θρωποι εκείνοι και δεν τον εί-χαν πλησιάσει για να τον λη-στέψουν. Τον είχαν παρασύρει επίτηδες ως την Γκράντ "Α-βενίου.

Μια τρομερή ονομασία ήρθε έξαφνα στο μυαλό του: η «Α-νιέρη Συμμαχία»! Ήταν μία οργανώσις σκληρών απαγωγέ-ων, που είχαν τρύς τελευταί-ους μήνες βασανίζει ή σκοτώ-σει δεκάδες ανθρώπους για να τους αποσπάσουν χρήματα.

Η σκέψη του γι'αυτού πέτα-ξε στη γυναίκα του και το α-γοράκι του, που δεν είχε ακό-μα χρονίσει και τους γονείς του, που τον έλατρευαν.

Ένας ξαφνικός θυμός τον έκυριεψε τότε και μία έντονη επιθυμία να αντισταθεί και να πεθάνει στην ανάγκη παλεύον-τας μαζί τους. "Αν τους άφινε να τον κλείσουν μέσα σε κανέ-να από τις δεκάδες χιλιάδες σπιτιών της μεγαλουπόλεως ή-ταν χαμένος!

Εσφίξε τις γροθιές του, μα την ίδια στιγμή ένοιωσε να τον σπρώχνουν απότομα προς ένα αυτοκίνητο, σταματημένο κοντά στο πεζοδρόμιο. Πριν μπη στο αυτοκίνητο, πρόλαβε να δει ό-τι ήταν κίτρινο.

Μόλις δρέθηκε μέσα των χτυπήσαν με κάτι σκληρό στο κεφάλι κι' έχασε τις αισθήσεις του...

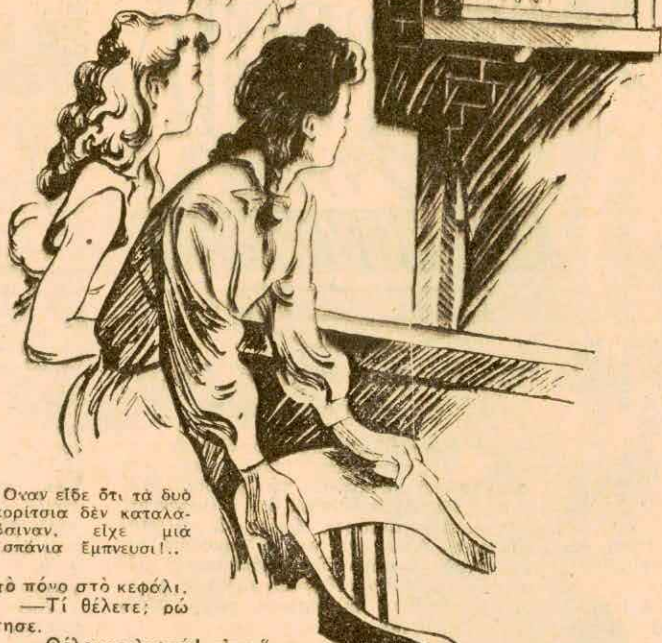
Συνήρθε από τη λιποθυμία του, όπως ένας κολυμβήτης βγαίνει στην επιφάνεια του νε-ρού έπειτα από μία βαθειά βουτιά.

Ήταν μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, ξεπλυνμένος στο γυ-μνό σανιδένιο πάτωμα. Γύρω του διέκρινε αμυδρά τους απα-γωγείς του, καθισμένους σταυ-ροπόδι κάτω. Ο ένας απ' αυ-τούς τον τράνταξε, τραβώντας τον από το γαϊάκ.

—Ε, φώναξε. Σήκω! Θέ-λουμε να κουβεντιάσουμε μα-ζί σου!

Ο Μάκ Φέιλ ανακάθισε με δυσκολία, νοιώθοντας ένα δι-να-

Η Ανιέρη Συμμαχία

*Όταν είδε ότι τα δυο κορίτσια δεν καταλά-βαιναν, είχε μι-ά σπάνια εμπνευσι-..

το πόνο στο κεφάλι, —Τί θέλετε; ρώ-τησε.

—Θέλουμε λεφτά! είπε ένας από τους απαγωγείς. Μας χρειάζονται πέντε χιλιάδες δολάρια...

Ο γιατρός κούνησε αργά το κεφάλι του. —Δεν διαλέξατε τον κατάλ-ηλο άνθρωπο, είπε. Δεν έχω χρήματα. Είμαι νέος και δεν ασκώ το επάγγελμά μου περισ-σότερο από δυο χρόνια...

Ένα σιγανό γέλιο ακούστη-κε μέσα στο σκοτάδι κι' ένας από τους απαγωγείς του είπε: —Το ξέρουμε αυτό. Ξέρουμε όμως επίσης ότι ο πατέρας σου είναι αρκετά εύπορος ώστε να μπορέσει να εξοικονομήσει πέντε χιλιάδες δολάρια για να σώσει το μοναχογιό του! Θα γράψης ένα γράμμα στον πατέρα σου...

—Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! δήλωσε ο νεαρός γιατρός.

—Αλήθεια; ρώτησε σαρκα-στικά μία φωνή. Έχεις νοιώ-σει ποτέ να σου καίνε τα δα-χτυλά;

Ένα τρίξιμο ακούστηκε και η φλόγα ενός σπέρτου φωτίσε το πρόσωπο ενός από τους κα-κοποιούς. Έπειτα η φλόγα πλησίασε σιγά-σιγά σ' ένα τσιγάρο που κρεμόταν από το στόμα του, το άναψε κι' έ-σθυσε.

—Θα γράψης το γράμμα; ρώτησε η φωνή.

—Θα... το γράψω! απάντη-σε ο Μάκ Φέιλ.

Εβγαλε από την τσέπη του ένα ατύλο κι' ένα μπλόκ συν-ταγών και, ενώ του έφεγγαν μ' ένα ηλεκτρικό φαναράκι, έγρα-ψε μίαν επιστολή στον πατέ-ρα του...

Οι δυο από τους απαγω-γείς έφυγαν, όταν άρχισε να

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Εξμερώνη, αφινοντας πίσω τους τον τρίτο.

—"Αν ο γιατρός δοκιμάση να ξεφύγη, τινάζε του τα μυα-λά στον αέρα! είπαν στο σύν-τροφό τους.

—Έγνοια σας, απάντησε έ-κείνος. Δεν θα τον αφήσω να κουνηθώ απ' τη θέσι του. Έ-κτος αν τού άρεση να του φυ-τεψω μια σφαίρα στο κρανίο!

Όταν το φως της ημέρας έγινε αρκετό, ο Μάκ Φέιλ είδε ότι βρισκόταν μέσα σ' ένα και-νουργιο μισοτελειωμένο σπίτι. "Από το μοναδικό παράθυρο του δωματίου διέκρινε το αντι-κρινά σπίντι, από τα οποία ό-μως κανένα δεν ήταν κοντά. Πιο πέρα απλωνόταν η έσχα-ή.

Γύρισε στο φουρό του, ένα μεσόκοπο άντρα, που φαινόταν λιγότερο επικίνδυνος από τους συντρόφους του, και δοκίμασε να τον συγκινήσει.

—Μπορώ να σε ρωτήσω κά-τι; τού είπε.

—Μίλησε. Τί θέλεις; μούγ-γρισε ο κακοποιός.

—Γιατί διαλέξατε έμένα; ρώτησε ικετευτικά. Είμαι φτω-χός κι' έχω οικογένεια να θρέ-ψω.

—Έχω μικρό παιδί!

Ο φρουρός του, που στεκό-ταν κοντά του με το πιστόλι στο χέρι, απάντησε:

—Έχω κι' εγώ οικογένεια και πέντε παιδιά! Πρέπει να τα θρέψω και δεν υπάρχουν δουλειές!

—Καί τί θα γίνει η οικογέ-νεια σου αν πάς στη φυλακή;

Ο άνθρωπος ανασήκωσε τους ώμους του

—"Αφού δεν υπάρχουν δου-λειές, είτε στη φυλακή εί-μαι είτε έξω, δεν θα κάνω.

—"Αφίξε με να φύγω, έπε-μεινε ο Μάκ Φέιλ, και θα σου δρώ μια καλή δουλειά. Θα σου δώσω και πεντακόσια δολλά-ρια για να ντύσης τα παιδιά σου και τη γυναίκα σου και να...

—Δεν γίνεται τίποτα, τον διέκοψε ο γκάνγκστερ. "Αν σ' ά-φισω να φύγης, δεν θα ζήσω περισσότερο από τρεις μέρες. Θα με ξεκάνουν οι ίδιοι οι σύν-τροφοί μου! "Η "Ανιέρη Συμ-μαχία" είχε πανίσχυρη...

Και σαν να μην ήταν σί-γουρος για τον εαυτό του, σαν να φοβόταν μήπως υποχωρήσει, βγήκε από το δωμάτιο, έκλεισε την πόρτα και καήσε στο διά-δρομο, με την πλάτη ακουμπη-μένη επάνω της. Ο Μάκ Φέιλ κόλλησε το αυτί του στην κλει-δορότρυπα και τον άκουσε να άνασαινή θασεία

Τότε συγκέντρωσε την προ-σοχή του στο τζάμι. Δοκίμασε να το ανέβαση, μα το ξύλινο κάδρο του τζαμιού ήταν φου-σκωμένο από τις βροχές και σφηνωμένο γερά στη θέσι του. Για μία στιγμή, σκέφτηκε να σπάζη το τζάμι και να πηδή-ση έξω. Μά συγκρατήθηκε γι-ατί το ύψος ήταν αρκετό και θα τσακίζονταν πέφτοντας. "Επί-σης ο φρουρός του θα έτρεχε και θα τον πυροβολούσε άκου-γοντας το τζάμι να σπάει.

Σ' ένα από τα γειτονικά σπίντι, ένα κορίτσι προγευμά-τιζε καθημένο κοντά σ' ένα παράθυρο. Ο Μάκ Φέιλ άρχι-σε να της κάνει νοήματα σα-λεύοντας τα μπράτσα του. Το κορίτσι τον κύταξε με έκπλη-ξι, κι' έπειτα γέλασε, του γύ-ρισε την πλάτη και καήκε ά-πό το παράθυρο. Ξαναφάνηκε έπειτ' από λίγες στιγμές, μα-ζί μ' ένα άλλο κορίτσι, μεγα-λύτερο κι' έδειξε προς το μέ-ρος του Μάκ Φέιλ. Γέλασαν κι' οι δυο μαζί.

Ο γιατρός θλαστήμισε ά-πο άπογνωση. Νόμιζαν ότι ή-θελε να τους κανη... κόρτε! Ήταν χαμένος!...

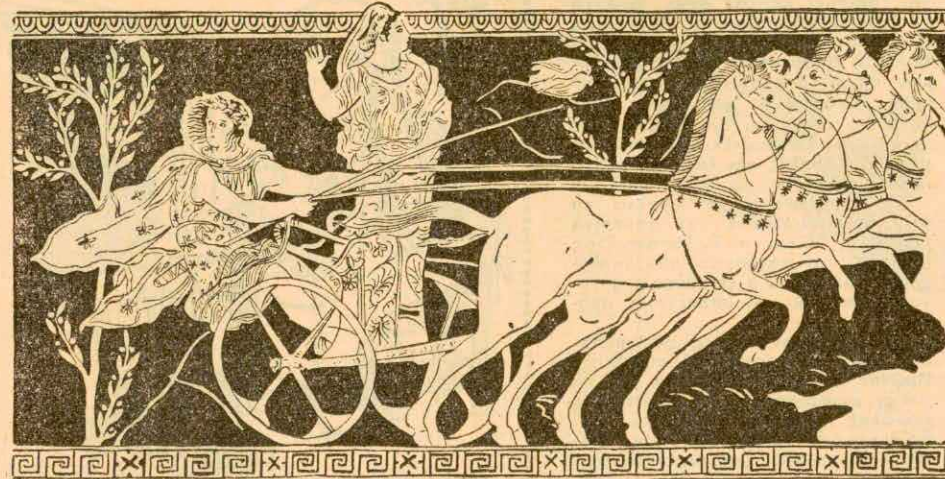
«...Η αστυνομία έφτασε μι-σή ώρα αργότερα—έγραφαν οι έφημερίδες της άλλης μέρας—και βρηκετόνγκανγκστερ Φράνκ Σαβίνο να φουρού τον γιαντρά Μάλκολμ Μάκ Φέιλ μέσα σ' ένα μισοτελειωμένο σπίτι του προ-ατίου Μπάρσον. Οι δυο άλ-λοι απαγωγείς συνελήφθησαν μια ώρα αργότερα, ενώ είσε-πρατταν τα λύτρα από τον πα-τέρα του γιαντρά!

Ο γιατρός Μάκ Φέιλ όφεί-λει τη σωτηρία του στην έφευ-ρετική του. Όταν είδε ότι τα δυο κορίτσια δεν καταλά-βαιναν αυτό που προσπαθού-σε να εκφράση με κινήσεις, εί-χε μι-ά σπάνια εμπνευσι-..

Εβγαλε το μπλόκ των συνταγών του και, κόβοντας λουρίδες, άρχισε να τις κολλά στο τζάμι σχηματίζοντας τη λέξη «ΒΟΗ-ΘΕΙΑ». Έπειτα έφερε το χέρι στο λαιμό του για να δείξη ότι κάποιος ήθελε να τον σφά-ξη. Τα κορίτσια κατάλαβαν τό-τε και τηλεφώνησαν άμεσα στην αστυνομία...

Έτσι σώθηκε ο γιατρός Μάλκολμ, χάρις στην έξυπνη εμπνευσι που είχε να είδοποι-ήση με τρόπο έντελως πρωτό-τυπο τις δεσποινίδες του πιό κοντινού σπιτιού.

ΤΣΑΡΛΣ ΚΟΥΚ

Ο Πέλοψ και η "Ιπποδάμεια την όποιαν έπηρε ως έπαθλον στις Ιπποδρομίες. (Παράσταση επί κύλικος του 5ου αιώνας).

Σ ΤΗΝ πανάρχαια "Ελλάδα άλογα δεν υπήρχαν. Τάφε-ραν από τη Λιβύη στην Κρήτη το 1600 π. Χ. περί-που. "Απ' εκεί τα άλογα τα μετέφεραν στις Μικήνες και κατόπιν σ' όλη την "Ελλάδα. Έπειδή οι "Ελλη-νες συνήθιζαν να χρησιμοποιούν άρματα στους πολέμους των διοργανώσεων πάντοτε «άρματο-δρομίες» κατά τους αγώνες των προς τιμήν ήρώων, θεών και με-γάλων ανδρών. "Αργότερα, που σκέφθηκαν να χουν και ιδιαίτερο ιππικό, ίδρυσαν και ειδικές «ίπ-ποδρομίες», τις όποιες μάλιστα καθιέρωσαν ως επίσημο αγώνι-σμα και στους μεγάλους "Ολυμ-πιακούς "Αγώνες, τα "Ολύμπια.

Οι "Ελληνες συνήθιζαν να θε-ωρούν κάθε αγώνισμα ως έφεύρεσι κάποιου θεού ή ήρωος. Γι' αυτό έλεγαν πως και την ιππευτική την είχε έφευρει ο θεός Ποσειδών, που είχε μεταξύ πολλών άλλων και το όνο-μα «"Ιππιος». Προστάτες των ιππικών αγωνισμάτων ήταν ο "Αρης, ή "Ηρα και ή "Αθηνά.

Ο "Ομηρος αναφέρει βέβαια την χωρίς σέλλα ιππασία, άλλ' όχι και ιπποδρομίες. Λέει μάλιστα πως κανένα από τα υησία δεν εινε κατάλληλο για ιππασία. Δεν παραλείπει τέλος να χωρίση πολλά ιππικά επίθετα σε περιφημούς ήρωες της εποχής του. "Ο συνετός γερο-Νέστωρ καλείται «ίππότης», δηλαδή γνώστης της ιππευτικής τέχνης, καβαλλάρης, ο Διο-μήδης «ίπποδάμος», δηλαδή ιπποδασκής και το "Αργος «ίπποδοτος», δηλαδή καλός τόπος για να βόσκουν άλογα. Φαίνεται, δηλαδή, πως από τότε το "Αργος έδγαζε περί-φημα άλογα.

Η ιππευτική Ικανότης των "Ελλήνων μαρτυρείται από ένα περίφημο κατορθωμά τους της όμηρικής εποχής: "Ενας έμ-πειρος αναβάτης ίππων, διάλεξε, ανάμεσα σε πολλά, τέσσερα άλογα. "Αφού τα έξεψε πήδησε σ' ένα από αυτά και τα κατηύθυνε προς την πεδιάδα. "Αντρες και γυναίκες συγκεν-τρωμένοι από τη μία και την άλλη μεριά της μεγάλης λεω-φόρου παρακολούθησαν με θαυμασμό τα ιππευτικά κα-τορθώματά του. Ο ιππέας, πηδώντας αδιάκοπα και μ' ασφάλεια, απ' τη θέσι του, ανέβαινε πότε στο ένα και πότε στο άλλο άλογο, που αυτά πετούσαν.

Από τα περιφημότερα ά-λογα της προϊστορικής έπο-χής ήταν ο "Αρείων, που είχε δωρηθί από τον Ποσειδώνα στον "Αλίστρο και απ' αυτόν στον "Ηρακλή, τ' άλογα του "Αχιλλέα, που του χάρισε ο "Αγα-μέμνωνας και τ' άλογα του Ροίσου, «που ήσαν λευκότερα απ' το χιόνι και γρήγορα σαν τον άνεμο».

Οι πρώτες ιπποδρομίες της "Ο-λυμπίας έγιναν το 648 π. Χ. Ήσαν αγώνες «ίππων κελήτων», δηλαδή αλόγων της καβάλλας, που περιέτρεχαν έξι φορές τον ιπποδρόμο. Κατόπιν προστέθηκαν «α-γώνες πάλων κελήτων», δηλαδή πουλαριών της καβάλλας (256 π. Χ.) που έτρεχαν τέσσερες φορές στον ιπποδρόμο, και τέ-λος «αγώνες της κάλητης», δηλαδή αγώ-

κρουλό. Στα δύο άκρα του είχαν στηθί ανά ένας στύλος, ενύσ-σας. Γύρω από τους δυο αυτούς στύλους έτρεχαν τα άρματα ή τ' άλογα. "Αν υπολογίσουμε, όπως λένε μερικοί, πως η πε-ρίμετρος του ιπποδρόμου της "Ολυμπίας ήταν όχτώ σταδίων, δηλαδή 1538,16 μ. και ότι τ' άλογα περιέτρεχαν έξι φορές τον ιπποδρόμο, τότε ο αγών «ίππων κελήτων» γινόταν σε μή-κος 9.228,96 μ. "Αφαιρώντας τουλάχιστον τα 2228 μ. γιατί θάτρεχαν στην έσωτερική γραμ-μή του ιπποδρόμου, έχουμε ά-πόστασι 7.000 μ. περίπου, δη-λαδή μεγάλη απόστασι συγκρι-τικά μ' εκείνες που συνήθιζον-ται στις σύγχρονες ιπποδρομίες.

Η άφρεσις στις ιπποδρομίες ήταν άριστοτεχνική, όπως τη σκέφθηκαν οι αλχηματοποιοίς Κλε-όπας, ο γιός του "Αριστοκλή και την δαλίωσε ο περιφημος ζωγράφος "Αριστέιδης.

Φαίνεται πως οι ήνιοχοι, (οι τζόκευ) δεν χρησιμοποιούσαν «εφίππιον», σέλλα. "Αγωνίζονταν γυμνοί επάνω στη ράχη του αλόγου.

Στους αγώνες δεν ιππευαν οι ιδιοκτήτες, αλλά ειδικά γυ-μνασμένοι τζόκευ. "Ενώ, έξ άλλου, στους άλλους αγώνες δεν επέτρεπαν συμμετοχή γυναικών, στις ιπποδρομίες και άρματο-δρομίες μπορούσαν να λάβουν μέρος και γυναίκες ιδιοκτή-τριες αλόγων ή άρμάτων. "Αναφέρονται νικήτριες στην "Ο-λυμπία ή εκ Μακεδονίας Βελιστίχη (268 π. Χ.), η Κυνί-σκα, αδελφή του "Αγησίλαου, ή Σπαρτιάτισσα Ευρυλεινίς. Τα παιδιά του Κορινθίου Φειδώλα νίκησαν στο αγώνισμα «ίππων κελήτων» στην "Ολυμπία και στον "Ισθμό της Κο-ρινθίου. "Ως νικήται των αγώνων δεν έστέφοντο οι αναβάτες, αλλά οι ιδιοκτήτες.

Από τους περιφημότερους αναβάτες ήσαν ο Κάρρωτος, ο Φίπτις, ο Νικόμαχος και ο Ξενοκράτης. Πολλοί αναβάτες έγιναν πλούσιοι, όπως ο Χρόμιος του τυράννου των Συρα-κουσών "Ιέρωνος, κλπ.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Μετά τους κεραυνούς

Η Ξανθήππη, ή γυναίκα του μεγάλου σοφού της α-ρχαιότητας Σωκράτης, ήταν πασίγνωστη για το δύστρο-πο χαρακτήρα της και για τους διαρκείς καυγάδες που έκανε στον φιλόσοφο σύζυγό της.

Μία μέρα στα καλά κα-θούμενα, όπως συνήθως, ή Ξανθήππη έσπασε έναν δυνατό καυγά κι' έβουσε τον Σωκράτη με χίλιες δυο βροσιές. Έπειτα του πέταξε στο κε-φάλι μι-ά στάμνα γεμάτη νερό. Η στάμνα έσπασε άπάνω στο κεφάλι του φιλοσόφου και το νερό χύθηκε ά-πάνω του.

—Έπρεπε να το μαυτεύσω, είπε στωϊ-κάτα ο Σωκράτης, ότι μετά τους κε-ραυνούς (έννοούσε τις βροσιές), θαρχό-ταν και ή... βροχή!

Κι' έφυγε απ' το σπίτι του δρεγμένος έγιγαν στέγνωσε στη λιακάδα της Πνύκας δ-στασις επί άμφορέως του 5ου αιώνας), που τα διηγήθηκε στους "Αθηναίους.

"Η Άλεις Σμιθ και ο Κλάρκ Γκέιμπλ
— Ένα από τα πιο παθητικά φίλια της
όθνης...

Γύρω απ' το φιλί...

Ψωρίες συνήθειες που έλειψαν

"Εγιναν τελευταίως στην 'Αγγλία ζωντανές συζητήσεις για ένα θέμα εξαιρετικού ενδιαφέροντος: αν δηλαδή οι έρωτες είναι που ανταλλάσσουν δημοσία ένα φιλί την Κυριακή, παραβαίνουν ή όχι τις παλαιές διατάξεις περί... Κυριακής αργίας! Οι ειδικοί νομομαθείς ανασκομώθηκαν, μελέτησαν τη σχετική νομοθεσία, που ισχύει... απ' το 1780, κι' άπαφάνθησαν στο τέλος ότι μπορεί κανείς ελεύθερα να φιλήσει τη γυναίκα του ή τη φίλην-δίστα του, τις Κυριακές.

Ωστόσο, το 18ο αιώνα, δεν ήταν τόσο ακίνδυνα τα κυριακάτικα φίλια, στη Μ. Βρετανία. Οι... δραστές έτιμωροντο με φυλάκιση, και μάλιστα χωρίς ελαφρυντικά! Αυτό έπαθε κι' ένα ναυτικός, που γύρισε στην πατρίδα του μια Κυριακή, έπειτα από 3 ετών ταξίδι, και φίλησε τη γυναίκα του μόλις την είδε...

Κανείς δεν ξέρει με βεβαιότητα πότες έδωσε το πρώτο φιλί, σε κάποιο μακρινόν αιώνα της προϊστορίας... Ωστόσο ένας Νοτιοαφρικανός έπιστήμων υποστηρίζει ότι η συνήθεια του φιλιού γεννήθηκε απ' την ένστικτη ανάγκη του ανθρώπου να προσφέρει στον οργανισμό του ώρισμένα άλατα και βιταμίνες, που υπήρχαν στον ιδρώτα του. Αυτό το έπιτύχανε γλύφοντας τον έαυτο του ή τους άλλους ανθρώπους. Απομεινάρια λοιπόν του ξεχασμένου αυτού ένστικτου είναι το φιλί.

"Άλλοι έπιστήμονες δεν παραδέχονται ότι το φιλί είναι ένστικτο, εφόσον πολλές φυλές—π. χ. οι 'Εσκιμώοι και οι Μαρρί—το άγνοούσαν τελείως πριν έπαφν σ' έπαφή με τους λευκούς.

Στα άραχια χρόνια, το φιλί ήταν εκδήλωση αγάπης ή ύποταξης—ανάλογως του μέρους όπου τόδι-

νον. 'Ο Βίκινγκ Γκάνζ Ρόλφ, πρόγονος του Γουλιέλμου του Κατακτητού, δρέθηκε κάποτε στην ανάγκη να φιλήσει το πόδι του βασιλέως Καρόλου της Γαλλίας, όπως επέβαλλε η έθιμοτυπία. Έκδικήθηκε όμως με τον τρόπο του: 'Αντί δηλαδή να σκύψει, ανασήκωσε απότομα το πόδι του βασιλιά ως τα χείλη του. Το αποτέλεσμα ήταν να χάσει ο Κάρολος την ισορροπία του και να πέσει απ' το θρόνο του!

Το Μεσαίωνα, στην 'Αγγλία, το φιλί αντικαθίστασε τη σημερινή χειραψία. Όταν π. χ. έφτανε ένας ξένος σ' ένα πανδοχείο, τον υποδέχονταν με φιλία ο ξενοδόχος, ή γυναίκα του... κι' οι υπηρέτριες ακό-

μη! 'Η νοοτροπία αυτή έφτασε και στην 'Αμερική, μαζί με τους πουριτανούς άποίκους της. 'Ακόμη και σήμερα, υπάρχουν σε διάφορα μέρη των 'Ην. Πολιτειών τοπικοί νόμοι που περιορίζουν τα φίλια Πριν από λίγα χρόνια, καταδικάστηκαν 27 ζευγάρια μέσα σ' ένα μήνα σε πρόστιμο 10 δολλαριών, γιατί άλλαζαν φιλία σε δημόσια μέρη του 'Ατλάντικ Σίτυ. Και στη Βουλή της 'Οκλαχόμα υπεβλήθη—άλλα καταψηφίσθηκε, εύτυχώς—ένα νομοσχέδιο που προέβλεπε ποινή φυλάκισης 30 ημερών σ' όποιον θα στέλνε από μακριά φιλία στο δρόμο σε μια κοπέλλα!

Ο πιο παράξενος αμερικανικός νόμος περί φιλιού εφαρμόστηκε στην Τούλα, το 1936. 'Απαγόρευε να διαρκούν περισσότερα από 3 λεπτά της ώρας τα συζυγικά άποχαιρετιστήρια φίλια. Αυτό δε όχι από πουριτανική σεμνοτυφία, αλλά...για να μη φέρνουν εμπόδιο στην κυκλοφορία των δρόμων!

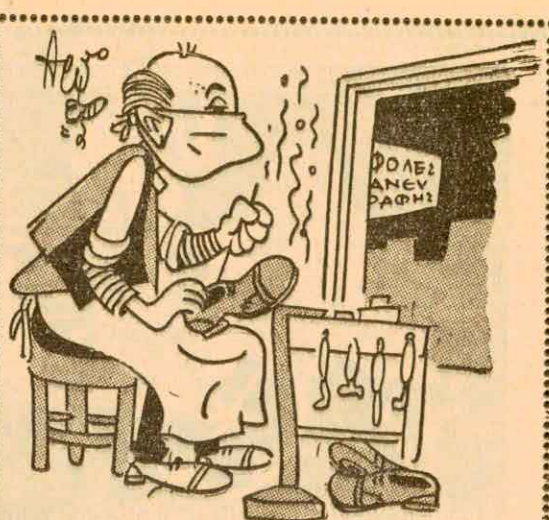
Ο Μουσαολίνι είχε άπαγορεύσει τα φίλια σε δημόσιους χώρους, με πεινή πρόστιμου 10 λιρετών. Η διάταξη όμως αυτή δεν ίσχυε στο διάστημα των καλοκαιρινών γιορτών της Βενετίας.

Η ίδια άναστολή κάθε άπαγορεύσεως ισχύει στο Παρίσι κάθε χρόνο την ημέρα της γιορτής της 'Αγίας Αικατερίνης. Έχει δικαίωμα τότε να φιλήσει κανείς ελεύθερα όποιονδήποτε απ' τις 'Κατερινέτες—τις άνυπαντρες δηλαδή κοπέλλες που παρελαύνουν στους δρόμους γιορτάζοντας τη μνήμη αυτής της αγίας που θεωρείται προστάτις τους.

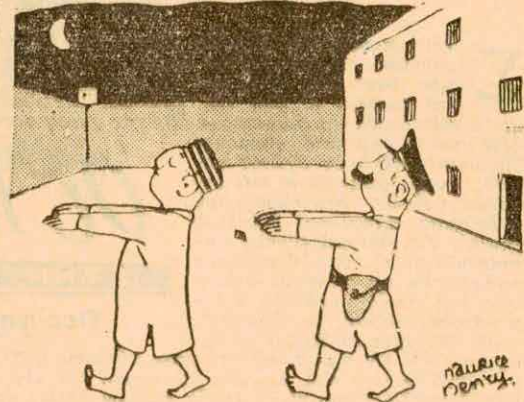
Κάποτε, ένα φιλί μπορεί να φέρη ακόμη και το θάνατο! 'Η γυναίκα κάποιου κακούργου, στις 'Ηνωμ. Πολιτείες, τον φίλησε μετά τη θανατική εκτέλεσή του με δηλητηριώδη άέρια, εισέπνευσε έτσι λίγο ύδροκυάνιο που είχε μείνει μέσα στο στόμα του, δηλητηριάστηκε και πέθανε.

Οι γνώμες των σημερινών γιατρών για το φιλί από υγιεινής άποψως είναι μοιρασμένες. 'Άλλοι τονίζουν ότι δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος, εκτός αν πρόκειται για πρόστιμο μ' εκδηλωμένη μολυσματική πάθηση, κι' ότι τα κρούσματα των άσθενειών είναι πολύ λιγώτερα σήμερα παρά στο 17ο αιώνα που άπαγορευόταν το φιλί. 'Αντιθέτως, άλλοι υποστηρίζουν ότι με τα φίλια όχι μόνο μεταδίδονται μικρόβια, αλλά και αούανεται η πίεσις του αίματος—πράγμα που ελαττώνει τη διάρκεια της ζωής.

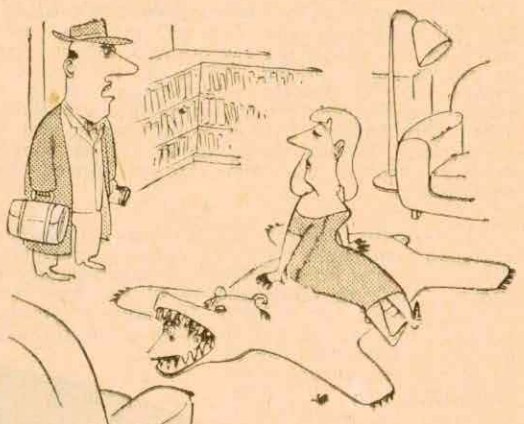
Ωστόσο τα ζευγάρια δεν δίνουν

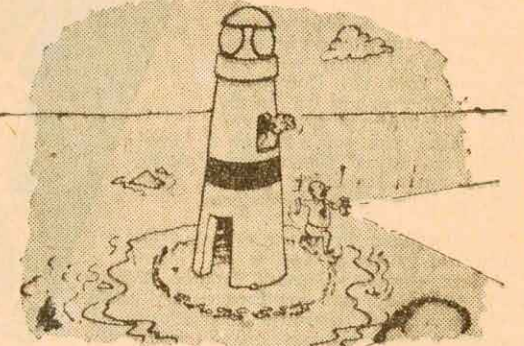
"Ένας προνοητικός μπαλωματής!
(Του 'Αρχέλαου)

'Υπνοδασία στη φυλακή

'Ο σύζυγος: Με παιόν μιλούσες;...

— Να δώ πότε θ' άποφασίσουν νάρθουν να διορθώσουν τον περιστροφικό φάρο;...

ΑΙΜΑ στον Παράδεισο

Δεν υπάρχει λέξι για την αγάπη

Σύμφωνα με τις τελευταίες 'Ιδιότητες απ' τις 'Ανατολικές 'Ινδίες, ή έξωτική νήσος Μπαλί έχασε—τουλάχιστον προσωρινώς—ένα τίτλο που κρατούσε επί χιλιάδες χρόνια: έπαψε δηλαδή να είναι το «Νησί της Εύτυχίας». Τα πολεμικά και πολιτικά γεγονότα των τελευταίων χρόνων έπληρσαν τόσο πολύ τους κατοίκους της, ώστε μέσα σε 3 μήνες έγιναν 80 φόντοι και πολυάριθμες δολοφονικές άποπείρες. 'Ο επίχειρος αυτός παρόδεισος δόθηκε στο αίμα.

Κι' ο λόγος; Οικογενειακές διαφορές. Κάτι άγνωστο δηλαδή σ' ένα λαό, που ζούσε επί χιλιάδες χρόνια μόνο για την αγάπη και το γέλιο, για την ωραιότητα και την τέχνη...

Δεν υπάρχει στη Μπαλινέζικη γλώσσα καμιά λέξι που να σημαίνει τέχνη ή καλλιτέχνης. Κι' όμως όλοι οι κάτοικοι αυτού του νησιού, απ' τον άνωτερο ως τον κάτωτερο, έβρισαν να φτιάχνουν αληθινά καλλιτεχνήματα από έξυλο, πέτρα, χαλκό ή άσημι. Τα πιάτα του φαγητού τους, τα πολύχρωμα «σαρόνγκ» που φορούσαν, όλα είχαν έργα τέχνης.

Οι γυναίκες της Μπαλί δεν χρησιμοποιούσαν χτένια. 'Επιτυχάνουν όμως, με τα δάχτυλά τους μόνο, κομμώσεις άριστου γηματικές, που φαίνονται σαν θαλασμένες απ' το καλύτερο παρισινό ή αμερικανικό κομμωτήριο.

Όλοι οι Μπαλινέζοι έχουν μια φυσική περηφάνεια κι' αξιοπρέπεια, που τη ζηλεύει κάθε ξένος. 'Η οικογενειακή ζωή τους κυλάει ήσυχη κι' αρμονική. Ποτέ μια παντρεμένη δεν σκέπτεται καν ν' άπιστήσει στον άντρα της, όσο «ζωήρη» κι' αν ήταν ως άνυπαντη. Πολλοί άντρες έχουν δυο ή τρεις γυναίκες—γιατί επιτρέπουν οι νόμοι την πολυγαμία. Ποτέ ωστόσο δεν συμβαίνει μεταξύ τους ή παραμικρή σκηνή αντίζηλίας. Και τα παιδιά τους ανατρέφονται όλα μαζί μέσα σε μια άτμοσφαιρα αγάπης.

Η αγάπη είναι ο υπέρτατος νόμος σ' αυτό το νησί. Κι' όμως δεν υπάρχει στη γλώσσα των 'Ιθαγενών καμιά λέξι μ' αυτή την έννοια!

'Ακόμη κι' οι θεοί των Μπαλινέζων είναι αγαθοί και συγκαταβατικοί. Εύχαριστούνται με τα φρούτα που τους προσφέρουν καθημερινώς οι ώριες κοπέλλες του νησιού... και που

τά τρώνε ύστερα οι 'Ιδιες, χωρίς να κακοφανή καθόλου στους θεούς!

Το ήμερολόγιο στη νήσο Μπαλί είναι γεμάτο από εορτασμένες ημέρες. Κι' όταν ακόμη δεν υπάρχει γιορτή, γίνονται γάμοι, που δίνουν ευκαιρία στους 'Ιθαγενείς ν' άρχίσουν τον άγαπημένο τους άνθοπόλεμο. 'Η τελετή του γάμου είναι παράξενη κι' άπλη συγχρόνως: Οι μελλοντικοί κρατάνε καθένας ένα σύγιο κι' ένα κοκκινοκάρυδο. Τα χτυπούν δυνατά μεταξύ τους, μπροστά στον παπά της θρησκείας τους, κι' άφίουν τα κομμάτια τους να πέσουν χάμω. 'Υστερα μαζεύουν μια σούχτα απ' αυτά, γυρίζουν προς το βορρά και τα πετάνε πάνω απ' τους ώμους τους. 'Επαναλαμβάνουν το ίδιο προς όλα τα σημεία του όρίζοντος, για να εξασφαλίσουν την εύλογία των ανέμων. Τέλος, άφου τους ραντίσει ο παπάς με άγίασμα, ταίζουν ο ένας τον άλλον με ρύζι μέσα από μια γαδάβα.

Το 1743, οι 'Ολλανδοί κατέλαβαν τη νήσο Μπαλί και προσπάθησαν να άπαγορεύσουν την παλιά συνήθεια των 'Ιθαγενών να λεηλατούν τα πλοία που ναυαγούσαν στις άκτές τους. 'Απέτυχαν όμως, γιατί οι Μπαλινέζοι δεν ένοσούσαν να παρατηθούν απ' αυτό το δικαίωμα τους—όπως το θεωρούσαν.

Στο τέλος, οι 'Ολλανδοί έστειλαν στρατό, για να επιβάλουν τη θέλησή τους με τη δύναμη των όπλων. Οι στρατιώτες πολιορκήσαν το παλάτι του «ραγιά» της Μπαλί.

Οι Μπαλινέζοι είχαν μαζευτεί μέσα σ' αυτό, για να γιορτάσουν τη γιορτή του θανάτου. 'Η έβρισαν ότι ήταν άδύνατο να πολεμήσουν και να νικήσουν τους 'Ολλανδούς. Προετοιμαζόνταν λοιπόν για να πεθάνουν γαλήνια και άφοβα.

Η μεγάλη πόρτα του παλατιού άνοιξε ξαφνικά, και βγήκε μια έπίσημη πομπή. Μπροστά πήγαιναν οι νέοι, με τις γιορτάσιμες φορεσιές τους. 'Ακολουθούσαν οι γυναίκες γυμνές και στολισμένες με γιορταντες από λουλούδια. Στο τέλος έρχόταν ο μαχαργιάς, πάνω σ' ένα χρυσό θρόνο.

Οι 'Ολλανδοί φοβήθηκαν κάποια παγίδα κι' άρχισαν να πυροβολούν. 'Αλλά οι 'Ιθαγενείς δεν έπεχείρησαν ν' άμυνθούν, ούτε να προσφύλαχθούν. 'Εξακολούθησαν να προχωρούν, αγά κι' έπίσημα, σαν να μη συνέβαινε τίποτε, ενώ τους θέριζαν οι σφαίρες!...

Στο τέλος, οι 'Ολλανδοί έφριξαν και σταμάτησαν την άσκοπη αυτή αίματοχυσία. 'Οσοι Μπαλινέζοι είχαν μείνει ζωντανοί, γυμνώναν τα στήθη τους και ζητούσαν απ' τους φίλους των να βυθίσουν τα σπαθιά τους στην καρδιά τους. Προτιμούσαν να πεθάνουν, παρά να χάσουν ένα δικαίωμα τους...

Η τραγική αυτή σκηνή συνέβη το 1906. Μα οι Μπαλινέζοι δεν έχουν αλλάξει από τότε. Δεν θα επιτρέψουν σε μερικούς παραστρατημένους συμπατριώτες τους να τους στερήσουν απ' το δικαίωμα τους να ζουν μ' αγάπη και ευτυχία. Θα καθαρίσουν το νησί τους απ' αυτό το μόλυσμα και θα ξαναβρούν την παλιά τους ζωή.

"Ένας σύζυγος με... γούστο

Η κυρία Μπίλεφ γυρίζει από τα έμπορικά. Έχει χαρούμενο πρόσωπο, γελαστό, ένθουσιασμένο. 'Ο κύριος Μπίλεφ μόλις είχε γυρίσει από το γραφείο του, νευριασμένος, γκρινιάρης, κατασφισσμένος.

—Καλησπέρα, χρυσέ μου!

—Α, ήρθες επί τέλους!

—Δεν πιστεύω να μου πής πως άργησα. Μόλις όχτώ είνε η ώρα.

—Όχι, αλλά τρομάζω όταν θαίνεις έξω... Σε ξέρω... 'Όταν πατάς στα έμπορικά, πώς και δεν ξεκολλάς ποτέ σου.

—Έχει τόσο ωραία πράγματα να ιδή κανείς—άχ!

—Μάλιστα, αναστέναζε έκείνος. Δεν έχεις βλέψεις τί να βάλεις επάνω σου και...

—Ω, δεν είπα τέτοιο πράγμα!

—Δεν πιστεύω ν' αγοράσεις τίποτε;

—Όχι, έχω απ' όλα. Τί; Τρέλλες θα κάνουμε τώρα;

—Δόξα νάχη ο 'Υψιστος λοιπόν!

—Μονάχα...

—Α, τώξερα!...

—Θα γκρινιάσεις, είμαι βέβαιη.

—Δεν άμφιβάλλω πως θα μάτιασες πάλι κάποια «εύκαιρία εξαιρετική».

—Καθόλου!

—Μά τότε τί αγοράσες;

—Ε, νά... Καταλαβαίνεις;

Μ' έβαλε σε πειρασμό ή τιμή...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε...

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα αγοράσα το καπέλλο... σκέφθηκα ότι το φόρεμά μου ήταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε...

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα αγοράσα το καπέλλο... σκέφθηκα ότι το φόρεμά μου ήταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε...

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα αγοράσα το καπέλλο... σκέφθηκα ότι το φόρεμά μου ήταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε...

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

που ήταν εξευτελιστική έντε-

—"Ελα τελείωνε! Τί αγορά-

σες; Μ' άνάψανε τα αίματα!

—Αγόρασα... ένα... ένα βελ-

λάκι. Νά, αυτό ήταν!...

—Αναπνέω! Δόξα σοι ή

Θεός!...

—Ναί, ένα άπλο θελλάκι

των είκοσιπέντε χιλιάδων, τιμή

έξευτελιστική...

—Νά το δώ...

—Θά το φέρουν αύριο το

πρώ!

—Θά το φέρουν! Τόσο σπου-

δαία έγινες που δεν παίρνεις

μαζί σου ούτε ένα βέλλο;

—Όχι... Θά σου πώ... Τό

βέλλο αυτό είναι καφετί με

κέντημα κρέμ, κι' επειδή δεν θα

ταίριαζε καθόλου βέβαια με το

πράσινο καπέλλο μου...

—Αγόρασες κι' ένα κα-

πέλλο!

—Ναί... γιατί άλλοιώςίκα,

δεν θα μπορούσα να φορέσω

το καινούργιο βέλλο... 'Αλλά έ-

να καπέλλακι, άπλουστατο, ξε-

ρεις, και σε τιμή εξευτελιστι-

κή... Μονάχα όχτακόσιες χιλι-

άδες δραχμές...

—Όχτακόσιες χιλιάδες! Μά

δε μου λές, από άτόφιο χρυσά

φι είναι το καπέλλάκι σου;

—Όχι, καυμένη κι' έσύ!

Θά το δής... 'Ενα άριστον-

γηματάκι σωστό. 'Ετσι, λίγο

σηκωτό στο πλάι... σκερτσό.

ζικο, υπέροχο!...

—Καλά, καλά...

—Μόνο πως... πως ότα

αγόρασα το καπέλλο... σκέ-

φθηκα ότι το φόρεμά μου ή-

ταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε-

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα

αγόρασα το καπέλλο... σκέ-

φθηκα ότι το φόρεμά μου ή-

ταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε-

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα

αγόρασα το καπέλλο... σκέ-

φθηκα ότι το φόρεμά μου ή-

ταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε-

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα

αγόρασα το καπέλλο... σκέ-

φθηκα ότι το φόρεμά μου ή-

ταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε-

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα

αγόρασα το καπέλλο... σκέ-

φθηκα ότι το φόρεμά μου ή-

ταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε-

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα

αγόρασα το καπέλλο... σκέ-

φθηκα ότι το φόρεμά μου ή-

ταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε-

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα

αγόρασα το καπέλλο... σκέ-

φθηκα ότι το φόρεμά μου ή-

ταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε-

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα

αγόρασα το καπέλλο... σκέ-

φθηκα ότι το φόρεμά μου ή-

ταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε-

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα

αγόρασα το καπέλλο... σκέ-

φθηκα ότι το φόρεμά μου ή-

ταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε-

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

—Μόνο πως... πως ότα

αγόρασα το καπέλλο... σκέ-

φθηκα ότι το φόρεμά μου ή-

ταν σταχτί...

—Ε, και...

—Ε, και σταχτί και καφε-

—Τί μαζί είναι δυο χρώματα...

Παναγία δούλη! Ο θά φανόμου-
να σαν έπαρχιώτισσα!
—Και γιατί δεν έπεστρεφες
το καπέλλο, παρακαλώ;
—Ω... Δεν τους ξέρεις τώ-
ρα τους έμπορους πώς έγιναν;
Αυτά που λες όθι γινόντουσαν
πρό του πολέμου. Τώρα...
—Ε, καλά τότε. Δεν θα
το φορέσεις απλούστατα το κα-
πέλλο σου.

—Δεν θα το φορέσω; Ένα
καπέλλο που κόστισε οχτακό-
σες χιλιάδες δραχμές; Σιγά
μην το πετάξω από το παρά-
θυρο! Μιαλό που τόχτες σεις
οι άνδρες μάτια μου!..

—Μά γιατί τ' αγόρασες τό-
τε; Σε ρωτώ.

—Ούφ! Μπορεί να τ' σκέ-
φεται όλα κανείς; Σου τ' εί-
πα έξ αρχής. Έκαμα λάθος
στούς υπολογισμούς μου. Και
γι' αυτό, σαν έξυπνη γυναίκα
φρόντισα να διορθώσω κατ' ό-
ν καλύτρω τρόπο το σφαλ-
ματάκι μου. Το καπέλλάκι μου
και το βελλάκι μου δεν θα πά-
νε χαμένα...

—Τι έκανες δηλαδή;
—Απλούστατα. Αγόρασα
κι' ένα φορεματάκι καφετί...
Μά γιατί γουρλώνεις έτσι τα
μάτια σου; Έσε μου, γιατί με
κυττάξεις έτσι; Έρνέστο; Στά-
σου! Τι κανείς εκεί;

—Όλα αυτά που πήρες δεν
ταϊριάζουν με το χρώμα σου.
Θά σου πηγαίναν καλύτερα, αν
είχες μαύρο χρώμα...

—Μαύρο χρώμα!
—Ναι, μαύρο χρώμα. Μά το
πράγμα είνε εύκολο.
—Αλήθεια, Έρνέστο; Θεέ
μου. Γιατί πήρες το μπαστούνι
σου; Τα μάτια σου πετούνε
σπίτες! Γιατί με κυττάξεις έ-
τσι; Τι πρόκειται να κάνεις;
Γιατί μου μίλησες για μαύρο
χρώμα;

—Δεν κατάλαβες τίποτα;
—Όχι, αγάπη μου. Τι θές
να πής; Γιατί πήρες το μπασ-
τούνι σου;
—Γιατί θα σε κάνω αγάπη
μου... άσπορτί... Θά σε κάνω
μαύρο στο ξύλο!..

—Έρνέστο, τρελλάθηκες!..
—Καθόλου. Είμαι πολύ κα-
λά στην ύγεια μου. Έσε έχεις
τρελλαθεί και θα προσπαθήσω
να σου βάλω μυαλό...

Κι' ο κύριος Έρνέστος, σαν
ευσυνείδητος σύζυγος, σαν συ-
μφών άνδρας που καταλαβαί-
νει τις απαιτήσεις της μόδας,
έδωσε εκείνο το δράδυ στη λα-
τρευτή του γυναίκα ένα πολύ
πολύ μοντέρνο, ένα πολύ σικ
μπερταίχι!..

Μη γελάτε, ώστόσο... Την
άλλη μέρα, άμέσως την επομέ-
νη του ξυλοκοπήματος, πλήρω-
σε, σαν καλός και δοτικός συ-
ζυγός και το βελλάκι και το
καπέλλάκι και το φορεματάκι
της κυρίας του.

Τί τα θέλετε; Έτσι είνε οι
άντρες. Κουτορνιθία!..
ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

**Πάντοτε ΠΡΩΤΟ
τό Κάμελ**

**ΝΕΥΡΑΛ-
ΓΙΑΙ**

**άνακουφίζοντα
άμέσως μέ τς
ΚΑΛΜΟΛ**

το ΚΑΛΜΟΛ δεν εί-
ναι σκέτη άσιπρίνη αλλά
συνδυασμός 5 παυσίπο-
νων, άντινευραλγικών
και καρδιοτονωτικών
οσίων. Ένεργεί ταχέως
χωρίς να πειράζει το
στομάχι και την καρδιά.
Καταρρίπτει τον πυρετό
και δημιουργεί ένα αίσ-
θημα ευέξιας. Επιμένετε
στό ΚΑΛΜΟΛ και όρννηθήτε να
δεχθήτε άλλα παυσίπονα με
άμφιβολο αποτέλεσμα. Μή κάμτε
δοκιμές εις βάρος της ύγας σας.
Γι' αυτό ζητείτε ΚΑΛΜΟΛ και
μόνον ΚΑΛΜΟΛ.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ το πράσινο κουτάκι να
γράφη καθαρά το όνομα ΚΑΛΜΟΛ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Α Λ Ε Ξ Α Δ Ρ Ο Ν Τ Ο Υ Ρ Ν Α Ν. Πλατύ: Πολύ προχειρο-
φτιαγμένο το σταυρόλεξό σας. Υπάρχουν πολύ καλύτερα που πε-
ριέχουν ένα χρόνο και πλέον, τη σειρά τους για να δημοσιευθούν.
Κ. Π. Σ α λ α π ά τ α ν. Θεσνίκην: Έλάσθε τα καινούρ-
για παιχνίδια σας, τα καλύτερα θα δημοσιευθούν. Τ. Κ ο λ έ τ σ η ν.
Πειραιά: Αυτό που μας στείλατε για «Άλυσίδα λέξεων» δεν εί-
νε παρά μία σειρά λέξεων με τρεις συλλάβες των οποίων η μεσαία
αρχίζει από «Μ». Το «Ανω-Κάτω σταυρόλεξο» περιέχει αρκετές ά-
νυπαρκτες λέξεις: ΗΤ, ΡΤ, ΗΑ, ΡΑ, ΕΟ, ΡΥ κ. ά. Περιέχουμε
καμιά πιο περιποιημένη αποστολή σας. Κ ο ν W. L. Λ ε χ ω ν ι α.
Εκταύθα: Η ήθοποιος που θαυμάσατε στο φίλμ «Λοχαγός» της
Καστίλλης δεν λέγεται Σουζάν Πίτερς, αλλά Jean Peters. Η δι-
εύθυνσις της είνε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico
Blvd, West Los Angeles 24 Calif, U.S.A. Η διεύθυνσις της Silvana
Mangano είνε: Produzione de Laurentis' Via Po 36, Roma, Italia.
Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Δ ε λ ή ν. Β. Σ. Τ. 902: Σας ευχαριστούμε
για τις εύχες σας και σας τις ανταποδίδουμε όλοψυχως. Η δι-
εύθυνσις των δύο αδέρφων Esther Williams και Kathryn Grayson είνε:
Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202, W. Washington Blvd, Cul-
ver City, Calif, U.S.A. Η διεύθυνσις της Linda Darnell είνε: 20th
Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, Culver City, Ca-
lif, U.S.A. Δεν γνωρίζω τη διεύθυνσι του Έρρολ Φλύνν προς το
παρόν. Θ ά ν. Σ ά μ. Το ποιήμα σας όχι εξαιρετικό. Ίδου ένα
έμμετρο απόσπασμα από το γράμμα σας, στο οποίο μιλάτε για
τον Πηγάσσο:

Κι' εκείνος (ο Πηγάσσο) που δεν μ' έτρεξε;
Και σε τετραπλήες θουήσεις κυρούφες
ανάμεσα στο σύννεφο και πιο ψηλά, στ' αστέρια
και σε παραμυθιένες χώρες μακρινές
όπου παλάτια ύψωνονταν αιθέρια;

Ε. Α. Τ., Ήράκλειον: Η διεύθυνσις της Esther Williams είνε:
Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Cul-
ver City, Calif, U.S.A. Να της γράψετε άγγλικά ή γαλλικά. Γ ι ω ρ γ ο ν.
Α θ α ν α σ σ ο π ο υ λ ο ν. Εκταύθα: Η διεύθυνσις είνε
η έξης: Harry S. Truman, President, Washington D.C. U.S.A.
Ε. Ζ. 193, Βόλον: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Α-
μ α ζ ό ν α ν: Η διεύθυνσις είνε: Greek Archdiocese of Ame-
rica, 10, East 79th Street, New York 21, U.S.A. Α ο λ έ τ σ η ν και
Ρ ο ζ ά ν α. Μυτιλήνη: Η Σμαρούλα θρίσκειται τώρα στην Κων-
σταντινούπολη. Δεν γνωρίζω την εκεί διεύθυνσι της. Θ. Τ ρ. Μ.
Εκταύθα: Σας ευχαριστούμε για τα τόσο καλακευτικά λόγια
σας. Νομίζω πως τα εκλαϊκευμένα έπιστημονικά και άλλα θέμα-
τα που δημοσιεύουμε κάθε δόξαδα είνε αρκετά. Όσο για το άνα-
μάσημα που προτείνετε, δεν πιστεύω να ενδιαφέρει τους άλλους
άναγνώστες μας. Δεν έχωμε στα γραφεία μας τόμου το «ήθσαυ-
ρου», αλλά μόνο τεύχη τα οποία —παλαιά και νέα— στοιχίζουν
4.000 δρ. έκαστον. Γ. Ε. Σ π α ν ό ν. Εκταύθα: Άλλάζοντας
την εσχά θα δημοσιεύωμε στην πρώτη ευκαιρία το πρωτοχρονιά-
τικο σταυρόλεξό σας που, έφτασε κάπως άργά. Β α σ ί λ ε ι ο ν.
Π ο λ ύ δ ω ρ ο ν. Εκταύθα: Το σταυρόλεξό σας περιέχει πολύ
κοινές λέξεις καθώς και μερικές άνυπαρκτες. Στείλτε μας κανένα,
πιο περιποιημένο, αποφεύγοντας συγχρόνως, όσο το δυνατόν
δημιουργήστε με το σχέδιο λέξεις των 2-3 γραμμάτων Τό παρόν
έχει 56! Δημήτριον Τ σ ω τ σ ο ν και Δ η μ ή τ ρ ι ο ν
Δ α σ κ α λ ά κ η ν. 207 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 912α: Η διεύθυνσις της
Είλλας της Elizabeth Taylor είνε: Sunset Boulevard 8508, Hollywood
Calif, U.S.A. Πρέπει να της γράψετε άγγλικά ή γαλλικά. Δ. Τ σ ε-
κ ο ύ ρ α ν. Εκταύθα: Δεν έχωμε τη διεύθυνσι του κ. Χίρστ. Μία
από τις πολλές έφημερίδες του είνε η: «New York Journal Ame-
rican», New York U.S.A. Έλπίζω να λάβω το γράμμα σας αν το
άπευθύνετε σ' αυτή τη διεύθυνσι. Τ σ ι γ γ α ν ό ν. Σοφάδες-Θεο-
σαλίας: Δεν γνωρίζω τη διεύθυνσι που μας ζητάτε. Όσο για το
ποιήμα σας «Εξοριμός» δεν λέει και πολλά πράγματα. Άποδείξεις:

Έφυγες κι' έμεινε η καρδιά μου
Έρημ θλιμμένη μοναχή,
Κρίνο που τώδερε η Γροχή,
Κι' ο άγέρας τώχει ρίξει χάμω.

Β ο ρ ε ι ο ε λ λ α δ ί τ η ν. Κ.Ε.Π. Β.Σ.Τ. 902: Εύχριστούμε
για τις εύχες σας και σας τις ανταποδίδωμε. Δεν έχωμε δυστυχώς
τη διεύθυνσις που μας ζητάτε. Οι νέες γράφουν με ψευδώνυμο
στο «Ερωτικό Γραμματοκιώτιο». Δεν δίνουν ούτε το πραγματικό
τους όνομα, ούτε τη διεύθυνσί τους. Έτσι δεν μπορούμε να σας
συνδέσωμε μαζί τους. Ο ρ φ έ α. Ζάκυνθος: Το πρόσωπο που άνα-
φέρετε, είνε νομίζω το πιο άκατάλληλο. Μόνο ένας άνθρωπος
με μουσικές γνώσεις, που θα έκτιμούσε δεινώς το ταλέντο σας,
θα μπορούσε να σας βοηθήσει. Πιστεύω να υπάρχει και στην πόλι
σας άκόμα κανένα τέτοιο πρόσωπο. Πάντως κοντά σε όλα τα άλ-
λα σας προσόντα χρειάζεται και λίγη ύπομονη. Σ ύ λ λ ι α Β α-
σ ι λ ε ι ά δ ο υ. Λεμεσό-Κύπρου: Η διεύθυνσις του κ. Λαδά είνε:
Ακαδημίας 35, Αθήναι. Ω ρ α ί α π α ν τ ρ ε μ έ ν η ν. Τρί-
πολιν: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δεν γνωρίζω
δυστυχώς τη σημερινή διεύθυνσι του Έρρολ Φλύνν που από καιρό
περιπλανάται με το γιότ του στα ύδατα της Α. Μεσογείου. Ν ι-
κ ο λ ά σ ο ν Π α ν α γ ι ω τ ά κ η ν. Χανιά: Στείλτε στα γραφεία μας
το γράμμα που προορίζετε για τον Γεώργιο Οικονομίδη. Θά του το
δώσωμε. Α γ ν ω σ τ η ά ν α γ ν ω σ τ ρ ί α: Πολύ παράξενη αλή-
θεια η αίτησίς σας. Μας γράφετε: «Παρακαλώ να γράψετε για
«Θησαυρού» να με πληροφορήσουν διά ύγειαν του θάνατο Κωτσά.
Η άναγκασμένη του». Δυστυχώς δεν μπορούμε να σας ευχαριστή-
σωμε. Όποτε τον περί ουό λόγος γνωρίζουμε, ούτε τα άφορώντα
την ύγεια του! Κ. Ν. 20.50: Το ποιήμα σας «Σέβυν» είνε βέβαια
πολύ άτεχνον, αλλά τόσο ποινέμένο ώστε μας συγκίνησε βαθύτατα.
Ε ύ α γ γ ε λ ο ν Κ α φ έ ν. 207 Τ.Π. Προκ. Σ.Τ.Β. 219α. Β α ί ο ν
Β ο σ α ρ ό π ο υ λ ο ν και Γ ε ω ρ γ ι ο ν Κ ω ν σ τ α ν-
τ ί ν ο υ. 217 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 912β: Π α ν α γ ι ω τ ή ν. Κ ο-
τ ί ζ α π α ν α γ ι ω τ ή ν. Σ.Τ.Γ. 912β: Δεν θα μπορούσαμε
δυστυχώς, να σας κάνωμε τη χάρη που μας ζητάτε γιατί δεν δη-
μοσιεύουμε άγγελίες του είδους αυτού. Σ π υ ρ. Π α π α γ ε-
ω ρ γ ι ο υ. Εκταύθα: Η διεύθυνσις της Jane Russell είνε:
R.K.O. Radio Pictures Incorp, 780 Gower Street, Hollywood 38,
Calif, U.S.A.

Ένα περιεργό έγκλημα στο Σικάγο

Τ Ο πρωί της 22ας Ιουνίου 1920, όλοι στην Αμερική
είχαν στα χείλη τους το όνομα του Καρόλου Όσκαρ
Βάντερερ. Ο άνθρωπος αυτός, που ήταν μόλις 27 χρό-
νων, άφου διακρίθηκε στο Δυτικό μέτωπο ως πολυβολη-
της, είχε γυρίσει στην πατρίδα του, στο Σικάγο, όπου έπειτα
από λίγο καιρό, παντρεύτηκε μία νέα που άγαπούσε από
καιρό. Η οικονομική του κατάσταση ήταν εξαιρετική. Έργα-
ζόταν με προσοχή στο κρεοπωλείο του πατέρα του και κέρ-
διζε αρκετά χρήματα. Από τ' άλλο μέρος, η γυναίκα του τον
ελάτρευε και θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ο άνθρωπος που είχε
βρή την ευτυχία. Υπήρχε, ώστόσο, κάτι που τον στενοχω-
ρούσε. Η οικογενειακή ζωή του φαινόταν μονότονη και πλη-
κτική. Κείνο το πρωί, όλες οι έφημερίδες δημοσίευαν τη φω-
τογραφία του και μιλούσαν έγκωμιαστικά γι' αυτόν. Και να
τι άφηγόντο:

Οι σύζυγοι Βάντερερ έμεναν σε μία μικρή έπαυλι προς
το δυτικό μέρος της πόλεως. Τό προηγούμενον δράδυ, είχαν
πάει στο θέατρο «Πέρσινγκ» για να ίδούν το «Θαλασσολύ-
κο». Κατά την επιστροφή, ένα ύποπτο άτομο τους παρακο-
λούθησε ως το σπίτι και, τη στιγμή που άνοιγαν την εξώ-
πορτα, έβγαλε ένα περίστροφο και ώρμησε εναντίον της κυ-
ρίας Βάντερερ, προσπαθώντας να πάρη τη τσάντα που κρα-
τούσε στα χέρια της. Άλλ' ο άντρας της, που ήταν άπληστ-
μος, έβγαλε το περίστροφό του κι' άρχισε να πυροβολή έναν-
τίον του άγνώστου, που άπληντησε στους
πυροβολισμούς του. Δυό από τις σφαί-
ρες τού κακοποιού βρήκαν την κυρία
Βάντερερ στο στήθος και την άφισαν
νεκρή. Ο άνδρας της, βλέποντας την να
σωριάζεται κάτω ώρμησε σαν τρελλός
εναντίον του άγνώστου, άδιαφορώντας
για τόν κίνδυνο που διέτρεχε κι' άδει-
ασε πάνω του όδες σφαίρες είχαν απο-
μείνει στο περίστροφό του.

Ο άνθρωπος αυτός εξακριβώθηκε ό-
τι λεγόταν Τζόν Ντόε. Ήταν ένας κα-
κοποιός, που είχε στη παθητική του
μερικές κλοπές, άλλ' η δράσις του δεν
είχε κανένα από τα στοιχεία, που χα-
ρακτηρίζαν ένα γκάνγκστερ, άξιο α-
υτού του όνόματος. Δεν άνηκε, άλλωστε,
σε καμιά συμμορία.

Όπως είνε ευνόητο ο Βάντερερ, ά-
πληλάγη από κάθε κατηγορία. Ο άνακριτής που
άνέλαβε αυτή την ύπόθεσι, όχι μόνον δικαιολο-
γούσε στην έκθεσί του την πράξι του, τονίζοντας
ότι βρισκόταν σε κατάστασι άμύνης, αλλά πρό-
σθετε και μερικές σκέψεις, που θα μπορούσαν
να θεωρηθούν ως πολύ τολμηρές: «Αν, έγραφε,
οι Αμερικανοί πολίται άντιμετώπιζαν με τό ή-
διο θάρρος τους γκάνγκστερς, η κοινωνική αυτή
μάστιξη θα εξαφανιζόταν πολύ γρήγορα».

Όσο για τις έφημερίδες, χαρακτηρίζαν δυό-
φωνα τόν Βάντερερ ως ήρωα.
Έπειτα από δύο μέρες, η μεγάλη έφη-
μερίς «Καθημερινά Νέα του Σικάγου» έ-
στειλε ένα συντάκτη της, τόν Μπεν Χάκτ,
που έμελλε να εξελιχθή άργότερα σ' έναν
από τους μεγαλύτερους Αμερικανούς μυ-
θιστοριογράφους, για να πάρη μία συνέν-
τευξι από τόν Βάντερερ.

Όταν ο Χάκτ πήγε στο σπίτι του βρή-
κε τόν Βάντερερ να σιδερώνη και να τρα-
γουδά κάποιον εύθυμον σκοτό. Αυτό το
πράγμα τού έκαμε μεγάλη εντύπωσι κι' ά-
ποφάσισε ν' άσχοληθή με το δράμα που
είχε συγκινήσει όλόκληρη την Αμερική.
Έξακριβωσε τότε μερικά πράγματα, που οι άστυνομικοί δεν
είχαν προσέξει. Τό πρώτο απ' αυτά ήταν ότι, την προηγού-
μένη τού δράματος τού άφηγηθήκαμε, ο Βάντερερ είχε αγο-
ράσει δύο περίστροφα διαφορετικού τύπου από ένα όπλοπω-
λείο. Αυτά τάν περίστροφα ήταν, λοιπόν, εκείνα που δρέθηκαν
έξω από την έπαυλι.

Τό δεύτερο ήταν πως η κυρία Βάντερερ είχε σκοτωθή με
σφαίρες που προέρχονταν από το περίστροφο, που ο άντρας
της κατέθεσε πως άνηκε σ' αυτόν.
Οι άποκαλύψεις αυτές τού Χάκτ κατέστρεψαν τόν Βάν-
τερερ. Οι άστυνομικοί κατάφεραν με διάφορα τεχνάσματα να
τον κάμουν να όμολογήση την αλήθεια. Και να τι κατέθεσε
ο περίφημος ήρωας:

Είχε βαρεθή, είπε, την οικογενειακή ζωή κι' είχε πάρει
την απόφασιν να ζαναγυρίση στο στρατό. Άλλ' η γυναίκα
του τού άνήγγειλε, έσφαινα, πως ήταν έγκυος. Αυτή η άναγ-
γελία τόν έφερε σε απόγνωσι. Όλα τού τα σχέδια για το
μέλλον κατέρρεαν. Οάπρεπε να ζήση στο μέλλον σαν ήσυ-
χος οικογενειάρχης πράγμα που ήταν αντίθετο με τόν χαρα-
κτήρα και τις ένδόμητες τάσεις του. Για να γλυτώση απ' α-
υτή τή ζωή, που την θεωρούσε μαρτυρική, ο μόνος τρόπος
ήταν ν' άπαλλαγεί από τη γυναίκα του. Κατέστρεψε τότε ένα
όριστοτεχνικό σχέδιο. Βρήκε έναν κακοποιό και συνηνοήθηκε
μαζί του να κάμουν τάχα μερικές δουλιές μαζί. Ο Βάν-

τερερ, που είχε πιο καλή εμφάνισι, θαμπώνει μέσα στα θέα-
τρα ή τους κινηματογράφους και θα «πλευρίζε» μία γυναίκα, που
θα καταλάβαινε πως είχε πολλά χρήματα στην τσάντα της.
Στό τέλος της παραστάσεως θαδύαινε μαζί της έξω και θα
προσπαθούσε να την παρασύρη σε κάποια έρμηκή συνοικία.
Ο σύντροφός του θακανε τότε την εμφάνισι του και θα ώρ-
μούσε πάνω σ' αυτή τη γυναίκα για να
την έλαφρώσει από το περιεχόμενο της
τσάντας της.

Ο Ντόε — αυτός ήταν ο κακοποιός
που διάλεξε — πείσθηκε χωρίς δυσκολία
να συνεργασθή μαζί του, χωρίς να
υποπτεύεται ότι μ' αυτό τόν τρό-
πο υπέγραφε τη θανατική καταδί-
κη του. Τα πράγματα εξελίχθησαν,
λοιπόν, ως έξης κατά το μοιραίο έ-
κείνο δράδυ: Όταν ο
Ντόε ώρμησε εναντίον
της κυρίας Βάντερερ,
σύμφωνα με το προκα-
θωρισμένο σχέδιο, χω-
ρίς να υποπτεύεται
ποιά ήταν, ο άντρας

Ο
ψευτικός
ήρωας

της τελευταίας έβγαλε δυό περί-
στροφα από την τσάντα του κι'
άρχισε να πυροβολή εναντίον και
των δυό. Κατόπιν σκούπισε πρό-
σχετικά με το μακτύλι του το
περίστροφο που θα παρουσιάζε-
τι ήταν τού Ντόε και πέταξε και

τα δυό όπλα κάτω. Φαίνεται, όμως, πως στην ταραχή του,
μπερδέψε τις πιστολιές. Πυροβόλησε, δηλαδή, τη γυναίκα
του με το δικό του περίστροφο κι' όχι με τού Ντόε.

Η άπροσέξια του αυτή κι' η άπερίσκεψία που είχε κάμει
ν' άγοράση και τα δυό περίστροφα από το ίδιο κατάστημα
και, καλιστα, την προηγούμενη τού δράματος, ώδηγησαν τόν
Χάκτ στο ν' ανακαλύψη την αλήθεια.

Η δική του Βάντερερ έγινε έπειτα από λίγο καιρό και τό
δικαστήριο τόν κατέδικασε σε θάνατο. Η τελευταία χαρί-
τις που ζήτησε ήταν να τόν άφίσουν να τραγουδή ένα τραγού-
δι. Καθώς πλησίαζε στο τέλος, άνοίχθηκε κάτω από τα πό-
δια του η μοιραία καταπακτή κι' ο βρόχος σφίχτηκε γύρω
στο λαιμό του... Ένας δημοσιογράφος, από κείνους που πα-
ρίσταντο στην έκτελεσι, έγραψε ότι τραγουδούσε τόσο άσχη-
μα, που και μόνο γι' αυτό το λόγο θ' άζιζε να πεθάνη πάνω
στην άγχυση...

Πολλοί γιστροί και ψυχολόγοι απέδωσαν την άπαθεία του
για την κινήση αυτή έγκληματική του πράξι που στοίχισε
τη φοβερή επίδρασι τού πολέμου και τόν θρησκιότιον του. Έκεί
ίσως, τόνισαν, θα έμαθε να μη λυπάται τις ανθρώπινες ύπάρ-
ξεις για να πετύχη τους άντικειμενικούς σκοπούς του.

Και οι άντικειμενικοί του σκοποί ήταν να ζήση ξένοιαστη
ζωή.

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουθεντούλες

Αιλή Νταμιτά: Είπε άναγκη να σάς πω ότι φερθήκατε πολύ άστοχα, καλή μου φίλη; Όρίστε τώρα πού είσθε στενοχωρημένη γιατί μάθατε ότι ό κύριος τών όποιον έβρισατε, χωρίς λόγο, άπλωσε γιατί άρνήθηκε να κάνει μία παρανομία πού τού ζητήσατε, είνε γνωστός μιάς φίλης σας και τώρα άν τόν συναντήσετε στο σπίτι της θα ντροπιασθήτε. Με ρωτάτε συνεπώς τί να κάνετε; Δεν βλέπω παρά μία λύση: Να έξηγηώτε στη φίλη σας τί συνέβη και να τήν, παρακαλέσετε να μη σας καλέσει για κάποιο καιρό όταν καλή αυτόν τόν γνωστό της έως ότου ξεχαστή λίγο τó πράγμα. Άργότερα, όταν τύχη να συναντηθήτε, μιλήστε του γι' αυτό τó έπεισόδιο και εκφράστε του τή λύπη σας πού παραφερθήκατε. Θα έκτιμηση άναλόγως τή χειρονομία σας και σεις θα είσθε έν τάξει άπέναντί του.

Η μέδα

ΟΙ ΤΣΑΝΤΕΣ: Κροκόδειλοι, σαύρες, υπόδ και λουστρίνια έχουν έπιστρατευθή για να μάς παρουσιάσουν τις όμορφότερες τσάντες σε όλα τα σχήματα. Από τήν πιά κλασικά ως τήν παράξενα, τήν πιά ιδιόρρυθμα. Καρέ, όρθογώνια, δέσλ, στρουγγυλά. Οι περισσότερες τσάντες είνε κρεμαστές άλλά τó κρέμασμά τους έξυπνηται δύο σκοπούς: να κρατιέται η τσάντα στο χέρι και να κρεμιέται και στόν ώμο. Οι πιά άμυγιγέ τσάντες γίνονται άπό δέρμα άντιλόπης ή άπό

ξύλινα στριφτά ή άπό πάστα, άπό κόκκαλο ή άσημένια, άναλόγως τού ποσού πού μπορούμε να ξοδέψουμε.

Τά γάγια: Θα φορεθούν πολύ τή λεπτά γκλασέ δερμάτινα γάντια και τή πολύ λεπτά σουέντ, σε διάφορα χρώματα, άκόμη και πράσινα, και κόκκινα και μώδ σε όλους τούς τόνους. Θα συνθίζεταί και τó χρυσάφι και τó χρώμα τού πούρου της άδανάς. Κάποτε τή γάντια συνδυάζονται με τó φάρμα, άλλοτε μόνον με τήν τσάντα και άλλοτε με κάποιο γαρνιρμα τού φορέματος ή τού ταγιέρ, λ.χ. με τή μπλούζα.

Τά ύποδημάτα: Θα έξακολουθήσουν να φοριούνται τα σκαρπίνια και τή σάνδαλα άπό δερματά κροκοδείλου, σαύρας και σεβρά.

Τά θραδυνά σάνδαλα γίνονται άπό σατέν δελουδό και δέρμα χρυσωμένο ή άσημωμένο.

Φυσικά τή τακούνια τών θραδυνών είνε πανύψηλα. Τά ύποδημάτα της ημέρας έχουν τακούνια χαμηλά και φαρδιά.

Όλίγα για τούς κυρίους

Υποκάμισο-σπόρ: Έτσι λέγονται άλλά δεν προ-

Μερικές από τις τελευταίες χειμερινές «κρεασίόν».

σουέντ, σε σχήμα σακκούλας σουρωτής. Για πιά έπίσημες χρησιμοποιείται και τó σατέν; με φερμουάρ πού τó στολίζει ένα κρυστάλλινο κόμμημα.

ΟΙ ΔΟΜΠΡΕΛΛΕΣ: Όσο πάει γίνονται πιά ψηλές. Οι καλοκαιρινές όμπρελλες τού ήλιου ή της έροχής θα θυμίζουν πολύ εκείνες πού είχαν οι γιαγιάδες μας. Οι όμπρελλες εκείνες γίνονταν και πολύ λεπτές και ήταν ένα κομψό συμπλήρωμα της σιλουέτας. Τέτοιες θα έβρισκε τó καλοκαίρι και δεν θα είνε πιά μαύρες, άλλά μαρόν, βιολέ, μπλε μαρόν και ένιοτε σαζάν. Αυτές οι όμπρελλες έκτελούν διπλό προορισμό: είνε και για έροχη και για ήλιο. Τή μανίκια τους είνε

άπό δελουτέ ή τρικλό μάλλινο είνε τó άναπημένο ένδυμα τών νέων και γενικώς ατόν πού άναπούν τήν άφέλεια στο ντύσιμο. Τό σχέδιό τους μοιάζει πολύ με τó σχέδιο πού έχουν οι στρατιωτικές μπλούζες, είνε μόνο λιγάκι πλατύτερες και έχουν μανίκια ραγκλάν.

Έπίσης ό τσέπες τους είνε έσωτερικές. Με τις μπλούζες αυτές είνε άπαραίτητες οι γραβάτες φλοάντ.

Η καλή συμπεριφορά

Με ρωτά κάποιος άναγνώστης πώς μπορεί να ξευποχρεωθεί άπέναντι μιάς κυρίας πού ζή μόνη της, «κρατεί άνοιχτό σπίτι», όπως λέμε, και τόν καλεί διαρκώς στις συγκεντρώσεις της. Αυτός είνε μεκίκαρης και τού είπαν πώς δεν τού έπιτρέπεται να τήν καλέσει στο σπίτι του. Η πληροφορία πού τού έδωσαν είνε κατά γενικόν κανόνα σωστή, άλλά υπάρχουν και μερικές εξαιρέσεις.

Για να ξευποχρεωθεί ένας μεκίκαρης μπορεί να καλέσει στο σπίτι του ή άν τó σπίτι του δεν είνε κατάλληλο, στο ρεστοράν. Θα καλέσει τήν κυρία ή τήν δεσποινίδα πού ζή μόνη της, μαζί με ένα άντρώγυνο πού θα συνδέεται φιλικά μαζί της. Έτσι είνε έν άπολύτως τάξει και δεν έκθέτει καθόλου τήν κυρία. Άν τó γεύμα γίνη στο ρεστοράν μπορεί να συνοδέψει τήν κυρία σπίτι της, άλλά για να μη θρεθή μόνος μαζί της και για να τερηθούν τή προσήματα, παίρνει ένα ταξί, προσκαλεί και τó άντρώγυνο να μπει μέσα, αφήνει πρώτα τήν κυρία στο σπίτι της και έπειτα τó άντρώγυνο. Άκόμη και τή μνηστή του μπορεί να καλέσει στο σπίτι του καμεί, φθάνει να έχη καλέσει μαζί της και δύο-τρεις άλλες μεγαλύτερες κυρίες ή μία από τις

χεται προσκλήσεις πρέπει κάποτε και να τις άναποδίδη, άν θέλη να λέγεται κοινωνικός.

Τά ωραία μάτια

Τά μάτια είνε από τή ωραιότερα στολίδια τού προσώπου, άλλά πόσο λίγο τή προσέχουμε! Τά κουράζουμε περισσότερο τού δόντος, τή ένοχλούμε με διάφορα κοσμητικά πού βάζουμε στα ματοταίνουρα, παραμελούμε μιά πάθησι πού έχουμε και πού συντελεί στο να γίνουν πιά άδύνατα.

Τά μάτια δεν έπηρεάζονται πολύ από τή χρόνια άν τή προσέχουμε λίγο. Γι' αυτό βλέπουμε καμιά φορά ηλικιωμένες πού έχουν ζωηρά μάτια, μάτια ναυικά, έλκμια διαγυγέ και εκφραστικά, ενώ άλλοι ενώ είνε νέοι έχουν μάτια γρασμένα και ένα δέλιμα άτόνο.

Άς προσέχουμε λοιπόν τó λεπτεπίλετο αυτό όργανο γιατί όταν τή μάτια χάσουν τή φρεσκάδα τους, χάνουν μαζί και τήν όμορφιά τους.

Οι ρυτίδες πού μαζεύονται γύρω από τή μάτια και τó φούσκωμα είνε οι δύο έχθροι τών ματιών μας. Μπορούμε όμως και τή δύο να τ' άποφύγουμε.

Τις ρυτίδες με μαλακό μασάζ και λίγη κρέμα, τó φούσκωμα με παρακολούθηση τών εφρών μας. Είνε γνωστό ότι τó λεύκωμα φουσκώνει άμέσως τή δέλεφρα.

Όσο για τήν κούρσι να μη διαδράζει, ούτε να κεντάει με άδύνατο φως. Έπίσης μη διαδράζει πλαγιασμένη στο κρεβάτι, μη έκτίσθε άποτομία από τó πολύ φως στο σκοτάδι, μη πρώτε πολλά άλμυρά, παστά κλπ.

Τά θράδυνά προτού πλαγιασέτε πλύνετε τή μάτια σας με χλιαρό τσάι ή με χαμομήλι. Έπίσης μένετε 5-10 λεπτά στο διάστημα της ημέρας με τή μάτια κλειστά, για να τή ξεκουράσετε.

Η άλληλογραφία μου

ΝΙΚΗ: Ένταύθα: Καθώς έλέπετε γράφω στη σελίδα μου και για τήν καλή συμπεριφορά. Έπειδή όμως όσα μου ζητάτε είνε άδύνατα να περιληφθούν σε ένα άρθρακι είμαι πρόθυμη να σας άπαντήσω με ιδιαίτερο γράμμα άν μου στείλετε τή διεύθυνσή και τó σχετικό γραμματόσημο. Στείλτε τó γράμμα σας έπειγόν.

ΜΙΑ ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΜΗΤΕΡΑ: Δεν ξέρω τί ένοείτε με τή φράσι σας «μιαλιά σπαστά». Έξηγηθήτε για να σας άπαντήσω, άν μπορώ.

ΑΡΑΠΑΚΙ: Θα μακρύνουν τή μανίκια σας. Λίγη ύπομονη χρειάζεται. Τρίψτε τις ριζές με λίγο σαβόνι.

Β. Ν., ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ: Σας άπάντησα ιδιαιτέρως. Θα λάβετε τó γράμμα μου.

ΑΚΡΙΤΑΝ ΤΣΑΚ: Στη θέσι πού είνε ό λεκές κάμετε μία ζεστή σαπουνάδα στην όποιαν θα ρίξετε ένα κουτάλακι άμμονια. Άν δεν φύγη τότε θα καταφύγετε στο σαβόνι.

Α. Α. Γ.: Δεν υπάρχει, δυστυχώς, τρόπος να σκουρήνουν τή φρύδια και τή ματοταίνουρα.

ΛΙΣΑΝ: Η μόνη προφύλαξι είνε να βάζετε στη μυτη σας λίγη πομάδα Vicks και κάθε έραβυ να ρουφάτε από τή μυτη νερό με άλάτι.

ΑΝΤΙΓΩΝΗ: Περιμένα τή διεύθυνσί σας για να σας γράψω ιδιαιτέρως.

Β. Ε. Ν. 18: Η συνταγή πού μου ζητάτε είνε αυτή: Μεσοίλι 60 γρ., άμυγδαλόλαδο 30 γρ., Essence de Citron 1 γρ. Μετά 15 ή μέρας χρησιμοποιήστε αυτό: Extrait de quinquina 10 γρ., Baume de Fiora-venli 25 γρ., Rhum 100 γρ., Teinture de Cantharides 1 γρ.

ΑΝΗΣΟΥΧΗ ΚΑΡΔΙ: Θεσσαλονίκη: Να φροντίσετε να κοιμάστε νωρίς και να ξυπνάτε όχι και τόσο πρωί. Μόλις σηκωθείτε τó κρεβάτι κάμετε λίγη γυμναστική. Πιέτε τó γάλα σας και κάμετε έναν περίπατο στην έξοχή, έφ' όσον μάλιστα μνηστε πρόσωτο, μακρυνά άπ' τήν πόλη.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Χαριτωμένο διήγημα

Ε μιά ζωηρή κίνησι, ή χαριτωμένη κυρία Ντέ Σπεράντ έξανάλεισε τή δεινότητα της. —Πολύ καλά, έπτε στους τρεις θαυμαστές της πού τή λάτρευαν. Δέχομαι να παραμερίσω τή συνηθισμένη μου «σκληρότητα», όπως λέτε. Μά μ' ένα όρο: καθένος από σας θα μου διηγηθή, χωρίς πολλές ψευτιές, μιά άπ' τις έρωτικές του περιπέτειες. Η περιπέτεια εκείνου πού θα μου άρέσει πιά πολύ θ' άμειθθ' μ' ένα φίλημα: θάχη, δηλαδή, τó δικαίωμα να με φιλήσει για πρώτη και τελευταία φορά στα χείλη.

★

Να λοιπόν τί διηγήθηκε ό πρώτος έρωτευμένος:

—Λυπάμαι, άλήθεια, πολύ όλους έκείνους πού από παιδιά δεν έπαιζαν με καμμία κοπελίτσα, κάποιο θράδυ, σ' ένα ώραίο έπαρχιακό περιδολί. Έτσι δεν χάρηκαν τις άδρες αυτές έρωτικές στιγμές, δεν δοκίμασαν τις μικρές χαρές και τις μικρές λύπες τους, δεν αισθάνθηκαν κάποια τρεμάλα στο σώμα τους όταν ανταλλάζαν τή πρώτη φορά ένα δειλό, άδέξιο φιλή.

Ένα θράδυ έπινοήσαμε εγώ και ή Λουσιέν, πού ήταν ή πιά αγαπημένη μου άπ' τις κοπελίτσες της συντροφιάς μου, ένα καινούργιο παιχνίδι: ν' ανακαλύψω ένα τριαντάφυλλο πού θα τó κρυβε πάνω της, στο φόρεμά της ή στα μαλλιά της.

Ε! λοιπόν, δεν άνακάλυφα τó τριαντάφυλλο. Μάτια έψαξα τις μεγάλες τσέπες της ποδιάς της, τó μαντήλι της, άκόμα και τó γιακά της, πίσω άπ' τó χαριτωμένο κι' άπαλό λαιμό της. Μά ταια άνασκήκωσα μιά-μιά τις χρυσές της μπούκλες... Δν κατάφερα να βρώ τó λουλούδι!

Χτύπησα τότε από θυμό κι' από πείσμα τή πόδια μου, δάγκωσα τή χείλη μου με τήν ιδέα πώς οι άλλοι φίλοι μου θα με κοροΐδευαν. Και τó θραβείο έπρόκειτο να είνε ένα φίλημα της Λουσιέν, για σκεφθήτε τó!

Έξω φρενών γιατί όμολόγησα τήν ήττα μου άποσύρθηκα στο βάθος τού περιδολιού και πηγαινοερχόμουν, κάτω άπ' τή δέντρα άπ' όπου πενούσαν οι άχιδες τού φεγγαριού.

Μά ή Λουσιέν ήθε να με βρή.

Έψαφες άσχημα, μου έπτε άνοιγοντας τó θροσερό της στομά.

Εκεί μέσα βρισκόταν ένα τριαντάφυλλο δίχως άγκάθια.

Όσο μού έπέτρεψε να πιάσω με τή χείλη μου, άνάμεσα άπ' τή μαργαριταρένια δόντια της, τó έξαισιο άνθος...

Η μικρή αυτή περιπέτεια ήταν θροσερή σαν τή λουλούδια τού άγρου, κάτω όμως έπιτηδευμένη. Άς άκούσουμε και καμμία άλλη, ίσως να είνε ωραιότερη, έπτε ή κυρία Ντέ Σπεράντ.

Μου έπέτρεψε να πιάσω άνάμεσα άπ' τή μαργαριταρένια δόντια της, τó έξαισιο άνθος...

Τότε ό δεύτερος έρωτευμένος άρχισε να λή:

—Ένώ άπ' τó βάθος ενός θεωρείου, παρακολουθούσα τó θράδυ της «πρεμιέρας» τούς ήρωες πού είχε δημιουργήσει ή φαντασία μου να κινούνται πάνω στη σκηνή, ενώ οι στήχοι μου, γραμμένοι μέσα στον πυρετό τών άγρυπνιών μου, άντηχούσαν στ' ατία μου, εγώ δεν σκεφτόμουνά ούτε τó έργο μου, ούτε τήν έπιτυχία, ούτε τή δόξα... Όλες μου οι σκέψεις, οι αισθήσεις, οι ζωτικές μου δυνάμεις πηγαιναν στην περιήρη, στη θαυμάσια ήθοποιό, πού με τήν άσυστη τέχνη της ζωντανέυε τó δράμα μου...

Όπως ήταν έτσι με τούς πέπλους της, με τή γυνά ώραία μπράτσα της, με τή σάνδαλα στα πόδια της, ψηλή, κροφτωμένη, με λευκό και ρόδινο δέρμα, έμοιαζε πραγματικά με τή γοητευτική έταίρα πού είχε πλάσει ή έξημένη φαντασία μου. Η άσύγκριτη όμορφιά της με μεθύσσε.

Όταν έκλεισε ή αλαία, έφυγα. Λίγο μ' ένδιέφεραν τή χειροκροτήματα κι' ό έπαιψημίες τού κοινού. Δεν βγήκα στη σκηνή να χαιρετήσω.

Άν έμπαίνα ίσως στο καμαρίνι της, θάβλεπα από κοντά τήν ύπεροχη καλλιτεχνίδα πού είχε κάνει τ' όνειρό μου πραγματικότητα. Θα τήν άγκάλιαζα, θα τή φιλούσα, θα τήν άπλάγα ίσως... Η μουνά τρελλά, μά δεν ήθελα να γίνω γελοίος. Έτραχα μέσα στους δρόμους, δίχως να ξέρω πού τράβουσα. Τό άγκάλιασμα της έταίρας και τó φίλημα της στον έτοιμωθέντα ήρωα τού δράματός μου, τó ένοιωθα σ' όλο

τό κορμί, σε μιά ζώνη πύρινη δίχως να μπορώ να έλευθερωθώ άπ' αυτή.

Τέλος, γύρισα σπίτι μου, πλημμυρισμένος άπ' τήν τέχνη και τήν έξαισία όμορφιά της πρωταγωνιστριάς μου. Παρατήρησα τότε μ' έκπληξι πώς ή πόρτα ήταν άνοιχτή. Και μόλις πέρασα τó κατώφλι, τήν είδα, άντίκρυσα εκείνη, να με περιμένη εκεί, ντυμένη άκόμα με τούς πέπλους της άρχαιάς έταίρας... Μ' άρπαξε με τή γυνά της μπράτσα και κόλλησε τή χείλη της στα δικά μου!

—Να μιά ωραία περιπέτεια! έπτε ή κυρία Ντέ Σπεράντ. Είχατε τήν τύχη να έναρκώση τ' όνειρό σας μιά γυναίκα.

★

Τέλος ό τρίτος θαυμαστής άρχισε τή δική του ιστορία:

—Μόλις κάθισα στο θαγόνι σαν κάτι να με μάγεψε: κοντά σ' ένα χοντρό κύριο — δίχως άλλα ήταν ό σύζυγος — μιά νεαρή γυναίκα, με μαύρο φόρεμα διάβαζε, λίγο άσηχημένα, κάποιο ρομάντσο. Τό κατεδασμένο δέλο της άφινε να φαίνονται δύο μισόκλειστα χείλη κατακόκκινα, ενώ ό ούρανός, όλος ό γαλανός ούρανός ήταν συγκεντρωμένος στα χείλη της μάτιας...

Ένοιωσα άμέσως πώς βρισκόμουν κοντά στη γυναίκα τών όνείρων μου. Τά βλέμμάτα μας διασταυρώθηκαν και μού χαμογέλασε γλυκά.

Όταν ό σύζυγος κατέθηκε σ' ένα σταθμό για να ρωτήσει πότε θάφτανε τó τραίνο στις Βρυξέλλες, έπιασα τó χέρι της κυρίας κι' έκείνη τ' άφισε στο δικό μου, δίχως να τó τραδήσει. Έπειτα, χαμογελώντας, μού έπτε δυνατά:

—Θά είμαι αύριο στις δέκα μπρός στην έκκλησία της Άγίας Γκοντύλ.

Τήν άλλη μέρα έτρεξα στο μέρος τού

Έπιασα τó χέρι της κυρίας κι' έκείνη τ' άφισε στο δικό μου, δίχως να τó τραδήσει...

ραντεβού μας, λαχταρώντας τó πρώτο της φιλή.

Κι' όμως ή ώρα πενούσε και δεν έρχόταν. Άπελπισμένος, γύρισα στο ξενοδοχείο μου κι' έμπα από άλλους συνταξιδιώτες μας πώς ό σύζυγος — ποιος ξέρει, από καρίτσιο, από ζήλεια — είχε φύγει με τή γυναίκα τού τó έξημερώματα.

Από τότε, — άλλοίμονο — δεν τή ξαναείδα ποτέ μου!

—Σταθούσα περιπέτεια! είπαν τότε οι άλλοι δύο.

Η κυρία Ντέ Σπεράντ τούς έγνεψε να σωπάσουν:

—Εσείς δέβαια είσαστε εύτυχισμένοι, τους έπτε. Σεις φιλήσατε δύο θροσερά χείλη μιάς άδολης κοπελίτσας και σεις φιλήσατε μιά χίμαιρα. Μα άκόμα πιά τυχεροί είν' έκείνος πού, αφού αγάπησε άπεληπισμένα, δεν γνώρισε τήν άνεπαρόδωτη αυτή θλίψη: τήν πραγματοποίησι τού όνείρου του. Και σίον τρίτο άφηνή, ή κυρία Ντέ Σπεράντ, έδωσε, άνάμεσα σε δύο δάκ, μπροστά στους αντίχθλους του, τó θραβείο του: τού πρόσφερε τή χείλη της σ' ένα παρατεταμένο και θερμό φίλημα.

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

“Όταν εκραγή Η «ΑΤΟΜΙΚΗ»...

“Η «πύρινη σφαίρα» και το
«ατέμνητο σύννεφο»

Στο προηγούμενο τεύχος γράψα-
με για την προφύλαξη από τους κιν-
δύνους της έκρηξης μιας ατομικής
βόμβας.

Σήμερα θα σας δώσουμε μια λε-
πτομερή περιγραφή των αμέσων και
δρατών φαινομένων μιας ατομικής
έκρηξης, όπως τα παρουσιάζει ένα
βιβλίο που κυκλοφόρησε τελευταία
στην Αμερική με τίτλο «Τα αποτε-
λέσματα των ατομικών όπλων». Πρε-
πει να σημειωθεί ότι τα φαινόμενα
αυτά συμβαίνουν τόσο άσπρασια,
ώστε δεν έχει κατορθωθεί ακόμη να
μελετηθούν στην εντέλεια, ούτε και
μέ τις ταχύτερες κινηματογραφικές
μηχανές.

Όταν λοιπόν εκραγή μια ατομι-
κή βόμβα στον αέρα, η απελευθε-
ρωμένη τεραστίως ποσότητα ενέργει-
ας σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα και
σε περιορισμένο χώρο ανεβάζει τη
θερμοκρασία των προϊόντων της α-
τομικής διασπάσεως σε 1.000.000
βαθμούς περίπου, και την πιέσι σε
εκατοντάδες χιλιάδων ατμοσφαιρών.
(Μια κοινή έκρηκτική βόμβα ανα-
πτύσσει θερμοκρασία το πολύ 5.000
βαθμών).

Αποτέλεσμα της υψηλότητας
θερμοκρασίας είναι η έκπομπή ηλεκ-
τρομαγνητικών ακτινοβολιών διαφο-
ρων μηκών κύματος, απ' τις άρα-
τες υπεριώδεις ακτίνες ως το όρατο
φως και τις υπέρυθρες ακτίνες. Οι
περισσότερες απ' τις ακτινοβολίες
αυτές απορροφώνται απ' τον αέρα,
γύρω απ' το σημείο της έκρηξης,
και τον θερμαίνουν σ' αυτόν, τόσο
ώστε να γίνει διάπυρος και φωτει-
νός.

Ετσι δημιουργείται, λίγα έκ-
τομυριαστά του δευτερολέπτου με-
τά την έκρηξη, η φωτεινή «πύρινη
σφαίρα». Η διάμετρος της γίνεται
15 μέτρα, έπειτα από 10 χιλιοστά
του δευτερολέπτου, κι' η θερμοκρα-
σία της 300.000 βαθμοί. Τη στιγμή
αυτή, η φωτεινότητα της από από-
σταση 10 χιλιομέτρων είναι εκατον-
ταπλάσια περίπου απ' του Ηλίου
όπως φαίνεται απ' την επιφάνεια της
Γης.

Όσο μεγαλώνει η «πύρινη σφαί-
ρα», δημιουργείται στον αέρα ένα
έκρηκτικό κύμα, που προχωρεί γρη-
γορώτερα απ' αυτήν (με ταχύτητα
5 χιλιομέτρων περίπου στο δευτερό-
λεπτο). Μετά το πρώτο δευτερόλε-
πτο, η «πύρινη σφαίρα» έχει πιά
ελάττω στη μεγαλύτερη της διαμέ-

τρο, δηλαδή 18 μέτρα. Συγχρόνως,
ανυψώνεται σαν αερόστατο. Έπειτα
από 10 δευτερόλεπτα, έχει ανεβεί
σε ύψος 500 μέτρων. Στο μεταξύ,
το έκρηκτικό κύμα έχει διατρέξει πε-
ρίπου 4 χιλιόμετρα και δεν προκα-
λεί πιά αξιόλογες καταστροφές. “Ε-
χει σταματήσει επίσης κι' η έκπομ-
πή των θανατηφόρων ακτίνων γάμμα
και των νετρονίων. Μ' άλλα λόγια,
έχουν λειψει πιά τα άμεσα αποτέλε-
σματα της έκρηξης.

Λίγα μετά την έκρηξη, έχει πα-
ρατηρηθεί ότι ο αέρας φωσφορίζει,
με ιώδες χρώμα, σε απόσταση απ'
την «πύρινη σφαίρα». Ο φωσφο-
ρισμός αυτός διακρίνεται ιδίως στο
σκοτάδι, μπορεί να εξακολουθήσει έ-
πι αρκετή ώρα, φανερώνοντας ότι ο
φύεται στην επιδραση των ακτί-
νων γάμμα πάνω στο οξυγόνο και
το άζωτο του αέρα.

Εξ άλλου, το έκρηκτικό κύμα κι'
οι ισχυροί άνεμοι που δημιουργεί η
έκρηξη, αναρροφούν σκόνη κι' άλ-
λα μικρά αντικείμενα απ' την επι-
φάνεια της γης. “Ολ' αυτά, μαζί με
σταγονίδια νερού, προϊόντα της α-
τομικής διασπάσεως, κλπ., σχημα-
τίζουν μια στήλη «καπνού», με σχή-
μα μανιταριού στην κορυφή της, που
μπορεί να φτάσει σε ύψος 20.000
μέτρων. Πιοτέταται μάλιστα ότι το
μεγαλύτερο ύψος όπου είναι δυνατόν
ν' ανεβεί αυτό το «ατομικό σύννεφο»,
περιορίζεται μόνο απ' το ύψος της
στρατοσφαιρας.

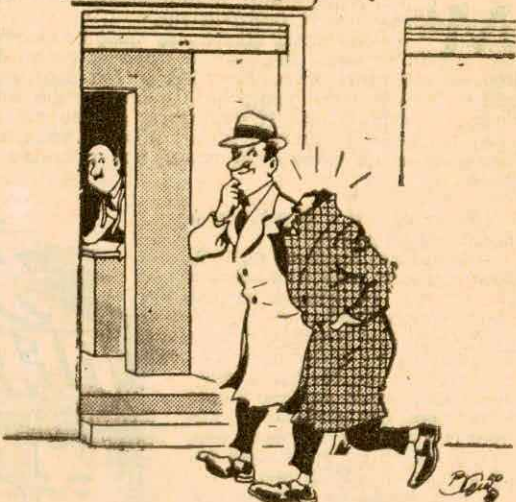
Αφού μείνει ορατό επί 1 ώρα ή
περισσότερα, διασκορπίζεται ύστε-
ρα απ' τους ανέμους. Τα ραδιενερ-
γικά μόρια σκόνης που το αποτελούν,
αρχίζουν τότε να πέφτουν. Δεν φαί-
νεται όμως να παρουσιάζουν μεγά-
λο κίνδυνο μόλυνσης του εδάφους
—όπως απέδειξε στη Χιροσίμα
και στη Ναγκασάκι. Ο κίνδυνος
γύρω θα ήταν σοβαρός, αν η έκρη-
ξη της βόμβας γινόταν πολύ κον-
τά στο έδαφος (και συνεπώς απορ-
ροφούσε περισσότερη σκόνη). Αυ-
τό όμως δεν συμβαίνει, γιατί θα
προκαλούσε τότε λιγότερες κατα-
στροφές.

Επίσης υπάρχει ο ίδιος κίνδυ-
νος, όταν η βόμβα εκραγή σε μικρό
ύψος πάνω απ' την επιφάνεια της
θαλάσσης, οπότε το «ατομικό σύν-
νεφο» σχηματίζεται ιδίως από στα-
γονίδια νερού, που τα κάνει πιά
επικίνδυνα η παρουσία του αλα-
τιού.

Σε μια έκρηξη υποβρυχία —σαν
έκείνη που έγινε στο Μπικίνι— σχη-
ματίζεται και πάλι η «πύρινη σφαί-
ρα», όπως και στον αέρα. Οι πα-
ρατηρηθεί των πειραμάτων του
Μπικίνι διαπίστωσαν ότι το νερό,
γύρω απ' το σημείο της έκρηξης,
πήρε μια έντονη φωτεινότητα, που
διατηρήθηκε λίγα χιλιοστά του δευ-
τερολέπτου και χάθηκε μόλις έφτα-
σε στην επιφάνεια —γιατί κρού-
σαν τότε τα θερμά αέρια που απο-
τελούσαν τη «σφαίρα». Συγχρόνως,
σχηματίσθηκε ένα ισχυρό έκρηκτικό
κύμα μέσα στο νερό, που δημιούρ-
γησε ένα σφαιρικό σύννεφο ατμού
πάνω απ' την επιφάνεια του και τί-
ναξε στον αέρα, κατακόρυφα, ένα
πολεμικό πλοίο των 33.000 τόνων.
“Επειτα από ένα χιλιοστό του δευ-
τερολέπτου το πλοίο αυτό είχε δου-
λιάσει, όπως απέδειξε από μια
σειρά φωτογραφιών που ελήφθησαν
με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

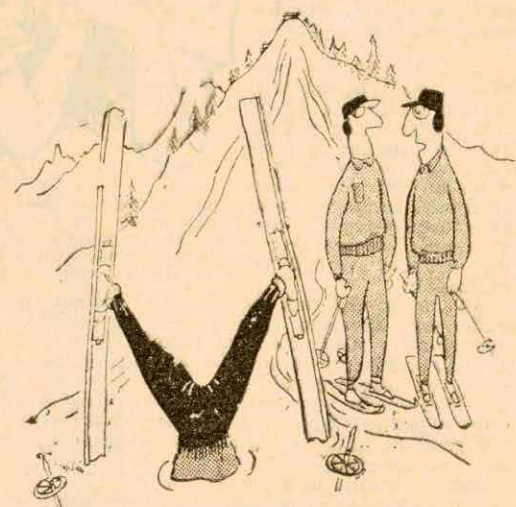
Το σύννεφο που δημιούργησε η
έκρηξη αυτή, προκάλεσε μια βροχή
αρκετά ραγδαία που διήρκεσε επί
1 ώρα περίπου. Φυσικά, μια τέτοια
βροχή αποτελεί ένα σοβαρό κίνδυ-
νο, γιατί τα σταγονίδια του νερού
είναι ραδιενεργά, και γιατί ο άνε-
μος μπορεί να παρασύρει το σύννε-
φο σ' απόσταση αρκετών χιλιομέ-
τρων απ' το σημείο όπου είχε σχη-
ματισθεί αρχικά.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΑΛΛΟΣ
ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΗΣ

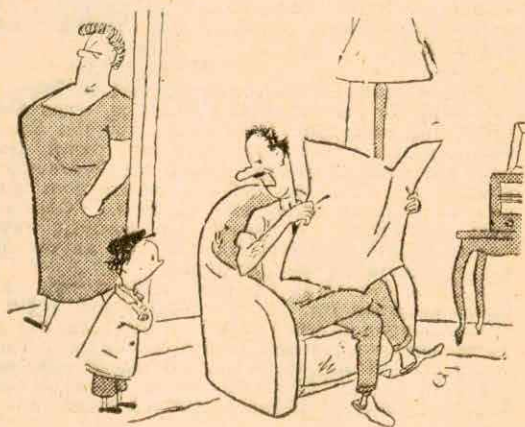
— Δεν κινώω, Μιχάλη μου... 'Αλλά περνάω
απ' το σπίτι μου που το χρωστάω!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Πήδηξε περίφημα!

— 'Η προσγειώσις μόνο ήταν άσχημη!...

— Και βέβαια εγώ είμαι ο άρχηγός εδώ μέ-
σα!... Καλύτερα όμως, για το ζήτημα αυτό, να
ζητήσης την άδεια από τη μητέρα σου!...

«Ici Paris»

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

“Εξαφνα φάνει στο σπίτι αυ-
τό το μυστήριο και το θά-
νατο ο άσματος της οικογενείας,
ο Τζώρτζ Φαραντά, μέθυσος και
θανάσιος. Ο Τζώρτζ φέρει α-
ναιδέστατα. Βρίζει τους πάντας
και απειλεί. Δεν του αντιμικούν
ωστόσο, από σεβασμό στην Κ. Κα-
ρολίνα Φαραντά, που ανέχεται
τη συμπεριφορά του και κλείνε-
ται, τέλος, μαζί του στη θλι-
στική για να μιλήσουν ιδιαίτε-
ρως.

8ον —'Η μητέρα μου,
είπε, λογαριάζει με
προσοχή κάθε τι που
κάνει και θα θυμώσει
μαζί μας, αν επέμβωμε.

—Κονταστάθηκα έξω από
την πόρτα, ώμολόγησε χωρίς
ντροπή η υπηρέτρια. 'Η κυρία
μιλάει ήρεμα... Αλλά, όμως,
φωνάζει και βρίζει... Θάμναινα
μέσα αν δεν μ' εμπόδιζε ο σε-
βασμός μου για την κυρία...

“Ο μόνος που δεν είχε μι-
λήσει ως εκείνη τη στιγμή ή-
ταν ο Κάμπιον. Ο Μάρκ τον
κτύπησε με μια σιωπηλή έρω-
τησι στο μάτι.

—Νομίζω, είπε ο ντέκετιβ,
απαντώντας σ' αυτήν, πώς, για
τη στιγμή, είναι καλύτερο να πε-
ριμένωμε. 'Η κυρία Φαραντά
έχει, χωρίς αμφιβολία, το σκο-
πό της κι' είναι η μόνη που μπο-
ρεί να του επιβληθή...

Πέρασε ένα τέταρτο της ώ-
ρας, που φάνηκε σ' όλους σαν
ολόκληρος αιώνας. Στο τέλος,
ο Ούιλλιαμ έχασε την υπομο-
νή του.

—Δεν μπορώ να περιμένω
περισσότερο, είπε. Θα πάω να
ειδοποιήσω την αστυνομία.

“Η Άλνις, που ήταν η μισή
μέσα στο δωμάτιο κι' η άλλη
μισή έξω, αποτραβήχθηκε, ξα-
φνικά, με όρμη.

—Κάποιος θγαίνει..., ψιθύ-
ρισε.

Κράτησαν όλοι την άναπνοή
τους... Το πόμολο της πόρ-
τας έτριξε... Ποιος θάβγαίνει;
Σε λίγο, άκουσαν καθαρά
το ρυθμικό θόρυβο ενός μπα-
στουινιού πάνω στο πάτωμα.

“Ήταν η κυρία Καρολίνα Φα-
ραντά. Φαινόταν πολύ ήρε-
μη και μόνο ένα έλαφρό τρε-
μούλισμα των χειρών της πρό-

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΔΑΦΝΗ

Βραβείον τηλεπαθείας μακρας
άσπαρσεως “Εταιρείας Ψυχικών
Έρευνών. “Οδός Κυψέλης 34Β.
“Ωραι επικοινωνίας 9-6. Τηλ. 82,
529 — ΑΘΗΝΑΙ.

διδε την ταραχή της. Σταμά-
τησε μπροστά στην πόρτα του
μικρού σαλονιού.

—Μάρκ, είπε, δώστε μου το
χέρι σας...

“Η Άλνις βρήκε τον καιρό να
φύγη χωρίς να την ιδή η κυ-
ρία της.

“Ο Μάρκ δοήθηκε την κυρία
Φαραντά να καθίσει σε μια
πολυθρόνα. Το βλέμμα της γε-
ροντίσας σταμάτησε στο γυίο
της.

—Ούιλλιαμ, είπε, κάμε μου
τη χάρη να πās να με περιμέ-
νης επάνω, στο σαλονάκι που
βρίσκεται πλάι στο δωμάτιο
μου. Θα σε ιδώ προτού πλα-
γιάσω...

Το ύφος της ήταν ευγενικό,
αλλά και ταυτόχρονα επιτακτι-
κό. “Ο Ούιλλιαμ υπάκουσε χω-
ρίς να ζητήσει εξηγήσεις από
τη μητέρα του.

“Η κυρία Φαραντά άφησε να
περάσουν μερικά λεπτά κι' έ-
πειτα είπε:

—“Ο Τζώρτζ θα μείνει εδώ
απόψε. Του το επέτρεψα, για-
τί τον ξέρω καλά κι' είμαι βέ-
βαιη πώς δεν θα χρησιμοποιή-
σει αυτή την αξιοθρόνη τακτι-
κή, αν δεν είχε κάτι το θετικό
στα χέρια του. Κουβεντιάσα
μαζί του, με την έλπιδα ότι θα
τον καταφέρνα να μου φανερώ-
ση το μυστικό του. ‘Αλλ' όλες
μου αι προτάσεις —κι' ήταν
πολύ δελεαστικές— δεν έφεραν
αποτέλεσμα. “Εμεινε τελείως
άσυγκίνητος... Κι' αυτό ένω-
σχύει την πεποίθησή μου ότι
κάτι κρύβεται πίσω από τις
απειλές του...

Πιστεύετε ότι είδε το δο-
λοφόνο του θείου “Αντριου;
ρώτησε η άνεψιά της.

—Δεν μου μένει καμμία αμ-
φιβολία γι' αυτό, Τζούες.

—‘Αλλά, παρατήρησε ο
Μάρκ, η αστυνομία έχει τον
τρόπο για να τον κάμη να μι-
λήσει.

—Δεν έχουν καμμία δικαιο-
λογία για να τον συλλάβουν,
απάντησε η κυρία Καρολίνα.
Κι' εξ άλλου πρέπει να μά-
θωμε πριν από την αστυνομία
το μυστικό του...

—Φανταζόσαστε, λοιπόν, ο-
τι... άρχισε η Τζούες.

Μια ματιά της θείας της
σταμάτησε τη συνέχεια της έ-
ρωτησεως στα χείλη της.

—Αύριο, είπε η κυρία Καρο-
λίνα, όταν ο Τζώρτζ θα είναι
ξεμεθυστος, θα κάμω μια και-
νούργια προσπάθεια. “Ως τότε,
επιθυμώ να μην ένοχηθή από
κανένα... “Αν συμβή να θρεθού-
με μπλεγμένοι σε μια έγκλημα-
τική υπόθεση, ο Τζώρτζ δεν θα
παραλείψει την ευκαιρία να ξε-
φουρνήσει διάφορα πράγματα,
που θα μπορούσαν να διακυ-
βέυσουν την οικογενειακή μας
υπόληψη...

—‘Αλλά, παρατήρησε ο

Μάρκ, τίποτα δεν μπορεί να
είναι χειρότερο από την ένοχη-
ποήσι ενός μέλους της οικο-
γενείας σε μια έγκληματική ύ-
πόθεση.

Το πρόσωπο της κυρίας Φα-
ραντά σκυθρωπάσε για μια
στιγμή.

—Καθένας έχει τις γνώμες
του, απάντησε. ‘Αλλ' ως μη μι-
λούμε γι' αυτό το ζήτημα... “Ε-
χω να σας ζητήσω πολλά πράγ-
ματα, Μάρκ. Καί, πρώτα-πρώ-
τα, θα δεχθήτε την παράκλησή
μου να κοιμηθήτε εδώ απόψε;

—Με μεγάλη προθυμία, α-
πάντησε ο Μάρκ, που αυτή η
αίτηση τον εξέπληξε.

—Ευχαριστώ. Θα σας έτοι-
μάσουν το δωμάτιο της Τζούες,
που θα κοιμηθή μέσα στο δικό
μου. “Ο γυίος μου η ο φίλος
σας θα φροντίσουν ώστε να
μην σας λείψη τίποτε. “Επει-
τα θα σας παρακαλέσω, κα-
θώς και τον κύριο Κάμπιον, να
όδηγήσετε τον Τζώρτζ στο δω-
μάτιο του “Αντριου, όπως ζή-
τησε... Πηγαίνω τώρα να πλα-
γιάσω... Τζούες, τρέξε μια στιγ-
μή επάνω να πης στον Ούιλ-
λιαμ ότι δεν θα τον ιδώ απόψε,
αλλ' αύριο... “Επειτα, θάρθης
να με βρης στο δωμάτιό μου...
Μην παραλείψης να δώσης στο
μεταξύ τις απαραίτητες διατα-
γες για να γίνουν όλα όσα εί-
παμε...

Μόλις απομακρύνθηκε η άνε-
ψιά της, είπε στους δυο νέους:

—“Αν ακούσετε ποτέ κανένα
απ' αυτούς τους νεωτεριστές
να κατακρίνουν τους τρόπους και
τη συμπεριφορά των ανωτέρων
τάξεων και να μιλάει για ύπο-
κρισία ή δεν ξέρω για τι άλλο
θυμηθήτε τον Τζώρτζ. Πολλοί
άνθρωποι του καλού κόσμου έ-
χουν τα ίδια ένστικτα μ' αυ-
τόν, αλλ' ο σεβασμός των κοι-
νωνικών συνθηκών τους εμποδι-
ζει να τα εμφανίζουν με τόσο
αξιοθρόνητο τρόπο στο φως
της ημέρας, πράγμα που ση-
μαίνει πώς οι τύποι έχουν την
άξία τους. “Ο Τζώρτζ έχει χά-
σει κάθε είδος σεβασμό γι'
αυτούς... και για το λόγο αυ-
τό έγινε εκείνο που έγινε... Συ-
χωρώστε με, γιατί ανέθεσα σε

—“Εμεινε συλλογισμένος μερι-
κές στιγμές.

—Καίμε καλά που μείνατι
απόψε εδώ, είπε έπειτα.

—Γιατί το λέτε αυτό;

—“Εχω το προαίτημα πώς
κάτι πρόκειται να συμβή ά-
πόψε, απάντησε ο Κάμπιον.
Καί, σε παρόμοιες περιπτώ-
σεις, δεν γελιόμαι ποτέ...

—‘Αλλά τί είναι εκείνο που
φαντάζεσθε πώς μπορεί να
συμβή;

“Η ξαφνική εμφάνισις του
Ούιλλιαμ γλύτωσε τον Κάμ-
πιον από τον κόπο ν' απαντή-
ση. Φαινόταν σαν ξαναγεωμέ-
νος.

—Το τέχνασμα της μητέρας
μου δεν έπιασε! είπε μ' ένθου-
σιασμό. Φαντάστηκε πώς μ'
αυτό τον τρόπο δεν θα μούδι-
νε την ευκαιρία να βάλω κι'
εγώ το χέρι μου! ‘Αλλ' αυτό
δεν γίνεται! Κολακεύομαι να
πιστεύω πώς θα δώσω τις γε-
ρότερες σπρωξίες σ' αυτό το
ζών!

Παραλήρουσε σχεδόν στη
σκέψη πώς θα κακομεταχειριζό-
ταν τον Τζώρτζ.

Μυρεξίς Τοτορίες

“Ο χάρτης της Άσας

“Ο Μανωλάκης είναι ο πιο μικρός μαθητής της τάξεως, αλλά
πολύ έξυπνος και πολύ μελετημένος. Κάθε φορά που ο δά-
σκαλος σηκώνει ένα μαθητή και δεν ξέρει το μάθημα, αμέσως
καλεί το Μανωλάκη ν' απαντήσει στην ερώτησή του.

Πριν από λίγες μέρες, λοιπόν, στην τάξη γινόταν το μάθημα
της γεωγραφίας. “Ο δάσκαλος είχε αναθέσει στους μαθητές
να μελετήσουν το κεφάλαιο για τις χώρες της Άσίας. Σηκώ-
νει ένα μαθητή, σηκώνει δεύτερο, σηκώνει τρίτο, τέταρτο, όλοι
κουμπούρα. Καί καταφεύγει πάλι στο Μανωλάκη.

—“Ελα εσύ Μανωλάκη και πές μας ποιές είναι οι χώρες της
Άσίας!

Για πρώτη φορά ο Μανωλάκης μένει με ανοιχτό το στόμα.

—Δεν άκουσε τί σε ρώτησε; λέει ο δάσκαλος. Ποιές είναι
οι χώρες της Άσίας, παιδί μου; Οι χώρες της Άσίας, λέω!

Ταμπούδια ο Μανωλάκης:
“Ο δάσκαλος θυμώνει:

—“Ωστε, λοιπόν δεν διάβασες γεωγραφία;
—“Οχι, κύριε! Δεν διάβασα, για να μη χάνω την ώρα μου
άδικα!

—Πώς φωνάζει ο δάσκαλος θυμωμένος. Θα χάσης την ώρα
σου άδικα; Τί άνοησίες είν' αυτές;

—Δεν είναι άνοησίες, κύριε καθηγητά. “Ο μπαμπάς, που δι-
αβάζει εφημερίδα, είχε χτες πώς η Άσία έχει γίνει σαλάτα
και πώς γρήγορα ο χάρτης της θ' αλλάξει πάλι. Γιατί, λοιπόν,
να διαβάσω;

Ταμπούδια ο... δάσκαλος!

—‘Αλλά, παρατήρησε ο

«Ο Κάμπιον προσπάθησε ν' αλλάξει θέμα.
—Ο Μάρκ, είπε, θα μείνει εδώ άπόψε. Δεν έχω παρά μια πιτζάμα μόνο... Μηπως θα μπορούσατε να του δανείσετε μια δική σας;
—Ο Ούλλιαμ έπεσε στην παγίδα.

—Και δέβαια, απάντησε. Πιτζάμα, ρόμπ ντε σάμπρ, ξυράφι κι' ό,τι άλλο θελήσει... Πηγαίνω άμέσως...

Έτρεξε στη σκάλα κι' άρχισε να την ανεβαίνει με όρμη άσυνήθιστη γιά την ηλικία του. Ο Κάμπιον έπιασε το Μάρκ άπό το χέρι.

—Πάμε, τόν είπε. Μην χάνουμε ούτε στιγμή...
Μπήκαν μαζί στη διδλιοθήκη.

Ο Τζώρτζ, με τη γραβάτα και το κολλάρο σε μεγάλη άκαταστασία, είχε γυρίσει στο γραφείο και ροχαλίζει.

Ο Κάμπιον τόν τράνταξε δυνατά, πιάνοντάς τον άπό τους ώμους.

—Είνε ώρα να πάτε να κοιμηθείτε, τόν φώναξε στο αυτί.
Ο Τζώρτζ έκανε να γυρίσει πρός το αντίθετο μέρος το κεφάλι του. Άλλ' οι δύο φίλοι

—Προσοχή! φιδούρισε ο Κάμπιον στο φάλαγο του.

—Μπά, απάντησε ο Μάρκ, αυτό θά τόν κάμη να ήρεμηση. Χάρις σ' αυτό το τέχνασμα άνέβηκαν χωρίς μεγάλη δυσκολία τη σκάλα κι' έφτασαν στο δωμάτιο του Άντριου. Οι δύο φίλοι άνοιξαν τότε την πόρτα, γύρισαν τόν διακόπτη του ηλεκτρικού κι' έσπρωξαν χωρίς πολλές διατυπώσεις το Τζώρτζ στο έσωτερικό. Έπειτα, τόν κλείδωσαν με το κλειδί. Τόν έβλεπε εκείνη τη στιγμή δεν περιγράφεται. Όλόκληρο το σπίτι άναστατώθηκε άπό τις φωνές του Τζώρτζ και τις κλωτσιές που έδινε στην πόρτα.

Ο Ούλλιαμ έκανε την εμφάνισή του στο βάθος του διαδρόμου.

—Κρίμα! είπε. Γιατί δεν περιμένατε;... Ήθελα τόσο πολύ να σας βοηθήσω... Άλλά θά βρώ άλλοτε την ευκαιρία...
Ο Κάμπιον κι' ο Μάρκ ήσαν εύτυχείς, ωστόσο, γιά τή γλύτωσαν άπ' αυτή τη βοήθεια, που ήξεραν πολύ καλά τί έσήμαινε. Ο πρώτος έσκυψε και κόλλησε το μάτι του στην κλειδαρότρυπα.

—Θά φωνάξη τουλάχιστον μισή ώρα άκούη, είπε. Γιά τή στιγμή, κάνει σαν θηρίο... Πάμε να κοιμηθούμε... Δεν έχω, με άλλο, να κάμω με τίποτα άλλο εδώ...

Ο Ούλλιαμ συμφώνησε. —Είνε το φρονιμώτερο, είπε. Έλάτε, Μάρκ... Μου είπαν ό,τι θά κοιμηθείτε στο δωμάτιο της Τζόις... Θά σας άδηγήσω.

Εκείνη τη στιγμή, ο Τζώρτζ σταμάτησε να βρίζει. Κι' άρχισε να τραγουδάει μ' όλη του τη δύναμη τούς στίχους ενός άσημου τραγουδιού, που μόνο στα χειρότερα καμπαρέ μπορούσε κανείς ν' άκούση.

Τό τρίτο θύμα

Τό άλλο πρωί, ή Άλεις μπήκε στο δωμάτιο του Μάρκ, φέρνοντας ένα δοχείο με ζεστό νερό. Άνοιξε κατόπιν τή παράθυρα και κοινοστάθηκε μερικές στιγμές γιά να δώσει τόν καιρό στο νεαρό συμβολαιογράφο να ξυπνήσει. Έπειτα είπε:

—Συχωράστε με, κύριε, άλ-

λα νομίζω πώς πρέπει να σας κάμω γνωστό πώς ο κύριος Κάμπιον δεν έινε στο δωμάτιό του. Φαίνεται πώς δεν κοιμήθηκε εδώ, γιάτί το κρεβάτι έινε άδικο.

—Τί σημαίνει αυτό; μουρμούρισε ο Μάρκ, τρίβοντας τή ματία του.

—Έπειτα δυνάμωσε τή φωνή. —Περιμένετε με στο διαδρόμο, είπε. Έρχομαι σε μια στιγμή.

Φόρεσε άμέσως τή ρόμπ ντε σάμπρ του και άκολούθησε τήν υπηρέτρια ως το δωμάτιο του φίλου του.

Η Άλεις είχε δίκιο. Ήταν όλοφάνερο πώς κανείς δεν είχε κοιμηθεί μέσα σ' αυτό το δωμάτιο τη νύχτα. Τό μόνο πράγμα που θά μπορούσε να φανή παράξενο ήταν τόν όλονωχτο παράθυρο. Η υπηρέτρια τόν είχε κλείσει τόν περασμένο βράδυ, όπως έκανε, άλλωστε, γιά όλα τή παράθυρα. Αυτό έδειχνε πώς ο Κάμπιον είχε μπη στο δωμάτιό του τόν περασμένο βράδυ κι' είχε άνοιξει τόν παράθυρο προτού φύγει.

—Πολύ περίεργο! είπε ο Μάρκ. Πήγατε στο δωμάτιο του κυρίου Τζώρτζ;

—Όχι, κύριε. Η πόρτα εί-

χε κλεισμένη με το κλειδί... Χτύπησα, άλλα δεν πήρα άπάντησι. Φαντάζομαι πώς θά κοιμάται δαθεία...

—Αυτό έινε τόν πιθανώτερο, είπε ο Μάρκ. Όταν τόν πήγαμε χτες τόν βράδυ στο δωμάτιό του, κλειδώσαμε τήν πόρτα... Θυμάμαι ό,τι έβριξα τόν κλειδί στην τσέπη του σακακιού μου... Πηγαίνω να τόν φέρω... Στο μεταξύ, έτοιμάστε τόν τόν πρόγευμά του... Είνε καλύτερο να μην τόν τή πάτε μόνη... Θά μπούμε μαζί...

—Μάλιστα, κύριε, απάντησε ή υπηρέτρια, που έτρεξε να κατέβη τις σκάλες.

Όταν ξαναγύρισε, κρατώντας τόν δίσκο με τόν πρόγευμα, βρήκε τόν Μάρκ να τήν περιμένει στο διαδρόμο.

—Πηγαίνουμε, τής είπε.

Κι' έβαλε τόν κλειδί στην κλειδαριά.

Τό πρώτο πράγμα που τούς έκανε έντύπωση ήταν τόν άναμένο φώς. Ο Μάρκ είχε βάλει τόν χέρι του στο διακόπτη, γιά να τόν σβύσει, όταν άκουσε τήν Άλεις να βγάξη μια δυνατή κραυγή.

Ο Τζώρτζ ήταν πεσμένος στη μέση του δωματίου και τόν προσώπο του είχε μια έκφρασι άφάνταστα τραγική. Τά μάτια του ήσαν γουρλωμένα και τόν στόμα του όλάνοιχτο. Λευκοί άφροί ξεχώριζαν στα χείλη του.

Ο Μάρκ έσκυψε πάνω του κι' ένοιωσε άμέσως μια έντονη όσμη πικραμυδάλου. Τό σώμα του ήταν κατάψυχρό και τή μέλη του κοκκαλισμένα.

Η καρδιά του δεν χτυπούσε πιά.

—Πέθανε! είπε, νοιώθοντας ένα ρίγος σ' όλο του τόν σώμα.

—Άπο τόν πολύ πιστό; ρώτησε ή Άλεις.

—Όχι, απάντησε ο Μάρκ. Φαντάζομαι πώς πέθανε... δηλητηριασμένος... Ή, Θεέ μου, ένα καινούργιο έγκλημα σ' αυτό τόν σπίτι! Είνε τρομερό!

Τά είχε χαμένα σχεδόν. Άλλά ξαναβρήκε πολύ γρήγορα τήν ψυχραιμία του.

Η Άλεις είχε τήν πρόνοια να κλείσει τήν πόρτα και περιμένει τις διαταγές του.

—Πρέπει να είδοποιήσωμε τήν άστυνομία, είπε ο Μάρκ, που στο μεταξύ, είχε σηκωθεί. Πηγαίνετε να τηλεφωνήτε άπο τόν πρατήριο της κυρίας Πάλφρεϋ.

Σκέφτηκε μερικές στιγμές και κατόπιν συνέχισε:

—Άκούστε... Δεν θά πειράξω με τίποτα εδώ και θά ξανακλείσωμε τήν πόρτα με τόν κλειδί... Έγώ θά πάω να ντυθώ και σεις θά τρέξετε γιά να τηλεφωνήσετε... Θά ζητήσετε τόν έπιθεωρητή. Ότις, ή άν δεν έινε εκεί, τόν άξιωματικό της υπηρέσιας... Παρακαλέστε τους έκ μέρους μου να έρθουν άμέσως εδώ... Τό μόνο που θά τούς πητε είνε ό,τι συνέβη κάτι τόν άπροσδόκητο... Δεν θά τούς κάνετε λόγο γιά τόν θάνατο του Τζώρτζ παρά μόνο άν είσαστε έντελώς μόνη...

—Κατάλαβα, απάντησε ή υπηρέτρια.

Βγήκαν κι' οι δύο άπό τόν δωμάτιο κι' ο Μάρκ κλείδωσε πίσω του τήν πόρτα.

Η Άλεις έφυγε άμέσως.

Ένώ ντυνόταν, ο Μάρκ έκανε τή σκέψη πώς τόν καινούργιο έγκλημα φάνερονε με τρόπο άναμφισβήτητο ό,τι ο δολοφόνος βρισκόταν μέσα στο σπίτι.

«Άλλά ποιός ήταν; Ο Τζώρτζ που καυχόταν πώς τόν ήξερε δεν θά μπορούσε πιά να τόν φανερώσει. Μηπως κι' ή Ίουλίτ, λοιπόν, είχε πληρώσει με τή ζωή τής τόν ήξερε αυτό τόν τρομερό μυστικό;

Άλλά τότε ποιό ήταν αυτό τόν μυστικό;

Ο Μάρκ άναγκάστηκε να όμολογήσει στόν έαυτό του πώς ήταν άνίκανος να τόν μαντέψει.

Άλλά ποιά σχέση είχε τόν καινούργιο έγκλημα με τήν δύο προηγούμενα;

Η έπιστροφή της υπηρέτριας σταμάτησε τή συνέχεια τών σκέψεων του, που, άλλωστε, δεν τόν ώδηγούσαν σε κανένα συμπεράσμα.

—Οι έπιθεωρητάι Ότις και Ρήνγκρεβ έρχονται άμέσως, άνηγγειλε λαχανιασμένη. Μίλησα επίσης με τόν κύριο Κάμπιον... Έρχεται κι' αυτός...

—Πώς, φώναξε ο Μάρκ. Μίλησε με τόν κύριο Κάμπιον; Πού ήταν;

—Στό τμήμα, κύριε. Η κυρία Πάλφρεϋ μ' άκούσε και δεν τολμούσα να έξηγηθώ... Όταν κατάλαβα πώς δισταξα, μου έδωσαν τόν κύριο Κάμπιον... Σάν να ήξερε τί είχε συμβη, μου φώναξε στο άκουστικό: «Ποιό έινε τόν καινούργιο θύμα, Άλεις;... Μίλησε γρήγορα...». Ο κύριος Τζώρτζ», απάντησα.

—Και τί σου είπε ο κύριος Κάμπιον;

—Τά λόγια του ήσαν: «Δόξα σοι ο Θεός!»

Νυχτερινή περιπέτεια

Άλλ' άς ξαναγυρίσωμε στο προηγούμενο βράδυ, γιά να παρακολουθήσουμε τή γεγονότα στην κανονική τους εξέλιξη.

Οι φωνές του Τζώρτζ Φαραντά άκούγονταν έπί μια ώρα και πλέον. Άφού έξάντλησε τόν ρεπερτόριο τών άσημών τραγουδιών που ήξερε, άρχισε να βρίζει τούς ένοίκους τού σπιτιού με τις πιο χυδαίες εκφράσεις. Άναποδογύρισε κατόπιν μερικά έπιπλα κι' έσπασε όλα τή βάρα που βρήκε μέσα στο δωμάτιο. Στο τέλος, ήσυχασε. Κι' άπό αυτή τή στιγμή, ή σιωπή άπλώθηκε στο σπίτι τών Φαραντά.

Ο μόνος που άγρυπνούσε ήταν ο Κάμπιον. Είχε καθίσει με τόν ποταλόν στην άκρη τού κρεβατιού του και περιέμενε. Τί... Ούτε κι' αυτός ήξερε.

Άπο δύο ή τρεις ήμερες, ό Ότις είχε διαλέξει και πάλι τούς άστυνομικούς που είχε βάλει να φρουρούν στόν κήπο, βρίσκοντας πώς αυτό τόν μέτρο ήταν άσκοπο. Ο Κάμπιον είχε αντίθετη γνώμη. Άλλά δεν είχε θετικά δεδομένα γιά τήν ύποπτηρίξη. Γιά τόν λόγο αυτό δεν είχε πη τίποτε.

Κείνο τόν βράδυ, λοιπόν, κατά τις τρεις, άκουσε ένα έλαφρό θόρυβο στόν κήπο. Πλησίασε τότε στο παράθυρο, τόν άνοιξε άθροβα και κίτταξε έξω. Και κείνο που είδε τόν ήλκτρισε. Σε μικρή άπόσταση άπό κάτω, στεκόταν ένα περιεργό όν, που, κάθε τόσο, έφανερε τή χείρα στο στόμα και φώναζε με πνιχτή φωνή:

—Ο γέρο Μπη περιμένει...

Ο γέρο Μπη...

Ο Κάμπιον συγκέντρωσε όλη τήν προσοχή του. Δεν θά μπορούσε να πη άν τόν όν που έβλεπε άπό κάτω ήταν άνθρωπος ή γορίλλας. Τόσο περιεργή ήταν ή εμφάνισή του τού έδιναν τή ρούχα που φορούσε.

Άλλ' ο ντέκτεκτβ δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβη ποιός ήταν.

Ο άλήτης που έφτιαξε τόν περίεργο σχέδιο στο τζάμι της διδλιοθήκης σκέφτηκε.

Ο άνθρωπος αυτός έξακολουθούσε να φέρνει βόλτες και να κυττάζει πρός τόν παράθυρο, ένώ κάθε τόσο ξεφώνιζε τή στερεότυπη φράσι του, με τή χείρα στο στόμα, γιά να πνίξη τόν ήχο της φωνής του:

—Ο γέρο Μπη περιμένει...

Ο Κάμπιον δεν δισταξε στην άποφασί του. Άπο τόν μέρος του Τζώρτζ Φαραντά δεν είχε να φοβηθεί τίποτε, γιάτί τόν πιθανώτερο ήταν ό,τι είχε βυθισθεί σε ληθαργό, έπειτα άπό τόν πιστό και τις φωνές που είχε βγάλει. Διστακλίσε, λοιπόν, τόν παράθυρο, πιάστηκε άπό ένα σωλήνα που περνούσε άπ' αυτό τόν μέρος κι' άφισε τόν σώμα του να κυλήσει κάτω...

Είχε διαλέξει τή στιγμή που ο άγνωστος είχε γυρισμένες τις πλάτες πρός τόν μέρος του.

Ο τελευταίος άκουσε, έαφνικά, θόρυβο και, γυρίζοντας πίσω τόν κεφάλι του, είδε τόν Κάμπιον, που προσγειωνόταν εκείνη τη στιγμή. Χωρίς να χάσει καιρό, τώβαλε τότε στα πόδια κι' άρχισε να τρέχει με μιά εύκρινήσια αληθινά καταπληκτική. Άλλά κι' ο ντέκτεκτβ άρχισε επίσης να τρέχει κι' είχε τήν καλή έμπνευσι να πάρη ένα πλάγιο μονοπάτι που τόν έφερε, μπροστά στόν άγνωστο.

Ο τελευταίος είδε τότε πώς δεν μπορούσε να διαφύγει και, σκύβοντας, προσπάθησε να χτυπήσει με τόν κεφάλι τόν

Κάμπιον στο στομάχι. Άλλ' ο ντέκτεκτβ γλύτωσε τόν χτύπημα, κάνοντας ένα βήμα πρός τή πλάγια, και, τήν ίδια στιγμή, έπιασε τόν αντίπαλό του άπό τούς ώμους και τόν άνάγκασε να λυγίση τή γόνατα.

Έπειτα άπό μια στιγμή, κυλιόνταν κι' οι δύο χάρω. Άλλ' ο Κάμπιον είχε τήν υπεροχή και, με μερικές γροβιές, έξουδετέρωσε τήν αντίστασι τού αντίπαλου του. Έπειτα, έσκυψε πάνω του και τόν ρώτησε:

—Χόρτασε ή σου χρειάζονται κι' άλλες;

Ο άγνωστος απάντησε μ' ένα υπόκοφο μουγκρητό.

—Είσαι ο γέρο Μπη, δεν είν' έτσι; ρώτησε ο ντέκτεκτβ.

—Δέν είμαι κανένας! άπάντησε.

Και, τήν ίδια στιγμή, τινάχτηκε πάνω, αναποδογύρισε τόν Κάμπιον και τούδωσε μ' όλη του τη δύναμι μια γροθιά στο δεξιό κροταφο.

Ο ντέκτεκτβ έχασε γιά μερικά λεπτά τις αισθήσεις του. Όταν συνήλθε, είδε δύο ανθρώπους μπροστά του αντί γιά έναν. Ο ένας ήταν καθιστός χάρω κι' ο άλλος, σκυμένος πάνω του, τόν κρατούσε άπο τόν τραχήλο και δεν τόν άφινε να κινηθεί. Λίγο πιο πέρα, βρισκόταν ένα φανάρι πάνω στο έδαφος.

Γιά μερικές στιγμές, ο Κάμπιον φαντάστηκε πώς όνειρευόταν. Άλλά τόν θέαμα που έβλεπε ήταν πραγματικό. Να τί είχε συμβη. Ο νεαρός Τζών, ο γιος τού Τζάκ, τού σωφέρ, είχε άναλαθεί να περιποιείται τόν λαχανόκηπο κι' ή κυρία Καρολίνα τού είχε παραχωρήσει ένα μικρό σπιτάκι, στο βάθος τού κήπου, γιά να μένη. Άκούγοντας, λοιπόν, θόρυβο πέρα τόν φανόρι του και βγήκε έξω. Ήταν τή στιγμή που ο Κάμπιον έκανε τις αισθήσεις του, έπειτα άπό τόν χτύπημα τού άγνωστου στο κεφάλι. Ο νεός έτρεξε άμέσως κι' άφού άποθεσε τόν φανόρι τού στο έδαφος, ρίχτηκε πάνω σ' αυτό τόν άνθρωπο και δεν δυσκολεύτηκε να τόν κάμη καλά.

Ο Κάμπιον ένώ άκούγε τήν αφήγησι τού Τζών, που τού έξηγούσε τήν επέμβασι του, πήρε άπό κάτω τόν φανόρι κι' έριξε τόν φώς του πάνω στόν άνθρωπο που είχαν πιάσει. Ήταν κοντού αναστήματος, άλλ' είχε πεκαρία χείρα. Τό σώμα του σκεπαζόταν με κουρέλια. Στα πόδια του φορούσε ένα λευγάρι παλιοπάπουσας, που τή είχε δεμένα με πανιά γιά να μη τού φύγουν.

Ο ντέκτεκτβ, έπειτα άπ' αυτή τήν εξέτασι, κατέληξε στο συμπεράσμα ό,τι ο άνθρωπος αυτός ήταν εκείνος που είχε άφισε τόν αποτύπωμα τού ποδιού του πάνω στο μαλακό χάρμα τού παρτεριού που βρισκόταν κάτω άπό τόν παράθυρο της διδλιοθήκης.

—Θά τόν πάμε στο σπίτι σου, Τζών, είπε. Έχεις αντίρρηση;

—Καμμία, απάντησε ο νεός. Τόν έπιασαν άπο τούς ώμους και τόν έσπρωξαν πρός τήν εκεί. Ο άγνωστος, άλλωστε, είχε γίνε τώρα ήμερος σαν άρντακι. Προχώρησε μόνος τώ χωρίς να περιμένει να τόν διάσουν γιά να τόν κάμη.

Όταν έφτασαν στο μικρό σπιτάκι, τόν έβαλαν να καθί-

ση σε μια καρέκλα μέσα στην κουζίνα.

Ο Κάμπιον είχε τώρα τόν καιρό να τόν εξέταση μ' όλη του τήν άνεσι. Η μικρή λάμπα τού πετρελαίου, που έκαιγε πάνω στο τζάκι, φωτίζε τόν ακάθαρτο πρόσωπό του, που πλαισιωνόταν άπό μια μικρή γενειάδα. Τά μάτια του φάνεροναν καχυποψία και πονηρία. Η έκφρασις που είχε, όμως, τόν πρόσωπό του ήσαν ναυρη και κοιμισμένη. Θά μπορούσε να όρκιστή κανείς ό,τι ο άνθρωπος αυτός δεν είχε δουλέψει ποτέ στη ζωή του. Όλη του ή εμφάνισις ήταν βρωμερή κι' αποκοροστική.

Άφού έστράφη και χασμουρήθηκε μερικές φορές, άρχισε να διαμαρτύρεται.

—Δέν έκαμα κανένα κακό, είπε.

—Βούλωσε τόν στόμα σου! φώναξε ο Κάμπιον, που έβριχνε κείνη τή στιγμή κρύο νερό πάνω τόν μέρος, όπου τόν είχε χτυπήσει ο άγνωστος με τή γροθιά του.

Είχε σχηματισθεί εκεί ένα πολύ μεγάλο σημάδι που έπαιρνε σιγά-σιγά βιολετί χρώμα.

—Δέν έχετε τόν δικαίωμα να με μεταχειρίζαστε έτσι, ξαναείπε ο άγνωστος. Θά παραπονέθο στην άστυνομία...

Η άστυνομία είμαι έγώ, απάντησε μ' έμφαντικό τρόπο ο Κάμπιον, θέλοντας να τόν κάμη έντύπωση. Είσαι υπό κράτησι και σε προειδοποιώ ό,τι δεν θά ξεμπλέξεις εύκολά άπό τή χείρα μου.

Ο άγνωστος έφτυσε στο πάτωμα.

—Άλλού αυτό! είπε. Άλητεύω άπο τριάντα χρόνια και μυρίζομαι έναν άστυνομικό άπο τόν ένα χιλιόγραμμο μακρύ... Στο ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Κριτήριον πολιτισμού είναι και ή στάσις τού καθενός εις ώραν πυρκαϊάς.

ΝΤΙΚΕΝΣ

ΑΣΤΗΡ

Ασφάλεια πυρός

ΚΑΛΓΕΣΣ NYLON
μόνον με δραχ. 27.000
ΑΠΟΘΗΚΗ
Ι. ΝΤΟΥΒΑ
Κολοκοτρώνη και Λεωκά-
ρους γωνία

ΔΙΟΛΟΥ 54
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΙΔΗ ΠΡΟΙΚΟΣ
Στο ΦΘΗΝΟ ΥΠΟΓΕΙΟ,
Διόλου 54
ΠΡΟΙΟΧΗ ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ριζική άποτρίχωσις τού προσώπου κλπ. άνευ ούδεμιάς βλάβης τού δέρματος, έπιτυγχάνεται διά τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος υπό τού ειδικού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού Κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΥ ΡΑΧΗ. Ίατρείον: Οδός Γερανίου 33.—Τηλ. 53-539 2-7 μ. μ.

ΜΕ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΠΑΣΤΙΛΙΕΣ VALDA
Θεραπεύετε τόν ΒΗΧΑ.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΚΑΕΙΣΤΑ ΚΥΤΙΑ

Ηλένετε και βεις τα δόντια σας με ΚΟΛΥΝΟΣ ΧΕΙΛΗ διασημοι ήθοποιος ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΕΙ

Καθαρίζει καλλίτερα Προλαμβάνει τήν καταστροφή των Δρασιζει τόν στόμα

Γεν. Αντ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
Πρώτη έπίσκεψις δωρεάν, ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Έξαφάνισις ρυτίδων άνα νέωσις επιδερμίδος διά της τελευταίας εν Παρισίοις έφαρμογής τού βιοτικού όρρου (έμερμα πουλιών), υπό της άρτι άφίχθεσις έκ Παρισίων ειδίκ. κ. Α. Α. ΧΡΥΣΗ. Νίκης 13. Τηλ. 29-548.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Έλπις Πουλάτου
Βραβείον Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, όδός Κρήτης 6 (παράδος Λιοσίων πλατεία Βάθης). Δέχεται καθ' έκάστην. Τηλέφ. 52-869

ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ Katia
ΜΕΓΙΣΤΗΝ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΡΟΜΑΤΙΣΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ

Κριτήριον πολιτισμού είναι και ή στάσις τού καθενός εις ώραν πυρκαϊάς.

Οι Πρωταγωνιστές της Έποχής

Στο πάρτυ

Ένα μεγάλο πάρτυ θα κάνανε. Κι η γυναίκοι-γονιμότητα πούχε την Έφορτία προκουράτο και συμβουλάτορα ήτανε σουρτά φέρτα. Τό σπύτι τση άλλο και κονσολάτο, θύμιζε, τάλε κουάλε, τό Πασά Κονάκι!

Καλέ Φταλία μου, τήν ρώτησε η Τσιλιμπουρδενα, μιά γεροντοφοράδα πούκανε τὰ γλυκά μάτια τση Νικολάκη τση, θέλω νάρω ντυμένη κουδουνάτο. Λοιπόν, πές μου, τί νά ντυθώ γιά νά μ'ή γνωρίσουνε.

Κι η Έφορτία πού τήν είχε άχτι, γιατί ήξερε πώς καυφορούντανε, κι ήκανε κόρτε στόν άντρα τση ξεφώνισε:

Καλέ γιαντί νά ντυθής κουδουνάτος; Δέν άνοιξε άκόμα τό Τριώδι! Βγάλε τήν περούκα, τσοί σουλμάδες και τὰ ξένα δόντια, άν θες νά μ'ή γνωρίσουνε.

Υστερα ένα μπουλουκι λωλοφοντασμένες ήρθανε κι άρχισανε νά τση λένε γιά τό μπουφέ, πώς θα φέρουνε και τού πουλιού τό γάλα.

Εγώ, φώναξε μιά ψωροπλούσια, θα φέρω πέντε μπουτία χοιρινό.

Άλλη ήλεγε πώς θα φέρη μαύρο γαδίρι γιά 30 πρόσωπα.

Κι, έγώ, είπε στο κοινοκάμητο η Έφορτία, θα φέρω μιά σουβλά τζιγιέρια γιά 50 πρόσωπα!

Ελα, καλέ Φταλία, άς τὰ γκεδεζήκισ, φώναξε μιά κακαδρακάτη, μην κοινοκάμης. Πές μας τί θα φέρης;

Τό Νικολάκη μου! απάντησε η Έφορτία κι' ούδες σκάσανε στά γέλια.

Τό ίδιο θράδυ η Έφορτία πήρε τό Νικολάκη τση και πήγανε στο πάρτυ.

Αχ, Έφορτία μου, άπόψε πρέπει πολύ νά προσέξεις! τ' είπανε κρυφά οι φιλενάδες τση. Γιατί η Τσιλιμπουρδενα, όσο άργούσε ο Νικολάκης σου, ήβλεπε ούλο τήν πόρτα και σιγοτραγουδούσε:

«Πότε θάρθης, πότε θάρθης;...»

Πραγματικά εύτεις πού η Τσιλιμπουρδενα καρσιλάντισε τ' άντρώγυνο άλλαξε χαβά, κι' άρχισε νά τραγουδά:

«Πές μου πότε πώς και πού...»

Κι' ήβλεπε σάν τήν κλέφτρα γάτα τό Νικολάκη και τούκανε νοήματα.

Αναψε και φούσκωσε η Έφορτία σάν τσιραληδικό δαδί. Μά εκείνη, η κουτουρτισμένη, τό βιολί τση. Με χίλια τζιγτζίνια, τού τραγουδούσε:

«Ελα μαζί μου και δέν θα χάσης...»

Και πάλι σέ λίγο πού ντουζίσσανε γλέντι τρικούδερο η Τσιλιμπουρδενα άρχισε με τήν άγριοφωνάρα τση:

«Τί μούκανες και σ' άγαπώ...»

Και τότε η Έφορτία δέν βάσταζε πιά. Έγινε έξω φρενών και ξεφώνισε στο Νικολάκη τση:

—Τί τ' ήκονες μωρεεέ;...

Και χύμηξε νά τού βγάλη τὰ μάτια.

Αμέσως η παρέα χωρίστηκε σέ δύο στρατόπεδα.

Απ' τό ταραφι τση Τσιλιμπουρδενας, γιά νά πικάρουνε τήν Έφορτία τραγουδούσανε:

«Τόφαγες κακούργα τό παιδί!...»

Και μέσα σ' αυτή τήν αναμπουμπούλα, οι άλλες πού παρτικολεύοντανε τήν Έφορτία, τση κάνανε γιαντίμι κι' έτσι βρήκε κολάι νά μαλλιοτραβήξη τήν Τσιλιμπουρδενα και νά βγάλη τ' άχτι τση!

ΣΩΚΡ, ΡΩΝΑΣ

Ι. Θ. Σ. ΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

Αντίρας κοντό ήτανε. Άσκημο ήτανε. Μύτη μεγαλο είχε, άμμα πολύ νεος ντέν ήτανε. Τριάντα; Τριάντα-οοο; Τριάντα-πέντε; Χίτες παραπάνω ντέν ήτανε. Υγαινα ώμορφο ήτανε. Ζουμπουρού - Ζουμπουρού, μάτια μαύρα - μαύρα, μαλλιά περμανάντ ώραία - ώραία.

Άμμα αντίρας θαρός ήτανε—σκληρός. Υγαινα πολύ γλυκός ήτανε, αντίρας μίλαγε, ύγαινα κλαμένο ήτανε. Μάδισα - μάδισα ματάκια τής δάκρυα τρέχανε. Βάι - βάι τί άντρώπο είμαι, κουζούμ! Μιστόλι - μιστόλι νά δώλης, άντρώπο νά σκοτώνης, χίτες δεκαράκι ντέν εδίνω. Μαχάιρι νά εδράξης, άντρώπο νά σφάζης, χίτες πενταράκι ντέν εδίνω. Αυτοκίνητος, κουρούσ - μουρσα, ταξι - μαξι, άντρώπο πατημένος νά ε - κώνη, αίματα νά δώλεις, χίτες — βαλαά, μπι - λαά! — αυτές μου ιδρωμένος ντέν ενεταί! Άμμα ύγαινα νά δώ, κλαμένος, δάκρυα νά τρέχουνε, καρντιά μου ραγισμένος ενεταί, χίτες ντέν άντέχω. Άμα ύγαινα κλαίει, ψυχή μου καίει, καρντιά μου χόπια - χόπια κάνει.

Τό λοιπόν, γιάδρουμ, άσκημος άντρώπο θυμωμένος ήτανε, ώμορφο ύγαινα κλαμένος ήτανε. Έσέγλου - έσέκ! Τί έλεε, μπε; Φωνή του άκούω, χέρι του κουνιμένος έκανε, πιρδούπο κόκκινο ήταν—άχπου! κιοπόγλου κιοπέκ. Κορίτσι μάδισα ματάκια του δάκρυα τρέχανε, καρντιά μου αλατζά γκινί, σκισμένος είνε. Δρόμο γιάδω - γιάδω παιίνανε, δρόμο γιάδω - γιάδω ίππαινα. Μπυροστά εκείνοι παιίνανε, από πίσω έγώ ίππαινα.

Άμμα ύπομνη χίτες παραπάνω ντέν ήμπα - ρεσα νά κάνω. Μπυροστά προχωρημένος ενεμαι. Γιατί, έρε, κιοπόγλου κιοπέκ, κορίτσι κλαμένος εκάνεις;

Αντρώπο σταματημένο ενεταί. Κορίτσι ώραία μάδισα ματάκια του σκουπισμένος εκανε. Έμένα κντάζει, άμα ντέν μιλάει. Αντίρας μιλάει:

—Και τί σέ νοιάζει έσένα, έρε; Τί ανακατεύεσαι στίς δουλειές τής δικής μου; Δικηγόρος τής κοπέλλας θα γίνης; Αί στο διαβόλο!...

Ντιάβολο άκουσα αίμα μου κιαλί μου ανε - βασμένος ενεταί.

Ντιάβολο μη λές έμένα, ντιάβολο έσένα παίρνει. Μαζί μου έλα, κουζούμ! Λέω στο κοπέλλα. Έσέγλου έσέκ. Χίτες μη φοβάσαι έσύ, γιάδρουμ! μαζί μου έλα!

Υγαινες μυστήρια πιράματα είναι! Κορίτσι έμένα κντάζει, δάκρυα άφίνει, γέλια βάζει.

Γιατί γελάς, κουζούμ; Έμένα Καραμπέτ λένε, άμμα μαζί μου νά σέ παίρνω. Αυτό τό κύριος γαΐδαρο ενεταί!

Τό κύριος γυρίζει, από τό γιανιά πιασμένο με κάνει, άσκημα λόγια λέει:

—Αν είσαι τρελλός, έρε, κάνε πέρα προτού σου κάνω τὰ μούτρα σου κιμά!

—Αμα έσύ μούτρα μου κιμά εκάνεις, έγώ μούτρα σου παστονυμά νά εκάνω!

Βάι κιοπόγλου κιοπέκ. Χίτες τίποτε άλλο ντέν περιμένε, μέσα στά μούτρα μου γοροθιά ντίνει.

Αμα γοροθιά στά μούτρα μου κατάλαβα, γοροθιά στά μούτρα του δίνω. Δαιμό με άρπάζει, λαιμό του άρπαγμένο εκάνω, κάτω πέφτομε, φασαρία ενεταί, σαματάς, κοπέλλα «βοήθεια—βοήθεια» φωνάζει, κόσμος τρέχει, σείρ εκάνουνε.

Υστερα Ιστυφύλακα έρχεται, μαζί - μαζί Ιστυνομικό τιμήμα μάζ παίρνει. Ιστυνόμος έμένα ρωτάει:

—Τί έγινε;

—Τί νά ίνη, κουζούμ; Διρόμο παιίνανε, άμα μπουνταλά έριφ κορίτσι κλαμένος εκανε. Κορίτσι καρντιά μου λυπήθηκε, λόγο ζητημένο εκανα. Όποιος ύγαινες πειράζει, έμένα λογαριασμό νά δίνη.

Ιστυνόμος γελάει:

—Μπά; λέει.

—Μπά - μπου ντέν ήκσέρω, Ιστυνόμο εφέν - τη. Άναντίν;

Τό άσκημο άντρώπο κουνέντα λέει:

—Κυρ άστύνωμε, έγώ μιλούσα με τή γυγαινα μου. Κι' αν η γυναίκα μου εκλαιγε τί τόν ένοιαζε αυτόν τόν ήλιθιο;

Αίμας κεφάλι μου πάλι ανεβαίνει. Υγαινα γυρνάω, κουνέντα μου λέω:

—Αντίρας σου είναι; Άμα τέτοιον άντιρα παντρεμένο εκανες, καλά νά σέ κώνη!...

Αδίκος έχω, γιάδρουμ! Σοΐλέ υπέ! Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Ιδιότητες του Πρασινά

Είδος φωνής

Γιά νά έξηγουέμεθα, νά συνεννοούμεθα και νά μη φτάσουμε στά άκρα. Στο είπα άπαξ. Στο είπα δίσ. Και στο έπαναλαμβάνω γιά τρίτη και τελευταία φορά: Όταν είσαι με άλλους, μίλα. Δέν μ' ενδιαφέρει. Δικαίωμα σου νά μιλάς και δικαίωμα τους νά σ' άκούνε, άφου σέ άνέχονται. Άλλά, όταν συμβαίνει νά είμαι έγώ παρών, θα δάξης λουκέτο στο στόμα σου. Δέν σου επιτρέπω, όχι νά μιλάς, όχι νά ψιθυρίσης, αλλά ούτε νά δήξης! Τ' άκούς; Κοιμένο τό γελέκι λοιπόν.

Πώς; Γιατί σου άπαγορεύω τήν ομιλία; Μά στόχω πη, Χριστιανέ μου. Γιατί δέν είνε φωνή αυτή πού έχεις. Ο, τήδηποτε άλλο είνε, εκτός από φωνή. Έχω άκούσει πολλών είδών και ποιότητων αντίπαθητικές κι' ένοχλητικές φωνές κατά τόν πολυπαθή βίο μου. Άλλά τέτοια φωνή, ούτε σαντάσθηκα ποτέ πώς θα ήπρηζε. Και νά πού έλαχε νά ύπάρχη, γιά τήν κακή μου τή μοίρα.

Τήν έχεις άκούσει ποτέ ο ίδιος, παιδάκι μου; Αυτή δέν είνε φωνή. Είνε κάτι τό φρικαλέο. Είνε κάτι μεταξύ δελάσματος προβατίνας, ογκηθμού συναχωμένου γαϊδάρου, άπελπισμένης φωνής τσακαλιού, θηξίματος κρυολογημένου γυρλέου γάτου και ούρλιασματος βαρυπνευδοντός σκύλου. Είνε κάτι πού νομίζεις ότι βγαίνει από τὰ ένδότερα σκοτεινά σπηλαίου, ή από τό βάθος θαυτάτου πηγαδιού, ή από καζάνι τής μπουγάδας. Αυτή είνε η φωνή σου, άν μπορούμε νά όνομάσουμε φωνή τό δδελυρό άποτέλεσμα των ξεχαρβαλωμένων φωνητικών σου χορδών. Και, επί πλέον, αυτή ή άπδής και αντίσπθητική φωνή, έχει μιά φοδερή διαπεραστική και διατροπική ιδιότητα. Μιλάς και ή φωνή σου τρυπάει τ' άκουστικά μου τύμπανα και μπαίνει στο στομάχι μου, στήν κοιλιά μου, στο σπκότι μου και με ανακατεύει δλόκληρο. Κι' άμέσως αισθάνομαι τὰ νευρα μου νά εξεγειρώνται, νά διαμαρτύρονται, νά πληττώνται θασανίμως και νά ζητούν διέοδο. Και καταλαβαίνεις ποιά μπορεί νά είνε ή διέ - εδοος των νευρών μου.

Ανταρριάζω δλόκληρος όταν σ' άκούω. Κι' αυτό δέν θα σου βγή σέ καλό, νά τό ξέρης!

Μόλις άνοιξης τό στόμα σου, νοιώ - θω ρίγη σάν νά είμαι γριπποδής! Με τιάνει ντελίριουμ!...

Μη μου πής πώς δέν έχεις συναίσθη - σιν τής άχρείας φωνής σου. Πρέπει νά έχεις. Και όμως, αντί νά κάνης οίκονο - μιά φωνής όσο μπορείς περισσότερο, έσύ έννοεις νά δμιλēs διαρκώς, νά λές τού κόσμου τίς κρουάρες και τίς άπ - δίες και νά μην άφήνης κανέναν άλλον νά πη δυό κουβέντες. Γιατί, δέβαινα, μιά τέτοια φωνή, δέν μπορεί παρά άπδής νά λήη και κουταμάρες και σάχλες. Άλλά έσύ, εκεί! Τό βιολί σου.

Λοιπόν, σου έπαναλαμβάνω γιά τε - λευταία φορά. Κάτσε στήν παρέα πρὸς τό παρόν—π ρ ο ς τ ο π α ρ ο ν, τό τονίζω— και μην δανονίζης τό στό - μα σου, πριν πάρω καμιά σακκοράρα και στο ράκω διά παντός. Πώς; Τί εί - πες; Αυτή τή φωνή σου έδωσε ο Θεός; Κι' έμένα, λοιπόν, ο Θεός μου έδωσε νευρα. Και τόλμησε νά δγάλη μιά λέ - ει από τό στόμα σου, μιά λέξι άκόμα και θα τὰ δης έν δλη τουή μεγαλο - πρεπεία. Γελωιδέστατε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η Έλσα ήταν μιά άπ' τίς γυναίκες εκείνες, τίς λίγο κοκομασμένες, πού νευρι - ζουν με τό παραμικρό. Ακριβώς εκείνο τ' άπόγευμα τὰ είχε με τήν καπελλού τής, πού δέν θέλησε νά τής πουλήση ένα ώραίοτατο καπέλλο, τό μοναδικό πού τής άρρεσε, λέγοντάς τής πώς τό είχε άγοράσει μιά άλλη πελάτισσα. Τά είχε άκόμα και με τό Ζερόμ, τό σωφέρ τής, πού τής είχε πη όρθά - κοφτά πώς θα - φευγε άπ' τήν ύπηρεσία τής.

Ετσι, μπήκε έξω φρενών, στο γραφείο τού άντρός τής πού ήταν ένας από τους καλύτερους γιατρούς. —Πάω νά τρελλαθώ, Στέφανε, τού φώναξε, δέν άντέχω πιά! Αυτός ο έλεεινός Ζερόμ με παρατήσε...

Ο Στέφανος κύτταξε τήν Έλσα με προσοχή. Κάθε φορά πού τήν έβλεπε, ή καλλονή τής τού προκαλούσε κάτι σά ζα - λάδα. «Θέε μου! τί ώραία πού είνε!» σκεφτόταν. Μά όταν κύτταζε και μέσα στήν ψυχή τής, έννοιζε άπέραντη λύπη. «Τόσο ώραία και τόσο κούφια!...» συλλογιζόταν. Ίσως γι - ατί δέν είχε ύποφέρει. Ός αυτή τή στιγμή τουλάχιστον.

—Συνέμην, αγαπητή μου, τής είπε ο Στέφανος, θάθε - λα νά σου μιλήσω γιά πιά σοβαρά πράγματα: Έπηρεα τήν

Τό πείραγμα του Γιατρον

Συνκινήτικό διήγημα

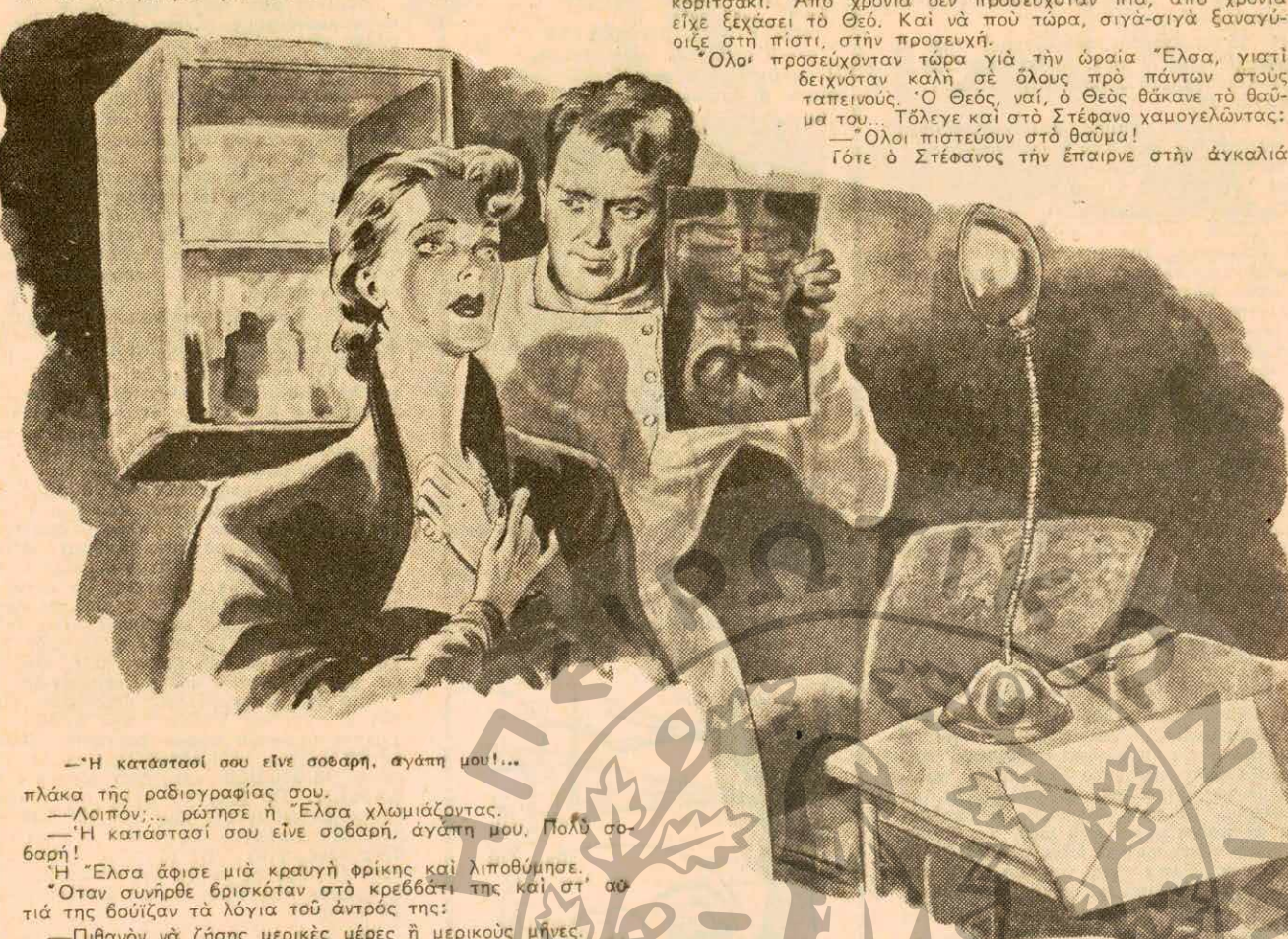
ήταν ως τώρα! Κι' αλήθεια ή Έλσα άλλαξε έντελώς. Έγινε γλυκομίλητη στήν ύπηρεσία, σπλαχνική στους φτωχούς. Τους χόριζε φορέματα, τους έδινε χρήματα, έτρεχε πρόθυμα όπου ύπρηξε δυστυχία κι' όλοι τήν εύλογούσαν.

—Είσαστε πολύ καλή κυρία, τής είπε μιά μέρα μιά φτω - νή γυναίκολλα τού λαού, θα πρόσευχθώ στο Θεό νά και νή γιά τήν ύγεία σας τό θαύμα του!

«Τό θαύμα του!» Άν ήταν, αλήθεια, αυτό δυνατό... Ή Έλσα σκεφτόταν τώρα πώς ύπάρχει μιά άνώτερη δύναμις πού κανονίζει τὰ πάντα. Ο Θεός! Νά κάτι πού ποτέ τής δέν είχε σκεφτή. Άσυνείδητα άνέβηκαν στά χείλη τής τὰ λό - για μιάς ξεχασμένης προσευχής, πού τήν έλεγε όταν ήταν κοριτσάκι. Από χρόνια δέν προσευχόταν πιά, από χρόνια είχε ξεχάσει τό Θεό. Και νά πού τώρα, σιγά - σιγά ξαναγύ - οιζε στη πίστι, στήν προσευχή.

Όλοι προσεύχονταν τώρα γιά τήν ώραία Έλσα, γιατί δειχνόταν καλή σέ όλους πρὸ πάντων στους ταπεινούς. Ο Θεός, ναι, ο Θεός θάκανε τό θαύ - μα του... Τόλεγε και στο Στέφανο χαμογελώντας: —Όλοι πιστεύουν στο θαύμα!

Γότε ο Στέφανος τήν έπαιρνε στήν άγκαλιά

—Η κατάστασί σου είνε σοβαρή, αγάπη μου!...

πλάκα τής ραδιογραφίας σου.

—Λοιπόν;... ρώτησε η Έλσα χλωμιάζοντας.

—Η κατάστασί σου είνε σοβαρή, αγάπη μου. Πολύ σο - βαρή!

Η Έλσα άφισε μιά κραυγή φρίκης και λιποθύμησε. Όταν συνήρθε δρισκόταν στο κρεβάτι τής και σ' α - τιά τής δούζιαν τὰ λόγια τού άντρός τής:

—Πιθανόν νά ζήσης μερικές μέρες ή μερικούς μήνες.

Μέρες, μήνες... Και ύστερα ή Έλσα, ή καλλονή αυτή θά - ταν χώμα!... Τὰ δόντια τής χτυπούσαν άπ' τήν απελπισία τής. Όλα τώρα πιά τής ήταν αδιάφορα, μάταια. Μέσα στή φριχτή άγωνία τής, καταλάβαινε πόσο άνοητη ήταν νά τσα - κώνεται με τήν καπελλού τής, τό σωφέρ τής, τήν καμαριέρα τής, νά κάνει σκηνές στόν άντρα τής όταν άργούσε κοντά σέ κάποιον άρρώστο. Μά νά πού τώρα ήταν ή ίδια άρρώστη και με τί άρρώστια! Υψιστε Θεέ! Καρκίνο τού στήθους. Ήταν άνεπανόρθωτα καταδικασμένη.

Εκείνη τή στιγμή, ή καμαριέρα μπήκε στο δωμάτιό τής, λέγοντάς τής πώς ο Ζερόμ είχε μετανοήσει και πώς αν ή κυρία ήθελε, θα ξαναπαινε δουλειά.

—Έχει τρία παιδιά και τή γυναίκα του άρρώστη, κυρία, πρόσθεσε.

—Πές του, Τζίνα, πώς μπορεί νά ξαναπάση δουλειά. Έ - γώ φταίω κι' όχι εκείνος.

—Ο Θεός νά ευλογή τήν κυρία, είπε ή καμαριέρα.

Ο Στέφανος γύρισε κάπως άργά γιά τό φαγητό, γιατί έτρεχε στους άρρώστους του. Ήταν γλυκός και στοργικός

μαζί τής. Μά τί χρειαζόταν κι' αυτό; Τίποτα δέν χρειαζόταν πιά. Ήταν τώρα μιά καταδικα - σμένη.

Ο Στέφανος έσκυψε και τή φίλησε γλυκά. Και γιά πρώτη φορά, ή Έλσα τόν έσφιξε στήν άγκαλιά τής. Ήθελε νά τού πη νά μη φύγη από κοντά τής. Τώρα πού δρισκόταν στο κατώφλι τού άγνώστου, φοδόναν. Και γιά νά μη φοδόναι, κάτι τής έλεγε μέσα τής πώς έπρεπε νάνε καλή, καλή μ' όλους πιά καλή άπ' ό,τι

ήταν ως τώρα! Κι' αλήθεια ή Έλσα άλλαξε έντελώς. Έγινε γλυκομίλητη στήν ύπηρεσία, σπλαχνική στους φτωχούς. Τους χόριζε φορέματα, τους έδινε χρήματα, έτρεχε πρόθυμα όπου ύπρηξε δυστυχία κι' όλοι τήν εύλογούσαν.

—Είσαστε πολύ καλή κυρία, τής είπε μιά μέρα μιά φτω - νή γυναίκολλα τού λαού, θα πρόσευχθώ στο Θεό νά και νή γιά τήν ύγεία σας τό θαύμα του!

«Τό θαύμα του!» Άν ήταν, αλήθεια, αυτό δυνατό... Ή Έλσα σκεφτόταν τώρα πώς ύπάρχει μιά άνώτερη δύναμις πού κανονίζει τὰ πάντα. Ο Θεός! Νά κάτι πού ποτέ τής δέν είχε σκεφτή. Άσυνείδητα άνέβηκαν στά χείλη τής τὰ λό - για μιάς ξεχασμένης προσευχής, πού τήν έλεγε όταν ήταν κοριτσάκι. Από χρόνια δέν προσευχόταν πιά, από χρόνια είχε ξεχάσει τό Θεό. Και νά πού τώρα, σιγά - σιγά ξαναγύ - οιζε στη πίστι, στήν προσευχή.

Όλοι προσεύχονταν τώρα γιά τήν ώραία Έλσα, γιατί δειχνόταν καλή σέ όλους πρὸ πάντων στους ταπεινούς. Ο Θεός, ναι, ο Θεός θάκανε τό θαύ - μα του... Τόλεγε και στο Στέφανο χαμογελώντας: —Όλοι πιστεύουν στο θαύμα!

Γότε ο Στέφανος τήν έπαιρνε στήν άγκαλιά

(Η συνέχεια δπισθεν)

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ του γιατρού

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδας)

«Η μήπως άρχιζε τώρα να καταλαβαίνει πως ο άνθρωπος πρέπει να ναι στη ζωή του καλός, πονετικός και να χη πίστι στο Θεό;

—Μπορείς να τὰ κάνης δ,τι θέλεις τὰ κοσμήματά σου, αγάπη μου, της απάντησε. Άλλοτε ενδιαφερόσουν πιο πολύ για τὰ κοσμήματά σου παρά για μένα. Μην κλαίς, αγάπη μου.

—Τώρα θάδελα να ζήσω λίγο καιρό για να μπορώ να σ' αγαπάω, του έλεγε η Έλσα μέσα στα δάκρυά της.

Κι' άγκάλιαζε και φιλούσε τόν άντρα της με πάθος.

Είχαν περάσει άλλοι δυο μήνες. Στο μεταξύ η Έλσα είχε κάνει μιάν άλλη ραδιογραφία για να δη την πορεία της αρρώστειας της και περίμενε με αγωνία να γυρίσει ο Στέφανος απ' τόν ακτινολόγο.

Εξαφνα αντίχρησαν τὰ βήματα του γιατρού στη σκάλα.

Η Έλσα ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Νόμιζε ότι θα σωριάζεταν κάτω λιπόθυμη. Ωστόσο συγκέντρωσε τὸ κουράγιο της.

Ο Στέφανος μπήκε μέσα κρατώντας την πλάκα. Τὸ ὄρος του ήταν παράξενο.

Η Έλσα θέλησε να τὸ πη κάτι, μὰ δὲν βγήκε λέξι απ' τὸ στόμα της.

Ο Στέφανος μάνεψε την ταραχή της.

—Έλσα, έλα δὲ, Κύτταξε, Έλσα, της εἶπε δείχνοντάς της τὴν πλάκα. Δὲν καταλαβαίνεις γλυκυία μου; Η ραδιογραφία σου, Έλσα... Τὸ θαύμα έγινε!...

Αποδείχτηκε πὸς ὁ ὄγκος ήταν καλοήγησ και σιγά-σιγά, σὸ διστάσημα αὐτό, ἀπορροφήθηκε, χάθηκε. Εἶσαι καλά, Έλσα, δὲν έχεις τίποτε πιά. Ὅα ζήσης, Έλσα, τ' ἀκούς; Ὅα ζήσης! Έχεις μπροστά σου ὅλη τὴ ζωή, τὴ ζωή μιάς γυναίκας νέας, ὡραίας, ὅλο ὕγεια. Γλύτωσε απ' τὸν κίνδυνο.

Η Έλσα δὲν πίστευε τ' αὐτιά της.

—Ακόμα ζωντανή... θὰ μπορῶ νάσαι κοντά σου, φιθύρισε συγκινημένη, να σ' ἀγοπῶ!... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω, Στέφανε... Εἶνε ἓνα θαύμα!... ἓνα δῶρο του Θεοῦ, αγάπη μου!...

Καθὼς μιλούσε, έκλαιγε.

—Ήταν ἓνας ἐπιόλις, αγάπη μου, εἰπάτε, μὰ τώρα πέρασαν ὅλα... Εἶσαι ὁ μὸς σίγουρος, Στέφανε;

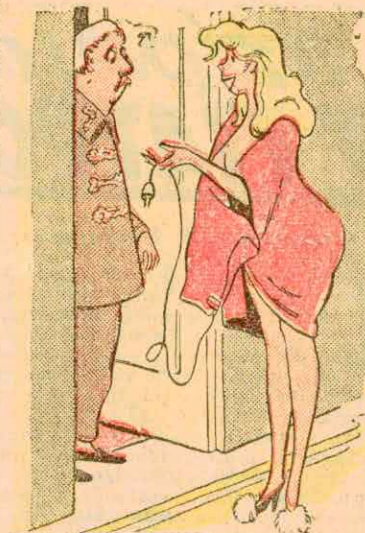
—Ναί, αγάπη μου... Εὐτυχῶς ὁ ὄγκος ήταν καλοήγησ... Εἶχαμε ἀπατηθῆ!...

Η Έλσα ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ζοῦσε πιά εὐτυχισμένη, δίχως ἀγωνίες. Μὰ ἡ μεταστοφῆ είχε πιά γίνε στὴν ψυχὴ της. Εξακολούθησε νάσαι τὸ ἴδιο καλὴ, πονετική, με τὸν άντρα της, με τὸς δικούς της ἀνθρώπους, με τὸς σπαχούς. Εξακολουθῆσε νὰ προσεύχεται σὸ Θεό. Τὸ θαύμα είχε γίνε πραγματικό. Εἶχε ἀλλάξει. Μία καινούργια Έλσα εἶχε γεννηθῆ. Δὲν φοβόταν πιά. Αγαποῦσε, μόνο αγαποῦσε...

Ο Στέφανος ήταν εὐτυχισμένος. Καὶ χαίροταν τώρα νὰ τὴ βλέπῃ ἔτσι τόσο ἀλλοιώτικη, τόσο πονετική. Πρώτα ἡ γυναίκα του τὸν φόβιζε με τὰ νεύρα της, τὸν ἐγωισμό της. Ήταν ἀκαρδῆ, δίχως οἶκτο για κανένα. Δίχως φῶς. Τώρα τὸ φῶς είχε μπῆ στὴν ψυχὴ της. Εἶχε ὑποφέρει και εἶχε ἀλλάξει. Κι' αὐτὸ ήταν ἔργο του Στέφανου, του γιατροῦ, δχι του συζύγου. Γιατὶ ἡ Έλσα δὲν εἶχε ἀρρωστήσει ποτὲ της. Η πλάκα της ραδιογραφίας ἀπὸ μίας ἀοχῆς ήταν καθαρή. Η σκία ἐκείνη δὲν ήταν ὄγκος. Ναί, ἡ Έλσα δὲν εἶχε κανένα ὄγκο, οὔτε κακοήγη, οὔτε καλοήγη. Ήταν μία δοκιμασία πὸς ὁ άντρας της τὴς εἶχε ἐπιβάλει για νὰ γίνῃ ἀπὸ μιά ἀψυχὴ ὡραία κοῦκλα, μιά γυναίκα με ψυχὴ και καρδιά. Καὶ τὸ πείραμά του εἶχε πετύχει.

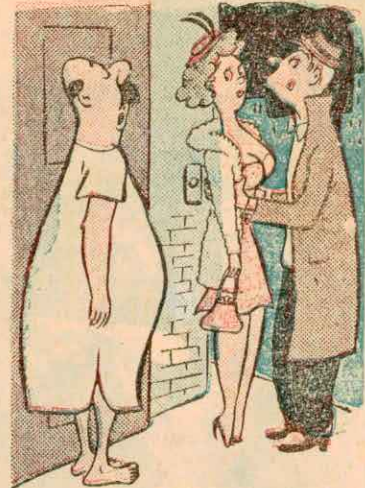
Μὰ τὸ μυστικό αὐτὸ ἡ Έλσα δὲν τόμαθε ποτὲ. Άλλωστε τί θὰ ὠφελοῦσε κι' ἀν τὸ μάθαινε; Εἶχε πιά θεραπευθῆ ἐντελῶς, για πάντα...

ΠΙΕΡ ΡΕΝΟΥΛΥ.

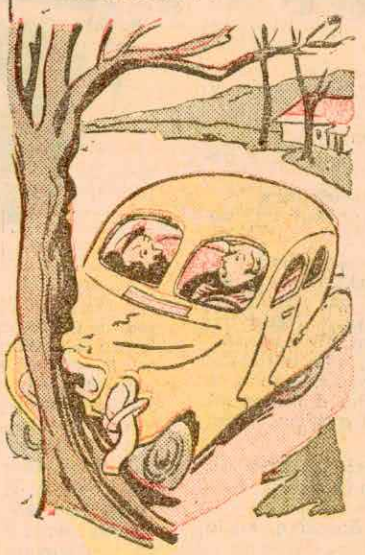

ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ

—Τὸ βάζετε σὰς παρακαλώ στὴν πρῆξα σας, γιατί μοῦ κἀνκε ἡ ἀσφάλεια!...

—Δὲν φτάνει πὸς φιλάει τὴν κόρη μου, ἀλλὰ και τὴν πιέζετε πάνω σὸ κουμπί του κουδουνιῦ!...

—Έχει γοῦστο νὰ πῆς πάλι πὸς ἐγὼ φταίω!...

Οἱ ἑκατομμυριοῦχοι ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Έλαττώθηκαν κατὰ 90 ε)ο

Πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια, ὑπῆρχαν στὴ Μ. Βρετανία 2000 ἑκατομμυριοῦχοι (σὲ λίρες φυσικά). Ο φόρος του εἰσοδήματος ήταν μόλις 5%, στὴ χρυσὴ αὐτὴ ἐποχή. Ξέρετε πόσοι ἑκατομμυριοῦχοι ἔχουν ἀπομείνει σήμερα; Μόνον 86! Ὅλες οἱ ἄλλες μεγάλες περιουσίες πέρασαν σιγά-σιγά σὸ ἀγγλικὸ Θησαυροφυλάκιο!

Όταν π. χ. πέθανε τὸ 1930 ὁ λόρδος Άστον, γιὸς ἐνὸς αὐτοδημιούργητου Κροίσου, κληροδότησε στὴν κόρη του 10. 501.000 λίρες. Πέρσι πέθανε κι' ἡ κόρη του, ἀφίνοντας στοὺς κληρονόμους της μόνον 900.000 λίρες. Τὰ ὑπόλοιπα 9.000. 000 πέρασαν σὸ Κράτος, ὡς φόρο κληρονομίας.

Ένας ἄλλος ἑκατομμυριοῦχος, ὁ λόρδος Ίδαγκ, πὸς πέθανε τὸ 1927, ἄφισε περιουσία 12.300.000 λιρών. Πέρσι, ὁ γιὸς του ἄφισε πεθαίνοντας μόλις 3.300. 000 λίρες.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Άγγλους πρῶνι ἑκατομμυριοῦχοι ἔχουν ἐγκατασταθῆ σ' ἄλλες χώρες. Ένας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε κι' ὁ λόρδος Μπιούτ, πὸς εἶχε δικὴ του τὴ μισθ πολλὴ του Κάρνιφ. Η περιουσία του ὑπολογίζεταν σὲ 80.000.000 λίρες. Όταν ὅμως μυστήθηκε πὸς θὰ ξεπούσε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, πούλησε ὁσοῦσο τὰ κτήματά του, μάζεψε 6.000. 000 λίρες και πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Ταγγέρη. Έγινε ἰδιοκτῆτης του μεγαλύτερου ξενοδοχείου του Γιβραλῆρ κι' όταν πέθανε, πρὸ 3 ἐτῶν, ἄφισε σὸν γιὸ τοῦ το ξενοδοχείου του, ἓνα μέγαρο στὴν Ταγγέρη, ἓνα πύργο στὴν Ἰσπανία και ἀπεράντα χτήματα.

Ο δούξ του Ουεστμίνστερ εἶνε σήμερα ὁ πλουσιώτερος Άγγλος ἀριστοκράτης. Τὸ εἰσοδήμα του ὑπολογίζεται σὲ 1000 λίρες τὴν ἡμέρα. Έχει ἀκίνητα σὸ κέντρο του Λονδίνου, ἐκτάσεως 1 τετραγωνικοῦ μιλίου. Κοντὰ στὰ δικά του δρῖσκονται τὰ κτήματα του Τζῶν Έλλερμαν, του πλουσιώτερου ἀστού της Άγγλίας. Ο Έλλερμαν εἶνε ἡλικίας 40 ἐτῶν. Πριν ἀπὸ 14 χρόνια, κληρονόμησε 40.000.000 λίρες ἀπ' τὸν πατέρα του, πὸς εἶχε ἀρχίσει τὸ σταδίο του ὡς ἄπλος μικροῦπάλληλος. Έχει ἐργοστάσια μύρας, καταστήματα ὑφανμάτων ἀτισπολικῆς ἐταιρείας κι' ἄλλες ἐπιχειρήσεις. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ἐνδιαφέρον του στρέφεται πρὸς τὰ παντῖκια, τοὺς σκίους και τοὺς σκαντλόχοιρους! Γράφει ἓνα τρίτομο ἔργο γι' αὐτὰ τὰ ζῶα ἐπειτα ἀπὸ ὅλοκληρη χρόνια ἐρευνῶν και παρατηρήσεων.

Μία ἀπ' τὴς νεότερες περιουσίες εἶνε τὴς οἰκογενείας Οὐίλς, πὸς βγαδῆ τὴ γνωστὴ ὁμώνυμη μάρκα τσιγάρων. Μέσα σὲ 40 χρόνια, τὸ Κράτος εἶνε πᾶρει ἀπ' αὐτὴν 38.000.000 λίρες ἀπὸ φόρους κληρονομίας. Ὡστόσο, τὰ μέλη της μοιράζονται ἀκόμη μεταξύ τους 240.000.000 λίρες. Δὲν ἀναλογον ὅμως πολλὰ στὸν καθένα τους, γιατί εἶνε μεγάλος ὁ ἀριθμὸς τους (ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς τὴς «δυναστείας», ὁ πρῶτος καπνοβιομηχανὸς Οὐίλς, εἶχε 18 παιδιά).

Άρκετοὶ ἀπ' τοὺς Οὐίλς εἶνε γνωστοὶ για τὴς διαρέεις τους για φιλανθρωπικούς και ἀγαθοεργούς σκοπούς. Η μίς Βαϊσλετ Οὐίλς π. χ. πρόσφερε ἀμέσως 18. 000 λίρες, πὸς χρειαζόταν ἓνας ἐπίσκοπος για τὸ χτίσιμο μίας ἐκκλησίας. Κι' ἓνας ἄλλος Οὐίλς όταν ἐπισκέφθηκε κάποτε τὴ μακρινὴ νῆσο Τριστάν ντὰ Κούνχα, συγκινήθηκε τόσο ἀπ' τὴν ἀδλία κατὰστασι τῶν κατοίκων της, ὡστε ἀγόρασε ὅ,τι διαθέσιμο ὑπῆρχε στὴς ἀποθήκες του ὑπερωκεανείου και τοὺς τὸς πρόσφερε.

Ενὸ οἱ παλαιοὶ Άγγλοι ἑκατομμυριοῦχοι ἐλαττώνονται με τόσο γοργὸ ρυθμό, ξεφυτρώνουν μερικοὶ καινούργιοι — μετρημένοι ὅμως στὰ δάχτυλα... Ο Χάρρυ Φέργκυσον π. χ. ήταν γιὸς ἐνὸς ἀγρότου. Στὰ νεότητά του ἀνοίξε ἓνα γκαράζ κι' ἐφτίσσε μόνος του ἓνα τρακτέρ. Σήμερα ἔχει ἓνα μεγάλο ἐργοστάσιο τρακτέρ κι' ἐφοδιάζει ὅλο τὸν κόσμο.

Οἱ ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι διατρέχουμε μιά περίοδο ἀνυψώσεως τὴς θερμοκρασίας, πὸς ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ ὅτι οἱ χειμῶνες γίνονται ὀλοένα και πῖο ἥπιοι. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶνε γενικὸ σ' ὅλο τὸν πλανήτη μας και ὀφείλεται πιθανῶτα σὲ μιά ἐνταση τὴς ἡλιακῆς ἐνεργείας, πὸς προκαλεῖ ἀνοδο τὴς θερμοκρασίας σ' ὅλο τὸ πλανητικό μας σύστημα.

Δὲν πρόκειται, ἄλλωστε, για κάτι πὸς γίνεται για πρώτη φορά. Απ' ὅτου ὁ ἄνθρωπος ἐμφανίστηκε πάνω στὴ γῆ—κι' οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι αὐτὸ ἔγινε πρὶν ἀπὸ ἓνα ἑκατομμύριο χρόνια—οἱ περίοδοι ζέστης και παγετώνων ἐναλλάσσονται. Οἱ γεωλόγοι, μελετώντας τὰ διάφορα πετρώματα, ἀνακαλύπτουν τέσσερες ἐποχές παγετώνων. Η τελευταία ἀπ' αὐτὲς τερματίσθηκε πρὶν ἀπὸ 65 χιλιάδες χρόνια. Καὶ σύμφωνα με τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπιστημόνων, μιά νέα περίοδος παγετώνων θ' ἀρχίσει ἐπειτα ἀπὸ 50 περίπου χιλιάδες χρόνια.

Μην φαντασθῆτε ὅτι χρειάζεται μεγάλη μεταβολὴ τὴς θερμοκρασίας για ν' ἀπλωθῶν οἱ πάγοι πάνω στὴ γῆ. Άρκει μιά πτώσις 4—5 βαθμῶν κάτω ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἐπίπεδο. Καί, για νὰ ἐπέλθῃ αὐτὴ ἡ πτώσις, δὲν χρειάζεται

Οἱ περιοδικὲς μεταβολὲς τοῦ κλίματος τοῦ πλανήτη μας

τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ γίνῃ μεγαλύτερη ἡ κλίσις τοῦ ἀξονος τὴς γῆς σχετικὰ με τὸ ἐπίπεδο τὴς ἐκλειπτικῆς, πὸς διαγράφει κατὰ τὴν περιστροφή της γύρω σὸν ἥλιο. Οἱ ἀστρονόμοι μὰς πληροφοροῦν ὅτι αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο δὲν συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν ἀπορροπῶν, ἀλλ' ὅτι εἶνε κάτι πὸς ἐπαναλαμβάνεται συχνὰ, κατὰ ὠρισμένα χρονικά διαστήματα.

Άλλ' ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὴς μεγάλες μεταβολῆς, ὑπάρχουν κι' ἄλλες μικρότερες, πὸς αἰτία τῶν δὲν εἶνε προσδιορισθῆ ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη. Κάθε μεγάλος κύκλος περιλαμβάνει ἄλλους μικρότερους, πὸς κάνουν τὸ κρῖο και τὴ ζέστη νὰ ἐναλλάσσονται κατὰ κανονικά χρονικά διαστήματα πάνω στὸν πλανήτη μας.

Η ἐξέλιξις τὴς ζωῆς, ἀλλὰ κι' ὁ πολιτισμὸς μας ἐπίσης, ἐπηρεάσθηκαν σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπ' αὐτὲς τὴς μεταβολῆς τοῦ κλίματος.

Απὸ τὸ ἔτος 200 π. Χ., ἡ θερμοκρασία τὴς Εὐρώπης ἀρχισε νὰ παρουσιάζῃ συνεχὴ ἀνοδο, πὸς συνεχίσθηκε ὡς τὸν 12ον αἰῶνα. Πολλοὶ ἱστορικοὶ βεβαιώνουν, σχετικῶς ὅτι ἡ κυριώτερη αἰτία τὴς καταρρέσεως τὴς ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας ήταν ἡ ἀνοδος αὐτῆς τὴς θερμοκρασίας, πὸς ἔκαμε ὀκνηροὺς και τρυφίλους τοὺς πληθυσμούς τὴς Ἰταλίας και τῶν ἄλλων μεσογειακῶν χωρῶν. Έτσι, ἔχασαν βαθμιαίως τὴς πολεμικῆς ἀρετῆς τους και δὲν ήταν πιά σὲ θέσι ν' ἀντισταθῶν στὴς βαρβαρικῆς φυλῆς, πὸς κατέβαιναν ἀπὸ τὸ βορρὰ. Μερικοὺς αἰῶνες ἀργότερα, οἱ Νορμανδοὶ ἐξαπλώθηκαν στὴ βορειοδυτικὴ Εὐρώπη, κατέκτησαν τὴν Άγγλία κι' ἐφτίσαν ὡς τὴν Ἰσλανδία και τὴ Γροιλανδία.

Απὸ τὸ 13ο αἰῶνα, ὅμως, ἡ θερμοκρασία ἀρχισε νὰ κατεβαίνει. Τὰ ταξίδια στὴς βόρειες θάλασσες δὲν ήταν πιά δυνατὰ κι' ἡ ζωὴ συγκέντρώθηκε στὰ νότια τὴς Εὐρώπης.

Τὸ ἀποκορύφωμα αὐτῆς τὴς περιόδου τοῦ ψυχῶς ήταν ὁ 15ος αἰῶν. Οἱ παγετώνες κατέβηκαν τότε πολὺ χαμηλὰ κι' ἡ συγκέντρωσις τὴς ζωῆς ἐς μεσογειακῆς χώρες, ὡπως τὴν Ἰταλία ἡ τὴν Ἰσπανία, ἐγινε μεγαλύτερη. Απὸ τὴ συγκέντρωσις αὐτὴ προέκυψε ἡ λαμπρὴ περίοδος τὴς Ἀναγεννήσεως και τῶν μεγάλων Ἀνακαλύψεων.

Η περίοδος αὐτὴ τερματί-

ΑΠΟ ΤΟ 200 Π.Χ. ΜΕΧΡΙ 1200 Μ.Χ. : ΖΕΣΤΗ

ΑΠΟ ΤΟ 1200-1800 : ΚΡΥΟ

ΑΠΟ ΤΟ 200 Π.Χ. ΜΕΧΡΙ ΤΟ 1200 Μ.Χ. 1: Τὰ πλοία διέσχισαν χωρίς δυσκολία τὴς βόρειες θάλασσες. 2: Οἱ θακαλοὶ ταξίδευαν στὴς θάλασσες αὐτῆς. 3: Η Ἰσλανδία και ἡ Γροιλανδία ἀρχισαν νὰ καλλιεργοῦνται. 4: Οἱ Νορμανδοὶ ἱδρύσαν ἀποικίες στὴν Ἰσλανδία και τὴ Βόρειο Γαλλία. 5: Η ἀμπελος ἀρχισε νὰ καλλιεργῆται στὴν Άγγλία και τὴ Βόρειο Γαλλία. 6: Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴς Ἀλπεὶς κατέστη δυνατό. 7: Οἱ βάρβαροι τοῦ βορρὰ ὤρμησαν ἐναντίον τῶν μεσογειακῶν χωρῶν. 8: Η ἀνοδος τὴς θερμοκρασίας ἔκανε τοὺς μεσογειακοὺς λαοὺς τρυφίλους και ὠκνηροὺς. ΑΠΟ ΤΟ 1200 — 1800. 1: Οἱ πάγοι κατακλύζουν τὴ Γροιλανδία και τὴν Ἰσλανδία. 2: Οἱ πολλοὶ πάγοι προχωροῦν. 3: Παγώνουν οἱ ἀρκτικές θάλασσες. 4: Οἱ θακαλοὶ κατεβαίνουν πρὸς νότον. 5: Η ὁδὸς τῶν Ἀλπεων εἶνε πιά κλειστὴ. 6: Ἀκμάζει ὁ πολιτισμὸς τὴς Ἀναγεννήσεως. 7: Αφυπνίζονται οἱ μεσογειακοὶ λαοί.

σθηκε κατὰ τὰ μέσα περίπου τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Απὸ τότε ἡ θερμοκρασία ἀρχισε ν' ἀνέρχεται. Τὸ 1894, ὁ Νάνσεν, κατὰ τὸ περίφημο ταξίδι του σὸ Βόρειο Πόλο, παρατήρησε θερμοκρασίες γύρω στοὺς 80 βαθμούς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Στὰ ἴδια μέρη, κατὰ τὸ 1939, ἡ θερμοκρασία δὲν ξεπέρασε ποτὲ τοὺς 30 βαθμούς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Η ἀνοδος τὴς θερμοκρασίας βάζει σὲ πλεονεκτικώτερη μοίρα τοὺς βόρειους λαοὺς, ἐνῶ, ἀντίθετα, περιορίζει τὴ δραστηριότητα τῶν νοτίων. Μποροῦμε, λοιπὸν, νὰ πούμε ὅτι ὁ πολιτισμὸς ὀδεύει σήμερα πρὸς βορρὰν. Γιατὶ τὸ κρῖο εἶνε τὸ μεγάλο κίνητρο, πὸς παρακινεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ δράσι. Εἰνὸ ἡ ζέστη τὸν κάνει μαλθακὸ και ναρκώνει τὸ πνεῦμα του.

Η ἀνοδος τὴς θερμοκρασίας, ὅπως κι' οἱ παγετώνες, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἀποτελοῦν μιά συνεχὴ ἀπειλὴ για τὸν πλανήτη μας. Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι, ἀν ἡ θερμοκρασία ξεπεράσῃ τὸ σημερινὸ ἐπίπεδο κατὰ 10 μόνον βαθμούς, ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη θὰ μεταβληθῇ σὲ ἀγροὺ ἐκτάσι, ἡ ζωὴ θὰ συγκεντρωθῇ στὰ Σκανδιναυικά Κράτη, πιθανὸν τὴν Ἰσλανδία και τὴ Γροιλανδία, πὸς θὰ γνωρίσουν τότε περίοδο ἀκμῆς. Μία πτώσις τὴς θερμοκρασίας, ἐξ ἄλλου, κατὰ δέκα βαθμούς, θὰ καταδικάζε τὴς βόρειες χώρες τὴς Εὐρώπης και θὰ συγκέντρωε τὴ ζωὴ στὴ Λακκία τὴς Μεσογείας. Ἀλλ' ἂς ἐλπίζουμε ὅτι δὲν θὰ φτάσῃμε οὔτε σὲ ἓνα ἀκρόν, οὔτε σὲ ἄλλο γιατί και τὰ δύο, μ' ὅλο πὸς θὰ ἐνοήσουν ὠρισμένες περιοχές, θὰ εἶνε καταστρεπτικά για τὸ σύνολο τοῦ πλανήτη μας.

Πάντως τὸ γεγονός εἶνε ὅτι τὸ κρῖο διώχνει τὴν νάρκη και τὴν ἀθυμία, εἶνε κίνητρο ἐνεργείας και ἀσπρη δρᾶσεως. Ἀντίθετα, δηλαδή, πρὸς τὴ θερμότητα πὸς εἶνε ἡ κυριώτερη αἰτία τὴς ἀπραξίας, τοῦ κλασσικοῦ ραχατιοῦ πὸς ἀναγκάζει τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀποφεύγουν τὴ δράσι, τοὺς βυθίζει σὲ νάρκη και γίνεται ἀφορμὴ νὰ ὑστεροῦν στὸν πολιτισμὸ. Έτσι, τὸ κρῖο φέρνει τὴν πρόοδο.

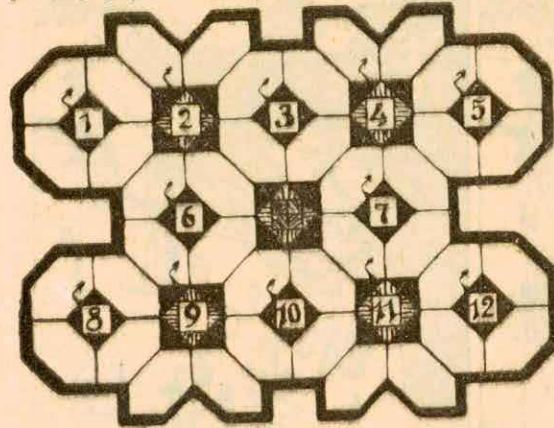

Η ἀνοδος τὴς θερμοκρασίας ἐπέφερε τρομερὲς καταστροφῆς στὰ μαμὸς τῶν πολικῶν περιοχῶν...

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Ρεμβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό θα τοποθετήσετε μέσα στο σχέδιο μας μία λέξη των 4 ή 8 γραμμάτων, ανάλογα με τους μικρούς ρεμβόλους που υπάρχουν γύρω απ' αυτόν. Θ' αρχίσετε πάντοτε από το ρεμβόλο που περιέχει το έλεος και θ' ακολουθήσετε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

1) Ποιο ζώο γεννάει τα μεγαλύτερα παιδιά, ή φάλαινα ή η πολιτική ακούδα;

- 1) Περιφρονήμένο ζώο.
- 2) Χρώμα.
- 3) Παιγνίδι (ελαφρώς άνορθ.).
- 4) Κάποιος νήσου των Κυκλάδων.
- 5) Φυτό που αγαπά πολύ το νερό.

- 6) Γυναικείο όνομα (χαϊδευτικό).
- 7) Πλοίο των αρχαίων.

- 8) Χρονικό έπος.
- 9) Αθηναίος.
- 10) Δείγμα των Αιγυπτίων.
- 11) Προσωπικό εφημερίδος ή περιοδικού.
- 12) Στερεότυπη απάντηση των Ρώσων στον Ο.Η.Ε.

Δείκνουν τα σημεία

Σε καθεμία απ' τις πέντε αυτές σειρές αριθμών, πρέπει να βρείτε ανάμεσα στους τέσσερες μονοψήφιους αριθμούς τρία σημεία αριθμητικών πράξεων (προσθέσεις, αφαιρέσεις, πολλαπλασιασμούς ή διαιρέσεις). Έτσι ώστε να σας δώσουν τον διψήφιο αριθμό που υπάρχει στο τέλος κάθε σειράς. Σε καμία σειρά δεν μπορείτε να μεταχειριστείτε δύο φορές το ίδιο σημείο.

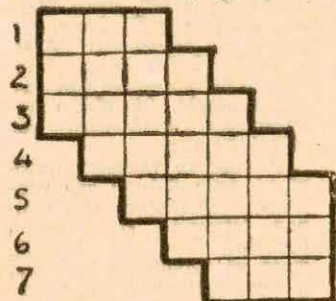
6	7	6	7	=	71
7	6	6	7	=	49
6	6	7	7	=	36
7	7	6	6	=	14
7	7	6	6	=	42

Το ρελέ

Στο διάστημα της άρρωστίας του, ένας ρολογάς άκουσε να χτυπά 156 φορές το ρολόι του τοίχου του, που χτυπάει μόνο τις δώδεκα ώρες. Πόσο καιρό ήταν άρρωστος;

Λευκό σταυρόλεξο

1 2 3 4 5 6 7

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΩΣ

- 1) Όργανο αίσθησης.
- 2) Θεός των Αιγυπτίων.
- 3) Το πιο πολύτιμο προϊόν της γης.
- 4) Μεκρό σόμα.
- 5) Νομοθέτης των Αθηνών.
- 6) Στρατιωτική μονάδα.
- 7) Σύντομη απάντηση.

Με την βενζινακάτο

Καθώς έκανε περίπατο στ' ανοιχτά με τη γρήγορη βενζινακάτο του, ο Γιώργος ανέληψε ότι το ελαφρό σκάφος έκανε νερό. Διευθύνθηκε όμως αδοταχώς προς το λιμάνι, αλλά δεν άργησε να διαπιστώσει ότι δεν θα προφταίνα να φτάσει ως εκεί, γιατί η εισροή ήταν μεγάλη. Σκέφθηκε τότε να ανοίξει μια τρύπα στο κάτω μέρος του σκάφους, για να θγαίνει από εκεί το νερό. "Ετσι κι έκαμνε πραγματικά. Αποδείχθηκε όμως αωστή η σκέψη του: Δηλαδή το νερό έβγαιε απ' τη βενζινακάτο, ή απεναντίας μήτε περισσότερο;

Ζωολογία με έρωτήσεις

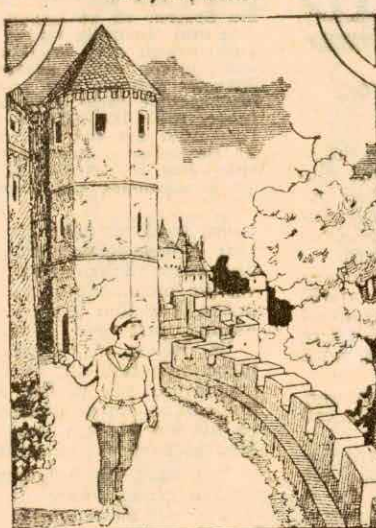
- 1) Ποιο ζώο γεννάει τα μεγαλύτερα παιδιά, ή φάλαινα ή η πολιτική ακούδα;
- 2) Ποιο έχει τα περισσότερα κόκκαλα στο λαιμό του, ή ο καμηλοπάρδαλις ή ο σπουργίτης;
- 3) Ποιο έχει τα μακρύτερα κέρατα;
- 4) Το ζαρκαδί ή ο θάραχος η δάει πιο ψηλά;

- 5) Ποιο έχει τα μακρύτερα κέρατα;
- 6) Το ζαρκαδί ή ο θάραχος η δάει πιο ψηλά;

Ηλικίες

"Όταν θα έχω τη σημερινή ηλικία του πατέρα μου, θα έχω πέντε φορές την τωρινή ηλικία του γιου μου. Τότε ο γιος μου θα είναι κατά 8 χρόνια μεγαλύτερος απ' ότι είμαι εγώ τώρα. Σήμερα ο πατέρας μου κι' εγώ έχουμε μαζί 100 χρόνια. Ποιά είναι η ηλικία του καθενός μας;

Μαγική εικόνα

"Ο οδηγός που θέλετε συνοδεύει τρεις περιηγητές που θέλουν να επισκεφθούν τον μεσαιωνικό αυτό πύργο. Οι τρεις επισκέπτες έμειναν όμως πίσω και ο οδηγός δεν τό άντελήφθη. Μήπως τους θέλετε έσεις;

Το λάθος του μπαγιατζή

Προσπαθώντας να επιτύχει μία ώριμη απόκριση, ένας ελασχοματωμένος ανάκαμψε κατά λάθος 3 οκάδες μπλε χρώμα και 5 οκάδες κόκκινο, ενώ κανονικά έπρεπε να δώσει 3 οκάδες κόκκινο και 5 μπλε. Πώς μπορεί τώρα να διορθώσει το λάθος του, με όσο το δυνατόν λιγότερη ζημία;

Με νέα κεφαλή

"Αν στις παρακάτω λέξεις, προσθέσετε από ένα γράμμα ως κεφαλή, θα σχηματιστούν άλλες τόσες λέξεις, τα αρχικά των οποίων διαθεάζονται στη σειρά, θα σας δώσουν κάτι που αγαπάτε ιδιαίτερα:

ΟΛΟΣ — ΡΑ — ΠΟΡΟΣ — ΤΙ — ΜΗ — ΨΙΛΟΝ — ΟΔΟΣ — ΥΣ — ΚΥΡΟΣ.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Τα παράξενα της γενειάδας

Τά χρυσά γένεια των Αιγυπτίων και τα κέκλινα του Μωάμεθ

"Άλλοι θεωρούν τη γενειάδα άχρηστη κι' άλλοι έμδλημα αξιοπρέπειας. Γι' άλλους αποτελεί σημείο σεξουαλικής ανδρικής υπεροχής, σαν ναθελε ή Φύσις να πη μ' αυτήν: "Εν τούτω νικά! ". Μερικοί τη θεωρούν σαν φυσική προστασία, ενώ άλλοι το άμφισβητούν έφασον λείπει απ' την αδύνατη γυναίκα. "Άλλοι θέλουν τον Άδამ με γενειάδα κι' άλλοι σπανό. "Η ίδια διαφωνία υπάρχει και για το πρόσωπο των αγγέλων...

"Ας αφήσουμε όμως κατά μέρος τη... φιλοσοφία της γενειάδας κι' ας αναζητήσουμε στους περασμένους αιώνες μερικά παράξενα στοιχεία και ανέκδοτα σχετικά με το στόλισμα αυτό του ανδρικού προσώπου.

Οι γενειάδες των αρχαίων Αιγυπτίων—οι πρώτες που αναφέρονται στην ιστορία—ήσαν... ψεύτικες, μεταλλικές ως επί το πλείστον! Οι ιδιοκτήτες τους τις έδεναν στο πηγούνι τους, σ' επίσημες περιπτώσεις, σ' τελετές, κηδείες, κλπ. "Ακόμη κι' οι βασίλισσες της Αιγύπτου φορούσαν τέτοιες γενειάδες, χρυσές, όπως ήσαν και των Φαραώ!

"Ο Ηρόδοτος μάς πληροφορεί ότι οι Αιγύπτιοι έφριτταν βλέποντας τους γενειοφόρους "Ελληνες της εποχής τους. "Απ' τον ίδιο μαθαίνουμε ότι οι "Ελληνες ήσαν τόσο ασυνήθιστοι στα άγνεια πρόσωπα, ώστε πίστευαν ότι οι ξυρισμένοι Σκύθοι είχαν χάσει τις τρίχες του προσώπου τους από μία άρρώστια, για τιμωρία τους επειδή είχαν βεβηλώσει το ναό της "Αφροδίτης. "Οπότε η τέχνη της αρχαίας Κρήτης μάς δείχνει ότι χρησιμοποιούσαν και τότε ξυράφια (άλλωστε τ' αναφέρει και ο "Ομηρος).

Κατά τη γνώμη ώρισμένων ιστορικών, ο θρόνος των "Αμαζόνων προήλθε απ' τους άγνεις Σκύθες, που φαίνονταν μόν τους "Ελληνες σαν γυναίκες, αλλά πολεμούσαν σαν άντρες.

Τά γένεια του Μωάμεθ, στα οποία όρκίζονται ακόμη αμέτρητα εκατομμύρια Μουσουλμάνων, ήσαν βαμμένα κόκκινα. Οι οπαδοί του είχαν υποχρεωθεί να φαλλιδίσουν τη γενειάδα και τα μουστάκια τους σ' τέτοιο σχήμα ώστε να διακρίνονται απ' τους έπίσης γενειοφόρους Εβραίους, συγχρόνως δέ κι' απ' τους ειδωλολάτρες που ήσαν ξυρισμένοι. Ο παλαιός Μωαμεθανός θεωρούσαν ιερή τη γενειάδα τους, και φύλαγαν τις τρίχες της που φαλλιδίζαν σ' όλη τους τη ζωή, για να τις πάρουν μαζί τους στο έφετρό τους όταν θα πέθαιναν.

"Όταν, το 773 ο Καρλομάγνος κατέλαβε το βασίλειο της Λομβαρδίας, επέτρεψε στους τοπικούς δούκες να διατηρήσουν τους τίτλους τους, ως υποτελείς του, αλλά υπό τον όρο να επιβάλουν σ' όλους τους άντρες των δαυκάτων τους να ξυρίσουν τά γένεια τους.

"Αντίθετα προς τον μεγάλο αυτό ήγεμόνα των Φράγκων, οι βασιλείς των "Αγγλοσαξόνων αγαπούσαν τις γενειάδες. "Ο περίφημος "Εάτης του Μπαϊάς μάς παρουσιάζει τη μορφή του "Εδουάρδου του "Εξομολογητού με σεβαστά γένεια.

"Ο διάδοχος του "Ερρίκος ο Α' ήταν επίσης γενειοφόρος. "Όταν όμως πήγε κάποτε στη Νορμανδία, ο εκεί επίσκοπος Σέρλο κατέκρινε αυτόν και τους αυλικούς του για τις γενειάδες τους και τά μακρυνά μαλλιά τους. Τους εξήγησε ότι οι προσκυνητές άφιναν γενειάδες και μαλλιά μακρυνά, όχι για στόλισμα, αλλά ως ένδειξη της άσχημης κι' αμαρτωλής ψυχής τους που ζητούσε εξαγνισμό. "Υστερα έβγαλε κάτω απ' το ράσο του ένα φαλλίδι κι' εξέτελεσε χρέη κουρέως για όλους εκείνους τους τραχείς "Αγγλοσάξονες.

"Ο Λουδοβίκος Ζ' της Γαλλίας, στους πολέμους του με τον κόμη της Καμπανίας, κατέλαβε το Βιτρώ και θεωρήθηκε υπεύθυνος για το θάνατο κάμποσων κατοίκων που κήκαν ζωντανοί μέσα σ' μία εκκλησία. "Ο Πάπας τον καταδίκασε για αυτό, και τον συχώρεσε μόνον όταν δέχθηκε για τιμωρία να ξυρίσει τη γενειάδα του και να συμμετάσχει στη Β' Σταυροφορία.

Λίγα χρόνια ενωρίτερα, ο Βαλδουίνος Β', ήγεμών της "Εδέσσης (της Μεσοποταμίας) και της "Ιερουσαλήμ, χρησιμοποίησε τη γενειάδα του... ως μέσον εκδίστασής του πεθερού του! Είχε παντρευτεί την κόρη ενός πλούσιου "Αρμενίου,κάποιου Γαβριήλ. Για να αναγκάσει λοιπόν τον τσιγκούνη πεθερό του ν' ανοίξει το πορτάκι του, ένεχυρίσσε τη γενειάδα του για ένα σεβαστό χρηματικό ποσό! Κι' ο γέρο-Γαβριήλ υποχρεώθηκε να πληρώσει 30.000 χρυσά "βυζαντινά, για να μην υποστή τέτοιο έξευτελισμό ή οικογένειά του.

Το περήφανο πετειναράκι

Το περήφανο πετειναράκι

Μιά φορά κι' ένα καιρό ήταν ένα πετειναράκι πολύ άσχημο, μα και πολύ περήφανο. Νόμιζε λοιπόν ότι ήταν τόσο ώραιο που κανένα άλλο δεν μπορούσε να παραβγεί στην ωμορφιά μαζί του.

Ένα ημέρωμα, αφού ανέθηκε πάνω στ' οφάχτη και χαίρετσε μ' ένα λώλημα την ανατολή του ήλιου, σκέφθηκε να φύγει και να πάει σ' ένα άλλο βασίλειο που είχε ακούσει να το έπαινούν πολύ!

Χωρίς να χάσει καιρό κατέβηκε από το οφάχτη και φώναξε:

—Καλήν άνταμωσι, αδέρφια, φεύγω!

Και τράβηξε το δρόμο του.

—Μη φεύγεις! του φώναζε από πίσω η κυρά Κόττα, η μάνα του.

Το περήφανο όμως πετειναράκι ούτε καταδέχτηκε να γυρίσει πίσω.

—Μη φεύγεις! του φώναζε πάλι η κυρά-Κόττα.

Μα όταν είδε πως το παιδί της ήταν πεισματάρικο και ήθελε σώνει και καλά να φύγει του φώναζε για τελευταία φορά:

—Πρόσεξε, παιδάκι μου, από τους μαγείρους, γιατί αυτοί είναι οι χειρότεροι έχθροι μας!...

Αλλά το πετειναράκι ήταν μακριά πειά, σήκωσε ψηλά το κεφάλι του κι' άρχισε να τραγουδά:

Κικιρίκι κικιρίκι!
Σ' ένα παλάτι θάμπω εγώ,
τιμές και δόξα θαύρω εκεί
Κικιρίκι κικιρίκι!...

Πήγαινε, πήγαινε, ως πού έφτασε σ' ένα μικρό ρυάκι, που έτρεχε άργα-άργα, γιατί ένας σωρός από φύλλα ξερά έμπόδιζε το δρόμο του.

—Καλό μου πετειναράκι, κάνε μου τη χάρη και βγάλε αυτά τά χόρτα με το ράμφος σου, για να μπορέσω να τρέξω με γρηγοράδα, παρακάλεσε το ρυάκι.

—Τι; Και για ποιόν με παίρνεις; άποκρίθηκε το πετειναράκι.

Και τράβηξε το δρόμο του, χωρίς ν' ακούσει το ρυάκι που του φώναζε:

—Καμιά φορά θα με θυμηθείς, άσχημό μου πετειναράκι!...

Πήγαινε, πήγαινε το πετειναράκι ως πού άπάντησε έσπλημένο χάμω κι' έξαντλημένο τον "Αέρα.

—Καλό μου πετειναράκι, κούνησε λίγο τά φτερά μου για να πάρω άνασα, του είπε παρακαλεστικά ο "Αέρας.

—Δούλος σου είμαι εγώ; άποκρίθηκε το πετειναράκι κι' εξακολούθησε το δρόμο του.

Πήγαινε, πήγαινε ως πού έφτασε σ' ένα λαγκάδι. Εκεί έκαίγε μία φωτιά που κόντευε να σβύσει.

—Καλό μου πετειναράκι, φέρε μου λίγο άχυρο για να ζωντανέψω πάλι, του φώναζε ή φωτιά παρακαλεστικά.

Κικιρίκι κικιρίκι,
σ' ένα παλάτι θάμπω εγώ,
τιμές και δόξα θαύρω εκεί
Κικιρίκι κικιρίκι!

"Ετσι άρχισε να τραγουδά το πετειναράκι, αντί ν' άπάντησε κι' εξακολούθησε το δρόμο του.

Πήγαινε, πήγαινε ως πού έφτασε στην πρωτεύουσά... Μόλις είχε φέξει. Στον πρώτο δρόμο άπάντησε ένα γάτο.

—Πού είπες το παλάτι του βασιλιά; τον ρώτησε το περήφανο πετειναράκι.

—Νιάου, νιάου... άπάντησε ο γάτος. Τράβα όλο ίσια και γύρισε δεξιά. "Ε-

Το περήφανο πετειναράκι

Το περήφανο πετειναράκι

Φτωχό παιδάκι δογανό
"Ησυχ, ήσυχ κοιμάται
Είς το χειλάκι του τ' άχνό
Γλυκό χαμόγελο πλανάται.

Και ή χαρά θαρρείς πως μένει
Στά χείλη του ζωγραφισμένη.
Χαρά κι' όρφανε... Τί ντροπή,
"Οποιος τό έλέπει θέ να λή...

Μη λυπηθίτε· σιωπή,
Μη τό ξυπνήσετε και κλαίη,
Γιατί θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

...και θα έλπει σ' όνειρό του
Πώς έχει μάνα στο πλευρό του!

Ο Ξενύχτης

Η ιστορία σας

"Ο μικρός Γιωργάκης είχε αδιόρθωτος ξενύχτης. "Εννοεί, σώνει και καλά, να κοιμάται άργα και να κάθεται μαζί με τους μεγάλους στο σαλόνι ως τα μεσάνυχτα.

—Γιωργάκη, πήγαινε να κοιμηθείς, του λέει ή μάνα του με άδουα.

—Μά, μαμά, δεν νυστάζω. Θέλω να καθίσω λίγο ακόμα, της λέει ο Γιωργάκης.

—Τα μικρά παιδιά, πρέπει να κοιμούνται νωρίς, του ξαναλέει ή μάνα του.

—Μά αφού δεν νυστάζω σου λέω, λέει με πείσμα ο Γιωργάκης. Θέλω να καθίσω μαζί σας στο τραπέζι.

—Γιωργάκη, σου είπα να πάς στο κρεβάτάκι σου. Τα μικρά παιδιά πρώτα-πρώτα δεν πρέπει να ξαγρυπνούν, ούτε και με τους μεγάλους έχουν καμιά δουλειά. Δεν βλέπεις τά κοτοπουλάκια πόσο νωρίς κοιμούνται;

Κι' ο Γιωργάκης με παράπονο:

—Ναί, μαμάκα μου, αλλά πάει και ή κόττα μαζί τους και κουρνιάζει!...

MIKY MAOYΣ

Χιονόμωρο

Στο σπίτι της Κατινίτσας, πήγε μία μεσοκόπη κυρία, με μύτη σουβερή και ζωρμένο πρόσωπο, για να επισκεφθεί τη μαμά της. Οι δυο γυναίκες κάθονταν στο σαλόνι και κουβεντιάζουν, όταν μπροστά φαίνεται ή μικρή Κατινίτσα κλαίγοντας.

—Τί έχεις, χρυσό μου; τη ρωτάει ή μαμά της. Γιατί κλαίς;

"Η μικρή κλάι, αλλά μέσα στα άναφυλλήτά της, ή μητέρα δεν καταλαβαίνει. Τότε έπευδαίνει ή ξένη κυρία:

—Μην κλαίς έτσι, κοριτσάκι μου, της λέει, γιατί όταν θα μεγαλώσης θα γίνης άσχημη!

"Η μικρή τό σκέπτεται λιγάκι αυτό και σιγά-σιγά παύει να κλαίει.

"Η μαμά της έτοιμάζεται να συνεχίση την κουβέντα της με την κυρία.

Μά, την ίδια στιγμή, ή Κατινίτσα λέει μ' αφέλεια σ' ή ξένη κυρία:

—Φαίνεται, ας όταν ήσαστε μικρή θα κλαίγατε π' σ' συχνά, κυρία!...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Ο Διεθνής ΚΥΡΙΟΒΟΛ

αρθών (402.3 μέτρων) με 51'9 και ισοφάρισε το ευρωπαϊκό ρεκόρ των 400 μ. μετ' εμπροσθίων με 51'6.

Στο ποδόσφαιρο τουλάχιστον 101 ξένοι διεθνείς επαγγελματίες άσσοι αγωνίζονται μαζί με Ιταλικές ομάδες. Το γεγονός αυτό ανησυχεί εξαιρετικά τον Βιτόριο Τζόζο, που φοβάται πως αν συνεχισθεί η «αγορά» αυτή των ξένων ποδοσφαιριστών θάρη ημέρα που οι Ιταλοί άσσοι θα κατακτήσουν δεύτερες κλάσεις. Έγινε σκέψη να μη επιτραπεί από το 1952 σε ξένους παίκτες να αγωνίζονται στην Ιταλία.

Πρώτο θέμα προς την κατεύθυνση αυτή υπήρξε ο περιορισμός των συλλόγων Α' κατηγορίας από 20 σε 18.

Ο αρχηγός του Ιταλικού ποδοσφαίρου Ότταβιο Μπαράσι δεν ήταν ικανοποιημένος από το σύστημα διεξαγωγής του παγκοσμίου πρωταθλήματος ποδοσφαίρου της Βραζιλίας. Συμβούλεψε άλλη μεθοδο για το 1954. Σύμφωνα με αυτή, μόλις 12 ομάδες θα παίξουν στα τελικά, διπλημέντες σε δυο «γκρούπ».

Έτσι κάθε ομάδα θα αγωνισθεί σε 5 αγώνες και δεν θα αποκλείεται πριν καλά-καλά «ζεσταθεί», όπως έγινε στο πρωτάθλημα του 1950.

Οι πρώτοι νικηταί των δυο «γκρούπ» θα παίξουν τελικά για την 1η και 2η θέση και οι δυο αμέσως επόμενοι κάθε «γκρούπ» για την 3η και 4η.

Ο Ιταλός υπουργός της Παιδείας Γκονέλλα καθιέρωσε «αθλητικούς διαγωνισμούς» στα σχολεία διαγωνιστικής και μαθητικής φύσεως. Κάθε μαθητής και μαθήτρια θα δίνουν στο τέλος του έτους εξετάσεις για να υπερβούν ωρισμένες επιδόσεις «στάνταρ», σε δρόμο ταχύτητας, άλματος εις μήκος και εις ύψος, σφαίροβόλαιο, βάδην κλπ.

Η Ιταλική Ολυμπιακή Επιτροπή έμοιράσε ένα δι-

σεκατομμύριο, διακόσια τριάντα εκατομμύρια λιρέττες στις διάφορες αθλητικές Ομοσπονδίες απ' τα κέρδη του ποδοσφαιρικού λαχείου. Έκατο εκατομμύρια λιρέττες διετέθηκαν για την παρασκευή της Ιταλίας για τους Ολυμπιακούς Αγώνες. ΟΛΛΑΝΔΙΑ: Οι Ολλανδές κολυμβήτριες Γκέρτυ Βιλέμα, Νέλ Γκάρριτσην και Γίρμα Σουμάχερ κατέρριψαν το παγκόσμιο ρεκόρ σκυταλοδρομίας μικτής κολυμβήσεως 3X100 μ. (100 μ. ύπτια, 100 πρόσθια και 100 έλευθερα) στον υπερόχο χρόνο 3'35'9. Το παλαιό ρεκόρ κατείχε η Έθνικη ομάδα της Ουγγαρίας με 3'41'2.

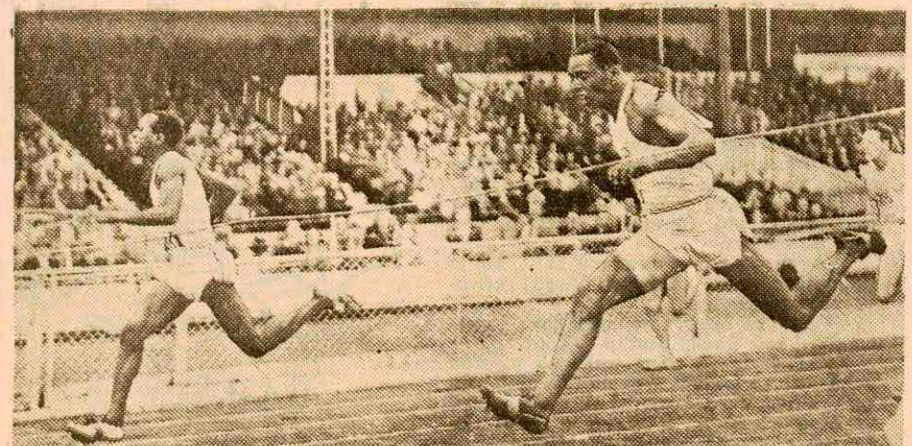
Και οι τρεις Ολλανδέζες σημείωσαν κατά τη σκυταλοδρομία τα εξής εξαιρετικά ρεκόρ: Η Βιλέμα στα 100 μ. ύπτια 1'11'4, η Γκάρριτσην στα 100 μ. πρόσθια 1'19'5 και η Σουμάχερ στα 100 μ. έλευθερα 1'05'.

Οι καλύτεροι αθληταί του 1950: Οι ξένοι αθλητικοί σχολασταί θεωρούν το 1950 ως τον καλύτερο αθλητικό χρόνο της πεντηκονταετίας. Σημειώθηκαν ρεκόρ υπέρτοχα. Τού Λούντ Λά Μπήτε στα 100 μ. με 10'1. Τού Β. Ρόντεν της Ζαμάικα στα 400 μ. με 45'8. Τού Ζάτοπεκ στα 10.000 μ. με 29'02'6. Τού Άνλεου στις 120 γυάρες μετ' εμπροσθίων με 13'5. Τού Φίλιππου στις 440 γυάρες μετ' εμπροσθίων με 51'9. Τού Ντά Σουλβα στο άλμα τριπλούν με 16 μ. (ισοφάρισε ρεκόρ) και άλλα.

Ο Τζακ Κράμπ μάλιστα κατατάσσει τους 12 καλύτερους αθλητάς του κόσμου κατά το 1950 με την παρακάτω σειρά:

- 1) Έμιλ Ζάτοπεκ (Τσεχοσλοβακία), 2) Τζέιν Φούκς (Η.Π.Α.), 3) Τζακ Χόλντεν (Μ. Βρετ.), 4) Φάννυ Μπλάνκερς Κόεν (Ολ.), 5) Άρμάντο Φίλιππου (Ιταλ.), 6) Μάρτζορν Τζάκσον (Αυστραλ.), 7) Λούντ Λά Μπήτε (Παναμά), 8) Θιάμ Παπαγιωάννη (Γαλ.), 9) Χέρμπερτ Μάκ Κένζι (Ιαμαϊκή), 10) Ρόμπερτ Μάκας (Η.Π.Α.), 11) Τζωρτζ Ρόντεν (Ιαμαϊκή), 12) Ρίτσαρντ Άνλεου (Η.Π.Α.).

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Δυό από τους καλύτερους δρομείς ταχύτητας του κόσμου ο Μακντόναλτ Μπαίλντ (Μ. Βρετ.) και ο Α. Μπαράις (Η.Π.Α.), σ' ένα αγώνα τους στο στάδιο «Χουάιτ Σίτι» του Λονδίνου.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΩΝ του παρόντος τευχους

Ρεμπέλεξο

- 1) ΟΝΟΣ, 2) ΠΡΑΣΙΝΟΝ, 3) Α-ΣΟΣ, 4) ΠΑΡΙΑΝΟΣ, 5) ΡΥΖΙ, 6) ΝΙΝΑ, 7) ΝΑΥΣ, 8) ΤΩΡΑ, 9) ΑΝΙΣΤΟΡΩ, 10) ΙΣΙΣ, 11) ΣΥΝΤΑΞΙΣ, 12) ΝΙΕΤ.

Λείπουν τα σημεία

$$\begin{matrix} 6 + 7 \times 6 - 7 = 71 \\ 7 \times 6 - 7 = 49 \\ 6 \times 6 + 7 = 36 \\ 7 + 7 \times 6 : 6 = 14 \\ 7 : 7 + 6 \times 6 = 42 \end{matrix}$$

Τὸ ζολόι

Δυό εικοσιτετράωρα.

Λευκό σταυρόλεξο

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΡΙΣ, 2) ΤΡΙΣ, 3) ΣΙΤΟΣ, 4) ΣΟΡΟΣ, 5) ΣΩΛΗΝ, 6) ΣΩΜΑ, 7) ΝΑΙ.

Με την βενζινακάτο

Επειδή η βενζινακάτο έπλεε γρήγορα, το νερό απεργαζόταν, έδωσαν απ' την τρύπα. Επομένως ήταν σωστή η ιδέα του Γκάρντνερ. Όταν όμως έφτασε στο λιμάνι και λιγόστεψε την ταχύτητα της, το νερό μπήκε απ' την τρύπα και πλημμύρισε τη βενζινακάτο.

Σωολογία με ερωτήσεις

- 1) Η φάλαινα, 2) Η καμηλοπάρδαλις έχει 7 κόκκαλα στο λαιμό της, ο σπουγγίτης έχει 14, 3) Το ίδιο κομμάτι (αχέων 2 μέτρα), 4) Το ζαρκαδί πηδάει σε ύψος 2½-3 μέτρων, ενώ ο ελάφιος δεν μπορεί συνήθως να περάσει τα 1,80.

Ηλικίες

Το παιδί είναι 13 χρόνων, ο πατέρας 35 και ο παππούς 63.

Μαχητή εικόνα

Ο Ένας βρίσκεται ανάμεσα στον κορμό του δέντρου και στις πολεμιστρές. Το πρόσωπο του δεύτερου αγκαθίζεται πάνω απ' το φύλλωμα του δέντρου και ο τρίτος ανάμεσα στους πυργίσκους του πυργου του δέντρου και στα δέντρα.

Τὸ λάθος του μπεγαλίζη

Μπορεί να αφαιρεθεί τα 2)3 του μίγματος και να τ' αντικαταστήσει με μπλε χρώμα.

Με νέα κεφαλή

Οι νέες λέξεις που σχηματίζονται είνε οι ακόλουθες: Θόλος, Ήρα, Σπόρος, Ατίμη, Ψύλον, Ρόδος, Ούς, Σκύρος. Με τα αρχικά που προσθέσατε, οι λέξεις αυτές σχηματίζουν τον τίτλο του αγαπημένου σας περιοδικού: «Θησαυρός».

Η λύσις του 314ου σταυρολέξου

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΝΟΡΒΗΓΙΑ - ΑΧΙΛΛΕΥΣ, 2) ΥΛΗ - ΔΕΟΣ - ΧΩΡΑ - ΣΠΑ, 3) ΚΑ - ΠΕΙΣΜΑ - ΡΙΖΑ - ΟΜ, 4) ΩΤ - ΠΟΣΑ, 5) ΕΛΑΣΣΟΝ - ΣΑΣ - ΡΟ, 6) ΡΑΦΤ - ΒΑΡ - ΠΟΝΗΡΑ, 7) ΛΑΙΟΝ - ΤΑΛΑΣ - ΛΩΤ, 8) ΣΙ - ΠΑΡΑΣΙΤΟΝ - ΤΟΣΑ, 9) ΤΑΞΙ - ΑΦΟΙ, 10) ΒΟΡΑ - ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ - ΠΑ, 11) ΑΡΑ - ΣΕΛΙΣ - ΝΑΝΟΣ, 12) ΣΟΒΙΕΤ - ΙΟΣ - ΣΟΥΤ, 13) ΙΣΙΟΣ - ΛΟΣ - ΜΕΛΙΣΣΑ, 14) ΠΡΙΝ - ΓΑ, 15) ΕΦ - ΦΙΑΤ - ΚΟΠΑΔΙ - ΤΕ, 16) ΥΕΝ - ΑΙΑΣ - ΤΑΡΑ - ΜΟΙ, 17) ΣΥΣΣΙΤΙΑ - ΑΝΑΣΤΗΜΑ.

- ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΝΥΚΤΕΡΙΣ - ΒΑΣΙΛΕΥΣ, 2) ΟΛΑ - ΛΑΔΙ - ΟΡΟΣ - ΦΕΥ, 3) ΡΗ - ΡΑΦΙ - ΑΡΑΒΙΑ - ΝΣ, 4) ΣΤΟΠ - ΙΟ, 5) ΗΔΕΩΣ - ΝΑΤ - ΘΕΣΠΙΑΙ, 6) ΓΕΙΤΩΝ - ΡΑΦ - ΡΑΪΤ, 7) ΙΟΣ - ΤΑΞΙΣ - ΛΙΤΑΙ, 8) ΑΣΜΑ - ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ - ΣΑ, 9) ΣΑΛΙ - ΟΛΟΣ, 10) ΑΧ - ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ - ΝΟΤΑ, 11) ΧΩΡΟΣ - ΣΟΦΕΣ - ΠΑΝ, 12) ΙΡΙΣ - ΝΟΝ - ΜΕΓΑΡΑ, 13) ΛΑΖΑΡΟΣ - ΙΟΝ - ΑΔΑΣ, 14) ΟΝ - ΣΑΣΙ, 15) ΕΣ - ΛΑΗΛΟΣ - ΝΟΣΩ - ΜΗ, 16) ΥΠΟ - ΕΡΩΣ - ΠΟΥΣ - ΤΟΜ, 17) ΣΑΜΟΣΑΤΑ - ΑΣΤΑΘΕΙΑ.

Η αγωνία μιας έρωτευμένης

Α. Ζ. — Σπαρ...: 'Η αλήθεια άρατα έπιστολή σας με συγκίνησε. Νομίζω πως η θέση σας δεν είναι τόσο δύσκολη κι' ότι καθώς βλέπετε τα πράγματα πραγματικά, άρα οι γονείς σας είναι καλοκάγαθοι και σας αγαπούν, είμαι θεοδωστή ότι οι άκουσόν με συγκίνησε την έρωτολόγησά σας και δεν θα φέρουν αντίρρηση. Άρα πιστέψτε απ' τη μητέρα σας. Αυτή θα σας καταλάβει καλύτερα και θα προσπαθήσει κατόπιν να πείσει και τον πατέρα σας. Το έπαγγελματά μου άγαπημένο σας κάθε άλλο παρα ταπεινό είναι. Άρα μην φοβάστε, έσως είστε υποχρεωμένη να τους υπακούσετε κατ' αρχήν, ώσπου να πείσθουν ότι ο δεσμός σας είναι σωστός και έσφαλίζει την εύτυχία και το μέλλον σας. Άρα τις άδικες κατ' αντικατονομίες μη τις επιχειρήσετε, γιατί μπορεί να αποδοθούν άσχημες και μοιραίες...

Α. Ζ. — Σπαρ...: Σύντομα: 'Ο πατέρας σας έχει δικήν κατ' αρχήν να φαίνεται άσχημα, κατ' αν δεν θέλετε να έχετε τις «φασαρίες» που μου γράφετε, μαζί του, όφειλετε να τον υπακούσετε, και να μην εκτίθετε τόσο με τον νεαρό. Άν αυτός είναι άξιος και οι δικοί του σας θέλουν για γυναίκα του, τότε μπορείτε να τους μιλήσετε για να έρθουν σε συνεννόηση με τον πατέρα σας και αυτός σφαλώς θα πείσθι, να σας έμπιστευθι σε καλά χέρια που θα εξασφαλίσουν το μέλλον σας. Άρα που να γίνη όμως αυτό, κι' επειδή είσαστε μικρούλα, πρέπει να φέρεσθε με έπιφυλακτικότητα στις αθληματικές σας σκέψεις, γιατί πολλοί κινδύνοι θρώνονται μπρος σ' ένα άπειρο και άστικό κορίτσι!

Τ. Ρ. — Σπαρ...: Εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια για την προσπάθειά μου. Άντα, δεν έβρισκα, άρα πιστέψτε μου, ότι πρέπει να δώσετε συνέχεια στην αθληματική σας περιπέτεια. 'Ο νεαρός ήταν όλγιον τι άκαταλληλός για σας, άρα τόσο έρωστικά και άπότομα σας φερνόνταν, όσο και άν, όπως λέτε, σας άγαπούσε. Τι άργη! Πρώτη φορά έκδηλώνεται η άγάπη με στρατηγικά παραγγέλματα: «Σηκώ πάνω, τράβα μπρος, — άλτ!...».

Μ. Κ. — Σπαρ...: Άρτα: Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να άναστήτε στο νεαρό, ρητά και κατηγορηματικά, αν άληθινά έποφρη για σας και σας θέλει, να παη και να σας ζητήσει από τους γονείς σας έπισημα. Τούλάχιστον ν' άλλεξετε άρραβώνα. Μόνη αυτή η έγγύηση είναι ίκανοποιητική από μερους του. Άν και πάλι τώρα φανή έπιφυλακτικός με άριστολογίες και ψευτοόρκους, παραστήτε τον άμέσως και μη άναδώσετε προσοχή σ' αυτόν.

Μ. Α. — Σπαρ...: Ένταύθα: Δεν υπάρχει άναγκη να μ' εύχαριστήτε για τις συμβουλές μου, που σας άδήςησαν στην πραγματοποίηση των όνειρών σας και σας έκαναν εύτυχισμένην. Σ' όλους τους έπιστολογράφους μου το ίδιο άπάντω: χωρίς άριστορία, με σάφηνεια, άτικότητα και στοργικό ενδιαφέρον, και τους παρακολουθώ μέχρι ότου οι πόθοι τους άποχτήσουν σάρκα και όστά. Πραγματικά για μερικούς άγνώ-

στους φίλους και άγνωστες φίλες μου, όταν μου έναγράφουν, γράφω και δεύτερη άπάντη, κάποτε και τρίτη. Έτσι μπορώ να πω ότι έχω θέσει τα θεμέλια της εύτυχίας πολλών άγαπημένων ζευγαριών. Έναγράφτε μου, άγαπητή μου φίλη, προσθέτοντας: Καν ΕΡΗΝ (Αδελφός προσώπικη).

Θ. Α. — Σπαρ...: 'Οχι, διόλου δεν το έγκρίνω ν' άναστήτε με την κοπέλλα που άγαπιέστε! Άξιοπερίεστερο και άρμερωτερο είναι να συναντήσετε μόνος σας τους γονείς της και με σσαράτητα και ελικρινεία να τους εξηγήσετε τους τίμιους σκοπούς σας άπέναντι της κόρης τους. Να τους μιλήσετε για τις δυνατότητες που έχετε και να τους παρακαλέσετε να σας τη δώσουν για σύζυγό σας, άρα κι' η κόρη τους σας αγαπάει. Είμαι θεοδωστή, ότι το προσωπικό σας αυτό διάστημα θα πείση τελικά τους γονείς της να συγκατατεθούν στην εύτυχία σας.

Ε. Α. — Σπαρ...: 'Επαρχιωτοπούλαν, Β. Β.: Φοβούμαι άπ' όσα μου γράφετε, ότι οι συζυγικές σας σχέσεις δεν είναι καλές, άρα άρμερωτερο είναι να συναντήσετε μόνος σας τους γονείς της και με σσαράτητα και ελικρινεία να τους εξηγήσετε τους τίμιους σκοπούς σας άπέναντι της κόρης τους. Να τους μιλήσετε για τις δυνατότητες που έχετε και να τους παρακαλέσετε να σας τη δώσουν για σύζυγό σας, άρα κι' η κόρη τους σας αγαπάει. Είμαι θεοδωστή, ότι το προσωπικό σας αυτό διάστημα θα πείση τελικά τους γονείς της να συγκατατεθούν στην εύτυχία σας.

Α. Ζ. — Σπαρ...: Σύντομα: 'Ο πατέρας σας έχει δικήν κατ' αρχήν να φαίνεται άσχημα, κατ' αν δεν θέλετε να έχετε τις «φασαρίες» που μου γράφετε, μαζί του, όφειλετε να τον υπακούσετε, και να μην εκτίθετε τόσο με τον νεαρό. Άν αυτός είναι άξιος και οι δικοί του σας θέλουν για γυναίκα του, τότε μπορείτε να τους μιλήσετε για να έρθουν σε συνεννόηση με τον πατέρα σας και αυτός σφαλώς θα πείσθι, να σας έμπιστευθι σε καλά χέρια που θα εξασφαλίσουν το μέλλον σας. Άρα που να γίνη όμως αυτό, κι' επειδή είσαστε μικρούλα, πρέπει να φέρεσθε με έπιφυλακτικότητα στις αθληματικές σας σκέψεις, γιατί πολλοί κινδύνοι θρώνονται μπρος σ' ένα άπειρο και άστικό κορίτσι!

Α. Ζ. — Σπαρ...: Σύντομα: 'Ο πατέρας σας έχει δικήν κατ' αρχήν να φαίνεται άσχημα, κατ' αν δεν θέλετε να έχετε τις «φασαρίες» που μου γράφετε, μαζί του, όφειλετε να τον υπακούσετε, και να μην εκτίθετε τόσο με τον νεαρό. Άν αυτός είναι άξιος και οι δικοί του σας θέλουν για γυναίκα του, τότε μπορείτε να τους μιλήσετε για να έρθουν σε συνεννόηση με τον πατέρα σας και αυτός σφαλώς θα πείσθι, να σας έμπιστευθι σε καλά χέρια που θα εξασφαλίσουν το μέλλον σας. Άρα που να γίνη όμως αυτό, κι' επειδή είσαστε μικρούλα, πρέπει να φέρεσθε με έπιφυλακτικότητα στις αθληματικές σας σκέψεις, γιατί πολλοί κινδύνοι θρώνονται μπρος σ' ένα άπειρο και άστικό κορίτσι!

Α. Ζ. — Σπαρ...: Σύντομα: 'Ο πατέρας σας έχει δικήν κατ' αρχήν να φαίνεται άσχημα, κατ' αν δεν θέλετε να έχετε τις «φασαρίες» που μου γράφετε, μαζί του, όφειλετε να τον υπακούσετε, και να μην εκτίθετε τόσο με τον νεαρό. Άν αυτός είναι άξιος και οι δικοί του σας θέλουν για γυναίκα του, τότε μπορείτε να τους μιλήσετε για να έρθουν σε συνεννόηση με τον πατέρα σας και αυτός σφαλώς θα πείσθι, να σας έμπιστευθι σε καλά χέρια που θα εξασφαλίσουν το μέλλον σας. Άρα που να γίνη όμως αυτό, κι' επειδή είσαστε μικρούλα, πρέπει να φέρεσθε με έπιφυλακτικότητα στις αθληματικές σας σκέψεις, γιατί πολλοί κινδύνοι θρώνονται μπρος σ' ένα άπειρο και άστικό κορίτσι!

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

Το κομψό αυτό καπέλλο από υαλιστερή φάσα λανσάρεται άπό τον Παριζιάνο οίκο Μοντ Ροζέ και φοριέται με ταγιέρ, ή πλατεϊά κορδέλλα του είναι άπό γκρό γκράνι και στο πίσω μέρος του υπάρχει το άπαραίτητο διακοσμητικό μοτίφ από φτερά έρωτικού πουλιού.

έφθον ή άθεσαιοτήσ σας θάσαντι
ζει κάθε μέρα και χειρότερα. Κι
έπί τέλους, αν άρνηθή, θα τό πά-
ρετε άπόφασι και θα ξεκόψετε ά-
πό τό μυαλό σας κάθε ιδέα για
την κοπέλλα.

Α γ γ ε λ ο ν χ ω ρ ι ς
φ τ ε ρ ά : Τά ίδια έγω να πώ
και σε σας, αγαπητή μου, όπως
και στον άγαπητόν «ΕΥΚΟΡΕΙ-
ΤΗΝ». Οι αίσθηματισμοί στην ή-
λικία σας δημιουργούν υπελάδες
μάλλον παρά σας δίνουν χαρά.
Αν ό νεαρός σας άγαπούσε ελλι-
κρινά θα αναγνώριζε τις δυσκολί-
ες σας να τον συναντάτε κάθε μέ-
ρα και δεν θα έπέμενε. Αύτός ό-
μως τό πήρε έγωιστικά και προ-
τίμησε να χωρίσετε. Η άληθινή
άγάπη δεν έξερει από μικροεγω-
ισμούς και καπρίτσια, αλλά σέδε-
ται στην άξιοπρέπεια του άλλου.

Α μ ο ι θ α ί α ν ά γ α π η ν :
Τό γράμμα καθώς και τό ζήτημά
σας μοιάζει... σκανδαλιστικά με
τις δύο παραπάνω έπιστολογρά-
φους μου. Πώς συμβαίνει αυτό;
Φάρσα θέλετε να μου κάνετε; Μά
αυτό δεν τό βρίακω διόλου άξιο-
πρεπές για σοβαρά κορίτσια. Έν
πάση περιπτώσει ή άπάντησίς μου
ισχύει και για σας, με την πρό-
σθετη σύστασι να μην έπιτρέπετε
στο νεαρό να σας έγγυζή και να
σας φιλή!... (Από μένα περιμένε-
τε να σας υποδείξω, ότι αυτό
είναι στοιχειώδες χρέος για κάθε
ήθικό και τίμιο κορίτσι!...).

Κ α κ η ν , 917, Γ. : Καί έγω δεν
μπορώ να σας πληροφορήσω τί-
ποτε τό βετικό. Πιθανόν κάποια
από τις δύο υποθέσεις που κάνα-
τε, να είναι ή όρθή. Άλλά ποιά,
αυτό θα τό έκτιμήσετε σεις, που
έξερετε την κοπέλλα. Έγώ έκφρά-
ζω και μία τρίτη: Μήπως ή φρά-
σις της άλληλογραφίας όφειλε-
ται στο φόβο μην τό καταλά-
θουν οι δική της; Νομίζω, ότι ά-
ξιοπρεπέστερο είναι να ζητήσετε
τόν πραγματικό λόγο να σας τον
πή καθαρά ή ίδια.

Α π ό φ ο ι τ ο ν Π ο λ υ -
κ ε χ ν ε ί ο υ , Πειραιά : Ά-
φοι ή κοπέλλα με την τελευταία
της συμπεριφορά δείχνει ότι έ-
λπει να διακόψει κάθε σχέσι, έ-
σεις δεν έδείξετε να τό πάρετε κατά-
καρδα. Έτσι και αν την συμ-
παθήτε, όπως μου γράφετε. Είθε
άνθρωπος θετικός και αντιλαμβάνε-
σθε ότι με τό ζόρι δεν γίνεται έ-
ρωτας. Κάνετε μάλιστα πολύ ά-
σχημα. Άποσπολάσθε με την κυ-
ρά Μάρθα, ενώ μπορείτε καλλί-
στα να κυτάξετε τον έαυτό σας
και τό μέλλον σας. Έπιδοθήτε με
ζήλο στην έπιστητή σας, που αμ-
ριο θα σας αναδείξει και θα σας
παράσχη τό μέσα της ζωής!

Α γ α π η σ ε κ ι : Είμηση-
σε πολύ. Κάνετε πολύ καλά,
αγαπητέ μου, που άποκηρύζετε
μία κοπέλλα, που δεν στήθηκε στο
όθος της. Μά εσεις γιατί να δά-
λετε μαράζι στην καρδιά σας; Δί-
τε τό πράγματι πιδ λογικά; Μία
και δεν ήταν άνταξία σας, ση-
μαίνει ότι δεν έδείξετε και να την
άγαπάτε. Βγάλτε την από τη σκέ-
ψι σας και θα δείτε πόσο γρήγο-
ρα θα συνέρθετε!

Τ ζ ι μ η ν , Χίον : Δικαιολο-
γώ την έπιφυλακτικότητα της κο-
πέλλας, ή όποια μετά τό πρώτο
πάθημά της, τό φέρει θωρώως και
από λεπτότητα, διατάζει να δεχθή
την εύγενική σας πρότασι. Μά αν
σεις την άγαπάτε αληθινά και έ-
χετε άποφασίσει να συνδέσετε τό
μέλλον σας μαζί της, τότε πρέπει
να της παράσχετε όλες τις ήθι-
κές έγγυήσεις, ότι τό θέμα τό
παθήματός της έκείνου δεν θα παί-
ξει κανένα ρόλο στην προσωπική
σας ζωή. Και να την πείσετε να
μην έπιμείνει στοές ένδοξασμούς
της. Μά για να λήξουν όλα σύν-
τομα και κατ' εύχην, θα πρέπει
και έπισπούτερα να δώσετε λόγο
με την καλή αυτή κοπέλλα.

Ο Υ Α : 895 : Τό άληθινό αί-
σθημα ξεκινά από την προσωπική
γνώριμία, από την άμοιβαία έκτι-
μησι με τό πρόσωπο, από την συ-
ναναστροφή, την κατανόηση και
την ανταπόκρισι. Αύτά όλα πώς
μπορεί να σας τό έξασφαλίση ή
άλληλογραφία διά του τύπου;
Έκτός αν θέλετε να περάσε-
τε τον καιρό σας, πράγμα που δεν
στέκει σε άνθρωπο τίμιο και σο-
δαρό, όπως σας φαίνεται. ΕΡΗ

ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΤΕ ΤΗΝ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩΝΤΑΣ
ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝ ΤΗΝ
ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝΗ
"ΜΕΛΠΑΝ".

*Έτσι τό πρόσωπό
σας μέσα από κρύο,
θα διατηρήσει την
λάμψη και την φρε-
σκάδα του. Συγχρό-
νως δ' άποφυγείτε τις
λειχήνες, τό ακοσί-
ματα και τις άλλες
δυσάρεστες συνέ-
πειες του χειμώνας.
*Ζητήστε όμως την
μάρκα "ΜΕΛΠΑΝ",
κι' άποφεύγετε τις
άποριμήσεις της.

Μποράρετε
τά χείλη σας
για να χαρήτε
τά φίλιά.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Άριστος Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙ-
ΛΑΚΗΣ Πανεπιστήμιου 61.
1ος όροφος, παραπλεύρως
κινηματογράφου "Μοντιάλ"
Τηλ. 28-407

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ΠΙΑΝΟ Τσίμ-
μεριαν. Πληροφορίαι παρά τί
κ. Έλ. Σκαλλιροπούλου, ό-
δός Ησιόδου 8, 10—12 μ.μ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Άπαντήσεις έπιστολών

Μικρή άρρωστη, Καβάλλα : Άν έχουν προηγηθή
σχέσις τότε και μόνο θα προκει-
ται περί μεταδοτικής νόσου. Ά-
πό σφουγγάρια κλπ. «παραμύθια»
δεν μεταδίδεται ή πάθησι αυτή.
Πάντως χρειάζεται να γίνη μία
μικροβιολογική εξέτασι του έκ-
κρίματος για γονόκοκο και για
τριχομονάδες. Αύτη ή άφθονη έκ-
κρισι στα δύο αυτό μικρόβια μό-
νο μπορεί ν' άποδοθή. Άνευ μι-
κροβιολογικής εξέτασεως του έκ-
κρίματος, όλα τ' άλλα στην κα-
τάστασι σας είνε μόνο υποθέσεις.
Έκείνο όμως πούχει ιδιαίτερη ση-
μασία είνε οι έκκρίσεις ελαιώνων
και αίματος άφ' ενός και άφ' έ-
τέρου οι πόνοι στα παραμύθια.
Και γι' αυτό δεν πρέπει να πα-
ραμελήσετε την κατάστασι σας,
γιατί θάχετε όδυνήρες και πολύ
δυσάρεστε συνέπειες. Λόγω της
φύσεως του ζητήματός σας εξαι-
ρετικώς σας άπαντώ κατ' άπόλυ-
την προτεραιότητα.

Κ α τ α ρ α μ έ ν ο ν Κ. ,
Ένταύθα και Τά κ η ν διά Κ.
Κ. Σ. Ιδώνος, Ένταύθα : Τη
διαστροφή αυτή είνε στο χέρι σας
μόνη σας να την διακόψετε. Να έ-
πιβληθήτε στον έαυτόν σας και
μάλιστα τώρα, σ' αυτή την ήλι-
κία που φθάσατε, να την ξεση-
χάσετε. Μπορείτε εν τούτοις ν' ά-
ποταχθήτε και σ' ένα νευρολόγο για
μία εξέτασι και ψυχοθεραπεία. Έ-
γώ πάντως, παρ' όλη την έπιθυ-
μία μου να σας βοηθήσω, δεν εί-
μι ό άρμόδιος. Ίδιαίτερες προ-
σωπικές άπαντήσεις δεν άποστέ-
λω, αλλά τις δίδω μόνο από της
παρούσης στήλης.

Γ. Ν. Π. Πειραιά : Τις ένέ-
σεις αυτές, έφ' όσον δεν ύπαρ-
χουν, μπορείτε ν' άντικαταστήσε-
τε με τις ένέσεις Testoviron ή
Teston ή Testosan Forte των 25
mg. Άπ' αυτές θα γίνονται τρεις
την έβδομάδα επί ένα μήνα δηλ.
έν δλω 12 ένέσεις. Κατόπιν θα έ-
ξακολουθήσετε τη θεραπεία επί
έξι μηνών με τά καταπότια των ίδι-
ων φαρμάκων, παίρνοντας τρία
την ημέρα έξ αυτών, ανά ένα πρό
των γευμάτων. Μετά έξι μηνών δια-
κοπή και αναλόγως των αποτελε-
σμάτων μπορεί να επαναλάβετε ό-
λοκληρή τη θεραπεία.

Ρ ό δ ο ν τ ο υ θ ο υ ν ο υ ,
523 : Συνιστώ και σε σας την ίδια
θεραπεία που γράφω παραπάνω
πρός Γ. Ν. Π. Πειραιά. Ίδια έπα-
κρίδως περιπτώσι.

Ν. Α. Μ. Θ. 47 : Οι διαστίξεις
του δέρματος (latouage) αφαιρούν-
ται όταν μόν δεν είναι μεγάλης έ-
κτάσεως και θάβους δι' ηλεκτρο-
πηξίας, όταν όμως είνε μεγάλης
εκτάσεως και με πολύ έντονο χρω-
ματισμό διά χειρουργικής αίσθη-
τικής επέμβασεως.

Κ ά ρ μ ε ν τ ή Σ π α ν -
ν ι ό λ α : Για τά «τοπικά πάχη»
και ή θεραπεία τους, έγραφα τε-
λευταία ειδικό έκλαϊκευτικό ση-
μείωμα. Σ' αυτό θα έρρήκατε, έλ-
πίζω, κάθε σχετική λεπτομέρεια
για τό άντανασθητικό έλάττωμα
σας.

Έναν άγνωστον ά-
ναγνωστήν τ ο υ «Θ η -
σ α ν ο υ » 17 : Για τό έ-
λάττωμα σας έχω επανειλημέ-
νως γράψει ότι όφείλεται στην έλ-
λειψι ή έλάττωσι της ανδρικής όρ-
μόνης. Χρειάζεται ειδική όρμονο-
θεραπεία. Μπορείτε ν' άποταχθήτε
σ' ένα νευρολόγο - ένδοκρινολόγο
γιατρό.

Α. Ω., Νεάπολι : Όλα αυτά
τά συμπτώματα που αίσθάνεσθε
προήλθαν από τους κακούς χειρι-
σμούς του μέρους έκείνου. Ίσως
υπάρχουν και αλμορροΐδες που μο-
λύνθηκαν συνεπεία των χειρισμών
και διαποούνται, γιατί αυτό, του-
λάχιστον, υποδηλώνει ό χτύπος
και ό καύσων, που αίσθάνεσθε.
Είνε άπαραίτητο μία προσωπική
έξέτασι σας, για ή διαπίστωσι
της πραγματικής αιτίας. Πάντως
και ή μέχρι αυτόκτονίας άπελι-
σία σας είνε άκατανόητη. Υπαρ-
χουν και χειρότερα. Άπό όλα ό-
μως αυτά δεν έλέγω τί σας έμ-
ποδίζει για τον γάμο; Όταν ό-

πάρχη σ' έναν άνθρωπο θέλχη
κι' άυτοπεισθήσι τά πάντα κα-
τορθούνται.

Β ο ρ ε ι ο η π ε ι ρ ώ τ η ν :
Τό γράμμα σας ίσως χάθηκε για-
τί άπεστάλη στην παλαιά διεύθυν-
σι του Ιατρείου μου. Άπό του πα-
ρελθόντος Σεπτεμβρίου τό Ιατρείο
μου μεταφέρθηκε Άκαδημίας 35.
Όταν έρθετε θα με έρρητε σ' αυ-
τό μόνο τις ώρες που δέχομαι, δη-
λαδή από τό πρωί ως τις 3 μ.μ.
συνεχώς.

Μ α ρ γ α ρ ί τ α ν Μ. : Μό-
λις γινώκατε καλά άπ' τις άκμές
άμέσως μου ζητάτε κρέμες, έ-
χνώντας τά όσα είπαμε. Φαίνε-
ται ότι ζητάτε πάντα τά πρωτεϊνά
χάλια σας. Μά έξακολουθήσατε ά-
κόμα για κανένα χρόνο την ίδια
τακτική, τόσο την τοπική, την φαρ-
μακευτική, όσο και ή διαιτητική.
Η άποφύλωσι του προσώπου δι' ή-
λεκτροπηξίας είνε μακροχρόνια και
άρκετα δαπανηρή. Τις μαριμπέτες
τις έλάτε προ πολλών ετών και
σιγά-σιγά πυκνώνουν. Άν ύπαρ-
χη άταξία στη μηνιαία άδιαδε-
σία σας να την τακτοποιήσετε, έ-
πισκεπτόμενη ένα γυναικόλογό για-
τρό.

Η όσθητική άνεπάρκεια
παίζει σημαντικό ρόλο στην υπερ-
τριχώσι προσώπου και σώματος.
Α τ ο υ χ ή ν ε ο ν , Σκό-
πελον : Η κατάστασι σας έχει ά-
πόλυτη ανάγκη εξέτασεως από
ένα ειδικό νευρολόγο γιατρό. Δεν
πρέπει ν' αναλάβετε ούτε σι-
γυή. Ίσως με μία έπιμελημένη
και έπιστημένη θεραπεία προλη-
ψή έπιδεινώσι της καταστάσεως
σας. Έγώ θα προχωρήσω μάλι-
στα και σε παραμόνι σας για
λίγες μέρες, σε μία νευρολογική
κλινική προς παρατήρησι. Είθε
πολύ νέος και έλπίζω σε μία ση-
μαντική έβελτίωσι του τρόμου,
αν θεθείως δεν παραμελήσετε όπας
μέχρι τότε την κατάστασι σας.

Μ ι κ ρ ή χ ω ρ ι α τ ο π ο υ -
λ α Σ.Τ.Γ. 922 : Επανειλημέ-
νως έχω γράψει για τά αίτια της
υπερτριχώσεως και για την θερα-
πεία της. Στα ύπ' άρ. 617, 618,
619 και 620 τεύχη Σεπτεμβρίου
και Οκτωβρίου έγραφα έκλαϊκευ-
τικά σημειώματα. Τα καλλυντι-
κά δεν καταστρέφουν τις τρί-
χες, άλλ' ούτε και δημιουργούν
τέτοιες. Διαφορετικά θα δέξαμε
άπ' αυτά και στις φαλάκρες για
να φυτρώνατε μαλλιά. Είνε κι'
αυτό μία συνηθισμένη πρόφασι,
που λένε πολλές γυναίκες για να
δικαιολογούν την υπερτριχώσι
τους. Φυσικά έκείνες που έχουν λι-
παρό δέρμα και τάσι για υπερτρι-
χώσι, πρέπει ν' άποφύγουν τις
κρέμες και ιδίως τη θαζελίνη
και τό λαδι του φαγητού γιατί
αυτά όποδοθούν και τρέφουν κά-
πως τις τρίχες.

Θ έ μ ι δ α 'Ηράκλειον : Έν
πρώτοις σας ζητώ συγγνώμη για
την τόση μεγάλη άργοπορία στην
άπάντησι μου. Προκειμένου περί
τέτοιων έξαιρετικών περιπτώσεων
γίνεται κάποια σχετική προτίμη-
σι. Άλλά έλέπετε τά γράμματα
στο «Θησαυρό» άνοιγόντα κατά
σειράν ήμερομηνίας λημέως κι' έ-
τσι άργοπορήσε και ή δική σας
άπάντησι. Άπό την άρχη του
γράμματός σας είχα πεισθή ότι
όλες αυτές οι διαταραχές και τά
άντικειμενικά και όποκειμενικά
συμπτώματα όφείλοντο σε άμοιβά-
δωσι. Πρό καιρού λόγω των πολ-
λών έπιστολών που παίρνω γι' αυ-
τή την πάθησι έγραφα ένα περι-
ληπτικό έκλαϊκευτικό σημείωμα.
Μ' έρωτάτε ποιά είνε ή ριζική θε-
ραπεία. Η θεραπεία είνε μακρά
και κανονίζεται αναλόγως των Ι-
διατέρων συνθηκών κάθε άσθε-
νοός και της άνοχής του έναντι
των διαφόρων φαρμάκων. Αυτου-
χώς ή πάθησι σας είνε ξένη της
ειδικότητός μου και δεν μπορώ
περισσότερο να σας βοηθήσω.

Άλλ' ό έκ Κρήτης γιάτρος και
φίλος σας κ. Κοκ. είνε ένας έκ
των άρίστων έδώ ειδικών στον
όποιο μ' έμπιστούνει συνιστώ ν'
άποταχθήτε.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ Μ Ι Χ. Λ Α Δ Α Σ
Ίατρος - Δερματολόγος

Τό παιδί του άλλου

*Ήσαν συμμαθητές, στην ίδια ναυ-
τική σχολή, κι' αγαπούσαν πολύ ό
ένας τον άλλον. Ο Πέτρος ήταν έ-
να μικρό διαβολάκι, ενώ ό Τάσος
άντιθέτως είχε χαρακτήρα ήσυχο, ά-
νειροπόλο και χαρού. Αργότερα, ά-
γάπησαν κι' οι δύο μαζί τη Μαίρη,
μία κοπελλάτα συνουμλική τους,
έξυπνη κι' ώροισιότατη.

Ο Πέτρος δεν της φανέρωσε ποτέ
τόν έρωτά του. Μία και σκόπευε
να γίνη έξερευνητής, δεν έπρεπε να
δημιουργήση δεσμούς... Υπέφερε ό-
μως πολύ, όταν άντελήφθη ότι ή
Μαίρη συμπαθούσε τον Τάσο. Έκεί-
νη του άνοιξε την καρδιά της.

—Θά παντρευτούμε, θα κάνουμε
πολλά παιδιά... τούλεγε. Και συ
θάρχεσαι να μ'ας βρίσκης, έπειτα
από κάθε ταξείδι σου...

Διψούσε για έξερευνήσεις και πε-
ριπέτειες ό Πέτρος. Κι' όμως έγι-
νε ένας άπλός έμπορικός αντιπρά-
σωπος. Οι νεανικές άναμνήσεις του
ξεθώριασαν σιγά-σιγά. Έμεινε στη
μνήμη του μόνον ή εικόνα της Μαί-
ρης, της γυναίκας που είχε αγαπή-
σει τόσο θαθεία...

Αργότερα, από μία ιδιοτροπία
της τύχης, ό Πέτρος έγινε ιδιοκτή-
της ενός εργοστασίου έπισκευής
αυτοκινήτων. Και, μία μέρα στον
Πειραιά, συνάντησε στο δρόμο τη
Μαίρη.

Κρατούσε από τό χέρι ένα παιδά-
κι. Μόλις τον αντίκρυσε, έσκαψε τό
κεφάλι και τάχυνε τό δάμα της.
Μά ό Πέτρος έτρεξε, την πρόφτασε,
τη χαιρέτησε έγκορδία...

—Παντρεύτηκες, Μαίρη; τή ρώ-
τησε ύστερα.

—Όχι... άπάντησε έκείνη, κοκ-
κινίζοντας κι' ύστερα χλώμιασε σαν
πεθαιμένη.

—Και τό παιδί αυτό;

—Είνε δικό μου! Μόνο για χά-
ρι του ζω άκόμα!... Θέλησα τάσες
φορές να σκοτώσω... μά είχα τ' ά-
γαράκι μου... Κι' έπειτα, ό Τάσος
μου είχε υποσχεθή πως θα ξαναγύ-
ριζε. Τον πίστεψα, τούγραψα, άλ-
λά δεν μου άπάντησε... Δεν έμαθα
πιά τίποτα γι' αυτόν.

—Πώς λέγεται τό παιδί;

—Πέτρος... Με συγχωρήσε που
τούδωσα τό όνομά σου... μά σκέ-
φθηκα πως θάπαινε και τό χαρά-
κτηρά σου, πως θα γινόταν τίμιος
άνθρωπος!...

Παντρεύτηκαν. Ο παλιός έρωτας
ξαναφούντωσε στην καρδιά του
Πέτρου. Η Μαίρη τον άγάπησε και
του άφοσιώθηκε. Η ευγνωμοσύνη της
διπλασιαζόταν άπ' τη χαρά γιατι
τό παιδί της θ' άποχτούσε ένα καλό
και τίμιο πατέρα και δεν θα μάθαι-
νε ποτέ πως είχε έρθει στον κόσμο.
Η μόνη θλίψη της ήταν που δεν
μπορούσε να καμή κι' άλλα παιδιά.

Της τόχε πη κατηγορηματικά ό
γιατρός. Ο άντρας της είχε παρη-
γορηθή διπλασιαζοντας τη στοργή
του για τό μικρό Πέτρο.

Υστερ' από λίγα χρόνια, έγκα-
ταστάθηκε με την οικογένειά του
στην Άθήνα, σ' ένα κατάστημα και-
νούργιο και κομψό.

Ο Πέτρος ήταν τότε 10 χρονών.
Δυό μήνες μετά τη νέα έγκατά-
στασι του, σταμάτησε μπροστά στο
εργοστάριό του έν' αυτοκίνητο που
χρειάζοταν έπισκευή. Και κατέβηκε
άπ' αυτό ό Τάσος. Οι δύο παλαιοί
φίλοι έδωσαν τά χέρια.

—Τί γίνεσαι λοιπόν; ρώτησε ό
Τάσος. Έγώ έλειπα χρόνια στην
Αίγυπτο.

—Πολύ καλά... Δουλεύω, κουρά-
ζομαι... και γερνάω σιγά-σιγά, ά-
πάντησε ό Πέτρος.

Η έπισκευή του αυτοκινήτου ά-
παιτούσε λίγα λεπτά μόνον. Την ά-
νέλαβε ό ίδιος ό Πέτρος, για ν'
άπαλλαγή άπ' την άμηχανία του
και να διώξη τις σκέψεις του.

—Έκανες πολύ καλά που δεν
έγινες έξερευνητής, τού είπε ό πα-
λιός του φίλος. Θάταν μία ζωή
σκληρή, κουραστική... Έγώ, εύτυ-
χώς, δεν έχω πιά ανάγκη να έργα-
σθώ για να ζήσω. Γι' αυτό γύρισα
στην Ελλάδα. Κληρονομία τη σε-
δαστή περιουσία κάποιου θείου
μου...

Ο Πέτρος δεν άπάντησε. Σκυμ-
μένος πάνω άπ' τη δουλειά του,
σκεφτόταν συγχρόνως: «Να ό αν-
θρωπος που μόλινα τα νιάτα της
Μαίρης, ό πατέρας του παιδιού
της!»

Τη στιγμή εκείνη, έφτασε τρέ-
χοντας ό μικρός. Γύριζε άπ' τό
σχολείο.

—Καλημέρα, μπαμπά! φώναξε
χαρούμενα.

Ο Πέτρος τον σήκωσε με τά δυ-
νατά του μπράτσα και τον έσφιξε
στο στήθος του.

—Μπα! Είσαι παντρεμένος; ρώ-
τησε ό Τάσος.

—Ναί, από έννιά χρόνια.

—Κι' έχεις τόσο μεγάλο παιδί;
Μπαβό! Δεν έχασες τον καιρό
σου στη ζωή!

Ο μικρός κύτταζε δειλά τον κομ-
ψό έκείνο κύριο που τό χείδευε
τά μαλλιά. Ο Πέτρος έρριχνε μα-
τιές καί στην άμνηστική του
μαύρη και στα όμοιά της μεσοξύ-
τους. Κρατούσε στα σφιγμένα του
δάχτυλα ένα βαρύ σιδερένιο εργα-
λείο. Κάποια στιγμή κλονήθηκε κι'
είδε να περνά μπρός άπ' τα μά-
τια του κάτι σαν κόκκινες φλόγες.
Μά δεν άργησε να έπιβληθή στον
έαυτό του.

—Ετοίμο τ' αυτοκίνητο, είπε
ψυχρά. Μπορείς να φύγης.
—Ευχαριστώ πολύ, φίλε μου.
Όρθούρα... Δεν μου είπες, αλήθεια,
πόσων χρονών είνε τ' αγαράκι σου;
—Όχτώ. Τό Νοέμβριο κλείνει
τά όχτώ.

Ο Πέτρος κοκκίνισε για τό ψέμ-
μα του. Τόλεγε όμως για να μην
άφισή τον Τάσο να υποψιασθή την
αλήθεια...

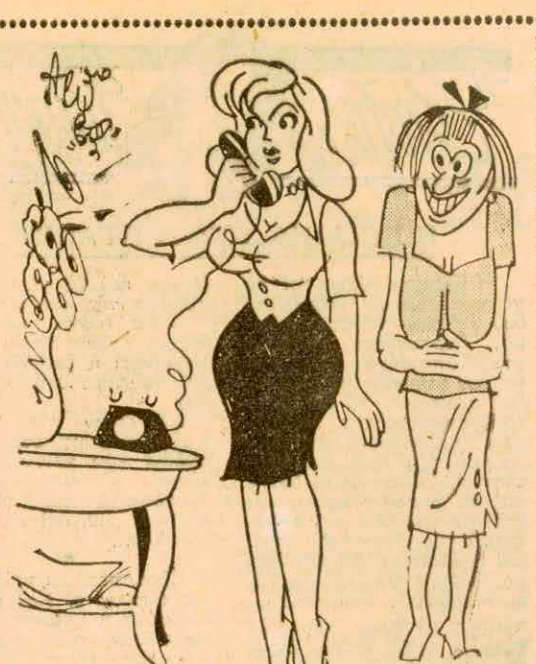
Ο μικρός τον κύτταξε, έκπλη-
κτος, όταν έμειναν μόνοι, τον
ρώτησε:

—Γιατί μπαμπά, είπες ψέμμα-
τα σ' αυτό τον κύριο; Είμαι δέκα
χρονών, κι' όχι όχτώ...

Η καρδιά του Πέτρου χτυπούσε
σαν νάθελε να σπάση...

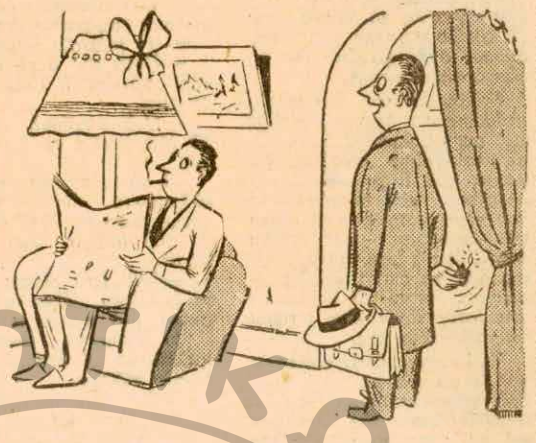
—Γιατί, άπάντησε, είχε κι' αυ-
τός ό κύριος ένα παιδί της ήλι-
κίας σου και τού πέθανε. Δεν θέλω
λοιπόν να τού τό θυμίζω...

Ο μικρός είδε τά μάτια του πα-
τέρα του να δακρύζουν και μάντε-
ψε πως υπήρχε κάποιο θλιβερό μυσ-
τικό. Μά δεν έπέμενε περισσό-
τερο. Τον έπιασε άπ' τό χέρι και
τράβηξαν κι' οι δύο προς τό σπι-
τι. άμήλητοι...

—Καλά, Κωστανή μου, θα φέρω και μι ά φι-
λενάδα μου μαζί!...

(Τού Άρχέλαου).

—Έγώ, νομίζω, κύριε, πως έχετε συμφέρον
να ασφαλισθήτε κατά της πυρκαϊδας... Ένα άτυ-
χημα συμβαίνει τόσο εύκολα!...

(France-Dimanche)

Ματαίωποινα...

MIPANTA

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΤΣΙΓΓΑΝΟΥ

«Η Γκέρντα γύρισε απ' το γειτονικό χωριό, κρατώντας δυο καλάθια γεμάτα τρόφιμα. Περπατούσε γρήγορα για ν' αποφεύγει τα βλέμματα των χωρικών, που κούταζαν περίεργα το μεταξωτό τσιγγανικό φόρεμα, που έκανε την ομορφιά της ακόμα πιο παράξενη και προκλητική. Όταν όμως βγήκε απ' το δημόσιο δρόμο και βρέθηκε στο δάσος, το δάσος της έγινε πιο άγρο και η αναπνοή της πιο ήρεμη. Πόσο αγαπούσε την τωρινή ελεύθερη ζωή της!...

«Εδώ κι' όχτω μήνες, η Γκέρντα ανήκε σ' ένα καρναβάλι τσιγγάνων και δεν μετάνιωχε πούνη πορταπήσει το ευρύχωρο χωριάτικο σπίτι της πατέρα της, ούτε τ' αδελφά της, ούτε τον άρρα-δωνιστικό της, το Χάνς. Τους είχε παρατήσει όλους για ν' ακολουθήσει τον άσχημα τσιγγάνο, το Μίρκο που τα σκούρα μάτια του είχαν ανάψει στην καρδιά της τη φωτιά της αγάπης.

«Ήταν αλήθεια ένα ωραίο παλληκάρι ο Μίρκο. Ήλθε και σφιχτοδεμένος έμοιαζε με μπρούτζινο άγαλμα. Τα μάτια του ήταν αυρά και λαμπερά και το χαμόγελό του τόσο γοητευτικό! Έτσι τον αντίκρισε για πρώτη φορά, κοντά στο ποτάμι, πίσω απ' το σπίτι του πατέρα της, όπου το καρναβάλι των τσιγγάνων είχε στήσει τα τσαντήρια του.

«Η Γκέρντα όταν τον πρωτοείδε μαγεύτηκε απ' τ' άδρα χαρακτηριστικά του κι' όταν ο Μίρκο την πλησίασε κι' αμύλητος, καίγοντας την με το βλέμμα του, την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε, εκείνη δεν του αντίστασε. «Υστερ' απ' αυτό, βλέποντας σχεδόν κάθε βράδυ μετά το ηλιοβασίλεμα, κοντά στο ποτάμι. Αυτό βάσταζε ένα μήνα.

«Ήταν ο μήνας του θερισμού και οι τσιγγάνοι βοηθούσαν κι' αυτοί τους χωρικούς στη δουλειά τους. «Επειτα τα βράδια με τα βιολιά τους και την παθητική μουσική τους διασκέδαζαν όλοι μαζί και χόρευαν ως αργά τη νύχτα. «Ο Μίρκο, πρό πάντων, με το βιολί του και το τραγούδι του τους μάγευε όλους.

«Όταν ο μήνας του θερισμού τελείωσε, ο Μίρκο συνάντησε τη Γκέρντα, μόνη, κοντά στο ποτάμι και της είπε:

—Αύριο φεύγουμε. Έτσι αποφασίσαμε γιατί το πα-νηγύρι του θερισμού τελείω-σε. Θάπρεπε να σ' αποχαι-ρετήσω για πάντα, Γκέρντα. Μά ξερείς ότι σ' αγαπώ. «Αν η καρδιά σου σου λη-πως μπορείς να τα παρατή-σεις όλα, τότε θα ζήσης μα-

ζί μου και θα γίνης η βα-σίλισσα της καρδιάς μου. —Θα φύγω μαζί σου, Μίρκο, του απάντησε με συγκίνηση η ξανθή Γκέρντα και σφίχτηκε στην αγκαλιά του. Δεν είχαν τίποτ' άλλο. Και το χάραμα, όταν το κα-ραβάνι των τσιγγάνων ξε-κίνησε, ο Μίρκο πήρε στο τροχόσπιτό του, μαζί με το βιολί του, και την ώραία κοπέλλα... *

Είχαν περάσει πολλοί μή-νες από τότε. Και να που δλ' αυτή η Γκέρντα τα ξα-ναυιόταν τώρα θάτοντας στην κατασκήνωσή. Κυλούσε κι' εκεί ένα μικρό ποτάμι κι' όταν η κοπέλλα έσκυψε για να πιη νερό, είδε πλάι της τη Λίζα, μία τσιγγάνα κά-πως μαραμμένη, μα που την αγαπούσε και τη συμβού-λευε. —Τί συμβαίνει, Λίζα; τη ρώτησε χαμογελώντας. —Η Μάρτζη γύρισε. —Ποιά είν' αυτή η Μάρ-τζη; ρώτησε η Γκέρντα με άποια. —Μιά μοχηρή γυναίκα. «Ο Μίρκο είχε μαζί της. «Ε-λα!

«Η εύτυχία είναι κάτι το εθραυστό. «Η Γκέρντα έ-τρεξε αμέσως στο τσαντή-ρι του Μίρκο και μπήκε μέσα.

—Α! εσύ είσαι; έκα-νε ο Μίρκο. Έχω μία επί-σκεψη, μία παλιά μου φίλη. «Η Γκέρντα έκανε ένα μορφοσμά κι' έπειτα κούτα-ξε την «άλλη».

«Ήταν μία τσιγγάνα, δι-χι και τόσο νέα, μα με κα-λοφτιαγμένο σώμα. Τα μαύ-ρα μάτια της είχαν μιάν έκα-φρασι όλο κακία και πονη-ριά και το στόμα της ήταν κόκκινο, με παχειά χείλη.

—Δεν μου φαίνεται έν-θουσιασμένη απ' την επίσκε-ψη μου ή γυναίκα σου! είπε η Μάρτζη στο Μίρκο, μ' έ-να σαρκαστικό γέλιο.

Κι' έπειτα έφυγε, μ' ύφος βασιλίσσας, ενώ ο άρχια-τσιγγανός σώπαινε, ακίνη-τος.

«Ένας κόσμος γεμάτος ποίηση και όνειρα είχε γκε-μιστή γύρω απ' τη Γκέρν-τα. Έτρεξε αμέσως και κλείστηκε στο τροχόσπι-τό της. Μά κι' εκεί την περίμε-νε η απογοήτευση. Είχε το χαμηλό ντιβάνι άνω-κάτω και κατάλαβε αμέσως. «Ο Μίρκο και η Μάρτζη το εί-χαν μολύνει με τον έρωτά τους. «Η Γκέρντα πήγαινε να σκάση απ' το κακό της. Αισθανόταν αηδία, πίκρα και έαφνικά ξέσπασε σε λυγμούς.

«Έξαφνα ένοιωσε δυο στι-βαρά χέρια να την αγκαλι-άζουν. Ήταν ο Μίρκο. Σά μαϊνάδα έφευγε από κοντά του και τον έσπρωξε με δύ-ναμη. ΚΑΡΛ ΒΑΝ ΝΤΕΡ ΚΕΛΛΕΝ

—Πότε πια, φώναξε η Γκέρντα ανήμερα στους λυγμούς της, ποτέ πια δεν θαμαι δική σου. Φεύγω, πη-γαίνω στους δικούς μου. Δεν θέλω το παδί μου να γεννηθεί εδώ, να γίνει τσιγ-γανός.

«Την ίδια εκείνη στιγμή, φάνηκε στην πόρτα του τρο-χόσπιτου η «άλλη», η Μάρ-τζη. Κούταξε τη Γκέρντα με το ειρωνικό βλέμμα της και στο τέλος της είπε σαρκα-στικά:

—Μά δεν καταλαβαίνεις, μικρούλα μου, πως ο Μίρ-κο σε δαρείθηκε; Γλέντησε μαζί σου και τώρα πια δεν σε θέλει. «Αδικά τον κυνη-γάς. Δεν σ' αγαπάει πιά, βάλτο στο μυαλό σου, χώνε-ψέ το. «Επειτα εσύ δεν εί-σαι απ' τη ράτσα μας. Δεν γεννήθηκες τσιγγάνα, όπως εγώ. Είσαι μία ξένη, μία ξένη!

—Πάμε, Μάρτζη, φώναξε ο Μίρκο.

«Η Γκέρντα δεν μίλησε. Κούταζε με μάτια γεμάτα μίσος την «άλλη». Πέρασαν έτσι μερικές στιγμές σιω-πής. «Υστερα, έαφνικά, η Γκέρντα ώρμησε στη Μάρ-τζη και την άρπαξε απ' τα μαλλιά. Οι δυο γυναίκες άρχισαν να χτυπιούνται με λύσσα. Πάνω στην πάλη τους τα ρούχα σχίστηκαν. «Η Μάρτζη αυλάκωνε με τα θαμμένα νύχια της τα υπρά-στα, το λαιμό και το πρό-σωπο της Γκέρντα. Μά κι' αυτή γραστονούσε και δάγ-κωνε με νύχια την αντίληό της. «Ο Μίρκο πάσκιζε να τις χωρίση, μα μία δυνατή κλωτσιά της Μάρτζη τον πέ-ταξε κάτω.

Οι δυο γυναίκες δέρον-ταν και ξεσκιζόνταν αλύπη-τα. Το αίμα άρχισε να τρέ-χει απ' τις πληγές τους. Τό-τε, σε κάποια στιγμή, η λεπίδα ενός κοφτερού μα-χαιριού έλαμψε στον αέρα. «Η Μάρτζη είχε δαλνει ένα μαχαίρι απ' τη ζώνη της να χτυπήσει τη Γκέρντα στην καρδιά.

Μά ο Μίρκο έτρεξε και την άρπαξε απ' το υπρά-στα. «Η Μάρτζη τον δάγκω-σε με λύσσα και τον έκανε να ούρλιαζε απ' τον πόνο.

—Ωστε την αγαπάς; Θέλεις να τη σώσης; έ φώ-ναξε σαν τρελή. Σε μισώ! σε μισώ!...

Και γρήγορα, σαν ά στραπή, βύθισε το μαχαίρι στην καρδιά του Μίρκο.

—Βοήθεια! φώναξε η Γκέρντα. Σκότωσαν το Μίρ-κο!... Πιάστε τη Μάρτζη.

Μά η «άλλη» τότε κιόλας σκάσει όταν μαζεύτηκαν οι τσιγγάνοι. Μάταια η Γκέρ-ντα προσπάθησε να σώσει τον αγαπημένο της. «Επει-τα από λίγη ώρα, ο Μίρκο ήταν νεκρός. *

Κανείς από τότε δεν ά-κουσε τίποτα για τη Μάρ-τζη. Χάθηκε για πάντα. «Ο-σο για την όμορφη Γκέρ-ντα πέρασε απ' τη λυπη της λίγες μέρες κατόπιν. Και λέν πως η σκιά της ακολου-θεί συχνά τα καρναβάλια των τσιγγάνων στις άτέλειωτες πορείες τους από χώρα σε χώρα... *

ΚΑΡΛ ΒΑΝ ΝΤΕΡ ΚΕΛΛΕΝ

ΕΛΛΗΝΟΛΟΓΙΚΟ ΧΙΟΙΜΟΛΟΓΟ

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΤΟΥ ΜΠΕΗ

«Ένας πλούσιος μπέης, ακούγοντας να λένε πολλά και θαυμαστά πράγμα-τα για τη σοφία του Ναστράδιν Χό-τζα, αποφάσισε να τον καλέσει κοντά του, να του κάνει το τραπέζι και να μιλήσει μαζί του.

«Πραγματικά ένα πρωί, ένας υπηρέ-της του μπέη πήγε στο φτωχικό του Χότζα και τον ειδοποίησε πως το με-σημερι θα έτρωγε μαζί με τον κύριο του.

Στο γεύμα ο μπέης ένθουσιασθηκε με τη σοφία και τα χωράτα του Να-στράδιν και σε μία στιγμή του είπε: —Χότζα έφεινε, πολύ σοφός άν-θρωπος είσαι, ξέρω! Θέλω λοιπόν να μου κάνης μία χάρη.

—Μετα χαράς, μπέη μου.

—Όλω να μάθης στο μουλάρι μου γράματα. Γίνεται;

—Και βέβαια γίνεται, μπέη μου.

—Τί θα στείλεις αυτή η δουλειά, Χότζα έφεινε;

—Έκατό φλουριά, μπέη μου. Και σ' ένα χρόνο το μουλάρι σου θάνε ξε-φτερί.

«Ο μπέης του μέτρησε τα εκατό φλουριά και διάταξε να του παραδώ-σουν το μουλάρι.

«Όταν ο Ναστράδιν έφτασε με το ζωντανό σπίτι του κι' είχε στη γυ-ναίκα του τί συνέβη, η Φατίμη άρ-χιζε να χτυπιέται.

—Είσαι χαμένος! είπε στο Χότζα. Τί θ' άπαντήσεις στο μπέη στο τέλος του χρόνου και πως θα δικαιολογήσης τη κατεργαρία σου;

«Ο Ναστράδιν άρχισε να γελάει.

—Αυτό σε στενοχωρεί; της είπε Μίσα σ' ένα χρόνο η εγώ θα ψωφή-σω ή ο μπέης το μουλάρι.

«Πραγματικά, όταν πέρασαν οι έν-τεκα μήνες ο Χότζας άρχισε ν' άρρη-νη το μουλάρι νηστικό. Και μία νύ-χτα το κακόμοιρο το ζωντανό τα τσί-τωσε!

«Αμέσως ο Χότζας έτρεξε στο μπέη και του είπε ψευτοκλαίγοντας: —Αιό, μπέη μου, μεγάλο κακό πάθαμε! Το μουλάρι ψώφησε!

—Τί μου λές, Ναστράδιν!...

—Ναι, μπέη μου, να σε χαρώ, ψώ-φησε το άμιοιο τη στιγμή που είχε μαθει να διαβάξη σαν τον καλύτερο Κατή.

«Αυτημένος ο μπέης πήγε να δη-τό μουλάρι στο σταύλο του Χότζα. Μόλις το αντίκρισε είπε στο Να-στράδιν:

—Μωρέ Χότζα, γιατί εινε έτσι πεταί και κόκκαλο;

—Απ' την πολλή μελέτη, μπέη μου, αποκρίθηκε ο Χότζας. «Απ' την πολλή μελέτη... Δεν σήμονε κεφάλι απ' το έιβέλιο. «Αν δεν ψωφούσε θα γινόταν το λιγώτερο ούλεμας!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνων τώ άρθρ 6 § 7

του Α. Ν. 1092/1938
Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεω-ργίου. Κατακία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Υπα-θύνης Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, όδός Δύσας, Ν. Ηράκλειο.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΙΣΠΡΕΤΙΚΟΥ Έτησία Δρχ. 200.000
Έξοχμος 100.000
Τρίμηνος 60.000

Έμβάσματα Έσωτερικού διά τήν έθνομική έπι-ταγή και Έξωτερικού διά τήν έθνομική έπι-ταγή πρὸς τὸν κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Παράξενο διήγημα

Πριν βγῇ στο διάδρομο, ο για-τρός έριξε μία τελευταία ματιά στον άνθρωπο που είχε καταδικάσει με τη διάγνωσή του. Κι' αντίκρισε μία μορφή αλλοιωμένη, δυο μάτια φλογισμένα...

«Έκαμα άσχημα να υποχωρήσω στις παρακλήσεις του και να του πώ την αλήθεια» σκέφθηκε.

—Ωρνούρ, αγαπητέ μου! του φώναξε με προσποίηση ευθυμία. Μου φαίνεται πως πήραμε πολύ τραγικά τα πράγματα. «Αν ακολουθήσης τις συμβουλές μου, θα μπορέσης να γλυ-τώσης.

«Ο Πάλ Τουφέ κούνησε το κεφάλι του, δίχως ν' άπαντήσει. «Όταν έμει-νε μόνος, άναστήθηκε τους ώμους του και ψιθύρισε σαρκαστικά:

—Αδικά προσπαθείς να τα μπα-λώσης! Καταλαβαίνω πως είμαι χα-μένος...

Οι ώρες του λοιπόν ήσαν μετρη-μένες. Θα ζούσε δέκα, το πολύ δεκα-πέντε μέρες άκόμη... Του τόξε πῇ ο γιατρός ο παλός φίλος και συμ-πολεμιστής του. Τα λόγια του ή-χουσαν άκόμα στ' αυτιά του:

«Ανίατον άνεύρυσμα της άορ-τής... Πολύ σοβαρή κατάσταση... Απώλυτον άνάπαυσιν...»

—Ας τακτοποιήσω τώρα τις ύ-ποθέσεις μου, μονολόγησε. «Αγαπη-τέ μου έαυτούλη, είσαι πια χαμένος. Τόλγε καθαρά η τελευταία ματιά του γιατρού... Πρέπει τώρα να διώ-ξω τις θλιβερές σκέψεις, να ξαναβρώ όλη την ψυχραιμία μου και να ζήσω έντονα τις τελευταίες μου ώρες!

«Έπρεπε πρώτα - πρώτα να ξε-φύγῃ απ' το περιβάλλον του. Βγήκε έξω και πήρε στην τύχη τους δρό-μους, μέσα στη νύχτα. Σε κάθε βή-μα, νομίζε πως άκουγε τους παλ-μούς της καρδιάς του... Έπρεπε να γυρίσει στο γρηγορότερο στο Πα-ρίσι, για να ξεχάση μέσ' στο θόρυ-βο πως πλησίαζε το τέλος του...

Δεν ήξερε καλά τη μικρή εκείνη πόλη, όπου είχε πάει μόνο για να συμβουλευθεί το φίλο του γιατρό... Σε λίγο, άκούμπησε στον τόπο μίας βίλλας, που φαινόταν άκατοίκητη. Σκεφτόταν τώρα πως το καλύτερο θάταν ίσως να έπιταχύνῃ το θάνατό του. Τί θα τον ώφελοῦσε να παλέ-ψη, για να ζήση άκόμη μερικές κα-ταθλιπτικές ώρες;...

«Άρχισε να τριγυρίζῃ μέσ' στο νοῦ του η ιδέα της αυτοκτονίας... Ξαφικά άνασκήρθηκε. Είχε άνοίξει η καγκελλοτόρτα της βίλλας κι' εί-χε βγῇ τρεκλίζοντας ένας άντρας. Μόλις είδε τον Πάλ, σταμάτησε κι' έβγαλε μία φωνή τρόμου.

«Ο Πάλ πήγε κοντά του και τον είδε με έκπληξη να πέφτῃ στα γό-νατα. Του άνασκήρωσε το κεφάλι. Τα μάτια του ήσαν τρομαγμένα, τα χέ-ρια του βουτηγμένα στο αίμα...

—Τί κάνετε; τον ρώτησε αυ-στηρά ο Πάλ.

—Μ' έδιωχνε!... τραύλισε έ-κείνος μ' ένα λυγμό. «Αγαπούσε άλ-λων... Τη σκότωση!... Σκότωσα την Ιρέν!... Συχώρεσε με, Ιρέν!

Μιά σκέψη άστραψε έαφνικά στο νοῦ του Πάλ. Κι' είπε στο φωνά:

—Φύγετε! Κρατήστε το μυστι-κό, και δεν θα σάς άνησυχήση κα-νείς...

Βλέποντάς τον ν' άπομακρύνεται, ψιθύρισε:

—Δεν θάνα οὔτε 20 χρονών... Για να κάνῃ ένα φόνο, θα πῇ πως ύπέρφερε φοβερά... Και τώρα έμ-πρός, αγαπητέ μου Πάλ! Μου φαί-νεται πως βρήκες τον τρόπο να τε-λειώσης μία ώρα άρχήτερα. Κι' ο

θάνατός σου θα σώση αυτό το δυ-στυχισμένο παιδί.

Μπήκε στη βίλλα και ξαναβγήκε σε λίγο, μονολογώντας:

—Ένα κουμπί μανικετιού που ά-φισα κοντά στο πτώμα, και τα δα-κτυλικά μου άποτυπώματα, είν' άρ-κετά για να όδηγήσουν την άστυνο-μία να με συλλάβῃ... Τώρα πρέ-πει να έπιδιώξω να με δούν...

Κι' άρχισε να προχωρή, τρέχον-τας σχεδόν. Είχε την τύχη να δια-σταυρωθῇ με μερικούς διαβάτες, που τον κούταζαν ύποπτα. Είχε πάρει το ύφος ανθρώπου που έκαμε κάτι κακό.

«Έζησε άρκετές μέρες σῇ νευρική υπέρτασι. Διάβαζε στις έφημερί-δες την πρόοδο των άνακρίσεων. Και ρίγισε από εύχαρίστησι, όταν άντε-λήφθη ότι τον παρακολουθούσε η ά-στυνομία. Σε μία βδομάδα, τον συ-νέλαβαν δυο άστυνομικοί.

—Περίφημα! ψιθύρισε ένθουσια-σμένος, όταν βρέθηκε στο κελλί της φυλακής. Κρίμα μόνο που δεν θα προλάβῃ να δῷ το τέλος αυτής της συνταρακτικής ιστορίας! Σίγουρα θα με ξεμπερδέψῃ στο μεταξύ η άρ-ρώστεια μου...

Οι μέρες περνούσαν, κι' αυτός διασκέδαζε υπερβολικά με την περι-πέτειά του. Έγινε φλύαρος. Περιέ-γραφε άπαθέστατα, με φοβερές λε-πιτομερίες, το έγκλημά του στο δι-κηγόρο του, που τον κούταζε με γουρλωμένα μάτια, σαστιμένος για τον κυνισμό του.

«Ήρθε ώστόσο μία μέρα που έ-παψε να γελάει: η ήμερα της δίκης του. Οι ένορκοι τον κήρυξαν ένοχο και το δικαστήριο του έπέβαλε την ποινή του θανάτου.

«Εκείνη τη στιγμή, ένοιωσε την ψυχῃ του να έπαναστατῇ... Ναι, ή-ταν έτοιμος να πεθάνῃ, μα όχι με τέτοιο άτιμωτικό τρόπο! Πως η άρ-ρώστεια του δεν τον είχε ξεκάνει ά-κόμη;...

Μιά φοβερή άμφιβολία του γενή-θηκε: Μήπως ο γιατρός είχε γελω-στή στη διάγνωσή του;... Παρακά-λεσε τότε το δικηγόρο του να τον έπισκεφθῇ ο γιατρός της φυλακής. Έκείνος τον εξέτασε προσεκτικά και δήλωσε:

—Η σθηθοσκόπησης δεν δείχνει τίποτε το σοβαρό. Δεν υπάρχει ά-μεσος κίνδυνος.

Κι' έφυγε, κουνώντας το κεφάλι του, σαν να λέγε: «Ένας άλλος θά-νατος σε περιμένει».

Οι έπόμενες μέρες ήσαν φριχτές. «Ο Πάλ παλευε στα νύχια της άγω-νίας... Μία νύχτα, πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του, άκούγοντας ν' ά-νοίγῃ η πόρτα του κελλιού του. Και διέκρινε απ' το παράθυρο, στις πρώ-τες λάμψεις της αύγης, την άπείσιτα σιλουέττα της λαίμητρου που τον περίμενε...

Τέντωσε τα μουςάσμένα μπρά-τσα του, έμπηξε μία φωνή... και έξυπνησε. «Αγριέμένος, μουςκεμένος στον ί-δρώτα, κούταζε γύρω του. Βρισκό-ταν άκόμη στην πολυθρόνα που γρά-φειού του, όπου είχε αραχτεί μετά την άναχώρησι του φίλου του για-τρού. Σκούπισε το μέτωπό του, σκέ-φθηκε λίγο κι' ύστερα ψιθύρισε:

—Αυτό το όνειρο μου δίνει μία πολύτιμη ιδέα. Για ποιο λόγο ν' ά-γωνισθῷ για να ζήσω άκόμη μερικές άθλιες ώρες;...

Κάθισε στο γραφείο του κι' έγρα-ψε μερικά γράμματα. «Επειτα έβγα-λε απ' το συρτάρι το ρεβόλβερ του και το στήριξε στον κρόταφο του...

Μά, πριν πιάσῃ τῇ σκανδάλη, σαρ-ιάστηκε απ' την καρέκλα του στο πάτωμα. Προτού να σκοτωθῇ με τῇ σφαίρα, το άνεύρυσμα του είχε φέ-ρει το θάνατο, σπάζοντας την άορτή!...

Για την ωμορφιά σας

Το πρόσωπο είναι η βιτρίνα μιας γυναίκας. «Εκεί κορυ-φούται το άνθισμα της ομορφιάς της. «Αλλά ένα πρόσωπο πρέπει να έχῃ απαραίτητα ωραίο, δροσερό, απαλό δέρμα. Αυτό είναι το πᾶν για μία κυρία η δεσποινίδα.

«Η ωμορφιά του δέρματος εξαρτάται απ' την άνθηρότητα και την ελαστικότητα της ύφης του, πουνε και τα σπουδαί-τερα χαρακτηριστικά ενός υγιούς δέρματος. Χρειάζεται όμως διάφορες περιποιήσεις του και προφυλάξεις για να διατη-ρήσῃ το δέρμα την κανονική υγεία και ελαστικότητά του. Κά-θε δέρμα, ως γνωστόν, επηρεάζεται πολύ απ' τις διάφορες άτμοσφαιρικές μεταβολές, καθώς και από την άλλαγή των διαφόρων εποχών, δηλαδή όταν η άτμόσφαιρα από ύγρα-μεταβάλλεται σε ξηρή ή από θερμή σε ψυχρή. «Υπάρχουν όμως και μερικά ιδιαίτερως εύαίσθητα δέρματα που ύποφέρουν ά-κόμα περισσότερο από τις καιρικές αυτές άποτομές μεταλ-λαγές. Τα δέρματα αυτά συνήθως εινε τα ξηρά που παρου-σιάζουν μία άνεπαρκή λειτουργία των σμηματογόνων αδέν-ων των και συνεπώς έλάττωσι το λιπαρό επιχρίσματός του τα προστατεύει, και ως εκ τούτου αποστραγγίζονται και χά-νουν εύκολα την φυσική άνθηρότητα και την ευλυγισία τους.

Σ' αυτά τα δέρματα χρειάζεται άκόμη μεγαλύτερη προ-σοχή και περιποίηση για να μπορῇ ν' άντιδράσουν στις διά-φορες άποτομες μεταβολές της άτμοσφαιρας, ώστε να μην αποξηρανόυν και χάσουν την ελαστικότητα και την ευλυγισία τους. Το χειρότερο κακό ποῦχει να πάθῃ ένα δέρμα εινε το να χάσῃ την ευλυγισία και την ελαστικότητά του. «Όταν το δέρμα χάσῃ την ελαστικότητά του και συνεπώς δεν μπορεί πλέον εύκολα να τεντώνῃ και να μαζεύεται κατά τις διάφο-ρες κινήσεις και τους μορφοσμούς των μύων του προσώπου, τότε αρχίζει να παρουσιάζῃ στην άρχῃ κάτι λεπτεπί-λεπτες, που σιγά-σιγά με το πέρασμα του χρόνου όμα παρα-μεληθῇν θεραπευτικές γίνονται πιο βαθιές και στο τέλος καταστῶν έντονες ρυτίδες που τόσο άνταίσθητικά παραμορ-φώνουν, πολλές φορές, το πρόσωπο.

Μία εκ των κυριωτέρων αιτίων που κάνει το δέρμα να χάσῃ την ευλυγισία του εινε η υπερβολική ξηρότης, που όφεί-λεται κατά το πλείστον στην μη κατάλληλη γλυκοδερμική πε-ριποίησι και προστασία του από κάθε έξωτερικό έρεθισμό. Για νῷ γίνῃ όμως η έπιδερμὶς ξηρή, πράγμα που δεν εινε φυσιολογικό, πρέπει να ύπόρχῃ μία ώριμένη αιτία. Αυτές τις αιτίες πρέπει να τις γνωρίζῃ κάθε γυναίκα που θέλει ά-ψευδίστη τη φυσική ωμορφία της, για να τις άποφύγῃ. «Ε-τσι θα διατηρήσῃ την ελαστικότητά της έπιδερμίδος του προ-σώπου της και θα προλάβῃ την άνεπαύρωτη πρόωρη κι' άν-τιαίσθητη ρυτίδωσι του.

«Υπάρχουν έσωτερικές και έξωτερικές αιτίες που προκα-λούν την ξηρότητα της έπιδερμίδος του προσώπου. Έσωτε-ρικές αιτίες εινε: Η άναμία, ο λυμοφαιτισμός, οι αίμορραγίες, η άσθηκτική άνεπάρκεια, η αλλεργία, οι διάφορες παθήσεις του στομάχου, του σπεντιού και των νεφρών, η χρον. δυσκοιλιό-της, ως και οι διάφορες έν γένει καταρρήσεις έρεθιστικών τροφῶν και οινόπνευματωχών ποτών.

«Έξωτερικές αιτίες εινε: Η μη κατάλληλη και τακτική γλυκοδερμική περιποίησι του προσώπου με διάφορα λιπαρά όυσια, καθώς και ο άσάλης καθαρισμός του από τα διάφορα μακιγιάζ, σκόνη και ιδρώτα. «Η χρονίς έπιδιδωσι κι' άκα-τάλληλων καλλυντικών, ως και οι παρατεταμένοι έν γένει έρε-θισμοί της έπιδερμίδος (άποτομες καιρικές μεταβολές, ύπερ-μετρη ήλιοθεραπεία, χημικές σάπωνες, αλδερς, ύδραργύρου κ.λ.π.).

Κάθε αιτία η δασθενεία απ' αυτές που είπαμε παραπάνω, εινε και γενεσιουργός αιτία της ξηρότητας του δέρματος και κατ' ακολουθίαν και των ρυτίδων. Οι περισσότερες γυναίκες νομίζουν ότι οι ρυτίδες εξαφανίζονται εύκολα άρκι να διασέ-τουν το παρόν για την άγορά ενός άντιρυτιδικού φαρμάκου ή για την έφαρμογή μιας σκετικής θεραπείας. «Οχι, αυτό εινε πλάνη και μάλιστα όταν αυτές εινε προχωρημένες. Γι-αυτό προτιμώτερο εινε να προλαμβάνονται οι ρυτίδες με μία τακτική περιποίησι της έπιδερμίδος του προσώπου, με την όποιαν αυτή θα διατηρήσῃ την ευλυγισία και την ελαστικότητά της, αντί της προσφυγῃς, κατόπιν έστῃς, σε διάφορα μη-χανικά και δαπανηρά μέσα άμφιβολοῦντα και προσωρινῃς επιτυ-χίας. Για νᾷ προληφθῇν οι ρυτίδες πρέπει να γίνεταί μία διαρκής μάχη και προσπάθεια πρὸς διατήρησιν της λιπαρό-τητας και της ελαστικότητας της έπιδερμίδος και ιδιαίτερας των διαφόρων τμημάτων του προσώπου (μάτια, μέτωπο, πλά-για των χειλῶν), τα όποια λόγω της εξαιρετικής λεπτεπί-λεπτης και του ελαχίστου πάχους του δέρματος τσακίζονται πιο εύκολα. «Αλλά και όσες έχουν μετρία ή λιπαρά έπιδερμίδα άνεπαύρη-τας του αναλόγου με την ποιότητά της καλλυντικό, πρέπει να περιποιούνται ιδιαίτερας τα υλικά αυτά μέρη, έπα-λειφοντάς τα με μία λιπαρή άντιρυτιδική παροδα.

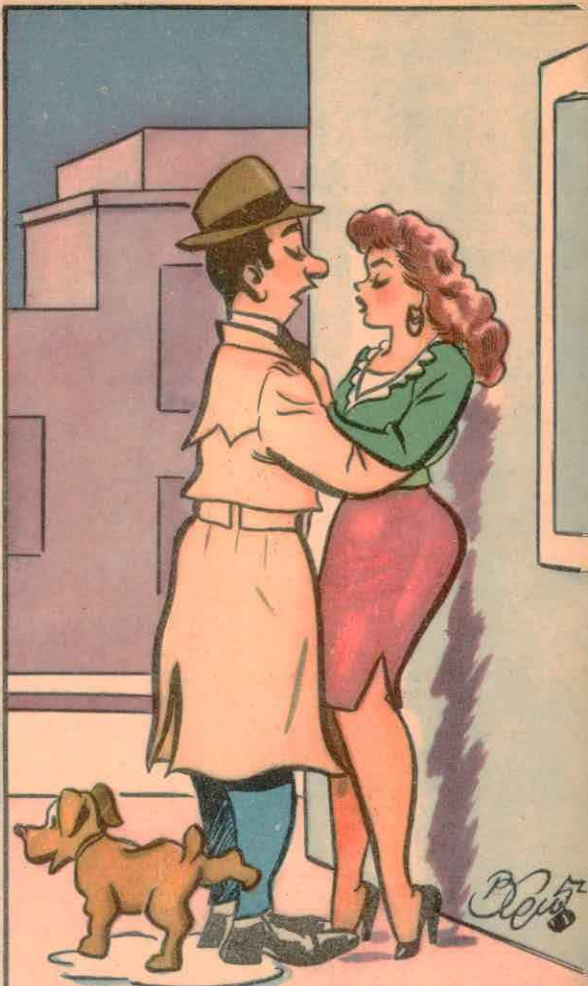
«Η λιπαρότης της έπιδερμίδος και η διατήρησι της ελα-στικότητός της επιτυγχάνεται με την τακτική χρῆσι λιπαρῶν καλλυντικών, που κανονίζονται αναλόγως της άνωξης και της ελαστικότητος της. Τα λιπαρά καλλυντικά τρέφουν το ξηρό δέ-ρμα και το προστατεύουν από κάθε έξωτερικό έρεθισμό ή και-ρική μεταβολή. Ποτέ ένα ξηρό δέρμα δεν πρέπει να έκτίθεται στο ψυχός ή στον ήλιο χωρίς προστατευτικό λιπαρό καλλυν-τικό. «Η λίπανσι του δέρματος πρέπει να γίνεταί το βράδυ πρὸς του ύπνου, το πρὸι μετὰ το πλυσίμο και πάντοτε όταν πρόκειται να χρησιμοποιοῦνῃ απ' αὐτό ποῦδρα.

ΓΕΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός - Δερματολόγος

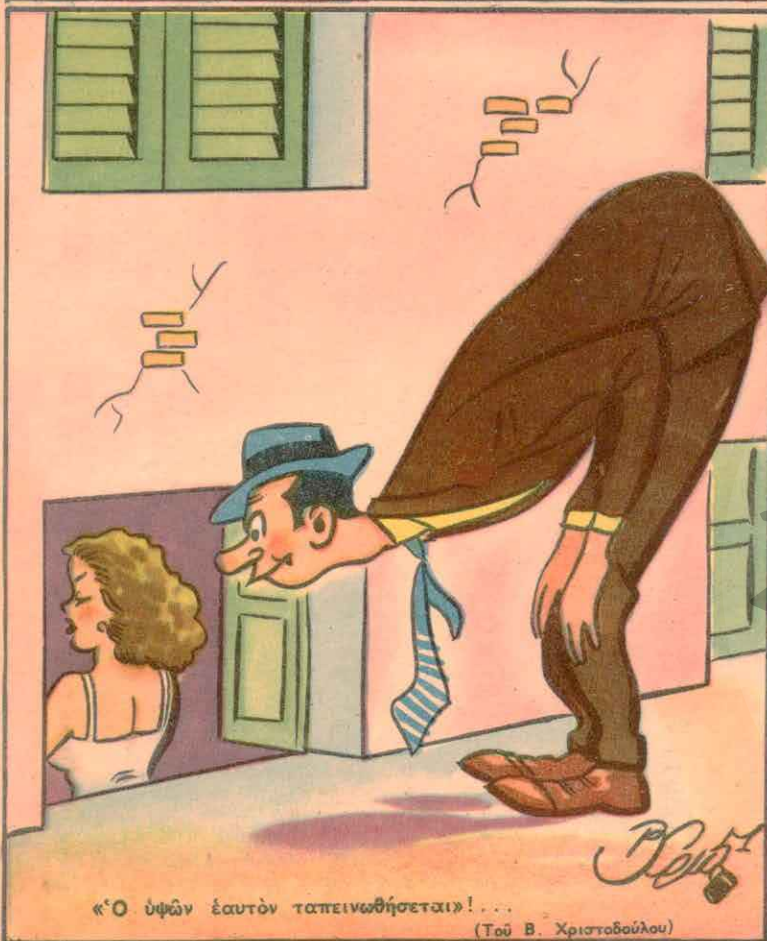
ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Ζαχαρίας: "Αντε νά δούμε, βρε γυναίκα, πότε θ' αγοράσης μπιγκουτί!"

—Δεν έπρεπε, αγάπη μου, νά βγούμε απόψε. Έχει πολλή ύγρασία!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

«Ο ύψων έαυτὸν ταπεινωθήσεται»!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

—Κι' έτσι, μπαμπά, δεν κουράζεσαι πιά με τούς ύποψους μου όλη την ήμέρα!...

(Τού Άρχελαου)